

ПИТЪР УОТ

Роман за страсти и приключения
в един непознат свят

ЕДЕМ

ПИТЪР УОТ ЕДЕМ

Превод: Петър Нинов

chitanka.info

Роман за страсти и приключения в един непознат свят.

Джак Кели и Паул Ман, представители на враждуващи нации, се срещат на бойното поле във Франция и противно на всякаква логика се сприятеляват. Но и двамата не подозират, че миналото и бъдещето им ще бъдат неразривно свързани с едно почти неизвестно кътче от света — Папуа.

Джак и Паул са преживели една световна война... ще оцелеят ли след друга? Когато японците заплашват да нахлуят в тяхната нова родина, двамата разбират, че трябва да направят всичко възможно да защитят от безмилостния враг страната си и любимите си хора.

Синовете им Лукас Кели и Карл Ман също се обичат като братя и са готови да се бият за родината си. Карл става шпионин под прикритие, а Лукас, въпреки че е пострадал при злополука със самолета си, се включва в доброволческите отряди.

Също като бащите си и двамата са романтични натури. Благодарение на любовта те съумяват да оцелеят след всички перипетии.

Нова война, ново поколение и стар враг — „Едем“ е роман за опасности и безумна смелост, завладяващо четиво от майстора на сагата Питър Уот.

ПАЛЕСТИНА, ЮЛИ 1941

ПРОЛОГ

Лицето на жената беше забулено и се виждаха само черните ѝ очи. Тя стоеше в тълпата на пазара, за да позяпа чужденците, които вървяха по улиците на Стария Йерусалим. Те бяха мъже в униформи цвят каки и в походката и държанието им се долавяха напереност и самоувереност.

— Англичани са — измърмори на арабски жената до нея, облечена с дълъг до земята чадор.

Фатима се напрегна да разбере думите на жената. Арабският не ѝ беше роден език. Тя го беше научила от съпруга си, французин от Корсика, който беше дошъл от Северна Африка, за да избяга от войната между Съюзническите сили и силите на Оста, бушуваща в пустинята на втората му родина.

Двама от войниците се приближиха до нея, докато си проправяха път през пазара подобно на туристи — каквито всъщност бяха на първо време. С детско любопитство мъжете оглеждаха всичко, изложено по сергиите. Фатима ясно ги чуваше. И веднага разбра, че те говореха не просто английски — езика, който тя владееше перфектно — но имаха характерен акцент, който също ѝ беше много добре познат.

— Те не са англичани — отговори на арабката. — Австралийци са.

Жената я погледна.

— Чувала съм за австралийците от баща ми. Той казваше, че са идвали тук преди много години, когато османците са водили война с британците. Защо се връщат?

Фатима не отговори. Тя усети някаква радост, която почти беше забравила, че може да съществува. Наближаваше четирийсетата година от изпълнения ѝ с трудности живот. Но преди името ѝ не беше Фатима. Тя го прие, когато избра да следва пътя на Корана. Плод на брак между баща европейец и майка китайка, някога тя беше известна като Айрис. Но това ѝ се струваше много отдавна, сякаш преди цяла вечност, когато още беше млада и красива.

Пленена и продадена като робиня на съпруга ѝ, Айрис беше опознала много култури и страни — от Китай до Папуа, от Папуа до Северна Африка и оттам в Палестина.

Първоначалната ѝ реакция беше да повика войниците. Щеше да им каже коя е и да ги помоли да я защитят. Но мисълта умря в мига, в който се зароди. Тя отдавна не беше Айрис, момичето, което някога обичаше един англичанин много далеч оттук. Тя беше Фатима, поклонничка на Аллах.

Продължи да гледа двамата войници, докато те не се отдалечиха бавно. Какъв смисъл имаше да се връща към старата си самоличност? Със сигурност онези, които някога я бяха обичали, от години я смятаха за мъртва.

ПЪРВА ЧАСТ

ВОЙНАТА НА КАРЛ

ЮЛИ 1941

1.

Пристанищният град на Порт Морсби не се беше променил много. С такова впечатление остана старши матрос Фуджи Комине от имперските военноморски сили на Япония, докато гледаше замислено към приближаващия бряг на Ела Бийч и стърчащия пристан, където един параход на „Бърнс Филип“ разтоварваше стоката си. Голите хълмове бяха огрени от горещото тропическо слънце. Столицата на Папуа все още приличаше на граничен укрепен пункт.

Но Фуджи не носеше униформа и за целите на конспирацията не се отличаваше с нищо от останалите членове на азиатския екипаж на неговия параход. Носеше само препаска на бедрата си и двайсет и пет годишното му тяло имаше развита мускулатура. Само тъмните му очи издаваха високия интелект, а зад тях се криеше пламенният фанатизъм на човек, изпратен на свята мисия в името на Бог. Или в случая на японския моряк — в името на Императора.

— Глейте се върне всички довечера — извика от мостика капитанът европейец на моряците, които се канеха да слязат на брега и да разгледат улиците и магазините на Порт Морсби. — Не правете проблеми на белите — предупреди той с престорения си развален английски екипажа, състоящ се предимно от филипинци и китайци. — Прайте ли проблеми, белите ще ви затворят. Чухте ли?

Моряците закимаха. Те много добре съзнаваха, че слязат ли на брега, австралийските власти, изпитващи вродена омраза към азиатците, щяха да ги смятат в най-добрия случай за не повече от животни.

Фуджи се намръщи на подигравателния тон на червендалестия капитан, но с нищо не показа, че владее английския по-добре от него. Защото старши матрос Фуджи Комине беше роден в Папуа и дори в

момента си мислеше как ще се срещне с баща си Изокиши Лодкаря, както беше известен на варварите от Папуа и Нова Гвинея.

Фуджи слезе в трюма, за да се преоблече в дрехите на китайски черноработник: памучен панталон и риза. На мнозина европейци промяната в облеклото и националността не би направила никакво впечатление — за тях всички азиатци бяха еднакви.

Параходът застана до пристана, спуснаха трапа и след седем години Фуджи отново стъпи на папуаския бряг. Тогава беше принуден да избяга в чужбина заради жестоката развръзка на спора му с престъпника О'Лиъри. Вече четвърти месец тайно обикаляше островите около Папуа — Нова Гвинея и протока Торес и търсеше подходящи места за стоварване на гориво и запаси за японските подводници, кръстосващи Южните морета. Той и други военни от флота бяха плавали на стар, но здрав японски риболовен траулер. Представяха се за рибари, което не предизвикваше никакво подозрение. Слизаха на брега под прикритието на нощта, а през деня Фуджи фотографираше и отбелязваше местата върху морската карта. Когато приключе с разузнаването, той се дегизираше като скитащ моряк работник и започваше работа на някоя плантация из островите, разпръснати между Австралия и Папуа. Така се беше сприятелил и беше вербувал няколко местни, като им беше обещал да ги възнагради богато, ако му потрѣбват услугите им. Той се възползваше от омразата им към европейците, които се имаха за господари на островитяните, но внимаваше изключително много с жителите на островите Торес, които бяха лоялни към австралийските си господари. Малко невнимание и веднага щяха да го предадат на полицията.

Макар и с нисък чин в японския флот, Фуджи беше член на елитното военноморско разузнаване и при успешно изпълнение на задачата за награда щеше да получи повишение. За японца, посветил се на военното дело, при провал имаше само един начин да не попадне в ръцете на врага — самоубийството. Такъв беше пътят на Бушидо. Началниците му го бяха снабдили с достатъчно австралийски пари и фалшиви документи, според които той беше морски инженер. И това бяха единствените му оръжия в опасния му шпионски занаят. Парите и документите му помогнаха да си намери работа на парахода, който тръгна от Търсдей Айленд за Порт Морсби. Заместник-капитанът, филипинец, взе младия китаец в екипажа, макар и да не се нуждаеше

от втори инженер. Но парите го накараха мигом да склони и той предпочете да не любопитства защо един китайски инженер иска да се качи на кораб чрез подкуп. Само сви рамене и прие. Предположи, че Фуджи сигурно бяга от някоя от опасните китайски банди от Шанхай, и го пусна да се качи. Беше настъпил последният етап от мисията на Фуджи и благодарение на срещата му с човека за свързка в Порт Морсби щеше да се сдобие с място на някой от мощните бойни кораби от Тихоокеанския флот. Фуджи изпитваше силно вълнение. Разбира се, не заради предстоящата среща с агента в Порт Морсби, а заради срещата с баща си. Макар и да не се боеше от смъртта, баща му имаше решаващо влияние върху него. Поне сега се връщаше на родната си земя като воин от една от най-великите морски сили в Тихия океан. Баща му със сигурност щеше да се гордее с него.

Баща му живееше в колиба от набързо сглобени трупи и сламен покрив, която се намираше на метри от океана. Около къщата се разполагаха скелетата за неговите лодки, много ценени от европейците заради тяхната издръжливост във водата. По двора бяха разпръснати дървени парчета и стружки, а върху тях се разхождаха кокошки и кълвяха червеи и други насекоми, каквито в тукашните тропически гори имаше в изобилие.

Пътят до дома на Изокиши Лодкаря отне на Фуджи цял ден. Пристигна по залез-слънце и отдалече видя слабата светлинка в прозореца на колибата. Къщата на баща му не се беше променила за седемте години на неговото странстване. При тази мисъл Фуджи въздъхна с облекчение. Още пазеше приятни спомени за бедното, но уютно жилище. Спомняше си как майка му тихо шеташе из къщата и се грижеше за баща му — по-скоро с искрена любов, отколкото от традиционното задължение за подчинение, което се изискваше от всяка една порядъчна японска съпруга.

Фуджи си пое дълбоко дъх. Застана пред колибата и се провикна:
— Почитаеми татко!

След пауза, която сякаш продължи цяла вечност, бащата излезе от колибата и застана пред сина си.

Фуджи уважително се поклони, но забеляза, че баща му като че не го позна. Лодкарят беше нисък и набит, а Фуджи, който приличаше на майка си, беше висок и слаб.

— Може ли да вляза? — попита Фуджи.

Баща му леко кимна, обърна се и го поведе към вътрешността на къщата. Щом влезе вътре, Фуджи веднага видя майка си. Тя беше толкова щастлива да го види. Фуджи се поклони и пред нея, но тя пренебрегна традицията и протокола и го прегърна.

— Много си отслабнал, сине — промърмори, когато той се освободи леко от прегръдката ѝ, изненадан от липсата на достойнство в поведението ѝ.

— Добре съм — отвърна и хвърли поглед към баща си.

Без да обръща внимание на сина си, Изокиши се настани пред традиционната ниска масичка и взе клечките за хранене. Настъпи напрегната тишина и Фуджи усети нещо нередно. Почувства се неловко, сякаш отново беше невръстен хлапак и беше извършил някаква пакост.

— Знам защо си дошъл — каза баща му и поднесе с клечките храна към устата си. — Ти си шпионин.

Фуджи се изуми от проникателността на баща си. Но откъде знаеше? Как беше разбрал? И сякаш прочел мислите на сина си, Изокиши продължи:

— От местните, с които търгувам, чух, че някакъв млад японец обикалял островите и говорел за бунт срещу австралийците. Казаха, че той говорел перфектно английски и че бил папуас като тях.

— Аз съм войник на императора — отвърна пламенно синът. — Моята мисия е да подготвя пътя за завоюването на варварите, поробили чернокожите и унижили моето семейство и страната ни. Няма да се извинявам за това, което върша. Мислех, че ще те зарадвам със завръщането си. Или ти вече не си верен син на Япония?

Изокиши бавно остави клечките в купата и Фуджи се уплаши. Макар и да беше по-млад, той все още се страхуваше от гнева на баща си. Застана сковано в очакване да види как ще реагира старият Изокиши.

— Видял съм с очите си войната, преди ти да се родиш — тихо каза баща му. — Като много млад моряк в императорския флот аз се бих срещу руската ескадра при Цушима през 1905 година. Видях смъртта във всичките ѝ форми. После се върнах в страна, където хората гинеха от глад, докато ние бяхме добре нахранени, защото бяхме изпълнили волята на императора. Напуснах родината си, за да търся мир и благоденствие за себе си и за майка ти. И ги намерих тук.

Да не мислиш, че войната ще направи от света по-добро място за живеене?

Фуджи беше потресен от разкритието на баща си. Никога досега не се беше усъмнявал нито за миг в лоялността на Изокиши към Императора. И сегашното признание граничеше направо с измяна и предателство, беше позорно петно за честта на фамилията. В очите на майка си той видя единствено тъга и осъзна, че тя таеше същите предателски чувства като баща му.

— Ще си тръгна от дома ви — горчиво изрече Фуджи. — И ще се върна само като завоевател, за да науча варварите европейци да се отнасят с уважение към нашата империя.

— Няма да съобщя на австралийците за твоята дейност — отвърна Изокиши. — Майка ти ще ти приготви храна за из път — накъдето и да си тръгнал.

— Не ми трябва храната ви — процеди през зъби Фуджи и им обърна гръб. — От сега нататък двамата сте мъртви за мен — добави, но не намери сили да погледне майка си. Ако го беше сторил, сигурно щеше да се размекне и да се разплаче. А това не беше според каноните и правилата на пътя на Бушидо. Изглежда, баща му беше възприел женственото и емоционално поведение на варварите, но с него подобно нещо нямаше да се случи. Той затръшна силно вратата и ядосано закрачи в нощния мрак.

Изокиши с мъка сподави сълзите, които напиреха в очите му. Не искаше да показва слабост пред жена си. Защо синът им не можеше да разбере, че сега това беше тяхната страна? Та не беше ли се родил той на земята на големия остров южно от Япония? Лодкарят още обичаше истинската си родина, но я беше напуснал преди толкова много години, че вече не чувстваше никаква носталгия. Каква ирония само — той беше на страната на Папуа, докато синът му, който беше роден тук, беше предпочел да служи на страната, която беше видял за пръв път едва преди седем години.

Фуджи подмина скелетата на брега. Повече не можеше да сдържа сълзите си. Слава богу, в момента никой не виждаше, че плаче. Но той ридаеше не защото родителите му бяха на страната на варварите, а понеже беше изгубил баща си, на когото толкова много искаше да донесе чест и достойнство, да го накара да се гордее със сина си. Уви, за пореден път беше отхвърлен и шестгодишната му служба във флота

не му донесе родителското признание, за което толкова много копнееше. Сякаш не бяха родени в Япония. Държаха се като истински варвари. Той беше чужденец с японска кръв и беше принуден с много труд и старание да си пробие път до сегашния си морски чин. Поне за това си усърдие той беше получил заслужено признание. Тази опасна мисия щеше да затвърди още повече репутацията му. Довечера щеше да спи в джунглата. Беше готов, обучен в най-суровата военна школа в Япония. На сутринта щеше да се срещне с най-важния агент в Папуа — човек, разполагащ с богатство и власт, приеман безрезервно от австралийците.

Фуджи откри поток и се изми. Целият беше изпохапан от комари и се страхуваше да не се зарази от малария. Но си даваше сметка, че трябва да поеме риска, ако иска да изпълни мисията си, преди да се върне в Япония.

С тежки стъпки тръгна по пътеката, която познаваше още от детството си. Накрая откри място, където можеше да се срещне с агента — дървено бунгало с широки веранди и красива тропическа градина — уединена къща, която поради своята изтънченост издаваше значително богатство.

В градината пред къщата работеше стар папуас, облечен с традиционна пола препаска, наречена „лап-лап“. Черната му кожа беше покрита с белези, свидетелстващи за тежкия му живот. Градинарят забеляза, че Фуджи го наблюдава, и му извика на развален английски:

— Махай оттук!

Сякаш не го беше чул, Фуджи забърза към него и го сгълча:

— Дошъл съм да говоря с Куонг Ю Сен, черен глупак такъв!

Парцаливият жълтокож говореше перфектно английски и това силно изненада градинаря, който смутено отстъпи назад.

Преди папуасът да се окопоти и да реагира, от тръстиковия стол на верандата се изправи китаец, облечен в чист бял костюм и бяла шапка. Когато видя Фуджи, се намръщи.

— Това да не е Фуджи Комине? — попита.

— Същият, господин Куонг — отвърна той. — Дойдох да обсъдя с вас важни дела на четири очи.

Сен му махна да го последва в къщата.

— И през ум не би ми минало, че вие пръв ще установите контакта — каза уморено, сякаш с идването си младежът вече го беше изтощил. — Когато преди много години изчезнахте от Папуа, плъзна слух, че работите за онзи убиец О'Лиъри. Но от новините, които получих от моите германски господари, визитата ви по всичко личи не е случайна.

Фуджи се огледа, за да се увери, че са сами. В къщата беше чисто и уютно, обзаведено със скъпи европейски мебели, които да направят живота на обитателите ѝ още по-приятен.

— От сега нататък ще докладвате на мен — рязко изрече Фуджи, тъй като искаше да стресне китайския търговец. — Не смятам за необходимо да давам обяснения защо ще работите с мен.

Сен се настани на един от фотьойлите. Нямахше желание да напусне Сингапур и да се върне в Папуа с цяла година по-рано от предвиденото, но така му бяха наредили неговите немски началници от разузнаването. Нацистите, които контролираха цяла Европа, в крайна сметка щяха да спечелят войната. Ако Сен признаеше на австралийците, че ги е шпионирал, те щяха да го открият под дърво и камък и да му видят сметката. И в единия, и в другия случай беше обречен. Беше му минавала мисълта да разкаже всичко, което знае, но така щеше да изложи на голяма опасност семейството си.

— Не те ли е страх, че ще те познаят в Папуа? — попита Сен.

Фуджи се усмихна.

— Има риск. Но аз трябва да го поема, за да изпълня мисията, възложена ми от Императора.

— С Япония още не сме влезли във война. Защо германците искат да работя с теб, след като те самите са във война с австралийците?

— Не съм дошъл да обсъждам стратегията и политиката с теб. Твоята страна воюва с Япония, а ти в същото време си живееш спокойно и в безопасност тук, на австралийска територия. Това не те ли притеснява?

Сен изтри потта от лицето си. От присъствието на този млад японец му приляваше, а още повече като се замислеше какво го чакаше занапред. Защото това означаваше, че ще е принуден за пореден път да предаде онези, които му вярваха. Но най-трудното беше да работи с враг, истински враг на неговия народ, на китайците. Сен

беше чул за ужасните злодеяния, извършени от японските войски в Манджурия, Нанкин и други места в Китай, където бяха стъпили японските окупатори. Неговите немски господари се бяха погрижили семейството му да остане в Сингапур и бяха намекнали, че може да им се случи нещо, ако той не изпълнява нарежданията им. Но при вида на този надут и арогантен млад японец, който идваше ей така в дома му и му заповядаваше да му се подчинява, чашата преля. И въпреки това, ако искаше да запази всичко, което беше постигнал в името на семейството и близките си, трябваше да преглътне унижението и да се подчини.

— Какво се иска от мен? — попита.

— Много скоро ще получиш пратка, товар от Хонконг. В тази пратка ще има сандък, обозначен като изсушен джинджирил. В сандъка ще бъдат скрити радиостанция и инструкции за боравене с нея. Твоето кодово име, позивната ти ще бъде „Крайт“. — Крайт беше малка силно отровна азиатска змия. Сен изненадано примигна. — Останалото ще разбереш, когато му дойде времето.

— Това ли е всичко?

— Не. Преди да си тръгна, искам да се изкъпя и да хапна. Повече няма да ме видиш, освен ако не се наложи и не ти наредят.

Старши матрос Фуджи Комине изпълни мисията си. Доколко успешна беше тя, щяха да преценят неговите началници. Но той знаеше, че беше извършил нещо необикновено и изключително. Много скоро из Тихия океан и Азия, в района, в който европейците имаха стратегически интереси, десетки хиляди млади японци щяха да пристъпят към изпълнението на подобни разузнавателни задачи. Към втория етап — диверсии и подривна дейност — щяха да преминат, когато Япония официално обявеше война на Тихоокеанските сили. И макар Фуджи да не знаеше кога точно щеше да стане това, той беше сигурен в неизбежността на събитието, така както беше сигурен, че след нощта винаги настъпва ден. От разузнавателния отдел, в който работеше, знаеше, че американците си даваха сметка за това, но нямаха никаква представа нито кога, нито къде точно ще ги застигне войната.

2.

Европа беше покорена. Само Великобритания още се държеше на своя остров крепост. Първата световна война трябваше да сложи край на всички войни, но не стана така. Мирът, сключен през 1918 година, само пося семената на бъдещия конфликт. Неговата неизбежност беше очевидна и за високия мъж с аристократична осанка, който замислено гледаше към тихите и спокойни тропически води на залива Папуа. Защо съюзниците не бяха проумели, че е невъзможно да унищожат горда нация като германците с безкомпромисни претенции и ограничения, като тези, наложени с Версайския договор? Ето това Паул Ман не можеше да разбере. Толкова много неща се бяха случили от онзи ужасен трети ден на септември 1939, когато Австралия обяви война на неговата родина. В същия ден местният полицейски сержант беше дошъл в плантацията с изваден револвер и настоя грубо Паул, жена му Карин и шестнайсетгодишната им дъщеря Анжелика да го последват в камиона, който щеше да ги откара в Порт Морсби, за да ги интернират като представители на вражеска нация. На сержант Йън Гроувс му беше неловко да се отнася така с тях, но трябваше да изпълни дълга си. За толкова години, откакто Паул живееше в Папуа, те се бяха сприятелили.

„Само в случай че се опиташ да избягаш“ — глуповато отвърна тогава Гроувс, когато Паул с негодувание го попита дали е нужно полицаят да насочва срещу него оръжие.

— Паул? — повика го съпругата му, докато той стоеше на брега и гледаше как Коралово море мие пясъка на сантиметри от ботушите му. — Готов ли си за вечеря?

— След малко ще дойда — отвърна той и продължи самотното си занимание.

Германия завладяваше една след друга европейските страни с невероятна бързина в сравнение с окопната война, в която беше участвал. Сега на власт беше следващото поколение и дори собственият му син носеше униформата на страната, срещу която някога той се беше сражавал. Карл беше напуснал работата си като

киап — патрулен офицер в Папуа — за да се запише в австралийската армия само седмици след избухването на войната. Между бащата и сина за пореден път избухна разпален спор, обичаен за семейство, отпътувало с кораб от Германия преди повече от двацет години, за да се засели на тази гранична тропическа земя. Паул се разгневи на Карл задето не си даваше сметка, че като се записва в тази армия, на фронта може да се изправи срещу мъже от неговия роден край. А подобно нещо беше равносилно на предателство.

— Аз живея в Папуа и Австралия от повече време, отколкото съм живял в Германия — спокойно му отвърна Карл. — Сега тази земя е моята родина, а не Германия, управлявана от онзи луд Адолф Хитлер.

Паул се отвърна от сина си, който се беше надвесил над него като млад великан на предната веранда на къщата им. Листата на високите кокосови дървета се полюшваха от лекия бриз.

— Ти си германец — упорито повтори за сетен път бащата. — Завинаги си свързан с корените си и със земята на прадедите си.

— Но приятелите ми са австралийци. Твоят най-добър приятел, чичо Джек, е австралиец. Знам, че двамата сте като братя въпреки всичко случило се до 1918 година. Не виждаш ли, татко, че земята, която сърцата ни чувстват като своя, е по-важна от географската ни родина? Не можем да избираме къде да се родим, но можем да избираме къде искаме да живеем. Аз обичам тази страна. Тук е родена Анжелика и само заради това съм готов да се изправя срещу всеки, дръзнал да ни отнеме щастието. Хитлер е тръгнал да завоюва света и няма да се задоволи само с Европа. Може дори да реши, че Германия трябва да си върне Нова Гвинея и да се опита да възкреси старата империя на кайзерите.

Дълбоко в себе си Паул съзнаваше, че синът му има право, но тъй като се самоопределяше като германец, той не можеше открито да признае това и да се съгласи с него. Та нали заради Германия беше прекарал четири ужасни години в окопите по време на Първата световна. В името на Германия се беше сражавал и беше загубил най-добрите си другари. Докато беше жив, щеше да помни военновременната разруха, калната и опасана с бодлива тел Европа.

— За последен път те моля да останеш в Папуа и да продължиш да си вършиш сегашната работа. Тази война не е твоя.

— Съжалявам, татко — отвърна Карл с изписана на лицето му болка. — Чичо Джак каза, че може да ме уреди в армията като офицер.

— Джак Кели? Твоят чичо Джак ли ти напълни главата с тези налудничави идеи?

Младежът сведе смирено глава пред гнева на баща си.

— Чичо Джак се е бил през последната война, въпреки че майка му е германка. Сигурно не му е било лесно да вземе подобно решение.

Паул се почувства предаден от най-добрия си приятел. Джак познаваше добре ужасите на войната и въпреки това беше склонил Карл да се запише в армията. Човек, който съзнателно поставяше на карта живота на сина му, не можеше да му бъде истински приятел.

— Проклет да бъде Джак Кели! Кракът му никога повече няма да стъпи в моя дом! — каза Паул.

Всичко това се беше случило преди почти година и той още изпитваше известно съжаление, че беше реагирал така гневно. Но упорито отказваше да се вижда с човека, който му беше като брат. Знаеше, че жена му и дъщеря му не са съгласни с него. Джак беше част от живота им по начин, който само жените разбираха. Той беше част от семейството им, а също и неговият син Лукас. Карин обичаше момчето като собствено дете. Тя му беше като втора майка и с нищо не показваше по-различно отношение към него само защото не беше от тяхната кръв.

Паул разбра за отношението ѝ по въпроса, когато тя реагираше единствено с хладно мълчание. Но той беше горд човек, имаше достойнство и принципи. Колкото му липсваше Джак Кели, толкова беше и силен гневът към него, загдето беше помогнал на Карл да воюва срещу Германия. Краткият период на интерниране на семейство Ман не успя да промени намеренията на Карл да се запише в армията и последващото му зачисляване като офицер в пехотен батальон. И в момента синът му беше някъде там, отвъд океана — със засекретено местонахождение, поради което синът им беше принуден сам да цензурира писмата си, които изпращаше вкъщи. Доколкото имаше наблюдение върху събитията, Карл беше изпратен някъде в Близкия изток.

Паул въздъхна и се запъти към къщата, през прозорците на която блещукаха светлини. Благодарение на личната си намеса и ходатайството на Джак Кели пред главния управляващ на Папуа и

Нова Гвинея той и семейството му бяха освободени от лагера за интернирани. Джак беше гарантирал лично, че Паул не е заплаха за военните, след като беше разговарял с приятеля си. Паул беше дал писменото си съгласие и декларация, че ще запази неутралитет в конфликта. Беше го сторил не толкова за себе си, колкото заради жена си и дъщеря си.

Паул бавно влезе в къщата. На верандата го чакаше Карин с кана кафе и две чаши. Този вечерен ритуал мълчаливо да пият кафе, докато слънцето залязва над редиците от кокосови палми, беше станал неотменима част от ежедневието и на двамата. Той се усмихна. Жена му беше все така красива, както в деня, в който преди толкова много време се бяха запознали в Мюнхен. Дългите ѝ руси коси бяха прошарени тук-там, но нищо друго не издаваше възрастта ѝ. Кожата ѝ беше все така гладка, като на младо момиче, въпреки силното тропическо слънце. Очите ѝ все още горяха с весели пламъчета при всеки негов плах опит да повдигне настроението ѝ. С времето тялото ѝ се беше закръгило с естествена мекота, която той обожаваше, когато нощем в леглото слушаха сладкото тихо шумолене на буша около тях. Любовта беше странно нещо и когато двама души споделяха заедно всички радости и несгоди, това само я укрепваше и правеше по-силна.

— Дали писмото не притеснява съпруга ми? — попита Карин и му наля в чашата от гъстото черно кафе. Тя беше преживяла с него дългата война, после и суровия следвоенен период в Германия, а накрая и годините между двете войни в земния рай на тази плантация.

Паул се отпусна на плетения стол и взе чашата с две ръце. Вечерта беше топла и спокойна, носеше се ароматът на балсам — една малка част от всичко онова, което правеше от Папуа истински рай.

— Оттогава минаха години. — Паул въздъхна и отпи от кафето. — Може и да сбърках, че не казах на Джак за това писмо, но все още си мисля, че постъпих правилно. Животът му се промени коренно.

Карин научи впоследствие за писмото на Герхард Щал, който беше съпруг на сестрата на Паул. В писмото ставаше дума за дъщерята на Герхард, Лиза. Оказа се, че Джак Кели е биологичният ѝ баща. Първото писмо пристигна малко след като Джак се ожени за Виктория и понеже се боеше то да не наруши щастието на най-добрия му приятел, Паул предпочете да остави писмото без отговор.

Години по-късно пристигна второ писмо. Този път беше от Лиза Щал, която беше заминала за Америка и известяваше семейство Ман за смъртта на Герхард. Тя също така питаше за Джак Кели. И Паул отново скри съдържанието на писмото от Джак. Защо? Сам не знаеше защо, но отново избра да остави миналото заключено в тайна. Може би всичко беше заради инстинктивното усещане, че миналото не бива да пречи на настоящето. Но каквато и да беше истинската причина, Паул осъзнаваше, че пристигането на второто писмо преди няколко седмици можеше само да задълбочи грешката му от миналото. Грешка ли беше, че скри от Джак за съществуването на собствената му дъщеря? Каква ирония само, мислеше си той, загледан в добре поддържаните тропически градини на плажа долу пред тях. Каква ирония, че дъщерята на Джак Кели беше негова племенница и свързваше двете семейства с кръвна връзка.

— Не мислиш ли, че трябва да кажеш на Джак? — попита го Карин. — Според мен най-добрият ти приятел има правото да знае, че има дъщеря, която вече е на почти двайсет и една години.

Паул продължи да се взира в морето.

— Вече взех решение — отвърна. — Войната не е най-подходящият момент да му съобщя подобно нещо. Сега имаме други грижи.

Карин замълча и двамата продължиха да седят на верандата. В това време Паул продължаваше да се измъчва, че не беше казал на приятеля си за дъщеря му, която беше писала на чичо си Паул и го беше попитала дали познава човек на име Джак Кели. Лиза Щал беше призрак от миналото и трябваше да си остане такава, реши Паул.

Виктория Кели обичаше да прекарва времето си на големия остров Бугенвил, който се простираше на североизток от Папуа. Макар и местните все още да бяха печално известни с канибализма си, те се отнасяха с почит и уважение към европейските заселници. Тя си обясняваше това с германската окупация на острова преди Първата световна. Тевтонската желязна дисциплина беше наложила закон и ред над народа от воители. Те се славеха като горда раса, трудна за подчиняване, но все пак склонна да работи и да сътрудничи с европейците от новата австралийска администрация.

Виктория стоеше на палубата, хванала се за една от трите главни мачти на шхуната „Индипендънс“. Корабът беше купен наскоро, след като Джак продаде по-малкия платноход „Ерика-Сара“. „Индипендънс“ трябваше да реши проблема с нарасналите обеми на товарите, превозвани по море между островите. Корабът беше построен в Деллауер през 1901 година, от дъб и чам. Дължината на корпуса му беше четирийсет метра. Джак беше поръчал да монтират на шхуната най-мощния двигател, който можеше да си позволи. Той беше нужен, когато вятърът беше слаб, а и въпреки че „Индипендънс“ беше „работно конче“ с платна, той разполагаше със сравнително уютни каюти за капитана и екипажа. Виктория беше кръстила шхуната им „Индипендънс“ (независимост) в чест на тяхната страна и факта, че тази страна им беше дала свободата да следват мечтата си и да бъдат господари на собствената си съдба. Заради шхуната бяха потънали в дългове, но оживената търговия между островите им помагаше бързо да покрият заетата сума. Корабът беше за тях и плаващ дом, и тяхното предприятие — основен източник на доходи.

Покритият с тропическа растителност бряг се скри от погледа ѝ, когато кормчията, местен абориген, обърна курса от юг на югоизток, обратно към островите на Папуа и Нова Гвинея. Морето беше тихо и спокойно, синьо-зелено, с ясен хоризонт и бели пухкави облаци.

Бяха превозили последния товар, състоящ се от чай, керосин, мляко на прах и ценни книги. Стоките бяха предназначени за една плантация на западния бряг. Сега беше време за почивка. Можеше да се отпусне, да полегне и да прочете пощата, която ги чакаше в мястото на последната им спирка.

— Подредих писмата и съм ти приготвил чаша кафе — провикна се Джак отдолу. — Както винаги повечето са за теб. Освен сметките, които, разбира се, са мои.

Виктория се усмихна. Шегите на Джак Кели! Но те бяха само едни от многото неща, които тя обожаваше у човека, за когото се беше омъжила.

— Сега слизам — извика му в отговор тя и тръгна към каютите.

В просторната кабина Джак седеше на масата и четеше някакво писмо с леко присвити очи. Неговата гордост не му позволяваше да признае, че зрението му е отслабнало, нещо нормално за човек около петдесетте, и има нужда да се прегледа при учен лекар. Беше се

намръщил и Виктория се запита дали е заради съдържанието на писмото, или защото не виждаше буквите добре. Джак хвърли поглед към нея и се усмихна.

— Кафето ти е в каната.

Виктория погледна съпруга си и изпита страстно желание да се люби с него. Тялото му все още беше мускулесто и стегнато като на младеж, а лицето му все още беше като на човека, в когото се беше влюбила преди години някъде между Порт Морсби и Флай Ривър. Той не беше красавец, но имаше пленителна усмивка. Беше истински мъжкар, но с нежна и романтична душа. Непрекъснато ѝ го показваше — е, не и в присъствието на неговите приятелчета. Но какво да се прави, такова беше поведението на мъжете австралийци. Тъй като беше израснала в Америка, сред янките, беше свикнала мъжете непрекъснато да коленичат в краката ѝ с букети и да имат любезни обноски. С ослепителната си красота тя ги въртеше на малкия си пръст и те ѝ се подчиняваха безпрекословно. Но не и Джак Кели.

Виктория беше на трийсет и се притесняваше заради бръчиците, започнали да се образуват в ъгълчетата на очите ѝ. Нищо, че с екзотичните си високи скули и дългата си черна, коса тя все още пленяваше мъжете. Веднъж каза на Джак, че времето се отразявало върху външността ѝ. Той само я погледна спокойно и отвърна, че не виждал никакви промени. Ако беше друг мъж, щеше да сметне отговора му за ласкателство, но щом Джак го казваше, очевидно наистина не забелязваше никакви промени у нея.

— От Лукас ли е? — попита тя, докато си наливаше кафе.

— Да. — Джак сбърчи чело. — Изглежда е решил да се върне в Австралия.

— Не бива да го прави — отвърна Виктория и седна срещу съпруга си. — Та той си има чудесен живот в Холивуд. Живот, за който много младежи могат само да мечтаят.

— И аз непрекъснато му повтарям същото — съгласи се Джак. — Искане да се върне и да се запише в армията. Не можах да го разубедя.

Виктория отпи от черното кафе и направи кисела физиономия. Тъй като предпочиташе чая, Джак така и не можа да се научи да приготвя нейната любима напитка.

— Мога да го разбера — каза тя. — Родината му е във война и той изпитва същите чувства, каквито навремето е изпитвал баща му.

Освен това ти помогна на Карл да бъде приет в армията.

— Ако можеше да види ужасите, които ние преживяхме през Първата световна война, едва ли щеше да е толкова ентузиазизиран — сърдито промърмори Джак. — Ще загине и ще послужи за пушечно месо на англичаните. Твоята страна умно постъпва, като не се намесва във войната. Лукас живее в Щатите толкова дълго, че дори е придобил американски акцент. Благодарение на твоите приятели и на Джо Облачински сега Америка е неговата родина. Що се отнася до Карл, той живее тук и така или иначе щеше да се запише в армията. Аз само се погрижих да го зачислят като офицер.

— Съмнявам се, че Рузвелт ще запази неутралитет още дълго, флотът ни вече участва в сражения с германски подводници в Атлантическия океан. Това може да въвлече САЩ във войната. А и президентът ни изглежда е доста близък с вашия Чърчил. Сънародниците ми силно симпатизират на съпротивата на англичаните срещу атаките на германците. Някои младежи в Щатите нелегално преминават канадската граница, за да се запишат войници за фронта. Както и да е. Лукас пише ли кога ще се върне?

— Щял да хване кораб за Австралия през юни. С тази скорост сигурно ще пристигне през август или септември. Глупчо.

Въпреки коментара на съпруга ѝ за сина му Виктория забеляза, че Джак се радва. Синът му му липсваше. Не го беше виждал повече от четири години и доколкото Виктория познаваше мъжа си, той щеше да брой с нетърпение дните до пристигането на Лукас. Тя прелисти купчината от пощенски пликове, адресирани до нея. Повечето бяха изпратени от Съединените щати, от приятели, които все още намираха живота ѝ в Тихия океан, на борда на шхуната, за много романтичен и екзотичен. Холивудските филми създаваха заблудата, че на хората по тези краища изобщо не им се налага да работят, а само лежат под някоя кокосова палма и си пият плодовите коктейли, докато прислугата им прави вятър с ветрило от щраусови пера или с палмови листа. Загрубелите длани и мазолите на Виктория свидетелстваха точно за обратното. Търговията по островите беше тежък занаят — и понякога много опасен.

Най-накрая откри писмото, което търсеше. Позна го по големите, но прилежно изписани букви. Писмото беше от чичо ѝ, висш военноморски офицер във Вашингтон. Той беше едър и набит моряк от

кариерата, който имаше слабост към любимата си племенница. Виктория внимателно отвори плика, белязан с „въздушна поща“, и се зачете в отсечените и кратки изречения. Наблюдавайки я, Джак се озадачи от загрижеността, която се изписа на загорялото ѝ лице. Когато тя прочете и четвъртата страница, вдигна глава и погледна мъжа си.

— Каква ирония само — каза Виктория и взе дланите му в своите. — Чичо ми Бърни ще идва в Австралия другия месец. Искате да се срещнем в Таунсвил. Пише, че ще покрие всичките ми разходи за пътуването дотам.

Джак беше чувал за чичо ѝ Бърни, известен повече като командор Бърнард С. Дювал. Последното, което жена му беше разказвала за забележителния си роднина, беше, че работел или по някакъв начин бил ангажиран в Службата за военноморско разузнаване. Предпочете да не я пита защо е необходимо да се среща с чичо си. Жена му беше човек с интересно минало. Някои неща беше по-добре да не се разискват дори и между съпрузи.

— Ако всичко върви по план, до няколко дена ще сме в Морсби — отвърна той и сгъна писмото на сина си. — Ще ти дам шанс да се срещнеш с генерала и да видиш какво иска.

Виктория прегърна съпруга си.

— Той не е генерал, а ти си най-чудесният мъж на света — каза тя, благодарна, че Джак не ѝ зададе никакви въпроси. — Обещавам ти, няма да се бавя много.

— И дано да е така — с дрезгав глас отвърна той. — Няма да мога да изкарам дълго без моя помощник-капитан.

Лейтенант Кеншу Чума от имперските военноморски сили погледна през перископа на японската подводница И-47 и фокусира върху шхуната. Дори можеше да прочете името: „Индипендънс“. Курсът ѝ се пресичаше с този на подводницата. Хиляда и сто метра, изчисли дистанцията той. Добър повод да изпробва екипажа си.

— Внимание, екипаж! Готови за откриване на огън срещу вражески съд! — заповяда той от мостика на тясната и изпълнена със застоял въздух японска подводница.

Моряците реагираха бързо. Само за секунди бяха готови да ударят противниковия съд. Всичките шест торпеда в носовата част бяха заредени и моряците зачакаха заповед. Подводницата се движеше тихо благодарение на електрическите си двигатели с около седем възела, макар да беше способна да развие до осем и половина възела под водата. И-47 беше подводница от типа „Кайдай 4“. Килът ѝ беше спуснат на вода в края на 1929 година. На повърхността, задвижвано от дизеловия двигател с мощност шест хиляди конски сили, стометровото ѝ тяло можеше да развие допълнително още два възела. А ако усетеше заплаха, И-47 можеше да се потопи на дълбочина до шейсет метра.

Кеншу беше много горд с екипажа си. Те бяха най-добрите в японския флот и всички без изключение полагаха огромни усилия да покажат колко струват.

— Деветстотин метра и приближаваме... Отбой!

Напрегнатите моряци си отдъхнаха. Шхуната беше просто случайна мишена, на която да изпробват уменията си. Но тъй като не бяха на война, не можеха да си позволят да изстрелят по толкова нищожна и беззащитна цел някое от четиринайсетте ценни торпеда, които носеше подводницата. По-скоро биха излезли на повърхността и биха потопили с палубното оръдие шхуната с папуанска регистрация. Но „Индипендънс“ продължаваше да плава, без да подозира присъствието на японската подводница под вълните на океана.

Заповедта, която беше получил японският капитан, гласеше в никакъв случай да не разкрива местонахождението си, да не бъде забелязан от кораби, от каквито и да е държави. Той провеждаше дългосрочна тайна операция. Беше спуснал на брега разузнавателна група и сега трябваше да прибере старши матрос Фуджи Комине от брега на Папуа.

Лейтенант Чума предаде командването на своя заместник и отиде да почине в тясната си каюта. Там щеше да си помечтае за бъдещи по-големи мишени. Може би някой британски ескадрен броненосец или защо не американски самолетоносач, по който да изстреля новите си и смъртоносни торпеда. Така си мислеше Чума, когато легна на койката. Варварите от Запада бяха подценили японския научен гений, изобретил новото торпедо. Задвижвано от кислород, то носеше петстотинкилограмова бойна глава и имаше обсег от

четирийсет километра. Торпедото нямаше западен аналог и с негова помощ империята щеше да победи в морската война. Новото оръжие криеше смъртоносна тайна. Тъй като се задвижваше от кислород, мехурчетата се разтваряха във водата и торпедото не оставяше почти никаква диря. С какво удоволствие само японският капитан би изстрелял едно такова бижу и после би наблюдавал ужаса от попадението. Всички членове на екипажа му знаеха, че е само въпрос на време сухите тренировки да се сменят с реални бойни действия. И когато това се случеше, те щяха да контролират същите тези води в името на Императора.

3.

Лейтенант Карл Ман лежеше по корем върху скалистата земя, напичан от безмилостното лятно слънце, насочил бинокъл към стените на стария форт. „Каква ирония само“ — каза си Карл, докато слънчевите лъчи играеха по стените. Беше изпратен да се бие срещу французите в Сирия, а не срещу сънародниците на баща му в Северна Африка или Крит. Може би баща му щеше да приеме по различен начин армейската му служба, ако разбереше, че синът му ще убива бившите му врагове от Първата световна.

— Какво става там, сър? — попита младият войник до Карл.

— Поставили са картечници във всеки ъгъл и са опасали всичко наоколо с бодлива тел, редник Бел — отвърна той и затвори очи, за да отпочинат от силния блясък. — Няма да е много лесно.

— Малко ми е странно, че ще се бием срещу френския Чуждестранен легион. Старецът ми се е бил на тяхна страна през последната война и казва, че са дяволски добри войници. Струва ми се глупаво сега да се бием с тях.

Карл се ухили, но съзнателно пропусна да спомене, че неговият баща може и да се е сражавал срещу бащата на Бел на Западния фронт. За много от войниците беше трудно да приемат факта, че сега имаше два френски лагера: Свободна Франция под ръководството на Шарл дьо Гол, която се бореше срещу немската окупация на страната, и французите съгласенци начело с маршал Петен, принудени да се бият на страната на германците по силата на примирието, сключено във Виши. Та войските на последните бяха окупирали Сирия и Ливан след Първата световна война съгласно подписания Версайски мирен договор. В действителност Карл не можеше да разбере какви стратегически причини налагаха австралийските части да бъдат изпратени като експедиционен корпус в помощ на британците срещу силите на Виши. Ситуацията беше доста неясна.

Карл отново вдигна бинокъла към очите си и забеляза бяла легионерска фуражка. Легионерите се готвеха да посрещнат атаката. Много внимателно той и редник Бел слязоха от възвишението, което се намиреше само на около шестстотин метра от каменния форт, и се

запътиха към щаба на ротата, за да докладват за френските позиции. Докато вървеше, на Карл му мина през ума колко различна беше тукашната изгорена от жегата земя от земята на родината му — прохладните и влажни джунгли на Папуа. Все едно беше да сравняваш ада с рая.

Щабът на ротата представляваше прилежно замаскирана верига от окопи, издълбани в скалистата земя. Карл намери землянката на командира на ротата и завари вътре майора, загледан в карта на местността.

— Трябваше да ми дадат карта с по-малък мащаб — измърмори той, когато Карл застана на входа на землянката. — Как мина? — попита майорът. Двамата не се харесваха много. Майор Жул беше с френски произход и инстинктивно недолюбваше Карл заради германската му кръв. Враждебността между командира и неговия подчинен ги съпътстваше още откакто бяха отплавали от Австралия.

— Редник Бел свърши чудесна работа. Скицира вражеските позиции и терена — отвърна Карл и подаде рисунките на Жул. — Доста ще е трудно.

Майорът взе листовете.

— Видяхте ли някой ваш роднина там? — попита подигравателно.

— Сър, там са разположени френски войници. По-вероятно е сред тях да има ваши роднини — сдържано отвърна Карл.

Очите на командира потъмняха от ярост.

— Внимавайте, господин Ман — изсъска. — Поведението ви граничи с арогантност и дързост.

— Моите извинения, сър. Само исках да се пошегувам.

Майорът го изгледа с омраза.

— Имам новина за вас, господин Ман. Наредиха ни да изпратим в Йерусалим всички офицери, които владеят добре немски език. Естествено, първо се сетих за вас. Съберете си багажа и се явете в щаба на батальона за последващи заповеди.

— Но моят взвод...

— Сержант Крейн ще поеме командването на взвода за щурма на форта. Освобождавам ви от бойните действия.

Карл почувства силен гняв. Идеше му да удари началника си. Колкото и да беше способен и кадърен неговият взводен сержант, в

крайна сметка командирът носеше отговорност за живота на неговите трийсет подчинени. Той успя да се овладее, за да не достави на Жул удоволствието да го види разстроен и обезсърчен.

— Кога трябва да се явя в щаба? — попита.

— Веднага, господин Ман — отвърна майорът и нарочно избягна погледа на Карл, престори се на съсредоточен в скиците и картите, начертани от редник Бел по време на разузнаването.

Карл беше доволен, че не трябва да козирува на този надут пуяк. Такива бяха инструкциите. Намираха се близо до вражеските позиции и с козируването щяха да издадат офицера, който веднага щеше да се превърне в цел за снайперистите на противника. Той сковано се изправи, подпрял се на пушката си „Лий Енфийлд“, и тръгна към позицията на своя взвод. „За какво съм им притрябвал на генералите в Йерусалим?“ — зачуди се той. Каквато и да беше причината, това щеше да го раздели с неговите хора и с бойните действия — две неща, за които той силно копнееше.

В Йерусалим имаше усещането, че се намира на милиони километри от сирийския фронт. Карл за пръв път прояви интерес към древния библейски град, когато мина оттук преди месец с батальона си, на път за Сирия. Тогава останаха за малко в града, но времето бе достатъчно да опознаят всичките негови загадки и наслади. Сега трябваше да отиде в хотел „Цар Давид“, където се намираше щабът на британците.

Британските часови на входа на хотела му изкозируваха. Сградата беше огромна. Оглеждайки чистото и прохладно фоайе, той забеляза маса, на която беше седнал британски сержант от военната полиция в безупречна колосана униформа и ослепително бял широк колан. Сержантът погледна към Карл, който се извиси с внушителния си ръст над него.

— Аз съм лейтенант Карл Ман и имам заповед да се явя пред капитан Федърстоун.

— Лейтенант Ман значи... — отвърна военният полицаи, докато разлистваше бележника си. По тона му Карл разбра, че тук младшите офицери, извикани по заповед на щаба, бяха само едно ниво по-високо от арабите от обслужващия персонал. — Виждам, че името ви е в

списъка на повиканите от капитан Федърстоун. Трябваше да сте тук преди десет минути.

Карл подмина наглия коментар на сержанта. Със сигурност го бяха преценили като германски колонист от Австралия и „градски войник“, с когото могат да се подиграват. Такива бяха неприятните страни на традициите в британската армия.

Военният полицай го упъти къде да отиде и пред кого да се представи. Когато му спомена отдела, Карл надуши някаква интрига.

Намери стаята и предвид строго засекретената и тайнствена работа на британското разузнаване се изненада, че нямаше антре, нито пък пазачи отпред. Никакви имена, само номера на стаята върху здравата дървена врата.

— Влезте — обади се глас отвътре, след като той почука на вратата.

Младият лейтенант влезе и се озова в малка стая с двама офицери, които пушеха пури, и цивилен в бял тропически костюм и шапка панама в същия цвят. Когато видя по пагоните, че двамата военни са полковници, Карл козирува. Единият от тях му отвърна.

— Лейтенант Ман се явява по заповед на капитан Федърстоун — докладва Карл и се изпъна в стойка „мирно“. Капитанът — мъжът с тропическия костюм — протегна ръка за поздрав.

— Аз съм Федърстоун, друже, приятно ми е. — Лейтенантът леко се смути от обезоръжаващата усмивка на Федърстоун и ясните му сини очи. Беше висок око метър и седемдесет и беше приблизително на неговата възраст. Хватката му обаче беше доста силна и твърда.

— Сядай, друже. Аз имам да довърша малко работа.

От устата на капитан в цивилни дрехи думите прозвучаха повече като заповед.

Федърстоун се обърна към полковниците, за да си довърши разговора с тях:

— Мисля, че ще е добре нашият еврейски приятел Моше Даян да ръководи австралийските ни съюзници — каза, сякаш срещу него седяха равни нему събеседници, а не офицери с по-висок чин. — Той е добро момче и много уважаван в еврейската общност.

Когато полковниците станаха да си вървят, Карл скочи на крака и отдаде чест. Двамата офицери, които почти не бяха показали, че са забелязали присъствието му, излязоха.

— Като капитан вие определено знаете как да се оправяте с големите началници — отбеляза Карл, след като вратата се затвори.

— О, аз не съм армейски капитан. — Федърстоун се усмихна. — А флотски.

Карл беше изненадан. Капитан от флота беше много по-висш чин от този на капитаните в сухопътните сили. Дори не можеше да става и дума за сравнение. Нищо чудно, че полковниците се отнасяха с уважение към Федърстоун и неговия чин.

— Но това не бива да те смуцава, друже — добави англичанинът. — И аз като теб бях изтеглен от военната ми част за специална задача. Надявам се да ни помогнеш. Но по объркването ти разбирам, че в момента се питаш защо са те пратили тук.

— Да, така е, но предполагам, че е свързано с немската ми кръв — отвърна Карл.

— Точно така — потвърди Федърстоун на добър немски, но с акцент. — Преди обаче да се запознаем, искам да проверя някои детайли — продължи на немски. — Сядай и се разполагай удобно. Можеш да пушиш, ако искаш.

Карл седна на коженото канапе, докато капитанът отвори една чанта и извади от нея бежова папка. Карл видя отпред отпечатани името си, номерът на полка и личния си номер. Почувства се неловко. Военните никога не пропускаха да се поровят в живота му и връзките му с Германия.

— Роден в Мюнхен, емигрирал в Папуа през 1920 година с майка си, баща си и леля си. Баща ви е бил майор от имперската армия на Кайзера и е отличен за бойните си заслуги по време на сраженията на Западния фронт — прочете капитанът. — Баща ти, майка ти и сестра ти са били интернирани в Папуа през 1939 година, но са освободени след указания на главния австралийски администратор, дадени по съвет на близкия на семейството ти приятел Джак Кели. Изглежда, баща ти и този капитан Джак Кели са се срещнали за пръв път на бойното поле по време на битката при линията „Хинденбург“ през 1918 година. Интересна история. Постъпил си за обучение в офицерските курсове в Австралия с подкрепата на Джак Кели, който май има доста влияние в колониалната политика. — Той направи пауза и погледна право в очите Карл: — Как се отнасяш към факта, че

семейството ти беше интернирано не заради друго, а само защото са германци? — попита рязко.

— При стеклите се обстоятелства всяка страна би предприела подобни мерки. След като се убедиха, че родителите ми не представляват заплаха за нашите интереси, властите веднага ги пуснаха.

— Каза „нашите интереси“. Какво имаш предвид?

— Имам предвид интересите на моята страна — Австралия. Аз съм истински австралиец. Преди войната служих на австралийското правителство като патрулен офицер в Папуа и ако се наложи, ще дам живота си за Австралия. Отговорът ми задоволява ли ви?

Федърстоун въздъхна, прибра папката в чантата и седна.

— Искаш ли цигара, господин Ман? — попита и предложи кутия „Плейърс“ на Карл. — Доколкото знам, не си пушач — отбеляза англичанинът, след като той дръпна силно от цигарата. После, когато Карл се вцепени от информираността на събеседника си, се усмихна. — Налага се да знам почти всичко за хората, които ще работят с мен — добави офицерът от разузнаването, за да го поуспокои. — Малки подробности като тази са много важни за мен. Известно ми е също, че си първокласен ръгбист. Аз пък някога бях много добър в гребането, в университетския отбор на Кеймбридж.

Карл замислено се вгледа в човека насреща си. Акцентът му издаваше висока ерудиция и престижно образование. Беше твърде млад, за да е военноморски капитан, на всичкото отгоре спомена, че „някога“ бил състезател по гребане за Кеймбриджкия университет. Освен това добре говореше немски и имаше неустоим чар.

— В Папуа играех ръгби, но в армията нямам много възможности за спортуване.

— Тактиката в ръгбито донякъде си прилича с работата, с която се занимава моят отдел. Нападение и защита, търсене на слабите места на противника и нанасяне на удар по тях.

— Звучи ми като разузнавателна работа. Не че имам някакъв опит в нея — отвърна Карл, следейки реакцията на събеседника си.

— Именно затова беше избран и повикан — каза флотският капитан. — Необходим ми е човек, който не е познат в тези части на света. Ти подхождаш идеално за задачата и аз се гордея, че те избрах.

— Мога ли да попитам защо съм тук?

— Първо, искам да получа уверението ти, че като офицер на краля, си готов на всичко в името на родината, пазейки в най-строга тайна мисията си. Мога ли да разчитам на теб?

Карл си даваше сметка, че няма голям избор. Като военен той беше положил клетва да изпълнява заповедите и да защитава страната си. Сега дори му се струваше логично, че беше избран за подготвената му от британското разузнаване задача, каквато и да беше тя. Федърстоун просто искаше да създаде у него илюзията, че има избор и всичко зависи от него, за да затвърди обещанието му да доведе мистериозната задача до успешен край.

— Можете — отговори Карл. — Трябва ли да се закълна в Библията или нещо подобно? — продължи с лек сарказъм.

— Не, не е нужно, друже. Само гледай да си изпълниш дълга към краля и родината, както досега си правил. Мисля, че много скоро ще разбереш, че новата ти работа си има и своите плюсове. Като например комфортна стая в хотела, гореща и студена вода, красиви местни девойки и храна, която не се сервира във войнишки котли или баки. Освен това отново ще можеш да носиш удобен граждански костюм.

Федърстоун продължи да изброява привилегиите да работиш в разузнаването, без да се конкретизира по отношение на отдела или подразделението. Нито пък му разкри защо са избрали точно него за тайнствената задача. Разбра само, че бил „непознато лице“. Изборът беше свързан и с немските му корени, за което той и сам можеше да се досети.

Когато събеседването приключи, Карл беше придружен от бързобивия флотски капитан до отредената за него стая. Той го заведе до вратата и си тръгна по коридора. Карл за момент остана неподвижен, вперил поглед в гърба на странния британски офицер. За какво, по дяволите, го бяха повикали? Когато отключи и отвори вратата, сякаш се озова в някакъв сън или в холивудски филм с Хъмфри Богарт. „Какво, за бога, става?“ — каза си той, когато влезе в малката, но комфортна стая. Много скоро щеше да разбере отговора и да започне да се готви за новата си роля. В края на краищата не на всеки офицер от пехотата се разрешаваше да се облича в граждански дрехи по време на война.

Дъждът се лееше като потоп и иначе спокойните тропически вълни връхлитаха бясно плажната ивица. Заради гъстите дъждовни облаци нощта беше още по-черна от обикновено и затова дори и най-слабата светлина щеше да се забелязва от стотици метри. Фуджи усети пълния гняв на бурята в лицето си, докато, надигнал глава между скалите, внимателно наблюдаваше морето. Беше се свил и стискаше зъби, за да не се разтрепери, устремил очи в тъмния като в рог залив на Папуа.

Ето там! Ето я! Сърцето му заби силно, щом забеляза сигнала, който така търпеливо беше чакал в тази отдалечена местност извън Порт Морсби. Подводницата беше излязла на повърхността и макар вълните да я подхвърляха като голяма коркова тапа, радистът с помощта на прожектора и морзовата азбука се опитваше да установи контакт с него. С треперещи и полуизмръзнали ръце Фуджи изпрати ответния код със своето ръчно фенерче, което беше взел от Сен. Кодираното съобщение беше прието и той се напрегна, за да разчете поредиците от точки и тирета на морзовата азбука, предадени с прожектора. Но заради бурните вълни и подскачането на подводницата някои от сигналите останаха неизвестни за него.

Надеждата му угасна, когато разшифрова следващото съобщение. Заповедта беше не да се прибере вкъщи, а да остане в Папуа до второ нареждане. Трябваше да продължи да събира информация, която Сен щеше да предава по радиостанцията, и да чака, докато началниците му не решат, че е време да го приберат. Фуджи изпрати сигнал, че е разбрал посланието, и далечната светлина изчезна така внезапно, както се беше появила.

Значи се налагаше да остане в страната, в която се беше родил. Поради някакви необясними причини върховното командване на имперския японски флот беше решило, че това е най-разумното. Фуджи се сви още повече и се помъчи да не мисли за това как се беше чувствал по време на бурята. Той беше обучен да изпълнява заповеди и да се подчинява безпрекословно, но неволно си зададе въпроса защо ли командването беше сметнало шпионската му мисия в Папуа за толкова важна, че да рискуват да го оставят на вражеска територия. Той беше оценен от офицерите като много инициативен матрос заради факта че не беше роден и живял в Япония, където в крайно милитаризираното общество подобни качества не се възпитаваха.

Сляпо да се подчиняваш и да не задаваш въпроси беше нормата в Страната на изгряващото слънце, но Фуджи беше израснал сред хора, принудени да проявяват непрекъснато инициатива, за да оцеляват.

Мокър и гладен, той тръгна обратно към къщата на Сен. Стигна при изгрев-слънце. Китайският търговец обаче никак не се зарадва на завръщането му.

„Индипендънс“ акостира в Порт Морсби късно следобед, след като в условията на силна буря преодоля плитчините в залива на Папуа. С изгрева на слънцето времето се оправи и денят обещавахе да е ясен и спокоен. Малкото градче още не се беше събудило. Нощният дъжд беше освежил въздуха. Тук-там се виждаха и зелени петна върху голите върхове, сякаш под напора на слънцето мъртвата трева отстъпваше на новопоникналата.

— Какво ще правиш, докато аз съм в Таунсвил? — попита Виктория застаналия зад щурвала Джак и му поднесе чаша със сладък черен чай.

— Крайно време е да закарам старата красавица на ремонт — отвърна той, докато държеше курс към определено място на пристана. — Ще дам на екипажа малко почивка, за да видят любовниците или близките си, а защо не и да се съберат със старите си приятели в кръчмата.

Виктория се успокои, макар и все още да се чувстваше гузна, че ще остави съпруга си заради прищявката на чичо си. Но знаеше, че Джак разбира колко са важни военните дела, тъй като самият той беше награден с високи отличия през Първата световна война. Когато разбра, че от време навреме тя се занимава със събиране на разузнавателна информация от тихоокеанските острови и го прави за страната си, Джак го прие като необходимост. В известна степен тази дейност можеше да се нарече и шпионаж, но той съзнаваше, че американците биха могли да са най-важните съюзници, ако Япония предприемеше враждебни действия. Англия беше прекалено заета със собственото си оцеляване — далеч в Европа, на десетки хиляди километри отук — и отбраната на Австралия не беше сред приоритетите на Чърчил и неговия военновременен кабинет. Джак

отдавна беше разбрал, че янките владеят Тихия океан, но Япония беше главният им съперник и претендент за господство в Пасифика.

Австралиеца знаеше за твърде подробния дневник на съпругата си. В него тя записваше буквално всичко, което видеше, докато превозваха провизии и хора между островите. От време навреме качваха на борда богати туристи — предимно от Съединените щати. Като бивш капитан от пехотата той не можеше да не отбележи, че записките в дневника й много наподобяваха на неговите по време на войната, когато той описваше терена и евентуалните обекти, които биха представлявали интерес от тактическа гледна точка. Имаше нещо успокояващо в мисълта, че янките поне посещаваха този край на света и затова Джек мълчаливо подкрепяше действията на Виктория.

След като успешно привързаха шхуната към доковете и Виктория тръгна да търси удобствата на цивилизацията в хотела, Джек отиде до пощата, за да вземе получените писма. Когато се прибра в хотела, седна на едно от единичните легла в малката, но иначе чиста стая с гардероб, мрежа против комари и монтиран на тавана вентилатор.

— Изглежда, чичо ти вече е в Австралия — отбеляза и подаде писмото с пощенско клеймо от Австралия.

Жена му го отвори и прегледа съдържанието набързо:

— Чичо Бърни пише, че е изпратил с телеграфен запис пари до нашата банка. Исква да тръгва с кораб и да се срещна с него в Таунсвил по-другата седмица. Казва, че ваканцията много му харесва и че ще се радва най-накрая да се запознае с теб.

— Адмиралите не са от моята категория — отвърна Джек и се ухили. — Но е добре дошъл на шхуната на връщане за Папуа.

— Благодаря ти, скъпи. — Тя се наведе и шумно го целуна по устата. — Сигурна съм, че между вас ще пламне любов, както пламва къща при пожар.

— Разбира се — отвърна той не много уверено. — Кога ще тръгнеш?

— Утре, ако е възможно. Първо искам да отида на юг и да напазарувам разни неща. Ти трябва напълно да подновиш гардероба си.

— На кораба от костюмите няма полза. Но за себе си купи всичко, което си поискаш. Заслужаваш го.

На следващия ден Виктория успя да си уреди място на кораб, поел на юг. Джак остана на пристанището да гледа как корабът отплава. Помаха на жена си и изчака, докато корабът излезе в канала и се скри от погледа му. После въздъхна и тръгна обратно към центъра на града. Измъчваше го нещо, което не беше споделил с жена си. Липсваха му компанията и разговорите със стария му приятел Паул Ман и семейството му. Може би щеше да се види с Паул и да се опита да се сдобрят, след като вече почти две години бяха скарани. Джак знаеше само, че младият Карл се намира в Близкия изток. Седна в бара на хотела, поръча си бира и започна да преглежда вестника. Разбра, че новините от фронта не са никак добри. В Крит, прочете той, германските парашутисти бяха преодолели окончателно яростната съпротива на зле екипираните и въоръжени обединени сили на австралийци, новозеландци и британци. Защитниците бяха нанесли огромни загуби на най-елитните части на Райха, но главното летище на острова беше паднало в ръцете на немците и по този начин те успели да стоварят със самолети значителни сили, които в крайна сметка решили изхода на битката.

Джак се надяваше Лукас да не е бил в Крит. Остави вестника на барплота и отпи от бирата. Само да беше по-млад, за да постъпи отново в армията, тъжно си помисли той. Беше му минавало през ума да се запише под чуждо име, но беше дал обещание на жена си — обещание, за което съжеляваше. Тя му беше казала, че една война в живота на мъжа е достатъчна и че той им е необходим — на нея и на сина му Лукас.

Но той беше обещал само да не се сражава в Африка или в Европа. Не беше споменал нищо, че няма да стане военен отново. Границата беше много тънка и пред женския съд защитата му нямаше да издържи.

Джак се усмихна на себе си и допи бирата си. Сгъна вестника под мишница и излезе от прохладния бар, за да се види със стар приятел. Дано главният администратор на Папуа и Нова Гвинея да си беше в кабинета. Той беше влиятелна личност, способен да върши чудеса. Съществуваше организация, наречена „Доброволчески стрелкови полк на Нова Гвинея“ — военно подразделение, съставено от стари ветерани от Папуа — Нова Гвинея — мъже като него.

— Не можеш да останеш тук — развълнувано каза Сен. — От километър си личи, че си чужденец.

Фуджи погледна през рамото си. Градинарят абориген го наблюдаваше с още по-голямо любопитство. Фуджи за малко да се присмее на казаното от китаеца. Той се беше родил тук и беше живял тук през по-голямата част от живота си. По-скоро дори беше прекалено известен, отколкото непознат чужденец. Знаеше и за местните слухове, които го свързваха с печално известния и жесток посредник за набиране на местни работници О'Лиъри.

— Ако някой те попита за мен, ще му кажеш, че съм твой роднина от Китай и съм ти дошъл на гости.

Сен избърса потта от веждата си с опакото на дланта.

— Изобщо не приличаш на китаец — отвърна.

— За теб. Но за варварите европейци всички азиатци са еднакви.

Трябваше да се съгласи с този аргумент. Самият той беше изпитвал презрението на европейците към неговия народ, чиято цивилизация и история бяха много по-древни и развити, отколкото те с тяхното грубо невежество можеха да приемат. Но Сен все още изпитваше и недотам топли чувства към японската раса — нещо, присъщо на всички китайци. Ужасната война в Китай само засили омразата му.

— Това обяснение ще свърши работа само ако не те познае някой от тукашните жители. Те познават баща ти и вероятно ще познаят и теб.

— Помислил съм по въпроса. Ще избягвам всички райони на града, в които се събират австралийци. Ще бъда изключително дискретен.

Сен изгледа в продължение на няколко секунди младия японски моряк. Мина му през ума да предаде Фуджи, но веднага отхвърли тази мисъл поради евентуалната реакция на новите му началници, японците. Той си даваше сметка колко жестоки и безмилостни можеха да бъдат потомците на самураите и те без съмнение щяха да го подгонят и да отмъстят не само на него, но и на семейството му, което живееше в Сингапур. Така действаша те.

— Тогава влез вътре — примири се накрая той. — Ще ти дам подходящи дрехи.

Фуджи инстинктивно усещаше, че градинарят, облечен с традиционния лап-лап, продължава да го зяпа в гръб — вече не само с любопитство.

4.

Застанали един до друг под ламаринения покрив, който представляваше „терминалът“ на летището, двамата мъже бяха впечатляваща гледка. На единия лицето му беше познато на милиони хора, а другият, по-млад с десетина години, беше почти напълно неизвестен. И въпреки това популярният филмов актьор обичаше компанията на младежа, който беше негов пилот за полета от Лос Анджелис до малкото, някога испанско градче в Южна Калифорния, сгушило се на брега на океана.

— Закъсняват — раздразнено отбеляза актьорът, извади кутия цигари и предложи на пилота. Последният отклони любезно поканата. — Хосе вече трябваше да е тук и да ни вземе.

— Не, Ерол — отвърна Лукас Кели и се прозя. После няколко пъти ритна дебелиите гуми на самолета „Локхийд Електра“, с който бяха кацнали на отдалечената в пустинята писта. — Ние подранихме, защото хванах попътен вятър.

Ерол Флин запали цигара, вдиша от дима и после се загледа как синкавите кълба се разсеяха във въздуха. Денят беше страхотен, слънцето печеше силно, а още беше сутрин. Тишината на самотната писта беше приятна промяна от шума и стреса на снимачните площадки в студиата на Джак Уорнър.

Актьорът се огледа наоколо и забеляза пейка до ламаринения навес. Пистата беше почти безлюдна, с изключение на стареца, който се мотаеше сред варелите с надписи „керосин“. Изглежда, той отговаряше за това място и не обърна никакво внимание на двамата мъже, слезли от току-що приземилия се самолет.

— Искаш ли да поседнем там на сянка и да почакаме? — каза Ерол и тръгна към навеса от гофрирана ламарина. Лукас го последва. Двамата седнаха и се загледаха в маранята над изгаряната от слънцето самолетна писта.

— Не е чак толкова горещо като в Папуа — отбеляза Ерол. Със своята суровост и опасности Папуа беше създала между двамата особена връзка.

— Винаги се засягам, когато янките те наричат ирландец — отвърна Лукас, не заради друго, а за да разсее приятеля си от мисълта за забавянето им.

Ерол се усмихна и изстреля фаса си по един гущер, припичащ се върху празен петролен варел.

— Янките не знаят дори къде се намира Австралия — отвърна той. — Затова им е по-лесно да ме смятат за ирландец.

— Да вземат тогава да направят филм за живота ти в Папуа и Нова Гвинея, вместо да ти дават скапани роли на каубои. — Лукас се облегна на ламаринената стена зад тях. — Много по-вълнуващо ще е, отколкото в някои от филмите, в които си се снимал.

Суетният актьор можеше да приеме подобен коментар само от Лукас Кели. Не че младият австралиец, обучен за пилот в Съединените щати, критикуваше актьорския му талант, а само някои от сценариите на филмите, по които Ерол беше приел да играе.

— Янките не вярват, че на света наистина има място, където човек трябва да се бие срещу воини куку, да бъде преследван в джунглите от холандци само защото ловува райски птици и да се размине на косъм да не бъде обесен от проклетите власти на Папуа за престъпление, което не е извършил. Твърде трудно им е да го схванат и възприемат, след като живея в страна, в която няма ловци на глави, човекоядци, нито опасни граници.

Лукас знаеше, че всичко това не е измислица. Ерол му беше разказвал за времето си, прекарано в Папуа и Нова Гвинея в края на двайсетте и началото на трийсетте години на века. Разказите бяха потвърдени от приятели и познати на баща му, Джак Кели. Младежът също така знаеше, че мнозина от живеещите на големия тропически остров северно от Австралия, биха дали мило и драго актьорът да се върне там — не заради славата му, а заради парите, които той дължеше, както и за да си разчистят с него сметките за жените, които беше прелъстил с чара си на тасманийски дявол и мъжествената си красота. Лукас се ухили. Какво по-хубаво от това да си пилот, който изпълнява каскади във филмите и вози из страната звездите на Холивуд. По този начин се отъркваше в богатите и известните, които разчитаха на професионалните му умения да ги пренесе безопасно от едно място на друго навреме, и то в епохата, когато самолетите още имаха навика да губят посока и да кацат не дотам меко, та понякога

дори разпадайки се на части на пистата. Младите и красиви бъдещи актриси намираха сексапила на австралиеца също така неустоим, както и този на Ерол Флин. Лукас рядко можеше да бъде видян без млада дама до него на холивудските партита.

Но усмивката на лицето му угасна и чувството на вина отново го завладя. Неговата родина от другата страна на Тихия океан беше във война с Германия и Италия. Приятелите му от училище бяха облекли униформи и се сражаваха в Северна Африка, Гърция и на остров Крит. Той четеше сводките от военните действия във вестниците. Сраженията му се струваха толкова далеч от спокойния живот на Калифорния с нейното слънце, портокалови дървета и снимачни площадки. Войната беше далечно и абстрактно събитие, което по никакъв начин не го засягаше, до момента, в който той не си представеше баща си и приятеля си Карл Ман в униформи, воюващи срещу неговите немски роднини.

— Как мислиш — ние ще се включим ли във войната? — неочаквано попита Лукас.

Ерол го изгледа.

— Кой ние? Америка ли?

— Да.

— Трудно е да се каже — отвърна актьорът и извади следващата цигара от кутията. — Доколкото съм чувал, Рузвелт е пробритански настроен. А неговата програма „Лендлийз“ за изпращане на военни помощи не се вписва в политиката на неутралитет, която се пропагандира сред гласоподавателите. Но тази програма определено е начин да се подкрепят британците срещу Германия. Не, лично аз мисля, че швабите ще трябва да потопят друг голям кораб като „Лузитания“, за да се мобилизират янките срещу Германия. При последната война се притекоха на помощ на Европа, а ето, двайсет години по-късно глупавите европейци разпалиха нов пожар. Янките още помнят, че по бойните полета на Европа загинаха техните момчета, и то в името на това да се внесе мир и стабилност в тази част на Стария свят. Като гледат обаче ставащото сега, сигурно си мислят, че американците са жертвали живота си напразно.

— Имаш право. Би ли се записал доброволец, ако янките се включат във войната?

Актьорът запали цигарата си и зарея поглед в далечината.

— Тази страна ми даде всичко. Но...

— Не ми приличаш на пацифист.

— Мисля, че по време на война има много начини да си полезен на страната си. Едва ли аз ще съм от голяма полза, ако отида на фронта. Мисля си, че ролята ми на пират в „Морски ястреб“, който действаше с благословията и знанието на кралица Елизабет Първа, съдържаше ясно антинацистко послание. Надявам се да е имала значение за помощта ни за британците.

Лукас изостави военната тема. Той не се съмняваше в куража на приятеля си. Ерол беше човек, който не би се побоял да се опълчи и срещу по-силен противник.

— Ами ти? — попита го Флин.

— Аз направих избора си още преди време — отвърна младежът, загледат в маранята. — Ще се върна в Австралия и ще постъпя в Кралските австралийски военновъздушни сили като пилот. Чаках само да изтече договорът ми с Джей Ел и ето че това се случи. Другата седмица заминавам с кораб за Сидни.

— И ще изоставиш всичко тук! — възкликна Ерол и го изгледа. — Ти си глупак! Защо поне не изчакаш да видиш дали янките ще влязат във войната?

— Не мога. Мои приятели дори в момента жертват живота си на фронта, докато аз безгрижно си дебелея тук. Баща ми не се е поколебал да се запише доброволец през последната война и ако остана тук безучастен, ще излезе, че съм страхливец. Не ми беше лесно да удържа докрай и да си спазя договора.

— Познавам добре Джей Ел. Щеше да те пусне, ако го беше помолил. Самият той имаше проблеми, когато през трийсет и девета пусна филма „Изповедите на един нацистки шпионин“. Дори трябваше да дава обяснения пред Сенатската комисия. Те бяха сметнали филма като опит да се изведе Америка от изолационизма и да се въвлече отново в европейската политика. Но старият Джак им разказа играта. Успя да докаже, че използваните във филма факти са съвсем истински и че един бивш агент от ФБР му е помогнал да ги събере. Така че Джак щеше да се отнесе с разбиране и симпатия, ако му беше казал, че отиваш да се биеш с нацистите.

Лукас знаеше за случая с филма, а и той беше достатъчно известен в холивудските кръгове. Но се срамуваше да признае на

приятеля си, че е използвал договора като оправдание да отложи заминаването си за Австралия. Колебанието му се дължеше на една красавица, с която се беше запознал преди година. Тя се казваше Вероника Лоренц и беше на деветнайсет години. Лукас беше влюбен в чернокосата Вероника. За пръв път се видяха, когато той беше гост на едно от прочутите събирания на Ерол, провело се в имението на актьора в Мълхоланд Фарм. Специално бяха наети проститутки, които да се трудят на леглата, докато през огледални стъкла гостите можеха да гледат как кръшните тела под тях се извиват в екстаз.

Младата новоизгряваща звезда придружаваше застаряващ актьор от ерата на нямото кино. Лукас се натъкна на нея на бара, на който щедро се сервираше алкохол. Въпреки привидно разпуснатото си поведение с холивудските жени дълбоко в душата си той беше човек с католическо възпитание, което не му позволяваше да върши подобни плътски грехове. Или може би благодарение на почти загърбената вяра в Бог съумя да се опази от плътската разюзданост. Като пилот Лукас беше виждал лицето на смъртта един или два пъти при въздушни инциденти. И в двата случая се беше молил да оживее, обещавайки на Всевишния да зарече пиенето и разпътните жени, борейки се в същото време да не изгуби управлението на самолета наскред черните буреносни облаци, които заплашваха да разкъсат машината на парчета. И той вярваше, че благодарение на тези си обещания не беше кривнал от правия път.

Но подобни обещания бързо се забравяха. Вечерта на партито Лукас още помнеше обещанието, което беше дал след опасен полет в небесата на Сиера Невада, по време на който пясъчната буря подмяташе като перце неговия крехък самолет. И така, той отиде на бара и беше поразен от големите сини очи, които го наблюдаваха, докато той разбъркваше джина си с тоник. Младата жена беше облечена в тясна червена копринена рокля, а дългата ѝ лъскава черна коса се спускаше по раменете. За миг Лукас беше като омагьосан.

— Не ви познавам — само успя да промълви и веднага се засрами от глуповатото си поведение.

— И аз не ви познавам — отвърна тя. — Вие също ли сте актьор като Ерол? Негов приятел?

— Негов приятел съм, но не съм актьор. Летец съм. Работа при Джей Ел.

При споменаването на това име младата жена сякаш трепна. Какво ли означаваше това? Разочарована ли беше? Лукас се надяваше да греши.

— Разбирам — отвърна тя и се обърна към него с питие в ръката.

— Казвам се Лукас Кели — представи се той и протегна ръка, но веднага съжали за прибързания, типично мъжки жест.

Красавицата се поколеба и не можа да прикрие любопитството си.

— Имате странен акцент, господин Кели. Англичанин ли сте?

— Австралиец. Макар че според приятелите ми австралийци акцентът ми бил по-скоро на янки.

— Аз съм Вероника Лоренц — каза момичето и с усмивка протегна длан, която се изгуби в широката лапа на Лукас. — Тук съм по покана на Артър Дженсън. Сигурно сте го чували.

— Старият режисьор, който направи няколко филма през двайсетте ли? — попита той. Не му се искаше да пуска топлата длан на Вероника. — Никога не съм гледал негови филми обаче. В Папуа беше трудно да се добереш до тях.

— Къде е Папуа? — попита Вероника и издърпа ръката си. — Не познавам в района място с такова име.

— Папуа е голям остров на север от Австралия. Там има джунгли, в които бродят ловци на глави и канибали.

— Звучи вълнуващо. И опасно. — Тя леко потръпна. — Вие виждали ли сте истински ловец на глави или канибал?

— С баща ми бяхме наели неколцина от тях като моряци на шхуната. Това беше, преди да дойда тук.

— Наистина ли?

Разговаряйки, двамата се отдалечиха от къщата, за да седнат под звездите. Вероника сподели, че е дошла само защото това ѝ давало възможност да се запознае с някой известен продуцент или режисьор, който би ѝ помогнал да получи роля в киното. Така стояха нещата в Холивуд. Тя беше пристигнала от Ню Йорк преди няколко месеца и беше живяла в Лос Анджелис с парите на богатите си родители, без да ѝ се налага да си търси работа като сервитьорка или барманка. Беше луда по филмите и за нея те бяха път към безсмъртието. Вероника не спомена как си прекарва времето в интервалите между ходенията по импресарски агенции, но и Лукас не настоя да узнае. Фактът, че тя

присъстваше на едно от прочулите се с печалната си слава партита на Ерол, беше достатъчно красноречив. Но това не го спря, той беше запленил от очарователната млада красавица, с която беше прекарал заедно вечерта под обсипания със звезди небосвод.

Още преди да се е зазорило, той я склони да отидат на летището, настани я на мястото на помощник-пилота и двамата си направиха въздушна разходка над спящия град. От този момент Вероника беше негова. Но връзката им беше бурна и несигурна. Работата му изискваше да лети из цялата страна и затова често беше далеч от Лос Анджелис, а когато се върнеше, не я намираше в скъпия ѝ и уютен апартамент. Когато се свържеше с него, тя винаги се оправдаваше, че била на някакво парти или нещо подобно, защото се стремяла към кариера в киното. Лукас знаеше, че Вероника казва истината. Човек трябваше да се показва на светски събития, за да го забележат подходящите хора. Макар и да чувстваше известно притеснение, той оставаше верен на Вероника. Често обаче се питаше дали и тя му е останала вярна.

Вероника му беше обещала да го чака и да вечерят заедно, след като той се върне. Затова нетърпението на Лукас беше не по-малко от това на австралийския му приятел. Хосе трябваше да пристигне всеки момент и да закара Ерол в малкото село. А Лукас щеше да излети отново за Лос Анджелис, към леглото и тялото на Вероника.

— Ти ли ще управляваш самолета на връщане? — прекъсна мислите му Ерол.

— Не. Хари ще пилотира старата госпожа — отвърна той.

— Значи може би се виждаме за последен път, щом си решил да се върнеш в родината си. Ще ми липсват разговорите ни за дивите ни времена в Папуа и Нова Гвинея.

Лукас осъзна накъде биеше знаменитият актьор. Май че и на добрите времена в Америка се задаваше краят.

— Може и да си прав.

Чу се бръмченето на автомобилен двигател. Двамата засенчиха очи с длани, за да видят приближаващия додж, чиито гуми оставяха диря върху неасфалтирания път.

— Ето го и Хосе — добави Лукас. — Да не губим време тогава.

— Ако сега излетиш, ще успееш да заведеш на вечеря приятелката си — отбеляза Ерол, стана и се протегна. Бръкна в джоба

на панталона и извади оттам малък сребърен предмет. — Имам един в повече — добави и подаде на Лукас малка значка за ревер във формата на penis и тестиси с изписани три букви „ЛРФ“.

Лукас взе подаръка и се ухили, тъй като знаеше какво означаваша буквите.

— Ти така и не успя да я спечелиш за традиционни заслуги като моите приятели, но понеже присъства думата „лятащи“, си мисля, че може да послужи като талисман на един пилот. Пази я, млади Лукас, и я носи със себе си, когато се отправиш в безкрайната синева да търсиш нацистките изстребители.

Лукас стисна ръката му. Шумът от приближаващата кола се усили.

— Карай по-умерено, братле, и се пази от онези, които не искат да се примирят с таланта на един австралиец.

Ерол също стисна здраво дланта на приятеля си.

— Ти също я карай по-леко. Предай поздравите ми на красавиците в Морсби. Пази се, уонток!

Лукас кимна, обърна се и закричи към аероплана, който го чакаше да го върне обратно в Лос Анджелис.

— Доскоро, братле! — отвърна, когато голямата черна кола спря пред ламаринения навес. Един слаб и видимо притеснен мъж с испански черти, с мокър от пот бял костюм слезе от колата, за да посрещне знаменития актьор.

Четири часа по-късно небето беше станало бледомораво, докато Лукас летеше над покритите с дървета планини. Наложил му се да се бори със силния насрещен вятър. Защо не беше сега с него помощник-пилотът му. Били обаче беше болен и затова той сам управляваше машината. Ако сега Били беше поел управлението, Лукас щеше да поспи няколко часа, преди да кацнат на летището край Лос Анджелис.

Лукас имаше пълна вяра на самолета. Беше от новите, изработени изцяло от метал пътнически самолети, които можеха да превозват десет пътници. В сребристото му тяло в момента се отразяваше нощното небе. От двете му страни ръмжеше по един турбовитлов деветцилиндров двигател „Прат енд Уитни“, всеки с мощност по четиристотин и петдесет конски сили. Машината беше последна дума на техниката. Съвсем логично прочутата авиаторка Амелия Ерхарт и нейният помощник-пилот се бяха спрели на същия

модел за полета, който обаче приключи трагично, след като през 1937 година самолетът им изчезна някъде над Тихия океан. Лукас се съмняваше, че причината е била в самолета. По-скоро в лошото време или в недобрата ориентация и навигация, макар че някои негови познати пилоти се оплакваха, че дългият и широк нос на самолета пречи на видимостта им. Но Лукас не беше съгласен с тях. Той обожаваше да лети с „Електра“.

Австралиеца погледна контролното табло на машината и се увери, че всички прибори показваха обичайните си стойности. В момента летеше на височина три хиляди метра и бавно се спускаше към Лос Анджелис, поддържайки скорост от сто петдесет и осем възела. На десет минути в северозападна посока лежеше Холивуд и скоро на хоризонта щяха да се покажат първите му ярки светлини. Макар че щеше да осъществи нощно кацане, това не притесняваше ни най-малко Лукас, защото небето беше ясно, а вятърът — съвсем слаб.

Дори имаше време да помисли за срещата си с Вероника. Тя щеше да е важна. Щеше да ѝ каже, че ще отпътува за Австралия, за да се присъедини към Кралските австралийски военновъздушни сили. Как ли щеше да реагира тя? Като истински патриот той нямаше друг избор, когато родината му беше във война. Но нейната родина не беше и поради това имаше опасност тя да разбере погрешно добрите му намерения.

Лукас отново хвърли поглед към редиците осветени циферблати. Време беше да започне спускането за кацане и да повика по радиостанцията контролната кула на летището. Докато търсеше ориентир за подход към града, изведнъж се преобърна целият му свят. За част от секундата видя как нещо тъмно се удари в предното стъкло на кабината и веднага след това главата му сякаш се пръсна. Досети се, че в самолета се е ударила птица. Вятърът зави през разбитото стъкло и разбърка всичко из кабината. Ужасен, Лукас внезапно забеляза, че моравото небе беше станало черно — непрогледно черно. И осъзна, че не вижда. Докосна лицето си и напипа парченца стъкло, както и нещо мокро — кръв. Пулсиращата болка в главата му пречеше да мисли ясно, но инстинктивно усети как самолетът се наклони наляво, превъртя се и започна да навлиза в свредел. Той успя да овладее контрола и да изравни нивото на машината, преди да е станало твърде късно.

И тогава стана чудо — Лукас видя слабото блещукане на звездите. Започна да възвръща зрението си. В началото само в дясното око. Пилотският тренинг му помогна да овладее ужаса и паниката и постепенно се взе в ръце. Стрелките на таблото сочеха, че самолетът продължава да функционира и най-сериозният проблем изглежда бяха разбитото предно стъкло и лицето му. Той включи радиостанцията и предаде сигнал за помощ. Отвърна му познат спокоен глас от контролната наземна кула:

— Какви са повредите?

— Стъклото на кабината го няма. И аз имам нарушено зрение. Май че в мен се удари птица — отвърна Лукас, стараяйки се да говори спокойно. — Може да възникнат затруднения с нощното кацане.

— Мисля, че ви виждам на югоизток, на около две хиляди метра височина — отговори диспечерът. — Значи сте поели курс за кацане. Сега ще вдигна по тревога аварийните служби.

— Прието.

Лукас избърса кръвта, която течеше от главата му и замъгляваше здравото му око. Студеният вятър щипеше болезнено, но той нямаше време да му обръща внимание, защото отчаяно търсеше с поглед сигналните светлини на пистата. Ето ги! Точно там, където и трябваше да бъдат. Но той също така осъзна, че не можеше да фокусира зрението си надалеч. Виждаше светлините, но не можеше да прецени на каква дистанция се намираха.

— Лукас, спусни колесника! — извика в ушите му нечий глас. — Движиш се бързо и рязко към земята.

Лукас хвърли поглед към висотомера, но не можа да разчете показанията. Трябваше обаче да успее да се приземи безопасно.

— Вдигни самолета, направи кръг и опитай отново — продължи с инструкциите диспечерът.

Лукас долови паника в гласа му. Нещо очевидно доста се беше объркало. Той хвана ръчката и спусна колесника. Обзе го огромно облекчение, когато машината леко се разтресе и после се чу познатото съскане на спускащите се колела. Но сега светлините като че буквално се стрелкаха покрай него и в последния момент младият авиатор разбра, че не е преценил правилно дистанцията. Само след броени секунди щеше да се приземи върху бетонната писта със скорост много по-висока от необходимата за безопасно кацане.

Колелата на колесника се удариха в бетона и мигом се спукаха. Самолетът направи салто във въздуха и се приземи по гръб, плъзна се и излезе от пистата на тревата отстрани. Лукас не видя как машината спря, нито чу усиливащите се сирени на приближаващата линейка.

5.

Капитан Федърстоун стоеше облечен в чиста бяла униформа на флотски офицер, когато Карл влезе в стаята в хотела, обозначена като офицерска столова. Тя беше украсена с традиционни сребърни сервизи и един-два бойни трофея, пленени в колониалните кампании от времето на кралица Виктория. Младият британски офицер държеше чаша с джин и тоник и разговаряше с армейски майор от щаба, който отговаряше за снабдяването на фронтовите подразделения в Сирия. Карл се почувства неловко в столовата, която ненадейно започна да се пълни с офицери с високи чинове, закичени с бойни отличия от последната война. Повечето от тях бяха англичани, но имаше и неколцина от силите на Свободна Франция.

— Ела при мен, друже — повика го Федърстоун, когато свърши разговора с майора. Карл въздъхна облекчено, след като поне един от присъстващите показва, че го познава. — Какво ще пиеш?

— Джин, ако може — отвърна и англичанинът махна на сервитьора, който чакаше отстрани и веднага отиде да донесе две чаши.

— Настани ли се? Оправи ли си багажа? — попита капитанът.

— Няма много за оправяне. Но сегашното ми жилище е отлично в сравнение с условията, при които живеех в Сирия.

— Сигурно ще ти е интересно да научиш, че вашите са свършили добра работа при атаката срещу жабарския форт. И взводът ти не е понесъл големи загуби. Ще гледам да ти издействам доклада утре, ако искаш.

— Благодаря ви, сър. Много ще съм ви задължен. Честно казано, съвестно ми е, че ги изоставих така — отвърна Карл.

— Ако това ще те утеши, имай предвид, че нямаше избор. Засега ще си ни нужен тук.

Сервитьорът се върна и поднесе чашите на двамата. Федърстоун извади кутия цигари и предложи на Карл.

— Не, благодаря — отвърна той.

Англичанинът си запали и вдиша дима.

— Хубаво правиш. Пушенето е вреден навик — каза и въздъхна. — Но човек не може да няма никакви пороци.

Карл огледа бързо изпълващото се помещение. Беше станало малко по-шумно, но атмосферата беше приятна и спокойна. Трудно беше да си представиш, че само на някакви си километри оттук неговите войници най-вероятно отново копаеха окопи.

— Обикновено не говоря по работа в столовата — каза Федърстоун и се наведе по-близо до него. — Но събитията приеха внезапен обрат и затова сега ще те инструктирам накратко защо си тук. За съжаление нямам право да ти кажа какъв е този внезапен обрат. Законът за военната тайна ми го забранява. Сигурно си наясно, че тази кампания преминава малко объркано предвид стратегическите цели, които си бяхме поставили.

— Стратегията не е в прерогативите на обикновените лейтенанти. — Карл се усмихна. — Ние имаме грижата да мислим само за тактиката и оцеляването на бойното поле, като правим всичко възможно да лишим противника от живота му.

Федърстоун реагира на прагматизма на австралиеца с усмивка.

— Ами, с две думи, затънали сме в страшна бъркотия и основният проблем е, че оказваме сериозна помощ на франсетата, и то по настояване на оня тип Дьо Гол, който държи на своето, че Ливан на всяка цена трябва да бъде овладян. От наша гледна точка националистите в Ирак могат да се окажат по-голям проблем. Ако вземат властта, те могат да се съюзят с германците и да разрешат на техните войски да се настанят в страната. Петролът трябва да остане в наши ръце на всяка цена. Но стига съм се отклонявал от същността на нещата — добави Федърстоун, след като се усети, че лесно може да се отплесне в разсъждения за блискоизточната политика. — Тук, в Йерусалим имаме неприятности с нацистка шпионска група. Затова искаме от теб да работиш под прикритие, за да разкрием водачите на групата. Моята идея е да се представиш за германски офицер, избягал от един от нашите лагери за военнопленници. Офицерът наистина избяга, но беше убит от еврейската съпротива, с която работим съвместно. За наше щастие ти много приличаш на него, а и той като теб е бил роден в Мюнхен. Не е необходимо да ти казвам, че не просто те моля да изявиш желание да участваш в тази опасна задача, а ти

заповядвам като военен да изпълниш дълга си към краля и отечеството.

— Това, последното, вече го разбрах. Ще направя всичко възможно да изпълня задачата, ако ми гарантирате, че след като мисията приключи, ще ме върнете в моята част.

— Ще го имаш, както ще имаш и признателността на Негово величество. Или най-малкото признателността на британското разузнаване. — Англичанинът се усмихна широко и протегна ръка. — Както казваме във флота: добре дошъл на борда.

Карл осъзна с ирония, че преди още да си е допил джина, официално вече се числеше като шпионин към разузнавателната служба — независимо дали му харесваше или не.

Подробно инструктиран за мисията и снабден с необходимите документи и принадлежности на немски пилот на бомбардировач, укриващ се от британците, Карл седеше на масата пред едно от кафенетата в старата част на Йерусалим. Единственото, което британското разузнаване знаеше по случая, беше, че именно това кафене беше свързано по някакъв начин с германската разузнавателна мрежа. Известно им беше също така, че заведението се държи от един подозрителен корсиканец на име Пиер Шер. Знаеше се, че Шер, як и набит мъж около четирийсетте, в началото на войната се беше преместил от родината си в Северна Африка и оттам в Йерусалим. Жена му не беше известна на британците. Имаше дъщеря на седемнайсет години. Макар и френски гражданин, подозираха собственика на кафенето в пронацистки възгледи и симпатии към правителството на Виши. Федърстоун беше предпочел да не интернира корсиканеца и семейството му с надеждата, че той щеше да ги отведе до останалите участници в шпионско — диверсионната организация. В края на краищата, беше се аргументирал Федърстоун, Корсика беше родина на Наполеон Бонапарт, а неговите заслуги за нестабилността на европейския континент през деветнайсети век бяха добре известни на англичаните.

Карл беше облечен в зле скроен широк костюм с петна по него. Беше небръснат и със зачервени очи — образ на изпаднал човек, какъвто шефовете от разузнаването съзнателно целяха да изградят.

Слънцето напичаше и в далечината от едно от многобройните минарета на стария град се чуваше зов към мюсюлманите за молитва. Карл се огледа наоколо. Покрай него по тясната улица, оградена с каменни стени, минаваха предимно араби. Колко ли други раси и народи бяха минавали по тези улици през вековете? Колко ли пъти беше завоювана тази земя? Асирийци, римляни, византийци, че дори и австралийци през Първата световна война бяха оставили следите си тук.

— Искате ли кафе, мосю? — попита го някаква жена, застанала до него, и прекъсна размислите му за историята — предмет, който му беше любим. Карл вдигна глава към младата жена и беше поразен от очарователните сини очи, които го гледаха иззад фереджето. Не беше на повече от двайсет години.

— Не говори френски — отвърна австралиеца.

— Говорите ли английски? — попита го момичето.

— Нейн, бите, само малко.

Сините очи потъмняха.

— Германец ли сте? — попита го на немски със силен акцент и боязливо се огледа, да не би да ги е чул някой от останалите посетители, които седяха, отпиваха от гъстото турско кафе и играеха табла на очукани и видели по-добри времена дъски.

— Да, германец съм и имам нужда от помощ — отговори той.

Момичето го разбра, но колебливо застина над него, сякаш се двоумеше как да постъпи. После се обърна и влезе в кафенето. По гърба на Карл изби пот и той се запита дали беше успял да убеди момичето. И дали тя щеше да съобщи за него на някого, който би представлявал заплаха за него? Сам-самичък, невъоръжен и без подкрепа, той имаше съвсем основателна причина да се уплаши. Шпионажът беше опасна игра във всички времена — най-вече по време на война — а той беше още начинаещ в този занаят.

След няколко минути на вратата се показа някакъв мъж, който му кимна да влезе вътре. Карл забеляза, че мъжът имаше латински черти и изглеждаше застрашително, което още повече го разтревожи.

Беше дошъл невъоръжен съгласно инструкциите, дадени му от Федърстоун. Той също така го беше предупредил, че няма да могат да му окажат помощ в тази част на Йерусалим. Арабите можеха да съобщят на всеки, действащ срещу британците. А и беше невъзможно

да скриеш нещо от тях в тесните и криволичещи улички на града, обясни му англичанинът с обичайния си ведър тон.

Карл предпазливо влезе в слабо осветеното и изпълнено с цигарен дим помещение. Вътре беше пълно с араби, които го изгледаха накриво.

— Германец ли си? — попита го мъжът на развален немски.

— Да — отвърна Карл и набързо огледа кафенето с неговите старинни каменни арки. Изненадващо, но то беше много просторно.

— И какво ме интересува мен това? — попита корсиканецът с леко враждебен тон. — Ако е така, съм длъжен да съобщя на британското разузнаване.

— Разкрих се, защото момичето говореше на френски. Надеждата ми е, че сте един французин, верен на маршал Петен и на фюрера. Ако ли не, ще платя скъпо за грешката си.

— Кой си ти?

— Аз съм военен пилот, офицер. Казвам се Карл Хармщорф. Заедно с останалите членове от екипажа на моя самолет бяхме свалени преди три месеца при съвместен полет с италианците над Ливан. Британците ме плениха, но преди две седмици успях да избягам и да се добера до Йерусалим. Казах си, че оттук ще имам възможност да се върна в Германия.

— И какво ви кара да мислите така, хер Хармщорф, ако това е истинското ви име? — попита корсиканецът със скръстени ръце.

Карл сви рамене. Щеше да играе ролята на човек, изгубил и последната надежда:

— Силите ми са на изчерпване, господин...

— Обикновено не си казвам името на всеки срещнат. Но сигурно ще го разберете, защото това заведение е мое. Казвам се Пиер.

— Мосю Пиер, дойдох в тази част на града, защото вярвам, че сте истински патриот на Франция и можете да ми помогнете да избягам от британците.

— А мога и да ви предам на тях — отвърна Пиер, но вече не толкова враждебно. — В момента обаче ме излагате на опасност от проклетите британци, защото сте тук. Дъщеря ми ще ви заведе на друго място, докато не реша какво да правя с вас, хер Хармщорф.

Карл почувства внезапно облекчение. Явно добре се беше справил. Или поне така се надяваше той. Но в същото време го обзе

тревожно предчувствие, че жената може да го отведе към собствената му гибел. Ами ако корсиканецът се съмняваше в него и не му вярваше? Тогава щеше да свърши с куршум в главата някъде в покрайнините на града. Ако можеше само да установи контакт с Федърстоун.

— Виждам, че не ми вярвате, хер Хармщорф — отбеляза Пиер.

Въпросът криеше заплаха и Карл я долови.

— Не съм спал и ял от доста време — отвърна бързо той и потърка лицето си. — Заради това е.

Пиер махна на момичето и то се приближи. Корсиканецът й каза тихо нещо на френски. Карл не се съмняваше, че ставаше дума за него, но за съжаление не можеше да разбере нищо.

— Ела с мен — каза момичето на английски. — Хайде ела.

Карл кимна и я последва към кафенето. Следващите няколко часа щяха да са съдбоносни за него. Ако всичко минеше успешно, щеше да се върне в батальона си и да се сражава с противника, който беше ясно определен, или щеше да приключи дните си в безименен гроб и никой никога нямаше да чуе за него — тук, далече от Папуа, където беше неговото семейство.

Карл доста се изненада от промяната на Мари от традиционно облечената в арабски дрехи жена в модерна млада францужойка. Тя се беше преоблякла, за да го закара на новото място, намиращо се извън града, и сега изглеждаше съвсем различно. Когато забеляза озадачената му физиономия, тя каза:

— Така минавам по-лесно, когато карам. В тази страна арабките не управляват коли. Предполагам разбирате какво имам предвид.

Той само се усмихна и кимна, сякаш не беше разбрал нищо, но не искаше да се покаже нелюбезен.

Повървяха малко из тесните улички и излязоха на широка улица, пред ярко осветена от слънцето къща. Там Мари каза нещо на френски на някакъв мъж, който им отвори вратата. Тя махна на Карл да влезе с нея и го упъти към дъното на къщата, където в закрития гараж беше паркиран стар очукан седан със съмнителни технически качества. Той седна на тясната седалка отпред, а Мари отново се настани зад волана. Младата жена умело изкара колата на улицата.

По време на пътуването не разговаряха и Карл имаше възможност да прецени по-отблизо момичето. То имаше гладка и нежна кожа с леко смугъл тен и гъста черна коса. Очите ѝ бяха изумително красиви и сини и той можа да се убеди, че произходът ѝ не беше чисто европейски. В тази красавица имаше нещо изключително екзотично и това го заинтригува.

Движеха се така, че да избегнат армейските постове. Явно Мари и преди беше минавала по този път, каза си Карл. След около час пристигнаха в мизерно арабско село с къщи, измазани с кал, с много кози и изглед към Средиземно море. Когато излязоха на осеяния с дупки коларски път, арабите от селото ги изгледаха враждебно. Карл се почувства неловко.

— Дотук сме — каза Мари повече на себе си, отколкото на пътника. — Можете да слезете, хер Хармщорф.

Той предпазливо пристъпи на пращната улица и инстинктивно се огледа за евентуални пътища за бягство, в случай че нещо се обърка.

— Последвайте ме — нареди му Мари и леко се намръщи. — Ще влезем вътре.

Карл я последва до къщата. Вътре цареше полумрак и на него му трябваша няколко секунди, за да свикне след ослепяващото слънце навън. Забеляза паянтовата дървена маса в средата на помещението. Но по-важното беше, че зад масата седеше русокос мъж, облечен в европейски дрехи, и го гледаше изпитателно. На масата пред него лежеше пистолет „Люгер“.

Карл остана на вратата, а мъжът извади кутия турски цигари от джоба на мократа си от пот бяла риза. Беше на трийсет и няколко години и изглеждаше много опасен. Студеният му поглед всяваше смут у стоящия пред него. Непознатият съвсем леко омекна, когато видя Мари. „Красотата ѝ може да доведе до подобна промяна у всеки мъж“ — каза си Карл, докато наблюдаваше русокосия.

— Седнете, хер Хармщорф — каза мъжът на немски и побутна с крак стола към него. — Цигара?

— Благодаря — отвърна Карл, седна и си взе цигара от кутията, която непознатият сложи на масата до люгера. Карл напълно съзнаваше цялата сериозност на положението и се изкушаваше да грабне пистолета. Но оръжието можеше и да не е заредено, за да го изпробват, каза си той. Засега щеше да остави събитията да следват

своя ход. Подозираше, че непознатият му събеседник силно би заинтересувал капитан Федърстоун. Вероятно това беше и същият този агент, който флотският офицер търсеше под дърво и камък. Очевидно мъжът беше германец, съдейки по говора и външността му.

Онзи подаде клечка кибрит, за да запали цигарата на Карл.

— Като офицер от военноморските сили вие със сигурност сте запознат с този модел пистолети — каза той и се облегна назад в стола си.

Карл с безпокойство отбеляза, че Мари е излязла от стаята.

— Да, запознат съм — отвърна австралиеца и пое от тютюневия дим.

— Значи за вас няма да е проблем да го разглобите и сглобите — продължи мъжът, без да изпуска от поглед лицето му, за да види реакцията му.

Люгерът не беше просто автоматичен пистолет, а с доста сложно механично устройство в сравнение с последните модели немски пистолети като „Валтер“. Карл гледа за секунда-две оръжието. Малцина от неговата армия познаваха механизма му. Той си даде сметка, че ако само леко се поколебаеше при разглобяването и сглобяването, щеше да се издаде. Взе пистолета и умело го разглоби, поставяйки частите по реда на тяхното сваляне на масата. Мъжът явно остана доволен, когато Карл вдигна въпросителен поглед към него. Германецът кимна и Карл бързо сглоби пистолета.

— Подобно умение се усвоява трудно от немски офицер, да не говорим от британски агент — каза мъжът, дръпна от цигарата и изпълни въздуха на тъмната стая с дим. — Споменахте, че сте били свален, докато сте летели заедно с италианците.

Карл се изненада колко бързо беше стигнала информацията до немеца. Той лично не беше казвал нищо до момента и вероятно немецът и корсиканецът имаха някакво средство за комуникация. Най-малко две радиостанции. Не беше телефон, защото при идването си не беше забелязал никъде из селото телефонни кабели. Постепенно възвърна спокойствието си, и то благодарение на това че баща му го беше посветил в тънкостите на люгера, който беше купил от един златотърсач в Папуа. Паул Ман се беше сдобил с оръжието от носталгия, но и за защита от канибали и ловци на глави. Карл беше прекарал часове в сглобяване и разглобяване на деветмилиметровия

пистолет в дневната на къщата им в Папуа. Размина се на косъм. Германецът на масата срещу него можеше да го накара да извърши тази операция с някой от по-новите модели пистолети на въоръжение във Вермахта. Ако това се беше случило, Карл вече щеше да е труп.

— Да, но избягах от британците и вече повече от седмица се крия от тях — отвърна Карл.

— И сигурно нямате в себе си никакви документи, за да удостоверите самоличността си. Но пък сте облечен в европейски дрехи. Ако парцалите на вас могат да се нарекат дрехи.

— Обрах къщата на едни евреи. — Той се надяваше легендата, която Федърстоун му беше скалпил, да издържи на разпитите. Макар и въпросната къща да не беше обрана, обитателите й щяха да потвърдят думите му, ако се наложеше. Те бяха от платените агенти на Федърстоун — както и много други, наети, за да потвърдят историята на сваления и избягал немски пилот.

— За теб съм само Фриц — каза немецът, без да му подаде ръка. — Ще те върнат в Йерусалим и там ще те заведат в тайна квартира. Ще седиш там до второ нареждане.

— Ще ми помогнете ли да се върна у дома? — попита Карл с престолено вълнение.

— Да — отвърна Фриц, взе пистолета от масата и сложи пълен пълнител. — Или ще те убия, ако се окаже, че не си този, за когото се представяш. Нищо чудно да си някой от онези проклети еврейски агенти на служба на британската Служба за специални операции в Палестина. Засега ще останеш под наблюдение и те съветвам да не правиш никакви опити за бягство, нито да се свързваш с друг, освен с мен. — И сякаш се бяха наговорили, в стаята влезе млад арабин и застана зад Карл. — Абдул ще бъде твоят придружител, хер Хармцорф. Той и Мари ще те откарат обратно в Йерусалим.

Карл бавно се обърна назад, за да види арабина. Мъжът беше въоръжен с люгер и зловещо изглеждаща извита кама.

— Можеш да тръгваш — добави Фриц, без да става от масата. — Ще се срещнем отново.

Карл стана и изгаси цигарата си в ръба на масата. Когато излезе от къщата и тръгна по калната улица, арабинът се стремеше през цялото време да е зад гърба му. Мари ги чакаше до колата и разговаряше на перфектен арабски с три местни деца. Тя дори се

смееше. Той беше поразен от противоречивия образ: младата жена изглеждаше толкова красива и божествена, но очевидно сътрудничеше на нацистка организация, известна със своята бруталност. Тя погледна към него и тогава му се стори, че долови у нея мигновена реакция на любопитство и изненада — че беше излязъл от къщата жив. Карл се наруга, задето така лесно се беше увлякъл по Мари. Защото тя също беше врагът.

6.

Топлите води на Тихия океан се плискаха по пясъчната ивица на залива на Таунсвил. Виктория Кели не се измъчваше от горещината толкова, колкото нейния по-висок и по-възрастен спътник. Дватама вървяха хванати за ръце и се наслаждаваха на приятната прохлада на късния следобеден бриз в тропическата столица на Северен Куинсланд.

— По-бавно, чичо Бърни — шеговито подхвърли тя. — Много бързаш.

Бърнард Дювал забави крачка.

— Извини ме, Черешке. Твърде дълго време съм прекарал във Вашингтон и все не мога да се пригодя към цивилния живот.

Гальовният прякор на племенницата му си имаше своя история. Беше от времето, когато тя изучаваше японския език и култура, преди да замине за Папуа, да се запознае с Джак Кели и да се омъжи за него. Бащата на Виктория, полковник Оуен Дювал, беше служил доблестно в армията на Съединените щати и когато го изпратиха за военен аташе първо в Китай, а после и в Япония, тя беше живяла с него в тези далекоизточни страни.

— Е, ще ми кажеш ли защо си дошъл и каква е тази шпионска интрига, та да пътувам чак до Таунсвил за среща с теб? Подушвам някаква тайна в цялата тази работа.

Военният ветеран с гъста и късо подстригана, посивяваща коса забави крачка и спря да погледа тихите води на залива.

— Много ми липсваш, Черешке. Когато брат ми почина, се надявах да дойдеш да живееш при стария си чичо във Вашингтон.

— И щях, ако не бях срещнала мъжа, на когото съм се врила във вярност и любов до края на живота ми — отвърна Виктория и също зарея поглед към морето. — Нямах представа колко щастлива се чувствам, като плавам с Джак. Едва ли има други, които толкова да си приличат и да се допълват, както ние двамата.

Бърнард Дювал се обърна към племенницата си с измъчено изражение.

— За теб ще е по-безопасно, ако се върнеш в Щатите. В тази част на света се задава война, която не мисля, че ще свърши добре за австралийците.

Виктория свъси чело. Тъй като добре познаваше японците, тя отдавна съзнаваше, че това, за което говореше чичо й, е неизбежно. Често си беше мислила, че е само въпрос на време да се случи. За съжаление много от европейците не разбираха фанатичната източна вяра в честта и достойнството. Затова и лекомислено бяха потъпкали японския суверенитет, без да покажат никакво уважение към националната им гордост. Вероника много добре познаваше самурайските традиции и беше станала свидетел как започна да се пробужда духът на древните воители у нацията, населяваща островите на север. Също като вятъра камикадзе някой ден те щяха да се отприщят и да пометат всичко на юг.

— Значи имам още по-основателна причина да съм до Джак, когато това се случи — каза тя.

— Предполагам се досещаш, че съм тук не само по лични дела — продължи чичо й. — Тайно преговаряме с представители на австралийското правителство и военните за разработване на план за действие при евентуално нападение. Нали разбираш, не мога да ти кажа повече.

— Разбирам — въздъхна Виктория. — Нали съм дъщеря на военен. Разбирам, че работиш в Службата за военноморско разузнаване, и това ми е достатъчно. Забравяш, че преди няколко години аз самата работих с Джо Облачински и двамата фотографирахме островите и бреговете около Папуа по поръчение на Министерството на отбраната. Още си пазя подробните записки и фотографиите, представляващи военен интерес за Чичо Сам.

— Мъжът ти знае ли с какво се занимаваш? — попита я офицерът.

— Дори и да знае, той никога не казва нищо — отвърна тя и добави: — Той е изключителен мъж. И съпруг.

— Като те слушам, все едно че е някакъв супермен. Едва ли ще мога да те убедя за по-сигурно да се върнеш в Щатите с твоя чичо Бърни. — Дювал леко погали лицето й. — В такъв случай ще те помоля от името на твоя Чичо Сам да му направиш една услуга в името на националната сигурност.

— Очаквах подобна молба. Мисля, че мога да помогна на страната ми в тази част на света, ако... когато императорът насъска самураите си срещу тихоокеанските държави.

Американецът се поколеба дали да се разкрие още пред племенницата си. Отново обърна взора си към сините води на залива и заговори:

— От наши засекретени източници разбрахме, че японците складираат около островите запаси за техния подводен флот. Известно ни е също така, че британците са наясно с това, и заедно с тях планираме да унищожим тези депа със складираните провизии, преди жълтурковците да са ни обявили война. Знам, че в момента ти взимаш активно участие в бизнеса с „Индипендънс“, което е идеален случай за нас да ни помогнеш да открием един японски агент, който е натоварен с провеждането на тайни операции точно под носа на австралийците.

— Защо не дадохте информация на австралийските власти и не ги оставихте те сами да издирят шпионина? — попита Виктория с навъсено и озадачено лице.

Капитан втори ранг Дювал обаче не можеше да каже на племенницата си, че контраразузнаването на Съединените щати беше разшифровало японския дипломатически код „Пурпурен“ и че от 1939 година насам американските военноморски сили можеха отчасти да разчитат новия код на японския флот, кръстен Джей Ен 25. В прехванатите съобщения се споменаваше за добре позициониран агент, активно действащ в Папуа. Кодовото му име беше „Крайт“, а прекият му контролиращ офицер — старши матрос Фуджи Комине. Практически дешифровчиците бяха с една крачка по-напред от японския агент поради простата причина че те бяха частично дешифрирали рутинно съобщение между звена на японското командване, което гласеше, че Комине ще бъде преместен на остров Бугенвил. И доколкото беше известно на американците, дори самият японски агент още не знаеше за новото си местоназначение. Но тази разузнавателна информация беше строго секретна и малцина имаха привилегията да бъдат посветени в нея. Въпреки тясното сътрудничество между САЩ и Австралия в потайния свят на контрашпионажа все още битуваше мнението, че не би било разумно да разкрият твърде много от картите си на едно правителство, което ще падне под напора на противника още в първите часове на войната. В

края на краищата, австралийското правителство беше изпратило най-елитните си части в другата част на света да се бият заедно с британците в Северна Африка и Близкия изток. При една внезапна атака от север на числено превъзхождащите японци страната щеше да се окаже буквално беззащитна.

Бърнард наведе глава.

— Положението е деликатно, не можем да оставим на австралийците да свършат тази работа — тихо отговори той. — Но на теб мога да се доверя като на една американска патриотка. Ти най-добре би могла да откриеш този Фуджи Комине.

— Как каза?! — възкликна Виктория. — Струва ми се, че съм чувала това име и преди.

Дювал остана изненадан от реакцията на племенницата си.

— Но откъде би могла да го познаваш?

— Когато се запознах с Джак, близо до Морсби стана трагичен инцидент, в който загинаха няколко негови приятели. Джак също беше ранен. По-късно до него достигна информация, че убиецът е някакъв млад японец, родом от Папуа. Казвал се Фуджи Комине. Родителите му и сега живеят край Порт Морсби, а баща му е уважаван майстор лодкар. Младият Фуджи плавал заедно с баща си из островите. Дори Джак ми разказа, че Фуджи учил в Порт Морсби заедно със сина му.

— Всичко съвпада. Този Комине сигурно е агентът им за района на Южна Папуа и протока Торес. Виждала ли си го скоро? — попита Бърнард, надявайки се на утвърдителен отговор.

Виктория обаче поклати глава.

— Ако някой може да проследи и открие Фуджи, това е само Джак — отвърна тя. — Той е роден ловец.

— Ще те помоля да не казваш на мъжа си... на Джак.

— Аз доверявам целия си живот на Джак — рязко отвърна Виктория. Явно Вашингтон беше успял да пречупи човека, когото тя винаги беше уважавала за решителното му отстояване на собственото мнение пред закостенялото държавно мислене.

— Извинявай, Виктория. Нямах предвид, че на Джак не може да се вярва. А сега това все едно не си го чула, както казват в средите на журналистите. Добре е, че се съветваш с твоя мъдър австралиец.

Виктория хвана чичо си за лакътя.

— Знаеш, че лоялността ми към Чичо Сам е извън всякакво съмнение, но аз имам доверие на Джак, който умее да бъде дискретен. Той разбира, че Австралия ще има нужда от САЩ, за да оцелее в една бъдеща война с Япония. Макар че повечето от надутите му приятели от клуба си вярват, че британците ще ги спасят. Британците в момента не могат да гарантират собственото си спасяване, та какво остава за Австралия. А и в крайна сметка ние и австралийците делим един общ океан — Тихия.

Бърнард кимна и двамата с Виктория тръгнаха обратно към хотела. Довечера щяха да вечерят заедно и той щеше да довърши инструктажа, защото вярваше в лоялността и способностите на своята забележителна племенница.

Нещо метално издрънча. Силната тръпчива миризма на хлороформ удари в носа Лукас Кели в неговия свят, лишен от светлина. Нещо се беше случило и той се напрегна да си спомни какво.

— Спокойно, Лукас — чу се тих мъжки глас.

Помъчи се да разпознае гласа. Вдигна ръка и докосна бинтованата си глава. Чуха се още гласове, но тихо и приглушено.

Лукас почувства сухота в гърлото и му се догади. Докато се мъчеше да се изправи, за да повърне, нечия силна, но внимателна ръка му помогна да седне в леглото.

— Сестра — обади се отново гласът, но вече беше късно. Лукас повърна върху леглото.

— Сега ще се погрижа, господин Облачински — отвърна женски глас и младежът почувства как му избърсаха лицето с мокра кърпа.

— Джо? — промълви Лукас, за да провери дали не сънува, или не халюцинира.

— Тук съм? — отвърна Джо и той долови силния аромат на парфюм, когато Джо Облачински се наведе към него. — Спокойно, приятелю, току-що те изведоха от операционната.

— Какво стана? Спомням си, че летях някъде с Ерол.

— Изглежда, в самолета ти се е ударила птица и кацането е било по-твърдо от обикновено. Сега си в частна болница. Когато хората на Джак Уорнър разбраха какво се е случило, уредиха веднага да те преместят тук.

— Къде е това тук? — попита Лукас.

— Тук, на едно място в Лос Анджелис — отвърна Джо и хвана ръката му. — Много добро място. Джак се погрижи да получиш най-доброто лечение.

— Много ли съм зле? — Постепенно Лукас възвърна контрол над сетивата си. Младият австралиеца все още обаче виждаше всичко в тъмно, но съзнаваше, че отчасти това е така, защото превръзката на главата му пречи. Не само главата, но и цялото му тяло пулсираше от болка. Лукас извика, щом болката стисна главата му като в менгеме. Дори не усети как медицинската сестра заби иглата в ръката му. Морфинът бързо подейства и той се унесе.

Джо продължи да държи ръката му, докато австралиеца не заспа непробудно. Така Лукас не можа да види сълзите, отронили се от очите на филмовия режисьор.

Джо Облачински идваше всеки ден и седеше до леглото на Лукас. Двата водаха разговори и едрият американец, приближаващ шейсетте, пушеше от своите пури на отворения прозорец. Силният аромат на пурите действаше успокояващо на младежа. В съзнанието си той го свързваше с човека, приютил го под крилото си. Благодарение на Джо Лукас пристигна в Съединените щати и успя да осъществи детската си мечта да лети. В дома на американеца и неговата чудесна съпруга Марджъри Лукас се чувстваше като осиновен син на бездетната двойка. Марджъри Облачински много напомняше на Лукас за Карин Ман, която го беше отгледала от малък. И двете жени имаха силен майчински инстинкт, който изискваше образувалият се в душата им вакуум да бъде запълнен. Джо беше уредил на Лукас Кели пилотските курсове при най-добрите инструктори и когато момчето получи бленуваните си „крилца“, му помогна да започне работа в „Уорнър Бродуей“ като пилот за каскади и за чартърни полети на компанията.

Лекарите от време навреме идваха и го преглеждаха, опипваха и почукваха тялото му на местата, които още го боляха. Сестрите редовно го посещаваха и се грижеха за него, което му напомняше на начина, по който той се беше грижил за самолета си. Съзнаваше, че се ползва с популярност сред персонала на болницата, защото стискаше

зъби и не се оплакваше, на моменти дори не си признаваше, че го боли. Попаднал по неволя в света на мрака, Лукас се научи да разпознава всеки един по стъпките и миризмата. На многократно задавания от него въпрос кога ще му свалят превръзките, лекарите отговаряха все едно и също: „Много скоро“.

И това много скоро най-накрая дойде. Двама специалисти застанаха край леглото му, докато медицинската сестра внимателно свали дебелия слой от марля и памук.

— Опитайте се бавно да си отворите очите — каза му нечий глас, който той разпозна като офталмолога. — В началото може да почувствате известна дезориентация.

Лукас отвори очи и веднага ги затвори, щом светлината от прозореца на стаята го заслепи, сякаш слънцето се намираше на броени метри от него. Примигна и за част от секундата, преди отново да затвори очи, зърна широката усмивка на оплешивяващия очилат мъж, доближил се на сантиметри до него.

— Изглежда добре — каза лекарят на колегата си. — Реакцията на светлината изглежда стимулира очните му нерви. А сега отворете само дясното око, господин Кели.

И отново силната светлина изпълни главата му, и той инстинктивно затвори окото си.

— А сега лявото.

Лукас бавно отвори лявото око и изведнъж го обзе страх — не виждаше нищо, само мрак.

— Не виждам нищо — отчаяно каза той.

— Имате късмет, че изобщо виждате с едното око — отвърна сериозно лекарят. — След катастрофата се наложи да отстраним части и от двете очи. Изключително съм доволен от работата на доктор Лоуенстайн, който е успял да съхрани дясното ви око. Така ще можете да виждате с него и да продължите да водите пълноценен живот.

— Аз съм летец — каза тихо Лукас, затворил и двете си очи. — Трябват ми и двете.

— Един умен млад мъж може да работи много неща — опита се да го утеши лекарят. — Поне засега изгледите са, че ако процесът на заздравяване продължи, ще можете да виждате. Ще трябва да ви направя допълнителни прегледи и изследвания, за да се уверя, че имате функциониращо дясно око.

Изследванията се проточиха през следващата седмица и лекарите окончателно стигнаха до заключението, че Лукас е възвърнал зрението на дясното си око. Седнал в леглото, с черна превръзка на окото и пораснала гъста и къдрава коса Лукас страшно много приличаше на пират от някой от филмите на приятеля си Ерол. Марджъри Облачински идваше при него всеки ден заедно с Джо и от време навреме го навестяваха приятелите му пилоти, за да му пожелаят скорошно оздравяване, да поговорят за авиацията и да го информират какво се случва. Освен тези посетители при него не идваше никой друг. Посетителката, която най-много би искал да види, беше Вероника, но тя не дойде. Дори не се поинтересува по телефона как е.

Лукас предпочете да не пита Джо за новоизгряващата звезда, защото знаеше, че холивудският режисьор не гледа на нея с добро око. Но в крайна сметка той повдигна въпроса, докато Лукас вървеше, подпирайки се на бастуна, по белия коридор на частната болница.

— Вероника получи поддържаща роля в един филм, който се снима в момента — каза Джо. — Сигурно затова няма време да те види или да ти се обади.

— Според лекарите имам шест счупени ребра, счупен ляв глезен, травми по главата и, разбира се, загубено зрение на лявото око. Пропуснали са обаче да отбележат и разбитото ми сърце — пошегува се Лукас. — Не, Джо, по-скоро трябва да се примиря с факта, че между нас двамата всичко свърши. Знаех си, че е прекалено амбициозна, за да се влюби в някакъв си пилот. По-добре изобщо да не ми пише и да не ми се обажда.

Джо го потупа по гърба.

— Правилно — промърмори той. — Баща ти може да се гордее с теб. Винаги съм виждал в теб копие на баща ти.

И в един прекрасен ден Лукас беше изписан от болницата, след което се върна да живее в голямата къща на Джо в покрайнините на Лос Анджелис. Нито Джо, нито Марджъри можеха да разберат защо младежът, станал толкова важна част от живота им, настоява да се върне в Австралия, за да се запише доброволец в армията.

— Нали знаеш, че заради едното ти око ще те запишат като негоден за военна служба — каза Джо, докато Лукас подреждаше в малък куфар най-ценните си принадлежности. — Тук бих могъл да ти намеря друга подходяща работа — умолително добави той.

— В Англия има един пилот в Кралските военновъздушни сили. Казва се Дъглас Бейдър и лети на изстребител. Но освен това е с два метални крака. Щом за него може, сигурен съм, че и Австралия ще направи за мен изключение заради многото ми летателни часове. Австралия ще има нужда от всеки опитен пилот, ако японците ни нападнат.

Джо застана до вратата на стаята на Лукас.

— Нали знаеш, че Марджъри е много привързана към теб.

Младежът вдигна глава от куфара.

— Джо, всичко, което съм постигнал тук, го дължа на теб, но трябва да замина, разбери ме. Трудно ми е да обясня защо го правя.

— Мисля, че те разбирам. Искам да знаеш, че този дом винаги ще бъде и твой, както и да се развият събитията в Австралия.

Лукас кимна и продължи да опакова багажа си. Гордостта и потребността да победи — това бяха двата най-важни фактора и затова за него беше толкова важно да се върне в Австралия и да се запише доброволец в армията. Освен това не беше виждал баща си от години, а изпитваше и носталгия по сините води на тропиците и зелените джунгли на Папуа. Време беше да се върне.

Сбогуването на пристана беше мъчително и за тримата. Марджъри прегърна Лукас. После дойде ред да се сбогува и с Джо. Младежът се качи на търговския кораб, отплаващ към Сидни, и озовал се на палубата, трябваше да извърне гръб, за да не видят сълзите, потекли от дясното му око.

7.

Както беше планирало японското разузнаване, радиостанцията пристигна в пратка от Хонконг. Фуджи инструктира Сен как работи апаратурата и настрои необходимата честота, за да предаде първото кодирано съобщение до японски риболовен кораб, който плаваше в залива на Папуа. Съобщението беше дешифрирано и предадено на един друг остров, окупиран от японците през Първата световна война. Там офицер от военноморското разузнаване тихо отпразнува победата, като си наля саке. Агентурната мрежа беше в готовност и действаше перфектно. Разпростираше пипалата си към Американския континент и към всички изолирани островчета в Пасифика, окупирани от Западните сили.

— Това трябва да се превърне в твоята библия, както биха я нарекли християните — каза Фуджи и посочи с пръст книгата с шифрите. — Знам, че ходиш с твоя камион „Форд“ до Порт Морсби два пъти седмично — продължи. — В такъв случай ще наблюдаваш внимателно всичко, което се случва там, и ще докладваш всяко едно движение или разполагане на войски и товари. Също така ще предаваш по радиостанцията метеорологични данни за района на Порт Морсби. По-късно ще ти обясня как се измерват метеорологичните показатели.

Сен не отговори. Двамата се бяха надвесили над малката, но надеждна радиостанция, прибрана в изтъркано кожено куфарче в стаята, която Сен ползваше като кабинет. Жицата антена, опъната към покрива, трябваше да служи за улавяне на вълните на Радио Австралия.

Фуджи живееше в дома на Сен вече две седмици. Понякога излизаше и после се връщаше, без да каже къде е бил и какво е правил. Мисията му да установи комуникационна база близо до стратегически важния залив беше към края си и той вече планираше изтеглянето си или от японски траулер, или от подводница. Отново щеше да заеме мястото си в редиците на великия имперски флот. Сен беше казал на прислугата си, че Фуджи му е роднина, пристигнал от Китай. Беше ги накарал да се закълнат, че няма да споменават за него пред никой европеец. Макар и прислужниците да не можеха да проумеят

необходимостта от подобна тайнственост, те се подчиниха на господаря си, който на свой ред удвои надницата им. На каквото и да се дължеше тази секретност, тя не ги засягаше.

— Трябва да си готов да приемаш всяка вечер в единайсет часа — завърши инструкциите си Фуджи. — Точно в този час ще бъдат предавани съобщенията за Крайт.

Сен кимна. Пристигането на радиостанцията още повече затвърди ролята му на японски шпионин. Понякога нощем той се мяташе и въртеше в леглото, измъчван от мисълта дали да не предаде сина на лодкаря. Но накрая надделяваше страхът от японската мощ, съчетан с факта, че през Първата световна война той беше забогатял, шпионирайки за германците. Ако разберяха австралийците, никак нямаше да му се зарадват и най-вероятно щеше да увисне на въжето за измяна. Колебанията не му даваха мира. По-добре да се държи с японците, реши той. По този начин, когато избухнеше войната и японците нахлуеха в Папуа и Нова Гвинея, той и семейството му в Сингапур щяха да са в безопасност.

Сен си отдъхна, когато свърши инструктажът и Фуджи пак тръгна нанякъде. Но китаецът преводач се запита накъде ли се е запътил и с каква цел.

Фуджи вървя по пътеката в продължение на няколко часа. После се отклони в храсталака по периферията на бреговата линия. Огледа внимателно околността и щом се увери, че е сам, се скри в храстите. Щеше да чака, докато не се появяха отново — както се бяха появявали по време на предишните му идвания на брега.

Не му се наложи да чака дълго. Скоро тропическият бриз донесе до него смеховете и гласовете. Обзе го напрежение. Накрая четирите момичета се появиха на хоризонта на бялата пясъчна ивица. С голи гърди и невинни лица, те изобщо не подозираха, че японският моряк ги наблюдава. Всяка от тях беше олицетворение на женската красота, повече с полинезийски черти, отколкото характерните за Папуа меланезийки с по-тъмен цвят на кожата. Те се смееха и играеха някакви момичешки игри, също като техните връстнички, от която и да е култура и раса. Но една от тях направи особено впечатление на Фуджи. Беше най-ниската от четирите и според него най-красивата: с

дълга до раменете черна коса, кафяви очи, които сякаш непрекъснато се смееха. Сърцето му заби учестено. Тя беше. Както всеки ден по това време беше дошла отново. Фуджи спокойно се поизправи и загледа младите жени моту с кафява кожа, които вървяха в плитките води на около метър от пясъчната ивица. Бяха на осемнайсет-деветнайсет години и носеха традиционните полички от листа, характерни за тяхната култура.

Фуджи владееше перфектно езика моту, което беше нормално за хората, живеещи в селцата на брега на океана. Моту се препитаваха с риболов и търгуваха с улова по островите. С мореплавателските си умения бяха ненадминати сред народностите, населяващи Папуа и Нова Гвинея. Той се беше натъкнал ненадейно на четвъртата девойка преди около седмица. Тогава беше излязъл на плажа, за да прави гимнастика. Щом чу момичетата да си говорят, веднага се скри. От дочутото разбра, че момичето, привлякло вниманието му, се казва Кийла и че е ухажвана от един местен младеж от селото малко понагоре по брега. Този плаж беше тайното място на момичетата, където можеха да се уединят далеч от клюките и погледите на местните. И където можеха да обсъждат интимни въпроси с най-близките си приятелки.

Всеки път, когато Фуджи заемаше място в скривалището си, момичетата също идваха на плажа. И колкото повече ги наблюдаваше, толкова повече се влюбваше в Кийла. Но какво можеше да направи? Той беше воин на императора и като такъв трябваше да потиска подобни изкушаващи мисли, ако искаше да бъде силен и да изпълни мисията си. Напоследък често му се налагаше да се бори със съмненията си. Не беше предполагал, че завръщането му в Папуа ще го изпълни с приятни спомени за младостта и времената, когато живееше волно и свободно в този земен рай. Срещата му с Япония се оказа разочароваща и разби илюзиите му. Това беше страна със снежни зими и пренаселени градове от хартия и дърво. Страна, която нямаше нищо общо с мястото от неговите блянове и мечти.

И сега се беше върнал, и се питаше коя е неговата родина. Утешаваше го единствено мисълта, че Папуа отново щеше да е негова, щом японците изметяха варварите европейци от острова.

Момичетата се бяха приближили достатъчно, за да чуе какво си говорят. Фуджи съвсем ясно виждаше Кийла, която отметна назад

косите си и се засмя. Белите ѝ зъби блестяха като бисери. Тя беше нагазила до коленете във водата. Очевидно не дъвчеше бетел — листата на арековата палма с ефект, подобен на този на тютюна — занимание, широко разпространено из тези географски ширини. Това беше доста необичайно за представителка на моту и само засили неговите симпатии към девойката.

Изведнъж усмивката му застина. Кийла и приятелките ѝ стояха във водата и блажено се забавляваха, без изобщо да подозират надвисналата над тях опасност. От скривалището си Фуджи видя огромен крокодил бавно да се прокрадва в морето, готвейки се за смъртоносната си атака срещу едно от момичетата.

— Излезте веднага от водата! — изкрещя на техния език Фуджи и едновременно скочи от скривалището си и бясно замахна с ръце. Четири чифта очи стреснато се вторачиха в него. Изненадата премина в объркване и страх при вида на трескаво жестикулиращия мъж, появил се ненадейно на брега.

— Крокодил! — продължи да крещи Фуджи на езика на моту. — Бягайте!

Кийла реагира бързо. На моту думата за крокодил съдържаше огромен страх. Тя се стрелна към брега, докато трите ѝ приятелки побягнаха и се скриха в храсталака, оставяйки я да се спасява сама. Фуджи се втурна да посрещне девойката. Крокодилът не се виждаше никъде. Навярно беше отплувал, за да търси друга жертва, която да издебне в гръб. Фуджи сграбчи Кийла за ръцете и я погледна в ужасените очи.

— Видях го — задъхана произнесе тя. — За малко да ме нападне.

— Сега си в безопасност — отвърна спокойно той и пусна ръцете ѝ, за да покаже, че не е дошъл с лошо.

— Можеш да се върнеш със сестрите ти във вашето село.

Кийла пристъпи назад, за да огледа по-добре своя спасител.

— Ти не си моту, но говориш добре езика ни. Приличаш ми на Изокиши Комине, лодкаря.

— Той ми е баща — открито отговори Фуджи и се изненада, че младата туземка познава баща му. Но после си каза, че баща му е доста известен из цяла Папуа, че и отвъд, заради лодкарските си способности.

— Нямахте да заговоря сина на лодкаря, ако той не ми беше спасил живота — каза тя и се разтрепери от шока от случилото се преди минута. Фуджи хвана дланта ѝ и ѝ помогна да седне на топлия пясък.

— Благодаря ти. — Тя го погледна в очите. — Как се озова тук?

— Наблюдавах те от дни — искрено отвърна Фуджи. Нещо отвътре го караше да се държи открито с момичето. — За мен ти беше най-красивата от сестрите, с които идваше на плажа.

Очите ѝ блеснаха от гняв.

— Ти си ни следил? Не биваше да го правиш.

Младежът сведе глава.

— Извини ме за непристойното ми поведение, но твоята красота беше по-силна от волята ми.

Гневът ѝ премина и тя се усмихна на почти момчешката свенливост на слабия и красив младеж, застанал пред нея.

— Утре ще дойдеш ли на плажа? — попита го и в очите ѝ заиграха хитри пламъчета.

— Ще дойда.

— Добре. — Кийла се обърна и тръгна към селото, разположено от другата страна на издадения навътре в океана нос. — Тогава може би ще се срещнем отново.

Фуджи не откъсваше очи от леко поклащащите се бедра на девойката. Дори след като се скри от погледа му, той за известно време остана като хипнотизиран и дълго не можа да осъзнае какво точно се случи през последните няколко съдбоносни за него минути. Все още объркан от срещата, той бавно се върна в храстите. Крокодилът се беше намесил в съдбата му по неочакван начин — той беше докарал момичето в живота му.

В продължение на седмица Кийла идваше на плажа сама. Тя беше накарала приятелките си да не я придружават. Всеки ден Фуджи се виждаше с младата моту и двамата седяха и разговаряха под сянката на високите дървета. Така той разбра, че девойката си има годеник от местните, за когото родителите ѝ искаха да я омъжат. Кийла говореше стеснително за годеника си, а Фуджи не подозираше, че тя играе вековната игра на жените, целта на която беше да го накара да ревнува. Тя с гордост изтъкна, че младежът е умел рибар и мореплавател, и не

пропусна да спомене, че всяка година плавал до островите на изгряващото слънце.

Той се хвана в капана ѝ, но беше доста непохватен, когато ставаше дума за романтика. Той смяташе, че жената трябва да се подчинява на мъжа — възглед, затвърден от краткото му пребиваване в Япония. Но тази красива млада жена с медна кожа и смеещи се очи беше волна душа, неподвластна като пясъка и морето. Въпреки вижданията си за взаимоотношенията между мъжа и жената, Фуджи трябваше да признае пред себе си, че би изоставил каузата в името на Императора, само и само за да има нея.

— Щом си синът на лодкаря, защо не живееш под един покрив с баща ти? — попита го Кийла веднъж, докато седяха един до друг под сянката, загледани в спокойните води на залива.

Фуджи взе от пясъка една мида и я метна в морето.

— Не мога да отговоря на въпроса ти.

— С белите ли работиш?

Въпросите ѝ го караха да се чувства неловко.

— Не, аз се стремя да отърва тази страна от европейците. Но не мога да ти кажа нищо повече.

Кийла стана и нарочно протегна ръце нагоре. Фуджи забеляза твърдите ѝ гърди и усети как плътското желание го обзема. Усети, че тя съзнателно го подканя, и протегна ръка, за да я придърпа до себе си на пясъка. Кийла не се възпротиви и той я обърна по гръб.

— Желая те, Кийла — изрече и покри тялото ѝ със своето. — Ти си най-красивата жена, която съм виждал.

Тя му се усмихна топло и леко разтвори бедрата си. Без да каже нищо повече, Фуджи долови намека и трескаво се зае да сваля панталона си. Под слънцето на Папуа Фуджи най-накрая осъзна желанието, което беше почти толкова силно, колкото и лоялността му към Императора.

8.

Когато Виктория се върна в Порт Морсби, Джак забеляза лека промяна в нея. Предположи, че се дължи на пътуването ѝ на юг и на срещата с чичо ѝ. Изглеждаше леко резервирана и на моменти отнесена.

— Много жалко за Лукас — каза тя, седнала с чашата кафе на кърмата на шхуната през първата нощ след завръщането си в Порт Морсби. — Но в телеграмата Джо пише, че той е в добро здраве и скоро ще се оправи. Наследил е издръжливостта на баща си.

Джак се загледа в светлините на Порт Морсби. Шхуната беше на котва в залива и морският бриз разхлаждаше приятно след горещия ден под тропическото слънце, прекаран в товарене на сандъци от складовете на пристана. Екипажът беше слязъл на брега и щеше да се върне, преди да отплават отново и да понесат ценната стока към островите в Коралово море.

— Някаква си птица — замислено промърмори Джак. — Толкова много е летял и накрая да вземе и да го свали някаква си птица.

— Може да продължи да лети и с едно око — опита се да го утеши Виктория. — Сигурна съм, че има пилоти с едно око.

Джак погледна жена си под светлината на окачения на кърмата фенер и забеляза колко е угрижена. Тя много обичаше сина му и го смяташе за един от най-близките им приятели.

— Той искаше да се върне в Австралия и да се запише в армията — отвърна Джак. — Съмнявам се, че във военновъздушните сили ще вземат едноок пилот.

Джак беше прав и Виктория го знаеше. Затова и нищо не каза. Тя отдавна се беше убедила, че и двамата са горди мъже, движени от идеала да бъдат силни, защитници и покровители. Лукас искаше да защитава страната си, но злополуката го беше лишила от гордостта и възможността да влезе в редовете на въоръжените сили. Как синът на Джак Кели щеше да понесе факта, че няма да може да се запише в армията дори и като обикновен пехотинец?

— Като говорим за въоръжени сили, как мина срещата с чичо ти? Виктория очакваше този въпрос.

— Според теб ще влезем ли във война с Япония? — попита.

— Труден въпрос. Мисля си обаче, че е неизбежно и е само въпрос на време. Японците са се свили в ъгъла на Пасифика, но едва ли ще останат дълго така.

— И чичо Бърни каза същото — отбеляза тя, чудейки се как да спечели мъжа си за каузата, за да ѝ помогне в мисията. — Според него японците вече действат и ни шпионират активно в тази част на света.

— Те го правят от години. — Джак тихо се засмя. — Посещенията на техни бойни кораби, уж с добра воля, по тихоокеанските пристанища, не са нищо друго, освен акции за събиране на разузнавателна информация. Така че това не е новина.

— Чичо Бърни беше по-конкретен. Разполага с име — име, което е добре познато и на двамата ни.

Джак вдигна вежди и си пое дъх. Каквито и да бъдеха следващите думи на жена му, те по всяка вероятност щяха да се основават на информация от разузнавателните служби на янките.

— Кой е той?

— Помниш ли Фуджи Комине, младия японец, роден тук? Доколкото знам, е учил в началните класове заедно с Карл и Лукас в Порт Морсби.

— Синът на лодкаря — тихо каза Джак. — Този малък негодник беше в бандата на О'Лиъри, когато дойдоха в плантацията преди много години. Да, спомням си го, но чух, че след нападението е заминал за Япония.

— Ние... аз мисля, че се е върнал. И изгражда шпионска мрежа в района около Порт Морсби. Трябва да го намерим и да докладваме незабавно на полицията.

— Няма да те питам откъде знаеш това — Джак се ухили, — но даваш ли си сметка, че и да открием Фуджи, тук в Папуа имаме закони. С други думи, трябва да разполагат с доказателства за шпионската му дейност, за да го затворят.

— Вие, австралийците не може да нямате някоя контраразузнавателна служба.

— Поне аз не знам за такава. — Той сви рамене. — Подобни служби създаваме само когато сме във война. В мирно време поддържаме само полиция.

Виктория остана удивена от твърдението му. Добре, че Съединените щати имаха федералното бюро за разследване, начело с Едгар Хувър, което да държи под око всички лица и организации, които биха могли да представляват заплаха за националната сигурност. Чичо ѝ Бърни беше прав за австралийците. Те бяха крайно неподготвени за война.

— Ще ми помогнеш ли да открия Фуджи Комине? — попита тя.
— Нуждая се от помощта ти.

Съпругът ѝ поклати глава.

— Май си чела твърде много романи на Агата Кристи — пошегува се. — Но ще направя каквото мога — само заради теб и заради чичо ти Бърни.

Виктория остави чашата на бюрото и го прегърна.

— Благодаря ти. Това означава много и за двете ни страни.

Джак зарови лице в косата ѝ и вдиша миризмата на морето. Той я обичаше повече от себе си. И въпреки името на японеца, което внезапно изплува от миналото и което го преследваше от години, той щеше да ѝ помогне в похода ѝ за спасението на Австралия и Америка от жълтата заплаха. Тази заплаха нарастваше постоянно и с всеки изминал ден вероятността Япония да нападне държавите от Тихия океан, ставаше все по-реална. Те вече бяха окупирали френски Индокитай и по-голямата част от Китай и едва ли щяха да се спрат дотук. Нуждаеха се от каучука на Малая и петрола на Антилските острови, което означаваше, че неговата любима Папуа — Нова Гвинея щеше да се озове по средата между враждуващите лагери. Виж, намирането на сина на японския лодкар беше друга работа. На Джак не би му мигнало окото да убие този негодник. Още помнеше ужасната нощ, в която Фуджи участва заедно с бандата на О'Лиъри в нападението срещу плантацията на Ман. Джак беше убивал много пъти в окопите на Западния фронт, а, от друга страна, не беше човек, който оставя нещата недовършени. С откриването и елиминирането на Фуджи просто щеше да довърши една отдавна започната работа.

Знаеше откъде да започне. Щом Фуджи беше изпратен в района със задачата да извършва подривна дейност, той едва ли би рискувал да се навърта около къщата на баща си край Морсби. А и един японец трудно би останал незабелязан в което и да е село. Където и да отидеше да се скрие, нямаше да е добре дошъл заради цвета на кожата

— азиатците не се ползваха с голяма популярност сред меланезийците. Не, Фуджи или щеше да лагерира навън на открито в буша, или да се скрие в дома на някой човек, симпатизиращ на японците.

Първата му мисъл беше, че Фуджи може да получи убежище и скривалище при германските мисионери в Папуа. Но повечето от тях се бяха обявили за неутрални във войната срещу историческата им родина и като мисионери се оправдаваха, че са верни само на Бог, но не и на фюрера. Ако някой можеше да отговори най-добре на въпроса, това беше старият му приятел Куонг Ю Сен, който беше в течение на почти всичко, което ставаше в района. Да, щеше да навести Сен и да го попита дали знае нещо за завръщането на Фуджи.

— Даваш ли си сметка, че имаме товар, който трябва да превозим? — попита той жена си. — Отивам да се видя с един познат и ако той не може да ми помогне, най-късно до два дена ще отплаваме.

— Давам си сметка. Но аз вярвам в теб и във всичко, което правиш. Ако ти не успееш, аз ще престана да търся шпионина.

— Да бе, как не! — рече Джак. — Много добре те познавам, госпожо Дювал. Ако не открия нищо, ти тутакси ще отидеш при чичо Бърни, за да го питаш дали има други следи. И после ще продължиш по тези следи със или без мен.

— Не, няма, Джак Кели. Отново ще си бъда онази вярна и послушна съпруга с нейния австралийски съпруг пещерняк.

Джак се пресегна и леко я погали по бузата.

— Ето това обичам най-много в теб.

Виктория се опита да отблъсне ръката му, но той беше по-бърз и я хвана за китката. Придърпа я към себе си и страстно я целуна. Чудесно беше, че бяха сами на шхуната в тази вълшебна тропическа вечер. С Божията помощ Лукас скоро щеше да се върне в Папуа и Джак щеше да му повери шхуната. Не само Виктория си имаше тайни. Той също имаше една, но се боеше да каже на съпругата си какво беше направил в нейно отсъствие. Щеше да чака подходящ момент да ѝ го съобщи. Обещанието, което ѝ беше дал — да не се записва в армията — вече беше нарушено. Документите му бяха готови. Беше приет в Полка на стрелците доброволци от Нова Гвинея, след като премина медицинския преглед и положи клетва за вярност за срока на военната си служба. „Но има ли изобщо удобен и подходящ момент да съобщиш

на една жена нещо, което несъмнено силно ще я разстрои?“ — мислеше си Джак, докато водеше жена си на долната палуба.

На следващия ден Джак остави Виктория да наглежда последния етап от товаренето и взе назаем кон от един приятел златотърсач. Ездата до жилището на Сен в покрайнините на Порт Морсби му отне няколко часа. Мястото му беше добре познато и му беше станало като втори роден дом в дните веднага след Първата световна война. Той беше довел тук стария си боен другар Джордж Спенсър, който се запозна с красивата Айрис, снаха на Сен. Яздейки на изток по изровения и рядко използван път, Джак се замисли за миналото. Припомни си как с Джордж бяха тръгнали да търсят злато в провинцията Моробе, но за нещастие старият му другар загина от стрела на абориген. Спомни си как Айрис беше пленена от страховития Тим О'Лиъри и повече не се върна, и как той беше разбрал, че след смъртта на баща му в Англия титлата на лорд фактически преминаваше към Джордж.

Джак въздъхна, като си спомни, че Джордж им беше завещал цяло богатство. Единственият проблем беше, че и двамата трябваше да дадат писменото си съгласие, за да получат парите. На добрия стар Джордж и през ум не му беше минало, че това може да се окаже невъзможно. Обаче Айрис изчезна завинаги и може би вече не беше сред живите. Но това, което се получава наготово, се губи лесно. В този момент Джак доближи къщата на Сен. Дори и не подозираше, че докато слезе от коня и завърза юздите за едно високо дърво на поляната, някой го наблюдаваше със смесица от страх и омраза.

Фуджи позна Джак Кели веднага, въпреки че за последен път го видя заедно със сина му Лукас преди много години. Стисна силно дръжката на късия, но остър като бръснач нож, който винаги носеше под ризата си. Това беше оръжие на професионален убиец. Оръжие, с което беше обучен да борави със смъртоносно съвършенство.

Той приклепна под прозореца и видя как нищо неподозиращият Джак тръгна към къщата. После чу как Сен го поздрави. В следващите

няколко секунди животът на японския шпионин зависеше изцяло от китайския търговец.

— Радвам се да те видя, Джак, след толкова дълго време — каза Сен, усмихна се и протегна ръка.

Джак, също усмихнат, се здрависа с него.

— Отдавна не сме се виждали, стари приятелю — отвърна той, застанал на верандата до градината с тропическите растения. — Колко време мина? Шест, седем години?

— Повече — отвърна китаецът, без да покани приятеля си да влезе. — Нямах възможност да се сбoguвам с теб, когато заведох семейството си в Сингапур.

— Да, доста време мина. Но ти изобщо не си се променил, стари китайски негоднико. Как е семейството ти?

Сен трепна леко, когато приятелят му употреби обидната дума, но знаеше, че тя е произнесена добронамерено.

— Синът ми и дъщерите ми растат и стават все по-големи. Жена ми е добре, макар че щеше много да ми помогне да подредим къщата, ако се беше върнала с мен — каза Сен, без да уточнява защо е трябвало да се върне в Папуа. Предложи на госта да седне на един от удобните бамбукови столове с лице към разкошната и добре поддържана градина. — Ще наредя да ни сервират чай на верандата.

Само след минути дойде прислужница със сребърен поднос, кана и две чаши от фин китайски порцелан. Джак знаеше, че в каната има изключително чист зелен чай — любимият на Сен.

Когато седнаха, китаецът наля и на двама им от чая.

— Чувам, че животът ти върви добре — каза той. — Но за сина ти Лукас не съм чул нищо.

— Той скоро ще се прибере у дома. — Джак отпи от ароматния чай. — С него се случи малък инцидент по време на полет в Щатите, но по всичко личи, че ще се оправя.

— Съжалявам за това. Спомням си го като буден младеж, когато още беше в Морсби.

— Като говорим за младежи, случайно да си чул напоследък нещо за Фуджи Комине?

За миг му се стори, че по лицето на Сен премина сянка на тревога. Сякаш се напрегна, когато чу името на японца.

— Доколкото знам, той е избягал на север след ужасната случка в плантацията на Паул Ман — отвърна китаецът, без да го поглежда в очите. — Друго, уви, не ми е известно. Защо питаш?

— Не, не е важно. Сетих се, защото чух, че се е върнал.

— Съжалявам, но не мога да ти помогна. Нали знаеш, че си стоя сам тук.

— Няма значение. — Джак сви рамене. — Ако не друго, поне ми даде повод да гостувам на стар приятел.

Фуджи се намръщи, когато домашната прислужница се натъкна на него в къщата. Тя беше инструктирана да казва, че нито познава, нито е виждала японца в дома на нейния господар. Освен това се страхуваше от него и усещаше, че е много опасен. Фуджи й направи път да мине и безшумно и незабелязано се доближи до съседната на верандата стена, откъдето можеше да подслушва разговора между Джак Кели и Сен. Беше извадил ножа, готов да се изстреля и да го забие в противника, ако се стигнеше дотам. Даваше си сметка обаче, че след това няма да живее дълго на острова. Ако Джак Кели изчезнеше, всеки полицаи в района на Морсби щеше да бъде мобилизиран, за да открие прославения син на Папуа. До убийство щеше да прибегне само в краен случай, но не биваше и напълно да отхвърля този вариант.

Той се заслуша в разговора. За щастие Сен продължаваше да играе ролята си. Разговорът вървеше добре. Двамата мъже започнаха да разказват един на друг какво им се е случило в годините, през които не се бяха виждали. След първите въпроси никой повече не спомена името му и скоро австралиеца стана, яхна коня си и потегли обратно към Порт Морсби.

Сен влезе в къщата с треперещи ръце.

— Изглежда, властите знаят, че си тук — каза. — Откъде са разбрали?

Фуджи също нямаше обяснение защо Джак Кели беше казал, че са го видели в района. Единственият логичен извод беше, че някой от прислугата се е разприказвал.

— Не знам — отвърна японецът и прибра ножа. — Може би трябва да си тръгна, преди да е пристигнала полицията. — Както и да беше изтекла информацията, Фуджи съзнаваше, че е време да бяга. —

Довечера ще предам по радиостанцията ново съобщение — замислено добави той. — Присъствието ми в твоя дом вече няма да е заплаха за теб.

При тези думи той забеляза как китаецът се успокои. Китайците бяха раса от страхливци и заслужаваха пълно унищожение. Поне неговите братя в Императорските въоръжени сили, изпратени в Китай, полагаха усилия за това.

Джак яздеше сред храстите в буша. Трябваше да се сети да навести Сен по-рано, гузно си каза той. Но времето летеше толкова бързо, а работата му на „Индипендънс“ отнемаше толкова много от същото това време. Сен нямаше много приятели от другите раси и Джак беше едно от малкото изключения.

9.

Макар и Карл Ман да се намираше в Йерусалим, ситуацията беше такава, че все едно беше изпратен в тила на противника невъоръжен, без компас и карта и без възможност да си пробие път до своите. Той седеше в малка задушна стая на горния етаж на някаква къща, която, съдейки по гласовете, идващи отдолу, принадлежеше на араби. Мари и Абдул му бяха завързали кърпа на очите и насила го бяха накарали да легне на пода отзад на старата кола, докато приближиха покрайнините на града. Той ясно съзнаваше, че те продължаваха да се отнасят с недоверие към него и със сигурност в момента агентът, назовал се Фриц, проверяваше неговата история.

Два дни го държаха като пленник. Даваха му само вода, малко фурми и хляб — колкото да не умре от глад или от жажда. В стаята имаше само пълна с бълхи рогозка и кофа в ъгъла на помещението, което нямаше и прозорци. Никой не идваше при него, само се чуваха гласовете на мъжете, които разговаряха на арабски на долния етаж.

Карл беше изправен пред трудния въпрос как да действа занапред. Задачата му беше да докладва всичко, което научи за самоличността и местонахождението на агента Карл — най-вероятно немецът, с когото се беше срещнал при пътуването извън Йерусалим. Значи той беше изпълнил това, което искаше от него потайният капитан Федърстоун. Но по време на инструктажите, проведени, преди Карл да се отпрати към кафенето в старата част на Йерусалим, Федърстоун не му обясни ясно и конкретно как да се измъкне от ситуация като сегашната. Когато го попита какво следва да направи, щом изпълни мисията си, военноморският офицер само махна с ръка и спокойно отвърна:

— Ние ще се погрижим за това, когато му дойде времето, друже.

Карл прие с известно безпокойство отговора на капитана. Сега обаче започваше да съжالياва за това. Как се очакваше от него да изпълни успешно задачата, щом не му беше подсигурена връзка с Федърстоун? Офицерът и неговите шпиони вероятно го бяха отписали, след като той отсъстваше вече повече от двайсет и четири часа. Тези мрачни мисли минаваха през главата на Карл, докато чешеше наболата

брада по лицето си. В края на краищата бяха на война и един убит повече или по-малко нищо не означаваше. Щяха просто да го сложат в графата „безследно изчезнал“. Или може би мисията му имаше и продължение, за което Федърстоун не му беше казал? Сега Карл разбираше, че параноята не беше само болестно състояние на невротичите. Нещо в цялата тази работа не се връзваше.

Дървената врата се отвори със скърцане и в стаята влезе Мари. Щом я зърна, Карл се зарадва. Тя отново беше облечена в традиционните одежди на мюсюлманка, но австралиецаът веднага разпозна пленителните сини очи.

— Идва с мен — нареди му тя и го подкани с длан.

Вратата се разтвори още и той видя, че Абдул е застанал зад нея. С усилие стана от стола и я последва. Забеляза, че този път Абдул не тръгна зад него, когато тримата се насочиха към стълбите.

На долния етаж до външната врата беше застанал Фриц.

— Искам да ви се извиня за неудобствата, които трябваше да изтърпите тук, лейтенант Хармщорф — каза Фриц. — Трябваше да се уверим, че сте този, за когото се представяте.

Карл въздъхна от облекчение. Поне легендата му беше издържала на проверката, за което основна заслуга имаха капитан Федърстоун и неговата организация, които и да бяха те. Тези хора си бяха свършили работата.

— Значи ли това, че ще ми помогнете да се върна при своите? — попита той.

— Ще ви помогнем. Берлин разреши да ви измъкнем оттук и направи известни приготовления. Искат да ви разпитат за случилото се. Изглежда, за тях сте доста важен.

Карл отново се почувства неловко. Очевидно Федърстоун беше скрил някои неща, отнасящи се до мъртвия немец, за когото Карл се представяше. Фриц като че знаеше много повече за Хармщорф от самия Карл.

— Какви приготовления? — попита австралиецаът, възползвайки се от собствената си значимост за Третия райх.

— Една от нашите подводници тази нощ ще се приближи до брега и ще осъществи среща с рибарска лодка. Ще ви качат на борда ѝ.

Сърцето на Карл заби като лудо. Фактът, че германците бяха готови да рискуват цяла подводница под носа на британския флот,

говореше за важноста на лейтенант Хармщорф от военновъздушните сили, който и да беше той. При тази мисъл го полазиха тръпки. Щом беше толкова важен, без съмнение щяха и да го охраняват зорко, за да не позволят да попадне в ръцете на британците — нещо, което той страшно много желаше. Отново беше изправен пред мрачно и опасно бъдеще. Със същия успех можеха да го върнат в джунглите на Папуа — сляп, сам и на територията на племената кукукуку. Дори във втория случай имаше по-добри шансове, отколкото ако попаднеш в ръцете на страховитото Гестапо. Поне воините канибали от джунглата убиваха жертвата си веднага, за да изядат главата и тялото ѝ. Те не се занимаваха с изтръгване на нокти и други подобни жестокости, за да извлекат информация от човек, който беше разкрит като предател и шпионин.

— Това е добре — отвърна Карл с престорена радост. — Скоро ще съм си вкъщи, ще пия шнапс и ще вдигам тост за вас и за вашата смелост, проявявана тук, дълбоко във вражеския тил.

— Ако проклетият британски флот не провали плана ни — отвърна на свой ред Фриц. Карл се помоли наум, песимизмът на немеца да е оправдан. — А дотогава ще останете тук с Абдул, Мари и майка ѝ Фатима. Фатима ще ви готви и ще ви храни, за да съберете сили за пътуването. Ще се върна, като се мръкне, за да ви отведе на рибарската лодка. Имате ли някакви въпроси, лейтенант Хармщорф?

— Майката на Мари прави ли щрудели? — опита се да демонстрира приповдигнат дух Карл.

На лицето на Фриц се изписа подобие на усмивка.

— Едва ли — отвърна и тръгна към вратата. — Тя е наполовина китайка, която, доколкото знам, в миналото е живяла сред канибали в Папуа.

Фриц не забеляза мигновеното вълнение, което обзе Карл. Папуа! Ни най-малко не беше очаквал да чуе това име толкова далеч от дома. Споменаването на родината му даде надежда. Ако тази жена наистина беше живяла някога в Папуа, тя може би щеше да изпита съчувствие към него и да му помогне, ако я помолеше и ако се стигнеше дотам.

Разрешиха му да остане на долния етаж и да не се връща в задушната стая горе. Предположи, че се намират някъде в арабската част на Йерусалим, което означаваше, че преобладаваха

симпатизантите на Германия. Ако се опиташе да избяга посред бял ден, Абдул щеше да го убие. Единственият изход беше да продължи да играе ролята си и да внуши у арабския си телохранител измамно чувство за сигурност и спокойствие. Докато обмисляше възможностите за бягство, в къщата влезе жена, която беше облечена подобно на Мари. По очите ѝ личеше, че в нея има нещо азиатско — красиви, леко присвити, напомнящи на дебнеща котка. По реакцията на Мари Карл се досети, че това е Фатима — майка на Мари и съпруга на Корсиканеца. Двете заговориха на арабски и на него не му беше необходим преводач, за да разбере, че предмет на разговора е той. Фатима носеше някакъв вързоп и гърне, което остави на масата. Разви вързопа и извади оттам прясно изпечен хляб, парче сирене и буркан с маслини. Карл беше изгладнял.

— Искате ли да ядете, хер Хармщорф? — попита го Фатима на добър немски, но с акцент.

— Да, благодаря — отвърна той. — Прави ми впечатление, че говорите немски с лек английски акцент — добави, докато внимателно наблюдаваше очите на жената, за да види реакцията ѝ. — Къде се научихте да говорите немски?

При този въпрос изражението на Фатима се промени и тя погледна към дъщеря си.

— Не е важно къде съм научила немски — отговори и Карл разбра, че нежеланието ѝ да говори по този въпрос е свързано по някакъв начин с Мари.

— Извинете ме — каза той, докато Фатима отчупи парче от хляба и му го подаде. — Хрумна ми, че може да бъде тема за разговор. През последните няколко дни не съм говорил почти с никого.

Фатима подаде хляб на Мари и на Абдул, който си взе и от сиренето и маслините. Карл не го последва, защото сиренето миришеше на лошо. Каменното гърне беше пълно с вода. Фатима наля от него в метална паница, която взе от единствения рафт в стаята. Карл взе паницата с водата. Сега или никога, реши той и зададе следващия си въпрос:

— Разбрах, че сте живели в Папуа, вярно ли е?

Този път Фатима направо се стресна.

— Откъде разбрахте? — шепнешком попита тя.

— Фриц спомена. — Той се постара да говори колкото се може по-спокойно и непринудено. — Бил съм в тази страна и затова ми се стори странно и любопитно, че една арабка е живяла там.

Фатима притеснено погледна Абдул.

— Абдул говори ли немски? — попита Карл тихо и леко се наведе към Фатима. Разговорът, изглежда, не представляваше интерес нито за Мари, нито за арабина.

— Не — отговори тя, все още притеснена. — Кога сте бил в Папуа?

— А, въ... ами през 1938 година. Бях на гости на далечен роднина. Той има плантация в околностите на Порт Морсби. Фамилията му е Ман. Познавате ли ги?

Жената поклати глава.

— Тази фамилия не ми е позната, но навремето и аз живях в околностите на Порт Морсби със сестра ми и зет ми Куонг Ю Сен.

Този път Фатима се изненада от реакцията на немския пилот, който видимо преbledня. Какво ли в думите ѝ беше предизвикало този шок у него?

Карл не можеше да повярва на ушите си.

— Случайно да сте се казвали Айрис? — попита той дрезгаво, но не можа да види шока на Фатима, защото тя бързо закри очите си с булото и се отвърна от него.

Реакцията ѝ обаче беше забелязана от Мари, която каза нещо на арабски. Фатима отговори кратко и сякаш искаше да успокои дъщеря си. После с умоляващ поглед отново се обърна към Карл:

— Откъде научихте името ми?

Карл разбра, че това е повратният момент. Каквото и да кажеше оттук нататък, тази жена или щеше да го спаси, или да го изобличи и да го обрече на смърт.

— Не съм този, за когото ме мислят — тихо изрече той. — Истинското ми име е Карл Ман и преди много години не друг, а баща ми тръгна да ви търси по Флай Ривър. Прати го зет ви Сен, но за нещастие не можа да ви спаси. Някога баща ми беше най-добрият приятел на Джак Кели. Разказвали са ми как О'Лиъри ви е пленил и как ви е изкарал от Папуа насила. Чувал съм също така колко много сте обичали Джордж Спенсър... — Карл се поколеба дали да продължи. Сълзите напихаха в очите на Фатима. Тя хвана дланта му.

— Джордж добре ли е? — задавено попита тя.

— За съжаление той не се върна от експедицията в провинция Моробе, на която тръгна заедно с Джак Кели. Беше убит от туземците и по Божията милост никога не разбра за отвличането ви от О'Лиъри.

Фатима вдигна ръце към лицето си и заплака. Събралите се с годините мъка и болка се отприщиха отведнъж. Мари не можа да не забележи, че майка ѝ силно се разстрои, и хвърли гневен поглед към Карл, като в същото време се приближи до нея, за да я утеши. Карл се почувства неудобно, че трагичната вест за гибелта на Джордж трябваше да бъде изречена от неговата уста и че именно той трябваше да причини мъка на жената, за която беше слушал толкова много от разказите на Джак и на баща си. Изведнъж почувства някакво необяснимо спокойствие. Сега беше моментът да се действа. Щеше да се възползва от настъпилата суматоха, за да обезвреди Абдул, който беше въоръжен с пистолет и кинжал.

— Какво каза на майка ми, немска свиньо?! — процеди през зъби на английски Мари.

Докато Абдул продължи да стои в края на стаята, Карл се престори, че не я разбира, и с кисела физиономия сви рамене.

— Съжалявам — каза на немски.

— Какво ти каза този човек, майко? — попита тя плачещата Фатима.

Карл не беше сигурен в дъщерята на Корсиканеца, но, изглежда, до момента Айрис не го беше предала.

— Нищо ми няма — отвърна Фатима на английски. — Хер Хармцдорф само ми разказа как е загубил жена си и децата си в тази ужасна война.

Той отново изпита надежда. Не само че Фатима излъга, но с това тя показа, че желае да запази тайната. Мари, изглежда, повярва на майка си и погледна съчувствено Карл.

Фатима избърса очите си, седна на една каменна скамейка до стената и заби очи в земята. Абдул се намръщи и изрече нещо на арабски, но Фатима не му обърна внимание. Карл разбра, че нещата няма да свършат добре. Помощта на тази жена му беше крайно необходима, за да изпрати съобщение до Федърстоун и неговия щаб. Обаче не беше сигурен, че може да разчита на нея. Скоро щеше да се мръкне и щяха да го качат на подводницата. Тогава щеше да е

прекалено късно да помага и на себе си, и на мисията. Мисията, която с всеки изминал час придобиваше все по-странен обрат. Карл започваше да си мисли, че още от самото начало той е бил предварително отписан. Дали това наистина беше само мисия за разкриване на шпионска мрежа в Палестина? Или целта в действителност беше съвсем друга? Отговорът на този въпрос щеше да стане ясен в следващите дванайсет часа — ако оживееше до тогава.

10.

Фуджи беше обучен никога да не използва един и същи маршрут два пъти, но този път прояви невнимание. Беше стигнал почти до плажа за срещата си с Кийла, когато на пътя му изскочи местен младеж. Фуджи се спря на място и изгледа непознатия. Беше моту, горе-долу на възрастта на Кийла. Имаше мускулести гърди, вероятно от годините гребане в тропическите води. В дясната си ръка държеше мачете с наточено като бръснач острие, а в погледа му се четеше силна враждебност и агресия.

— Сега ще умреш, жълти японцо! — изръмжа младият воин моту, замахна с мачетето и се устреми към Фуджи.

Японецът светкавично грабна ножа си от пояса и зае полуприведена позиция за бой, с насочено напред острие, за да посрещне атаката. Единствената мисъл, която му мина, беше, че нападателят навярно е приятелят, за когото Кийла му беше разказала. Възлюбеният явно беше научил за нейните срещи на плажа и беше планирал засадата на пътя.

За миг двамата мъже се изправиха един срещу друг. Фуджи видя яростта и желанието за мъст в очите на противника си, който беше с една глава по-висок и имаше превъзходна физика. Туземецът замахна с мачетето, но Фуджи беше по-бърз и блокира със свободната си ръка удара. Без да губи време, почти в същия миг той нанесе страничен удар с ножа и с всичка сила го заби между ребрата на противника си. Ударът беше идеално премерен и острието попадна точно в сърцето на младежа. Воинът моту изкрещя и падна на земята. Лицето му се изкриви от болка, а ръката му изпусна мачетето. Хвана с две ръце дръжката на ножа и с отчаяни усилия се опита да го извади от гърдите си.

За част от секундата Фуджи остана неподвижен, надвесил се над момчето. За пръв път убиваше човек и се почувства отмалял от шока. Най-много го поразиха едно нещо — колко лесно беше да отнемеш живота на човек. Продължи да гледа нападателя си, докато той издъхна. Едва тогава Фуджи извади ножа и избърса острието с трева, след което го прибра в канията. Огледа се наоколо. Изглежда,

младежът беше дошъл сам. Нямахте други воители, които да се притекат на помощ на техния другар.

Фуджи се досети, че младежът вероятно беше заявил пред приятелите и роднините си, че ще реши проблема, както изискват местните закони и традиции на честта. След като не се върнеше, вестта за гибелта му бързо щеше да обиколи района и вероятно щеше да достигне до ушите на местните полицаи, които щяха да предприемат действия, за да го открият. Макар и да беше убил и употребил оръжие при самоотбрана, Фуджи беше загубен.

Ако го разкриеха, това щеше да е краят на мисията му, въпреки че вече беше готов да бъде прибран от подводницата, която го очакваше в залива на Папуа. Мисията му беше разширена с град Рабаул на остров Нова Британия. Там трябваше да се свърши не по-малко важна работа. Инцидентът обаче можеше да стане причина да отложат оттеглянето му поне с четирийсет и осем часа.

Слънцето грееше високо над главата му. Беше закъснял за срещата си с Кийла. Без да помисли повече за трупа на земята, той бързо се запъти към плажа.

Кийла го чакаше на уреченото място. Когато видя кървавите петна по бялата му риза, очите ѝ се изпълниха с ужас. Тя се затича към него и го прегърна силно.

— Ранен ли си? — попита.

— Кръвта не е моя — с равен тон отвърна Фуджи. — Мисля, че е на твоя годеник.

Тя се отдръпна назад и закри с длани лицето си.

— Дойдох да те предупредя. Той се хвалеше в селото, че ще ти види сметката. Но ти си го убил.

— Ако не го бях сторил, той нямаше да ми прости. Не ми даде избор и трябваше да се защитя.

Изведнъж японецът беше обзет от тревога. Как ли щеше да реагира Кийла на това мъжко уреждане на сметките? Той изпитваше дълбоко уважение към младия моту, когото беше убил, защото беше проявил достойнство и беше предпочел да умре, за да не бъде опозорен. Това означаваше, че туземецът беше загинал като воин. Така

виждаше нещата Фуджи, който ревниво вярваше в традиции и кодекса на честта на самураите. Поне душата на момчето не беше изгубена.

— Щастлива съм, че дойде при мен — спокойно изрече Кийла. — Той беше силен мъж, но ти излезе по-силен. Това ще е добре за децата ти.

Фуджи докосна нежно с длан лицето ѝ. Все още разтреперан от смъртната схватка с нейния годеник, той едва сега си даде сметка за значението на смъртта на младия моту. Фуджи беше готов да жертва живота си заради жената, която обичаше.

— Кийла, искам да бъдеш моя жена.

— Аз вече съм твоя — отвърна тя, свенливо навела поглед. — Мисля, че нося дете от теб.

Новината порази хладнокръвния и безчувствен японец. Той щеше да стане баща! Радостта му обаче бързо помръкна. Кийла не беше с японска кръв и произход, поради което сънародниците му я смятаха за по-низше от човека същество. Но сега тя носеше в утробата си и неговата кръв. Той беше воин на Императора, посветен на каузата на Краля бог. Беше обучаван да загърбва всякакви лични амбиции и желания. Въпреки това, докато стоеше на земята, на която се беше родил, редом до жената, която обичаше и която беше майка на още нероденото им дете, Япония и нейните традиции му се сториха твърде далечни. Реалният му живот беше пред него, тук и сега, на фона на нежното шумолене на буша и вълните на Папуа.

— Не се ли радваш? — попита Кийла с лека уплаха в гласа.

— Радвам се — отвърна Фуджи, но все още беше объркан от развоя на събитията. Трябваше му време да овладее чувствата и да подреди приоритетите си. — Просто ми дойде съвсем неочаквано.

Кийла се замисли върху думите му. Как така неочаквано? Та тя беше в разцвета на своята женственост и му се беше отдавала всеки път, когато се срещаха. Сега въпросът беше какво ще стори той, за да подкрепи нея и детето. Цикълът ѝ беше закъснял и мъдрите старици в нейното село ѝ бяха казали, че е бременна. А Фуджи беше единственият мъж, с когото беше имала интимна връзка.

— Какво ще правим? — попита тя.

Той се замисли. Беше изправен пред неразрешима дилема. Не можеше да отиде в селото на Кийла, защото не само че роднините на младежа имаха право да търсят кръвна мъст, но и защото той беше

образован японец, а не дивак, който да се препитава с риболов, докато жената се грижи за градината и за децата. Не можеше и да я вземе със себе си. Той беше моряк на служба в имперския военноморски флот. Кийла го гледаше с такава преданост, сякаш беше готова да го последва и накрай света, и Фуджи се почувства гузен.

— Ще намерим начин да тръгнем заедно — накрая каза той тихо. В гърлото му беше заседнала буца. — Ти ще си моя жена завинаги. Утре няма да се върна тук, защото роднините на мъртвия сигурно ще ме дебнат. Ще ти пратя съобщение в селото и ще те предупредя кога отново ще се срещнем.

Кийла кимна мълчаливо. Тя не го попита нищо повече, защото знаеше, че е различен от другите. Той знаеше много и се беше доказал като превъзходен воин. От него щеше да стане добър съпруг и баща на многото деца, които тя щеше да му роди.

— Сега върви и не казвай на никого, че си ме виждала — добави Фуджи.

Кийла го прегърна и тръгна обратно към селото. Фуджи я съпроводи с поглед и със сетни усилия потисна сълзите, които напиреха в очите му. Един мъж, възпитан според кодекса на честта бушидо, не биваше да показва лични емоции. След бягството си преди много години сега за втори път беше дошъл в Папуа. Първия път — когато загуби баща си, и сега — когато беше разбрал, че вероятно ще изгуби единствената жена, която някога беше обичал. Лъжата, изречена от него, че ще се срещнат отново, не му даваше мира. Единствената му утеха беше мисълта, че когато Императорът нареди да нападнат европейците в Тихия океан, той ще се върне в Папуа като завоевател и победител. Може би тогава ще може отново да се събере с Кийла и да подържи техния син в ръцете си.

* * *

Пристигнала на уреченото място в посочения час, И-47 плаваше само на метри под повърхността на океана, на перископна дълбочина. Лейтенант Кеншу Чума бавно завъртя перископа, за да огледа водите и тъмния полуостров. Нощта беше безлунна и хоризонтът се сливаше с мастиленочерното море.

— Намалете скоростта наполовина — нареди той и подводницата забави темпото си.

Кеншу продължи да се визира в перископа към полуострова. Когато забеляза слабите, но отчетливи светлинни проблясъци, изпращащи съобщение по морзовата азбука, той изръмжа от задоволство. Значи Комине беше на нужното място съгласно инструкциите, изпратени по радиостанцията и получени от Крайт.

— Готови за изплуване — заповяда Кеншу и отново провери през перископа, за да се увери, че никой няма да види как подводницата излиза на повърхността. Намираха се в териториалните води на Папуа, без знанието и съгласието на австралийците — сериозно нарушение на международното право. И-47 беше определена от шефовете на военноморското разузнаване да провежда тайни операции и подобно нарушение на международното право граничеше с акт на обявяване на война.

Фуджи напрегна зрението си, търсейки издайническите признаци по повърхността на океана. Беше изпратил с фенерчето си и последната поредица от сигнали. Изведнъж му се стори, че забеляза фосфоресцираща светлина на около петстотин метра от брега. Зоркият му поглед, трениран да вижда и през нощта, не го беше подвел. В мрака се появи нещо черно. Фуджи се вдигна от скривалището си в джунглата и тръгна към водата. Там щеше да изчака отговора сигнал от мостика на подводницата. Отговориха му, когато отново изпрати сигнала. „Сега капитанът ще даде заповед да спуснат гумената лодка“ — помисли си той, спокоен, че скоро ще бъде в безопасност.

Задвижвана от мощния си дизелов двигател и управлявана от Джак Кели зад щурвала, „Индипендънс“ навлезе в залива на Папуа в спокойната тропическа нощ. Джак не беше сам на палубата. Момис, един от тримата моряци, които беше наел от Соломоновите острови, се беше покатерил почти на върха на предната мачта. Като повечето негови сънародници от Меланезия Момис беше с катраненочерна кожа, с тъмносин оттенък. Гол до кръста, само с памучни шорти, той беше в разцвета на силите си. Островитянинът имаше задачата да

служи като очите на шхуната, която иначе плаваше почти на сляпо в непрогледната нощ.

Джак трябваше да отплава привечер, за да може да стигне малко по-надолу по крайбрежието, в католическия мисионерски лагер рано сутринта, за да достави там крайно необходимите лекарства и медицински консумативи. Виктория не се смути от прибързаното им отпътуване. Тя беше самоук лоцман с богат опит, благодарение на което бързо начерта курса им. Тъй като вятърът беше слаб и не изпълваше платната на шхуната, навигацията се улесни, когато Джак включи помощния дизелов двигател. Макар че по курс трябваше да се движат по права линия, те бяха принудени да следват очертанията на брега, за да икономисат гориво. Никой капитан не обичаше да плава толкова близо до брега. Подобно решение криеше твърде много опасности и рискове. Като например сблъсък с рибарска лодка или внезапна промяна на посоката на вятъра, който можеше да ги отпрати право към скалистите рифове. Ала Джак разчиташе на уменията и на късмета си, за да стигне до лагера на мисионерите във възможно най-кратки срокове.

Беше споделил с жена си, че не успя да получи информация от Сен и от останалите си познати в Порт Морсби за потайния млад японец. Виктория остана разочарована, но предложи да опитат отново, като се върнат. Тя беше сигурна, че японският агент действа в района на Порт Морсби. Джак допускаше, че тази увереност се дължи най-вече на данните на чичо й, който още се намирал в Таунсвил.

— Господарю Джак! — изведнъж се провикна Момис от мачтата. — Нещо голямо пред нас!

— Какво е? — извика му Джак.

— Не знам — замислено отвърна Момис. — Аз мисли сигурно кит.

Джак завъртя руля, за да избегне онова, което Момис беше видял. Той имаше доверие на островитянина, който можеше да се похвали със зорко око. По всичко личеше, че става дума за подводница, а младежът не би си направил шега с толкова сериозно нещо.

— Не кит — отново се обади отгоре туземецът, този път с нарастваща тревога и страх. — Прекалено голямо да е кит. Може би чудовище.

Джак сбърчи чело и премести лоста, за да намали скоростта. По дяволите, какво искаше да каже с това „чудовище“? Самият той виждаше само непрогледен мрак.

— От изток приближава плавателен съд, капитане — докладва тихо наблюдателят от мостика на подводницата.

Командирът на подводницата, който до този момент наблюдаваше брега и чакаше лодката да се върне заедно с агента на борда ѝ, се обърна на изток.

— Къде? — попита и наблюдателят му посочи в далечината.

— Ето там.

Кеншу забеляза навигационните светлини на кораб, който по всяка вероятност беше или голяма яхта, или дори шхуна, която плаваше право към тях. Внезапно корабът промени курса си, за да заобиколи кърмата на подводницата. Това означаваше само едно: капитанът на плавателния съд ги беше забелязал и предприе маневра, за да избегне сблъсък. Кеншу пресметна, че съдът се намира на около триста метра от тях и бързо се приближава. Японският капитан изруга по адрес на неизвестния кораб, който се беше появил изневиделица и с появата си беше застрашил мисията им. Той се обърна отново на другата посока, за да види как лодката с пътника се допря до борда на подводницата. Поне бяха прибрали Комине от брега. Сега оставаше да решат какво да правят с кораба, от който очевидно ги бяха забелязали. Отговорът на въпроса дойде, след като радистът изпрати съобщение до мостика, че неизвестният съд е регистрирана в Папуа шхуна, която в момента се опитва да се свърже с началника на пристанището в Порт Морсби, за да съобщи за подводницата. Дори се опитваше да съобщи координатите им.

Кеншу беше избран да служи в японския флот заради интелигентния си и решителен стил на командване.

— Успя ли да се свърже? — попита той радиста.

— Още не, господин капитан — предаде заместникът му. Това окончателно затвърди решението на Кеншу. Командирът видя как екипажът на лодката се изкатери на палубата заедно с агента и вече прибираха лодката.

— Готови за потапяне и за бойни действия — нареди той.

По негова заповед екипажът на японската подводница видимо се оживи. Този път нямаше да е само учение.

Виктория стоеше на руля, докато Джак отчаяно се опитваше да се свърже по радиостанцията с Порт Морсби. Беше я повикал да поеме управлението веднага щом видя смътния силует на подводницата. Беше чел за други случаи на забелязани подводници край австралийските брегове и си даваше сметка, че е важно да съобщи на властите.

Виктория също виждаше подводницата. Очертанията ѝ станаха отчетливи на фона на осеяното със звезди небе. Зловеща гледка, която предизвика страх у американката.

— Това е японска подводница от клас „И“ — провикна се тя на Джак, който седеше до радиостанцията. — Виждала съм ги в Япония.

Той не подложи на съмнение думите ѝ. Щом я беше идентифицирала като такава, значи подводницата беше такава.

— Морсби, Морсби, тук е „Индипендънс“, намираме се край Морсби. Край.

Последва само статично пукане в слушалката.

— Те се потапят, Джак! — извика развъълнувано Виктория от кабината на шхуната. — Ще ги изгубим.

— По дяволите! — изруга Джак. Би предпочел неприятелският съд да беше останал тук достатъчно дълго, за да може и друг, освен членовете на неговия екипаж да потвърди видяното.

— Скриха се, Джак — разочаровано отбеляза Виктория. На мястото на подводницата сега имаше само малък водовъртеж. — Успя ли да се свържеш с Морсби?

— Тези идиоти сигурно са пияни или са заспали — изръмжа сърдито той. По неговите изчисления все още трябваше да са в радиообхвата на Порт Морсби.

— Няма значение — прекъсна го тя. — Утре сутринта ще можем да предадем съобщението от радиостанцията в лагера на мисионерите.

— Ще е късно — разочаровано отбеляза Джак. — Дотогава подводницата ще е изчезнала. Защо ли се бяха приближили толкова до брега?

— На Момис му се сторило, че е видял гумена лодка, която са издърпали на борда, преди подводницата да се потопи. Навярно са слизали на брега поради някаква причина — предположи Виктория. — Но всичко вече свърши. Можеш да ми правиш компания на палубата, ако искаш. Ще кажа на Момис да ни приготви нещо за пиене.

Джак остави микрофона на радиопредавателя върху навигационната маса и свали слушалките от главата си, продължавайки да си мърмори за некадърността на радистите от Порт Морсби. Той се подпря с ръце върху дървените перила от двете страни на люка и щом видя, че Виктория му се усмихва, я последва по стъпалата нагоре. Колкото и странно да беше, точно в този момент си помисли, че я обича безкрайно много. Тази жена имаше удивителната способност да озарява и разведрява всичко около себе си, дори и във въздуха да витаеше смъртна опасност.

Виктория все още се усмихваше, когато потопилата се под повърхността на океана подводница удари с един от стърчащите от кулата пилони десния борд на шхуната и за малко не я повдигна във въздуха. Стоманеният пилон проби дървената обшивка на шхуната. Екипажът от островитяни се развика панически и Виктория се разтревожи, когато видя, че Джак отхвъркна обратно в кабината.

— Вики! — изкрещя той. — Вики!

Джак почти не обърна внимание на кръвта по лицето си, която течеше от порезната рана върху главата му. В момента го вълнуваше само едно — да не пострада жена му. Той се изправи на крака и с усилие се качи на палубата. Навигационният фенер се беше разбил и облял с керосин кърмата. Огънят беше обхванал тази част на кораба много бързо. „Индипендънс“ се наклони, а през пробойната в десния борд нахлу вода и заля един от товарните трюмове.

— Вики! — повика я отчаяно Джак още веднъж, но не получи отговор.

Момис изскочи от тъмното като привидение, открояващ се на фона на пламъците.

— Мисис паднала зад борда!

Едва сега Джак забеляза, че едно от перилата на палубата е увиснало неестествено във въздуха.

Той изтича дотам, без да обръща внимание на окаяното състояние на любимата му шхуна. Повика съпругата си по име няколко

пъти. Помоли се на Бога, ако е паднала в морето, да е жива и да е успяла да се задържи на повърхността. Но фактът, че досега не му е отговорила, породил у Джак ужасно, парализиращо предчувствие.

Кеншу погледна през перископа към горящата шхуна, ярко осветена от пламъците.

— Потъват — каза той на помощник-капитана. — Ще изглежда като злополука.

— Защо не вземем да ги довършим? — попита помощникът му.

— Не е необходимо. Мисията ни изисква да останем незабелязани, а освен това и Комине е при нас на борда. По-добре да продължим по курса си към Нова Британия и да напуснем тези води колкото е възможно по-скоро.

Помощник-капитанът кимна и И-47 безшумно се плъзна под водата, задвижвана от електрическите си двигатели. По-късно същата нощ подводницата щеше да излезе на повърхността, за да прослуша радиотрафика в района за евентуални съобщения, съдържащи информация за нейните координати в папуански води — доказателство, че са ги разкрили.

Джак си даваше сметка, че ако иска да открие съпругата си, първо трябваше да овладее тежката ситуация на борда на шхуната, която изглеждаше обречена. Трябваше временно да забрави за Виктория. „Индипендънс“ вече се беше наклонил на десния си борд, откъдето беше нахлула вода в трюмовете му. Той набързо събра трима членове на екипажа и заповяда на двама от тях да слязат долу и да запушат дупката с каквото могат. Изумително, но пораженията не бяха толкова големи, колкото се беше опасявал. Здравото дърво беше поело по-голямата част от силата на удара, а пробойната можеше да се запуши с дюшеци, сандъци и дървета. Горещите палубата Момис беше зает да гаси пламъците, които обаче само леко бяха опърлили дъските.

Сякаш корабът беше наследил издръжливостта и здравината на собственика си, каза си Джак. След половин час той със задоволство установи, че „Индипендънс“ няма да потъне — макар и килът му да се беше потопил малко повече от обикновено и да се беше наклонил

надясно. Когато се увери, че ситуацията е под контрол, той провери дали сред членовете на екипажа има ранени. Момис беше със счупена ръка, но останалите двама се бяха отървали само с незначителни драскотини и натъртвания. Раната на главата на Джак обаче изискваше лекарска намеса, но той стисна зъби и накара един от хората му да зашие кожата с обикновена игла и конец. Беше опитал да изпрати сигнал за бедствие по радиостанцията, но предавателят беше излязъл от строя. Лодката на шхуната също я нямаше — най-вероятно беше паднала при удара. „Дано само Виктория да я е намерила в тъмното и да е имала сили да се качи в нея“ — каза си Джак. Той продължи да вика по име жена си през цялата нощ, докато не прегракна. Колкото и да не му се искаше, трябваше да изчака до сутринта, за да организират претърсване. Но когато слънцето изгря, той забеляза, че вълните ги бяха отнесли към брега. От жена му нямаше никакви следи. Той се опита да си внуши, че с Виктория всичко е наред, че е жива и здрава, че е открила лодката и понеже се намираха близо до брега, е успяла да стигне до сушата — или е забелязала шхуната и сега се е насочила към тях.

— Виж, господарю Джак! — извика Момис. — Местна пирогоа.

Джак забеляза, че към тях плава кану със странични поплавъци, каквито използваша хората от местното племе моту. В кануто гребяха четирима яки туземци. Щом се приближиха към шхуната, Джак ги помоли да се върнат на брега и да отидат в Порт Морсби, като за помощта им обеща щедра награда. Мъжете загребах обратно към сушата, за да повикат помощ. Броени минути след като кануто отплава, Джак и екипажът му съзряха малка флотилия от други местни лодки, идващи към тях.

В най-близо разположеното до тях село беше плъзнала мълвата, че голям кораб край брега е изпаднал в беда. Вероятно екипажът щеше да изостави кораба и да се спасява, а туземците пък щяха да се сдобият с богата плячка. Когато пристигнаха, мъжете останаха разочаровани, но все пак се зарадваха на дребните предмети, които Джак взе от превозвания товар и им подхвърли. Тяхната компания беше добре дошла и поне сега екипажът имаше възможност да напусне шхуната и да се придвижи до брега, ако се наложеше да зарежат платнохода и да го потопят.

Късно следобед се появи полицейска яхта с полицейски инспектор от Порт Морсби на борда. Той беше чул за произшествието и беше дошъл да помогне да изтеглят силно повредената шхуна до залива. Джак попита дали са намерили Виктория, но инспекторът поклати глава.

— Съжалявам, приятелю — отвърна той. — Скоро ще пратим два аероплана, за да претърсят района. Самолетите могат да покрият много по-големи площи от корабите.

Полицаят беше прав, но Джак беше обзет от чувство на безсилие, задето не бяха предприети незабавни действия, за да бъде открита жена му.

— Господарю Джак — каза притеснено Момис. — Местните май са намерили твоята госпожа.

— Къде? — попита Джак и сграбчи Момис за счупената ръка, което накара островитянинът да подскочи от болка.

— Ето там — отвърна младежът и направи болезнена гримаса, след което Джак го пусна.

Джак и инспекторът едновременно се обърнаха по посока на малката пирога, в която бавно гребяха двама туземци. Между двамата той забеляза трети човек, който лежеше на дъното. Джак веднага позна лицето на съпругата си, което беше възчнобледо. И в същия миг разбра, че е мъртва.

11.

„Иншаллах — ако е рекъл Бог.“ Тази фраза беше трайно навлязла в ежедневието на Айрис. Пак Бог беше накарал миналото ѝ отново да изплува. Приемането на исляма ѝ беше помогнало по-лесно да понася трудния и самотен живот в земя, в която хората вярваха, че жизненият им път се предопределя от някое по-висше създание. Бог неслучайно беше пратил този младеж да дойде чак от Папуа и да прекоси хиляди километри. Имаше някаква причина. Но каква причина? За онази тропическа страна тя беше мъртва. Мъртва като мъжа, когото беше обичала в младостта си. Тя стоеше пред каменната къща, в която държаха Карл, и в сянката на тясната уличка се мъчеше да схване ролята, която Бог ѝ беше отредил.

От онзи ужасен ден, в който беше напуснала бреговете на Папуа в кораба на арабски търговци на роби, се бяха случили толкова много неща. Беше принудена да бъде робиня на Пиер в контролираната от френските колониални власти Северна Африка. Добре поне, че беше срещнала в корсикански бар онзи висок и красив легионер от Германия. Той внесе малко щастие в тежкия ѝ живот. Волфганг беше нежен и интелигентен младеж, който се отнасяше мило и учтиво с Фатима. Тогава тя още се казваше Айрис. С времето между двамата пламна любов, която доведе до раждането на Мари. Но за нещастие Волфганг беше убит в някакво улично сбиване. И двамата мъже, които беше обичала силно, загинаха от насилствена смърт. Такава беше Божията воля.

Когато Пиер разбра, че Мари не е негова дъщеря, побесня. Айрис се уплаши, че ще ги убие и двете. Той обаче постепенно прие Мари като свое дете — и само от време навреме избухваше и се отричаше от нея. Фатима никога не каза на дъщеря си кой е истинският ѝ баща. По-лесно ѝ беше да продължи да живее с Пиер по този начин. А и само така можеше да предпази дъщеря си от жестокия и брутален нрав на този човек.

Фатима не знаеше кой е Паул Ман, но познаваше Джек Кели. Навремето той беше най-добрият приятел на Джордж — нейния годеник. Джордж му имаше пълно доверие. Ако този млад австралиец

от немски произход беше близък с Джак Кели, тогава по-скоро беше добър човек, разсъждаваше Фатима. Той обаче беше враг и представянето му за немски пилот, опитващ се да избяга в Германия през Палестина, можеше да изложи на опасност нея, дъщеря ѝ и останалите им сподвижници. Това в крайна сметка щеше да доведе до разстрела им от британски наказателен взвод. Разбира се, Аллах беше милостив и нямаше да позволи правоверна да загине по такъв ужасен начин от ръцете на неверници. Нещо обаче я караше да се съмнява, че Карл Ман се е появил в живота ѝ именно поради тази причина. Време беше да влезе вътре и тайно от другите да продължат започнатия разговор. Щяха да говорят на немски, за да не могат нито дъщеря ѝ, нито Абдул да ги разберат. При все това трябваше да внимават много, за да не ги разкроят.

— Доколкото имам впечатления от разказите на чичо Джак, Джордж Спенсър е бил британски аристократ — тихо каза Карл, старейки се да запази спокойствие.

— Ако се върнете в Австралия и успеете да потвърдите самоличността си, вие и Джак ще получите богатството, което лорд Спенсър е завещал на двама ви. Но в завещанието му е имало условие, като приемате завещаното, да се подпишете и двамата. Не знам какво е искал да постигне с това, но чичо Джак предполага, че така Джордж е искал приятелят му да се грижи за вас, ако нещо се случи с него.

Фатима слушаше с вълнение, докато младежът продължаваше да разказва за Папуа. Колкото повече слушаше, толкова по-осезаем ставаше ароматът на жасмина в спомените ѝ.

— Защо сътрудничите на нацистите? — попита я той.

— Не сътруднича. Съпругът ми е лоялен на Петен и неговото правителство във Виши.

— Много французи се борят за освобождението от нацистка окупация на Франция. Не е задължително да бъдете лоялни към една несправедлива кауза.

Като се вгледа в очите ѝ, Карл долови болката в душата на тази жена. Също така усети и искрата надежда, която беше запалена от разказите му за Папуа. Може би щеше да успее да я приобщи на своя страна.

— Съжалявам, хер Ман, но дъщеря ми е най-ценното ми нещо в този живот — накрая отвърна Фатима. — Няма да рискувам живота ѝ за нищо на света.

— Ами ако ви помогна да се измъкнете от Палестина и да се върнете в Австралия? — не се предаваше Карл. Той не си представяше как би могъл да осъществи подобно нещо при сегашните обстоятелства, но не можеше да предложи нищо друго. — Там ще получите богатство, с което ще направите по-добър не само вашия живот, но и този на Мари. Тя е млада и красива и на нея всичко тепърва предстои. Наистина ли вярвате, че тук ще е по-добре за нея? — Айрис се замисли върху думите му. Явно обаче доста се страхуваше, защото накрая отхвърли предложението му. — Необходимо е само да отидете до хотел „Цар Давид“ и да потърсите капитан Федърстоун. Кажете му къде се намирам и какви са плановете на Фриц за мен. Обещавам ви, че двете с дъщеря ви ще бъдете взети под защита и в крайна сметка ще ви бъде разрешено да заминете за Австралия.

— Предложението ти е много изкушаващо. Питам се дали Аллах не те е изпратил тук, за да ни върне и двете в Папуа при моето семейство. Но трябва също така да взема предвид гнева на съпруга ми и факта, че сега вярвам в Пророка. Сега това място е най-подходящо за мен.

Карл беше обзет от отчаяние. Абдул продължаваше да стои наблизо и да го пази, докато дойде Фриц, за да го качи на подводницата. Австралийският офицер, разбира се, си даваше сметка, че местоположението на немската подводница само по себе си беше доста ценна разузнавателна информация. Страховитите стоманени морски акули бяха нанесли внушителни поражения на товарните кораби, прекосяващи Атлантика. Дори имаше опасност да накарат обсадената островна Британия да капитулира, тъй като тонажът на потопените морски доставки от оръжия и запаси далеч надхвърляше възможностите на Америка да възстанови загубите. Засега Великобритания губеше войната в ледените води на Атлантическия океан и съобщението за немската подводница, изпратено до Федърстоун, щеше да изиграе решаваща роля за хода на сраженията. Във всички случаи от стратегическа гледна точка не беше помаловажно от превземането на френския форт в Сирия. Така Карл

беше обсебен от мисълта, че да изпрати координатите на подводницата до щаба на Федърстоун беше по-важна цел, отколкото да запази живота си. В края на краищата той беше войник и беше подготвен да поема подобни рискове. Поне целта си заслужаваше.

— Бих могла да ти помогна да се измъкнеш оттук — каза Айрис. — Ще намеря някакво оправдание и ще отвлека вниманието на Абдул.

Карл се зарадва. Ако не друго, тя поне нямаше да го предаде и да издаде истинската му самоличност.

— Много бих искал да се махна оттук, но съм военен на служба на Негово величество и съм длъжен да изпълня дълга си. Имам нужда от помощта ви — да отидете в хотела и да потърсите капитан Федърстоун. Кажете му, че знаете къде съм и че довечера ще бъда прибран от подводница. Това е.

Айрис не отговори нищо, но в ума ѝ се зароди рискован план. Тя се обърна, тръгна към Абдул и му каза нещо на арабски. Той се разгневи и погледна сърдито към Карл. После с бързи крачки се приближи и го удари по главата с дръжката на пистолета. Пред очите на младежа сякаш блеснаха множество звезди. Той обаче успя да се задържи на краката си. Без да го погледне повече, Айрис мълчаливо излезе от стаята. Олюлявайки се на краката си, австралиецаът почувства, че силите го напускат от отчаяние. Каквото и да беше казала тази жена, той не беше очаквал подобна развръзка. Хлябът и маслините, които беше погълнал, се разбунтуваха в стомаха му и той със сетни усилия потисна гаденето. Беше изключено Айрис да му помогне. Не му оставаше нищо друго, освен да търси начин за бягство. Но Абдул го наблюдаваше по-строго от всякога, готов да дръпне спусъка на пистолета.

Фриц дойде малко след като се мръкна. Карл стана свидетел на краткия му спор, който проведе с Абдул на арабски.

— Виждам, че Абдул и Фатима добре са се погрижили за вас — каза Фриц с усмивка. — Боя се, че в Берлин ще трябва доста да обяснявате на Гестапо, хер Ман.

Значи все пак го беше предала, тъжно си каза Карл, вперил очи в люгера на Фриц, чиято цев беше насочена към корема му.

— Фатима спомена, че сте поискали от нея да се свърже с капитан Федърстоун — продължи той. — Чувал съм за него. Той работи в британската Служба за специални операции, поради което мога да заключа, че и вие работите за тази служба. Знанията ви за дейността на ССО ви прави ценна плячка, което оправдава риска да ангажирам подводницата да ви прибере. Така че в крайна сметка операцията за изтеглянето ви от Палестина няма да е загуба.

Карл никога не беше чувал за ССО. Поне когато започнеха да го измъчват, той нямаше да издаде нищо важно на Гестапо. Той наруга Федърстоун, който го примами в този потаен свят на интриги и смърт. Беше се записал в австралийската армия, за да се сражава на фронта, да води в бой войниците със своите умения и кураж, а не да бъде част от тази двулична игра. При разузнаването човек можеше да разчита само на късмета, за да оцелее, и сега Карл разбираше, че ще приключи жизнения си път по безславен и мъчителен начин.

Докато Абдул завързваше ръцете му отпред с въже, той не можеше да прогони от ума си мисълта, че беше измамен от жената, която някога баща му се беше опитал да спаси.

Карл беше избутан в тъмната и опустяла по това време на нощта улица. Заради комендантския час повечето хора си бяха по домовете и не смееха да излязат. Докато стоеше между Фриц и Абдул, той се запита как ли възнамеряват да го закарат до брега на морето. Вместо отговор чу в далечината шума на автомобилен двигател. Позна го веднага. Колата спря и на слабата светлина Карл можа да различи лицето на Пиер, седнал зад волана.

Без да кажат нито дума, Абдул и Фриц го натикаха на пода. Абдул седна до него и болезнено допря дулото на пистолета в ребрата му. Карл можеше само да се надява да ги спре някой британски патрул. Шумът на колата по улиците на Йерусалим със сигурност щеше да привлече вниманието. Може би все пак планът на немския агент не беше толкова добре обмислен. Дори и да беше така, дори и да ги спряха, Карл беше мъртвец. Не се изискваше много сила и време, за да дръпнеш спусъка. Утешаваше се с мисълта, че и неговият палач щеше да бъде убит от британските войници. По напрежението в колата се усети, че и неговите похитители си мислят абсолютно същото.

Скоростният лост, който отдавна се нуждаеше от реглаж, мъчително изстена и колата рязко потегли. Карл напрегна слуха си, за

да чуе разговора на Фриц и Пиер отпред, но тъй като говореха на френски, той не можа да разбере почти нищо. В училище френският език не му беше от любимите предмети, нито пък латинският. Успя да разбере само, че двамата бяха много разтревожени, защото се излагаха на огромна опасност, за да го закарат до брега.

След около час каране извън града те стигнаха морето. Карл усети солената миризма на въздуха и чу нежните плясъци на средиземноморските вълни.

Абдул го подкани с пистолета да излезе. Карл се подчини и когато се изправи до колата, раздвижи крака. Отново му хрумна да се опита да избяга, но със завързани ръце нямаше да стигне далеч.

— Тръгвай — заповяда му Фриц.

Карл се препъна в тъмното, но Фриц го хвана и го изправи.

— С радост бих те застрелял още сега — процеди през зъби немецът. — За мен ти си предател и изменник на Отечеството, в което по всичко личи си се родил. Още си жив само защото знаеш за ССО.

Карл се запита дали не може още сега да накара немеца да го застреля, за да не попадне в ръцете на Гестапо. Вече си представяше как го вкарват в мрачна и влажна килия в Берлин, как кръвта му изтича, докато той крещи от болка и издава и малкото, което знае. Но едва ли Фриц би му направил тази услуга и би го отървал от мъките още сега.

Закараха го до брега на морето, където леко се поклащаше малка открита рибарска лодка с една мачта. Единственият фенер на кърмата осветяваше безлунната нощ. В лодката имаше двама мъже, облечени като араби. На дъното бяха захвърлени рибарски мрежи. Карл беше заставен да се качи в лодката и нечии силни ръце го притиснаха надолу, за да коленичи. Фриц изрече нещо и върху Карл хвърлиха рибарските мрежи. Под тежестта им той се просна по лице на дъното. Удари го силната миризма на риба и катран.

Чу как малкият двигател оживя и лодката отплава в морето. Ако не се лъжеше, Пиер и Абдул бяха останали на брега. Само Фриц и двамата безмълвни членове на екипажа щяха да го придружат до подводницата.

В продължение на около десет минути Карл усещаше вибрацията на мотора. Изведнъж моторът спря и лодката тихо се заклатушка сред вълните. Един от мъжете го издърпа рязко изпод мрежите. Карл вдигна

поглед към морето. Зловещата форма на подводницата ясно се открояваше на фона на обсипаното като с брилянти звездно нощно небе. Стоманеният морски звяр се намираше на стотина метра от десния борд на рибарската лодка. На палубата му бързо изтичаха половин дузина мъже, готови да придърпат лодката към тях. За миг на Карл му се стори, че нещо във въздуха проблесна, последвано от свистене. Той добре познаваше този характерен звук. Коленичи на дъното на лодката и се сниши колкото можа.

Мината снаряд експлодира във водата и образувалите се пръски намокриха хората в лодката. По подводницата беше открит огън. Изведнъж мощен лъч на прожектор проряза мрака и се спря върху корпуса на подводницата. Екипажът се втурна към люковете на кулата мостик и подводницата се приготви за спешно потапяне, за да се скрие от изобличаващия лъч и от снарядите. Карл не се поколеба и с всички сили скочи върху Фриц, който не успя да реагира навреме. Карл лесно си проби път до борда на рибарската лодка и се гмурна в мастиленочерните води.

Щом се озова под водата, Карл бързо заплува. Искаше да увеличи дистанцията между себе си и похитителите си. Чу как отново се включи моторът на лодката и тя отплава към прикритието на нощта. Лъчът на прожектора се беше заковал върху подводницата и не последва лодката.

Карл започна да гребе с ръце. Не знаеше колко ще издържи така, със завързани китки, но беше решен да не се дава на смъртта, на грозната самотна смърт, толкова далеч от неговия Едем. Успя да се задържи на повърхността, докато снарядите продължаваха да се сипят около подводницата, която бързо изпразни въздушните резервоари, за да поеме вода и рязко да се гмурне в безопасните морски дълбини. Но след поредния проблясък в мрака последва силна експлозия — знак, че невидимият кораб, обстрелващ подводницата, я беше улучил. Покрай него полетяха парчета метал, докато той се мъчеше да се задържи на повърхността. Карл обаче не беше въодушевен от експлозията. За него това означаваше, че ще се нагълта със солена морска вода. Дали беше по-приятно да умреш от удавяне, отколкото от куршум? Той нямаше намерение да проверява.

12.

Добронамереният свещеник от методистката църква не спираше да повтаря за Божията милост, изнасяйки службата си за упокой на мъртвите. Върху бялата му якичка се стичаха капки пот. Джак Кели се беше загледал в простия ковчег, който беше спуснат в гроба. Твърд като скала и привидно спокоен, той стоеше под безжалостното слънце.

Около него в прашното гробище в покрайнините на Порт Морсби стояха малка група мъже с шапки в ръцете. Те познаваха Джак от дните, когато бяха пристигнали като млади златотърсачи в граничните райони на Папуа и Нова Гвинея — преди и след Първата световна война. Сега бяха дошли да изразят съболезнованията си и да засвидетелстват уважението си към жената, която беше носила на приятеля им щастие и хармония на душата.

Сред опечалените стоеше и Паул Ман с жена си Карин и дъщеря им Анжелика. По лицето на Карин се стичаха сълзи и от време навреме тя бършеше очите си с дантелена кърпичка. Тя държеше Паул за ръката, докато на неговото лице беше застинала каменна маска, може би защото беше застанал срещу някогашния си приятел Джак Кели.

— Прах при прахта, пепел при пепелта... — изрече младият свещеник и коравите стари златотърсачи отново си сложиха широкополите шапки на главите, докато ковчегът беше спуснат в прясно изкопания ров.

Джак се наведе, загреба шепа пръст от Папуа. Само Паул разбираше каква мъка преживява в момента Джак, макар и външно да не го показваше с нищо. Двамата с него бяха корави мъже, преживели касапницата на Западния фронт и бяха отвикнали да показват чувствата си пред хората. Само за онези, които не познаваха от собствен опит ужасите на войната, подобно хладнокръвие и спокойствие пред лицето на семейна трагедия като сегашната беше необяснимо.

Свещеникът застана отстрани на Джак и промърмори обичайните си реплики на съболезнование. Джак кимна мълчаливо.

Старите му приятели се заредиха един след друг да изкажат съчувствието си за неговата огромна загуба.

Накрая гробът почти опустя. Останаха само семейство Ман и Джак. Карин пристъпи към натъжения вдовец и нежно го прегърна.

— О, Джак, толкова ми е мъчно за Виктория — каза тя. — Всички ние много я обичахме.

Той наведе глава и сълзите бликнаха от очите му. Скоро плачът премина в ридание. Дори и калената във войната психика не му помогна да сдържи мъката си. Озовал се в прегръдката на Карин, той беше овладян от душевната болка.

— Господи, колкото много ми липсва! — изхлипа той. — Онези копелета я убиха.

— Ела с нас у дома, Джак — обади се Паул. — Необходимо ти е време да преодолееш загубата. Трябва да бъдеш със семейството, към което принадлежиш.

Джак отстъпи леко назад и избърса очите си. В това наглед обикновено предложение той съзря шанс за сдобряване.

— Благодаря ти, приятелю. Ще приема поканата ти. Имаме много да си кажем.

* * *

Заобиколен отвсякъде от пищните тропически градини на кокосовата плантация на Ман западно от Порт Морсби, Джак седеше на верандата на къщата и размишляваше. Ярките цветове на цветята около къщата оцветяваха гледката към плажа, а от редовете с кокосовите палми се донасяше радостният смях на местните туземци, които работеха в плантацията.

Беше минала седмица след погребението и през този сравнително кратък период Карин и Анжелика донякъде бяха успели да излекуват душевните рани на Джак. Компанията на Паул и разговорите с него също бяха смекчили мъката му. Приятелят му се държеше така сърдечно и добронамерено с него, сякаш двамата никога не се бяха карали, нито се бяха разделяли за последните две години. Ако не друго, смъртта на Виктория поне го беше сближила отново със семейство Ман.

— Имаш гости — каза Паул от предния двор и закрачи към верандата. Високият мъж на средна възраст, който вървеше с приятеля му, беше облечен в тъмен костюм — нещо не съвсем обичайно за тукашните тропически горещини. Потта се стичаше по лицето на непознатия и блестеше на слънцето. Докато той приближаваше, Джак долови у него властното излъчване на влиятелен човек.

— Господин Джак Кели? — попита мъжът и протегна ръка. — Аз съм чичото на Виктория, Бърнард Дювал.

Джак се здрависа и усети здравата хватка на американеца.

— Доста съм слушал за вас. Виктория ми каза, че сте в Таунсвил.

— Тръгнах веднага щом ми съобщиха за смъртта на Виктория. За съжаление не можах да дойда за погребението ѝ.

Джак видя как на лицето на американеца се изписа болка, щом спомена за погребението. Това го накара да осъзнае, че смъртта на любимата му съпруга беше огромна загуба и за чичо ѝ.

— Моля, вземете си стол и седнете при мен — предложи любезно Джак. — Слънцето е доста силно.

Бърнард взе един от бамбуковите столове и седна под сянката на ламаринения покрив.

— Ще отида да видя какво прави Карин — каза Паул. — Можете да останете да пренощувате тук, ако искате, господин Дювал.

Американецът го погледна.

— С удоволствие, господин Ман. Много любезно е от ваша страна.

— Навярно с Джак ще искате да си поговорите насаме. Ще е добре и за двама ви.

Паул се прибра в къщата, за да каже на Карин, че имат нов гост. После поднесе бутилка с шнапс на верандата и се извини, че трябва да се върне при работниците.

— Чух, че шхуната ви е била ударена от японска подводница — каза Бърнард, докато Джак наливаше и на двама им от огнената напитка. — Естествено японското правителство отрече да е имало подобен инцидент. Тяхната версия е, че сблъсъкът е бил с кит.

— А вие как мислите? — попита с горчивина Джак.

— Че сте били ударени от японска подводница, защото сте се озовали на неподходящото място в неподходящото време. — Бърнард се загледа в кокосовите палми. — Мисля, че не е нужно да ви

обяснявам откъде знам това, но ще ви кажа, че е била И-47, командвана от лейтенант Кеншу Чума. Задачата им е била да приберат от брега техния агент Фуджи Комине. Познавате Комине, нали?

Джак пребледня. Сякаш нападението срещу плантацията на Ман отново се разиграваше пред очите му, а изминалите години бяха само отсрочка, преди Фуджи да довърши личното си отмъщение. Той не се съмняваше в достоверността на информацията на американския флотски офицер. Подозираше, че този човек има достъп до толкова строго пазени тайни, че сигурно само с беглото изреждане на тези няколко факта нарушаваше заповедите. Джак му беше благодарен за откровеността.

— Когато Виктория тръгна за срещата с вас, аз се опитах да го открия. Не биваше да се отказвам толкова бързо. Ако бях пипнал този негодник, сега тя можеше да е жива. Тогава японската подводница нямаше да се появи на неподходящото място в неподходящото време.

— Вие не сте виновен. И двамата с вас знаем какво е война и знаем колко жестока може да бъде съдбата понякога. Комине е бил пратен тук, за да създаде агентурна мрежа. Смятаме, че е успял да изпълни задачата си. Знаем само, че агентът за района на Порт Морсби носи кодовото име „Крайт“. Ще ви бъдем много признателни, ако ни помогнете да открием този Крайт.

— Защо точно аз? Аз нямам нищо общо с разузнаването и шпионажа.

— Защото Виктория би оценила постъпката ви високо. Тя беше истински патриот. Разкриването на Крайт ще бъде израз на почит и уважение към светлата ѝ памет.

Джак впери поглед в ярките цветове на градината. Червеният жасмин с неговото силно ухание беше любимото цвете на жена му. Ужасно много му се искаше тя да е жива и да е до него както винаги. Но също толкова силно му се искаше да отмъсти на онези, които бяха причинили смъртта ѝ. Може шансовете да бяха почти нищожни, тъй като Япония не се намираше официално във война с Австралия, но с разкриването на Крайт следите можеха да ги доведат до Фуджи.

— Ще направя всичко възможно, за да разбера кой е този Крайт — отвърна той. — Но не обещавам, че ще го оставя жив.

Бърнард неловко се намести в стола, но се съгласи с Джак.

— Само бъдете внимателен — предупреди го. — Този разговор между двама ни никога не се е състоял.

Бърнард Дювал пренощува в плантацията и се показва като приятен гост. След вечерята тримата мъже излязоха на верандата, където пиха още от огнения шнапс на Паул и си припомняха моменти от Великата война, в която и тримата се бяха сражавали под знамената на своите страни.

Докато седяха и разговаряха, Джак мислено се върна към задачата, която беше приел. Не го беше грижа, че се беше превърнал в непряк сътрудник на Съединените щати. В момента неговите цели съвпадаха с тези на Вашингтон. „Индипендънс“ беше изтеглен на сушата и в момента се ремонтиреше. Лукас, съдейки по последното му писмо, скоро щеше да се прибере у дома. Синът му щеше да поеме бизнеса. Джак изпитваше съмнение, че отново би могъл да се качи на кораба, който беше свързан с толкова много незабравими спомени. Само ако можеше да избира и да беше изгубил шхуната, а не жената на живота си... Неодушевените предмети можеха да се поправят, защото те нямаха душа. Така му беше казала веднъж майка му. С „Индипендънс“ обаче нещата стояха другояче. С годините в този кораб сякаш се беше преселила душата на Виктория.

На хиляди километри от Папуа лейтенант Карл Ман седеше в комфортния кожен фотьойл в хотелската стая на хотел „Цар Давид“. Срещу него капитан Федърстоун дръпна от цигарата и издиша дима, който плавно се издигна над главата му към бавно въртящата се перка на вентилатора, монтиран на тавана.

— Фатима е изключителна жена — каза той. — Доста находчивост и смелост се иска да извършиш подобно нещо.

Карл се навъси. Човекът от ССО му беше разказал как Фатима привидно предала Карл, за да спечели доверието на останалите от нелегалната нацистка мрежа. Така тя беше изключена от подозрение и беше получила възможност да се свърже с Федърстоун в хотела.

Отначало флотският капитан бил потресен от нейните разкрития за срещата с подводницата. Останал още по-изненадан, когато Фатима му разказала личната си история. Той обаче не загубил самообладание и реагира веднага, като се свързал с кралските военноморски сили.

Успял да издейства от щаба на флота да изпратят един миноносец срещу подводницата. Миноносецът разполагаше с един много важен уред, който липсваше на борда на подводницата — радар. С негова помощ корабът успял да открие местонахождението на врага дори и в нощния мрак. Макар и да не били открити останки от подводницата, капитанът и екипажът на миноносеца потвърдили, че целта е поразена. Експлозията, станала, преди подводницата да се потопи, свидетелствала за пряко попадение в корпуса ѝ.

Когато бойният кораб се насочил към мястото, където за последно била забелязана подводницата, екипажът прибрал от водата Карл. В началото моряците си помислили, че са пленили член на екипажа на подводницата. Но клетвите и ругатните на английски с характерен акцент скоро ги убедили в обратното — били качили на борда жител на колониите!

След като миноносецът акостира, самоличността на Карл беше потвърдена и под охраната на военната полиция той беше отведен в щаба на британците, за да бъде разпитан за операцията.

— Успяхте ли да хванете Фриц и неговите хора? — попита Карл.

— За съжаление той ни се изплъзна, но вярваме, че нашите съюзници евреите скоро ще го открият отново. Те имат очи и уши из цяла Палестина и не обичат нито германците, нито арабските им поддръжници. Благодарение на теб сега вече имаме някаква представа къде да го търсим. И пак благодарение на теб най-вероятно сме видели сметката на тяхната подводница. Предложих те за награда за това, че рискува живота си в името на краля и родината — спокойно и непринудено добави Федърстоун. — Боя се обаче, че няма да можеш да разкажеш на никого за какво си бил награден. Нещо като онези момчета, които си спечелиха кръстовете „Виктория“ през 1919 година за атаката срещу Червения флот във вражеските пристанища. Те получиха медали, но им беше забранено да казват за какви заслуги. Лично аз смятам, че ти имаш качествата да извършваш много по-тайни и секретни операции.

— С цялото ми уважение към вашата работа, сър, аз бих искал да се върна в моя батальон.

— Разбирам те. Не е лъжица за всяка уста — да се прокрадваш в тъмните улички и да спасяваш света, без да виждаш слънчева

светлина. Но предложението ми остава в сила, в случай че решиш да се присъединиш към нашия отбор.

— Ако това е всичко, позволете да тръгвам — каза Карл и стана. — Уведомиха ме, че ще пътувам с един конвой от камиони с провизии за нашите части на север.

— Ако можем да направим нещо за теб, друже, не се колебай да ни потърсиш. — Федърстоун протегна ръка, преди Карл да си е сложил фуражката и да е козирувал.

— Само няколко неща, сър. Първо, мисля, че имам право да узная каква е истинската цел на мисията, в която едва не изгубих живота си.

— Ах, да. — Офицерът се намръщи. — Да, мисля, че заслужаваш обяснение. Както ти казах преди мисията, трябваше да локализираме немския агент и да потвърдим подозренията си за Корсиканеца.

— Но е имало и нещо друго, нали?

— Да, имаше — отвърна Федърстоун и Карл за пръв път видя човекът от британското разузнаване да се чувства неловко. — Знаехме, че човекът, за когото ти се представи, е много важен за Берлин. Допуснахме, че ще направят всичко възможно, за да си го върнат. Но подводницата беше изненада и само потвърди важността на мъртвия немски пилот. Виждаш ли, когато го пленихме, той носеше в себе си някои документи, чиято достоверност трябваше да проверим. Всичко това е част от играта да проверяваме информацията по колкото се може повече канали. Фриц и неговата мрежа бяха важни за нас, но не чак толкова, колкото офицерът, за когото се представи ти. Сега вече можем да сме сигурни, а и потапянето на подводницата беше нещо, за което не бяхме и мечтали.

— Предполагам, няма да ми кажете нищо повече за германеца, за когото се представих — изрече Карл с горчивина.

— Съжалявам, друже. Поверителна информация. Какво е второто ти искане?

— Погрижете се Айрис... Фатима и дъщеря ѝ наистина да стигнат до Австралия. Тази жена го заслужава най-малкото заради ролята, която изигра във вашата операция.

Федърстоун се усмихна широко.

— Това мога да ти обещаая. Вече уредих да се качат на кораб до една седмица и да се върнат в родината си. Моят отдел ще изпрати съобщение за пристигането ѝ на зет ѝ в Папуа. Междувременно те ще бъдат гости на Негово величество тук, в хотела. Предвид стеклите се обстоятелства не можем да ги оставим да се разхождат из града.

Заради безопасността на двете жени беше добре те да бъдат под „домашен арест“ в хотела. Поне щяха да са на сигурно място и да се грижат добре за тях.

— Благодаря ви, сър. Фактът, че Айрис е жива, би могъл да има много добри последици за един мой приятел в Папуа. Ако всичко мине успешно, той и Айрис заедно ще станат много богати хора. Двамата не са се виждали от почти четвърт век.

— О, намирисва ми на интрига. Не е присъща на фронтовия живот, към който ти се връщаш — пошегува се Федърстоун и се ухили. — Или може би любовен роман в духа на най-добрите традиции.

Карл нямаше намерение да разочарова английския офицер. Благодарен беше на съдбата и на капитана, че ще може да измъкне Мари от Палестина. В тази млада и красива жена имаше нещо трогателно. Поне в Австралия щеше да има възможност да я види отново. Ако останеше жив след войната обаче, каза си той, докато затваряше вратата след себе си.

— Мразя те, майко! — извика Мари. — Как можа да го направиш?

Айрис стоеше до прозореца на стаята и гледаше към британските войници пред входа на хотел „Цар Давид“, докато се сменяше караулът.

— Направих го заради теб — отвърна тя и спокойно се обърна към дъщеря си, която стоеше в средата на стаята, сърдита на целия свят.

— Ти предаде баща ми на проклетите британци. Бог знае дали още е жив.

— Доколкото познавам Пиер, съмнявам се, че британците са успели да го заловят. Предполагам, че се е качил в планината заедно с немските си приятели и в момента планира завръщането си в Казабланка.

Двете жени стояха една срещу друга в хотелската стая, която им беше осигурил капитан Федърстоун. Айрис си остана с фереджето, докато Мари се бе преоблякла в европейски дрехи — с пола и блуза. Ярък контраст на поколения и култури. Мари не изповядваше религията на майка си, но по настояване на баща си бе умерена католичка. Корсиканецът изпитваше пренебрежение и омраза към мюсюлманите, в чието обкръжение беше живял през по-голямата част от живота си. Той гледаше на тях като на нашествениците, завоювали в миналото Корсика и опитали се да наложат със сила културата си.

— Ще избягам оттук и при първа възможност ще се присъединя към баща ми — предупреди Мари и понижи глас: — Заедно с него ще заминем от Палестина.

Айрис очакваше да срещне подобна съпротива от страна на дъщеря си. Мари беше доведена в хотела почти насила, с въоръжена охрана. Федърстоун беше пратил патрул от военната полиция, който да ги вземе.

— Моля те, седни, Мари. Трябва да ти кажа някои неща, преди да извършиш глупост и да избягаш при Пиер.

Момичето остана изправено, приковало гневния си поглед в майка си, скръстило предизвикателно ръце.

— Защо трябва да вярвам и на една твоя дума? Предателка!

— Предателка? — с ирония изрече Айрис. — Предателка на кого и на какво?

Мари отиде до прозореца и погледна към улицата.

— Ти застана на страната на британците против нашето правителство във Виши — отвърна тя с гръб към майка си. — Това е предателство и измяна.

— Аз не съм французка. Единствената страна, която ми е мила, е Папуа и тя е под австралийско управление. Така че не съм взела страната на британците.

— Австралийците са марионетки на британците! Каква е разликата?

— Ти не познаваш австралийците така както аз. Те са добри хора.

Мари рязко се извърна от прозореца.

— Ти предаде баща ми! Това само по себе си е тежко предателство.

— Той не ти е баща — тихо отвърна Айрис. — Истинският ти баща беше убит и подозирам, че е било по поръчка на Пиер. Истинският ти баща беше мил и чудесен немски войник от Чуждестранния легион. Някога минавало ли ти е през ума, че Пиер може да не ти е баща?

Мари пребледня и рязко отпусна ръце. Айрис разбра, че е засегнала болно място. Момичето сякаш онемя и се вцепени.

„Да — каза си Айрис, — ти винаги си подозирала, че има нещо. Начинът, по който Пиер ти се караше, когато беше по-малка, липсата на топли чувства във взаимоотношенията ви. Сигурно си имала съмнения, че не всичко е както трябва.“

— Кълна се в любовта ми към теб и в очите на Аллах, че ти казвам истината — добави майката, като повиши тон. — Преди много години Пиер помогна на един друг лош човек да ме отвлече от семейството ми. Бях изнасилена и той ме продаде като робиня. Онзи къс хартия, на който пише, че сме съпруг и съпруга, е фалшив. А когато разбра, че съм бременна, се опита да ме убие.

— Не ти вярвам. Баща ми никога не би сторил подобно нещо.

Айрис стана и тихо спусна фереджето на земята. Мари с ужас се вгледа в голото тяло на майка си. Никога досега не я беше виждала разсъблечена, тъй като скромността на Айрис/Фатима ѝ повеляваше да се показва само пред мъжа си. Но по-ужасяващи бяха белезите по тялото.

— Ето това стори с мен баща ти в пристъп на ярост, когато разбра, че те нося в утробата си. Така и щях да си отида от този свят, а с мен и ти, ако не беше една добра стара мюсюлманка, която ме приюти и се грижи за мен, докато се родиш. После Пиер дойде да ме прибере и едва след като го заплаших, че ще го убия, ако те пипне и с пръст, той те прие като част от семейството.

— Той е единственият баща, който познавам. Сигурно е искал да бъде негова дъщеря.

Айрис вдигна от земята фереджето и отново се облече. От скрит джоб тя извади малка кожена кесия, от която измъкна някаква измачкана хартия.

— Това е актът ти за раждане. Прочети го.

Мари взе хартията и започна да я чете. По израза ѝ Айрис разбра, че издаденият във Франция документ е успял да я убеди в думите на

майка й.

— Тук като баща не е посочен Пиер — прошепна момичето.

— Той настоя името му да не се свързва с раждането ти. Отказа се от теб още в деня, в който се роди.

Мари се отпусна в стола и се загледа замислено в пода. Дори не забеляза как майка й я прегърна, когато от очите й потекоха сълзи. Не майка й беше извършила предателство. Сега всичко си дойде на мястото, но от това болката й не намаля. Единственият й близък човек беше майка й.

Капитан Федърстоун удържа на думата си и двайсет и четири часа по-късно Айрис и Мари бяха изведени от Палестина и качени на кораб за Австралия. Мари я чакаше цял един нов свят на другия край на земното кълбо. Айрис най-накрая се връщаше у дома, при семейството си, в Порт Морсби.

13.

Широкото платно на „Индипендънс“ плющеше от силния вятър. Корабът сякаш летеше по вълните. Момис и другите двама островитяни от екипажа отново бяха на палубата с грейнали усмивки върху черните им лица.

Лукас Кели завъртя голямото тиково колело на щурвала, за да използва промяната на вятъра и да насочи шхуната така, че течението да духа право в платното ѝ. Корабът реагира почти мигновено, наклони се ниско на една страна и запори през белите върхове на вълните с още по-висока скорост. Тук-там сред вълните подскачаха летящи риби, които сякаш се опитваха да изпреварят шхуната.

Момис и екипажът откликнаха с радостни викове, държейки се в същото време за мачтите, за да не изгубят равновесие. Джак Кели се усмихна. Беше минала почти половин година от смъртта на жена му и само завръщането на сина му от Съединените щати го беше накарало отново да се върне на борда на шхуната. Лукас, който в момента носеше черна превръзка на лявото око, му помогна, като пое бизнеса.

— Тъй като военните отказват да вземат на служба едноок бивш летец, си казах, че при теб сигурно по-успешно ще изпълнявам ролята на пират — беше се пошегувал той. — Имам си черна превръзка на окото и при първа възможност ще си взема папагал, който да ми стои на рамото.

И така баща и син отново се върнаха в морето. Докато минаваха месеците, сдобряването на Джак с приятеля му Ман и завръщането на сина му го извадиха от летаргията и апатията, от нежеланието да живее след гибелта на Виктория. Нямаше и ден, в който нещо да не му напомня за нея, но той се утешаваше с мисълта, че духът ѝ продължава да живее на кораба.

През някои вечери, когато баща му стоеше зад щурвала под обсипаното със звезди небе, Лукас го чуваше да говори на висок глас, сякаш говореше на Виктория. Младежът се примири с това, съзнавайки, че баща му не се беше побъркал, а просто тъгуваше и копнееше по жената, която беше внесла много любов и щастие в

трудния му живот. В такива моменти той тихо се отдалечаваше и оставяше насаме човека и духа.

Джак се приближи към сина си с чаша чай.

— Благодаря ти, татко — каза Лукас и пое чашата.

— С този вятър ще сме в пристанището най-късно до един ден.

— Там ще разтоварим и ще се върнем в Морсби — добави Джак.

— И ще сме си вкъщи за Коледа, при чичо ти Паул и леля ти Карин.

Вкъщи. Папуа наистина беше домът на Лукас. Дом му беше и плантацията на Ман на Коледа, където се радваше на тяхната любов. Карл Ман му беше като брат. Двамата бяха делили заедно радостите и нещастията, докато бяха съученици и приятели. Сега Лукас му завиждаше, че се сражава за родината си някъде отвъд океана, докато той плаваше из тропическите води на Южния Пасифик без опасност за живота.

В писмата, които Карл им пишеше от Близкия изток, той описваше видяното като пехотен офицер, придвижващ се през пустинните и негостоприемни библейски земи. Лукас би дал и другото си око, само и само да можеше сега да бъде с Карл, да дели с него приключенията и опасностите. Със сигурност трябваше да има начин да участва във войната. Та той беше физически годен и във форма. Единственият недостатък беше, че нямаше нормално, бинокулярно зрение. Но той виждаше изключително добре и с едно око. Защо тогава не искаха да го вземат в армията? При всеки удобен случай той четеше съобщенията и статиите във вестниците, в които се описваха успехите на австралийските въоръжени сили в Северна Африка и Близкия изток. Но това само пораждаше у него угризения на съвестта, че се спотайва от опасностите, докато честта му подобаваше в този момент да се бие с оръжие в ръката срещу врага. Духът на война беше в кръвта на всички Кели.

От друга страна, Джак се радваше, че отказват да запишат сина му в армията. Защото той познаваше ужасите на войната, която всички млади мъже в началото смятаха за романтична авантюра. Фактът, че синът му беше до него, у дома, за Джак означаваше много. Повече дори и от богатството, което щеше да получи, когато Айрис се върнеше в Австралия, а оттам и в Папуа. Неговият стар приятел и адвокат на семейството Том Съливан му беше писал, за да го информира за последния развой на събитията. В Англия бяха освободили от

попечителство богатството, завещано на него и на Айрис по волята на лорд Джордж Спенсър. Том Съливан също така пишеше, че нещата малко ще се забавят, тъй като войната в Европа е предизвикала известен хаос в Лондон, където се пазеше завещанието. Въпреки това рано или късно Джак и Айрис щяха да станат богати.

Разбира се, Джак би предпочел да си върне Джордж сред живите и беше сигурен, че и Айрис изпитваше същото. Той знаеше какво е да имаш много пари — някога беше собственик на златна мина. Още тогава разбра колко мимолетни и несигурни могат да са богатството и славата. След това Виктория и шхуната станаха неговия живот. И той беше доволен и щастлив от този живот.

Когато доставе последния товар, Джак планираше да се върне в Морсби и да си вземе почивка. В седмицата преди Коледа заедно с Лукас щеше да попътува до Кеърнс, да се види със стари приятели и да купи подаръци.

Той се върна в кабината, а на лицето му грееше усмивка. Погледна календара на стената и забеляза, че не го е сверявал през последните няколко дни. Наведе се над шурманската маса, хвана няколкото излишни листа с датите и ги откъсна.

Застана неподвижно и се замисли. Днес беше чудесен ден, чудесна дата. Една голяма черна осмица. Месецът беше декември. В другия край на източното полукълбо беше седми декември 1941 година.

Платната бяха сгънати и завързани, моторът работеше на половин мощност. Лукас направляваше умело шхуната към здравия дървен пристан, построен от местните туземци, приели християнството от мисията на англиканската църква. Пристигането на кораба винаги беше съпроводено с вълнение, тъй като с него пристигаха и чудодейните продукти на западната цивилизация, които мисионерите щяха да раздадат на местните.

Джак заедно със сина си стоеше на руля и доволно пушеше от лулата си.

— Струват ми се превъзбудени — отбеляза той.

Англиканският свещеник, преподобният Бил Смит, стоеше на края на пристана и оживено махаше с ръце.

Лукас внимателно маневрира „Индипендънс“ до дървеното скеле, докато Момис и неговите съплеменници от Соломоновите острови скочиха от борда, за да издърпат кораба и да го привържат.

— Чухте ли? — опита се да надвика двигателя преподобният Смит.

— Какво да сме чули? — отвърна с въпрос на въпроса Джак, когато двигателят окончателно заглъхна.

— Японците са потопили флота на янките на Хавайските острови. Чухме новините по радиото. Изглежда и ние ще обявим война на Япония.

— Боже милостиви! — изрече Джак. — Това означава, че и нас ще нападнат. Със сигурност.

— Някои източници съобщават, че са осъществили атаки в различни места из Азия... Хонконг, Малайзия, Сингапур и Филипините — отвърна преподобният и помогна на Джак да слезе на брега.

— Значи имате късмет, че ви носим провизии — каза Джак. — От сега нататък доставките ще станат много по-трудни, ако японците тръгнат на юг.

— Сигурен съм, че ако това се случи, правителството ще измисли план за евакуацията ни. Е, или най-малкото да евакуира всички европейски жени и деца в Австралия.

Джак си замълча. Лично той се съмняваше, че правителството имаше планове за действия в подобни ситуации. Войната беше дошла в Пасифика толкова неочаквано, въпреки безбройните тревожни сигнали от Азия. Сега вече може и да беше твърде късно за всякакви евакуации от Папуа.

Стоката беше разтоварена под надзора на Момис, докато Джак и Лукас се насочиха към паянтовите постройки на мисията, за да изпият по един чай с преподобния и съпругата му Гуен. Джак усети страха, изпълнил въздуха в просторната зала, въпреки че Гуен се държеше все така спокойно, докато се занимаваше със сервирането на чая, кифлите и сладкото от ягоди. Англиканският отец и жена му имаха четиринайсетгодишна дъщеря и бяха благодарни на съдбата, че я бяха изпратили да учи в девически пансион в Бризбейн. Джак увери Гуен, че лично ще се погрижи „Индипендънс“ да се върне и да ги прибере оттук, ако японците се озоват в тази част на света. Обещанието му

беше прието с благодарност и след като изпиха чая си, Момис дойде да им каже, че са приключили с разтоварването.

Гуен даде на Джак малка брезентова торба с пощата, за да я пусне от Порт Морсби. Сбогуваха се на пристана. Шхуната плавно се отлепи от дървеното скеле, обърна се и пое курс към Морсби.

След като излязоха в морето, Джак отвори склада с оръжие, което носеше на борда на кораба: две винтовки и неговия стар боен револвер „Уебли Скот“. Не че биха им помогнали да окажат кой знае каква съпротива срещу японски боен кораб, но поне им даваха някакво спокойствие и увереност.

Поставиха наблюдател на мачтата, но пътуването им мина без особени произшествия. Порт Морсби се появи в далечината на петия ден от плаването им. Когато Джак и Лукас слязоха на брега, първото, което поискаха да узнаят, беше дали войната наистина е започнала. Чутото само потвърди най-лошите страхове на Джак: след нападението над Пърл Харбър японският имперски флот беше потопил мощните британски бойни кораби „Принцът на Уелс“ и „Отпор“ край източния бряг на Малая. Двата дреднаута бяха пратени в Пасифика като предупреждение към японците.

Само часове след сблъсъка с японците и двата кораба лежаха на дъното на океана. Бяха поразени при въздушна атака на самолети торпедоносци. Щом Джак чу последните новини, той веднага се сети за Бърнард Дювал. Поне янките бяха предвидили подобно развитие на събитията, каза си той. Сега Австралия трябваше да протегне ръка към съседите си от другата страна на Тихия океан и да моли за помощ. Ако Сингапур паднеше в ръцете на японците, това щеше да е краят на британската мощ в Азия и на ролята ѝ на защитник на Австралия. Джак също така добре си даваше сметка, че ще се наложи да се бият за собственото си оцеляване и че Папуа и Нова Гвинея ще бъдат фронтната отбранителна линия пред подстъпите към Австралия. Коледата и отпуската в Кеърнс минаха на заден план в мислите на Джак. Сега по-важно беше участието му в предстоящите сражения. Никой не можеше да го спре да влезе в неговата втора световна война. Кандидатурата му за Доброволческия стрелкови полк на Нова Гвинея беше одобрена и сега той беше сержант Джак Кели.

Потта се лееше по лицето на Фуджи, докато той копаеше с мотиката в зеленчуковата градина. Когато Сен му съдейства да установи контакт с един от по-неизвестните китайски търговци, на него му беше сравнително лесно да се смеси с обитателите на китайския квартал на Ню Бритън — градче, граничещо с верига от вулкани. Пачката с австралийски банкноти склони китайския търговец да не задава излишни въпроси на платежоспособния си гост. Фуджи не знаеше китайски и двамата общуваха помежду си на английски. Японецът се дегизира като китайски черноработник и за да не породя подозрения у съседите, трябваше да работи в градината. Той ненавиждаше китайския си „господар“ и мизерния навес от гофрирана ламарина, който му беше отреден за жилище в края на градината. Навесът нямаше никакви стени и обилните дъждове бяха намокрили и малкото лични вещи, които носеше със себе си. Японският моряк се закле да си уреди сметките с китайския търгаш, щом другарите му пристигнеха тук. Фуджи разбираше стратегическото значение на залива Рабаул, смятан за един от най-добрите в света. Тази територия щеше да послужи като плацдарм за бъдещото нахлуване в австралийския континент. Защитените води на залива можеха да поберат цял флот и бяха достатъчно дълбоки да приютят и подводници, които да идват и да тръгват оттук към смъртоносните си патрули. Заобикалящият терен се извисяваше над залива. Върху възвишенията можеха да се разположат военни части, които да го отбраняват от евентуални опити за контраатака на противника.

Фуджи толкова искаше да беше присъствал на борда на някой от онези големи самолетносачи или бойни кораби на имперския флот, победили толкова лесно надменните и арогантни янки при Пърл Харбър. Вместо това обаче той беше инструктиран да остане на позиция в района на Рабаул, за да наблюдава и да докладва за всяко движение на войските на австралийците и действията им за фортификациране на стратегическото пристанище. Дори му дадоха радиостанция, когато преди няколко седмици го спуснаха на брега. Радиостанцията беше скрита в джунглата, а той без особени трудности се измъкваше от китайския търговец, за да предава докладите си по график. Успешни бяха и последните му няколко радиосеанса, с които докладва в щаба за разгръщането на лошо екипирания и въоръжен пехотен батальон, изпратен от Австралия. Докладва и за бреговете

оръдия, отбраняващи входа за залива. Същевременно рутинно изпращаше и информация за ключовите правителствени цели — мишени в града и околностите му.

Рано или късно неговите другари щяха да стъпят в Рабаул и да превземат града. Може би дотогава австралийците щяха да са капитулирали и да са предали страната си. Така си мислеше Фуджи, навел се да изскубне един особено упорит плевел. Дано само да не го лишаха от възможността да се докаже в истинска битка. Дори изпитваше угризения, че тук, в Рабаул, почти нищо не заплашваше живота му.

Фуджи не обръщаше внимание на тежката физическа работа и нямаше нищо против нея. Трудът го поддържаше във форма. Но докато продължаваше да забива мотиката в лехите, засети със сладки картофи, той продължи да ругае наум шинтоистките си предци. Войната беше започнала, а него го бяха оставили в това затънтено място далеч от бойните действия.

Рабаул продължаваше да се препича лениво на знойното слънце, сякаш всичко беше мирно и тихо и не беше надвиснала войната. Но Фуджи знаеше, че скоро всичко това щеше да се промени. Светът щеше да разбере, че нищо не е в състояние да спре японския поход на юг, към азиатския континент и водите на Тихия океан.

ВТОРА ЧАСТ

ВОЙНАТА НА КЕЛИ ЯНУАРИ 1942

14.

Денят Z дойде в Папуа преди Коледа. Денят Z беше кодовото наименование на евакуацията на всички европейски жени и деца от териториите на Папуа и Нова Гвинея, започнала на 18 декември 1941 година. От тях бяха изключени онези жени мисионерки, които сами избраха да останат, както и жените и децата от неевропейски произход.

Паул Ман изпращаше Карин и Анжелика, които отплаваха с парахода „Нептун“ за Кеърнс и Таунсвил. Притежаваха малък имот в Таунсвил и семейството му имаше къде да отседне до пристигането си в Австралия. Внезапно избухналата, но не и неочаквана, война в Пасифика коренно промени живота на всички. Джак, който стоеше до Паул в момента, постъпи като него и двамата облякоха униформите на Стрелците доброволци от Нова Гвинея (СДНГ). На ръкава си Джак носеше сержантски нашивки. През Първата световна той се беше издигнал до капитански чин, но нямаше нищо против да се върне назад в йерархията с чин по-нисък от този, с който се беше сражавал в окопите на Западния фронт. Като боец от СДНГ той имаше запазено място за висш офицер и без колебание се възползва от дадената му възможност. Ако не друго, поне отново щеше да носи униформа и да служи доблестно в редиците на подразделението, комплектувано с местни доброволци за защитата на Папуа и Нова Гвинея. Офицерите и войниците, съставляващи СДНГ, бяха набирани от всички прослойки на колониалното общество на острова: държавни чиновници, златотърсачи, търговци, плантатори и администратори, учени и много други. Ако повечето от тези мъже бяха опитали да се запишат в редовните въоръжени сили на Австралия, те най-вероятно щяха да получат отказ заради възрастта. А толкова много от тези войници и офицери бяха участвали в реални бойни действия преди двайсет години, в Първата световна война. Подразделение от СДНГ беше

разположено и в Рабаул заедно с батальона, изпратен от Австралия. Джак на свой ред трябваше да се качи на самолета да отлети от Морсби за Лае, където се дислоцираше неговата част. По всичко личеше, че щеше да мине доста време докато той, синът му и приятелят му Паул Ман се съберяха отново заедно.

— Още не са евакуирали Сен и Айрис — горчиво каза Джак, застанал до приятеля си, и продължи да гледа как корабът излезе от канала, за да отплава от Порт Морсби. — Предполагам, че правителството си има своите съображения, за да ограничи достъпа на китайци до Австралия.

Паул остана на пристана, докато корабът не се превърна в малка точка на хоризонта. Макар че Джак стоеше до приятеля си, той нямаше търпение да се върне в хотела, тъй като пристигналите австралийски войници бяха запълнили бара и заради тях беше трудно човек да си поръча бира.

— Прочетох, че японците са бомбардирани Рабаул — каза Паул и тръгна по пристана обратно към града.

— Много скоро ще дойде редът и на Морсби.

— Въпрос само на време е — съгласи се Джак. — Лукас ще отплава за Рабаул утре. От флота са му дали някаква секретна задача да закара там техен човек със специална мисия.

— Трябва да... Лукас трябва много да внимава — предупреди Паул. — В момента морето е доста опасно място. Както и небето. Японците имат сериозни военновъздушни сили.

— Знаеш ли, никога не съм те питал какво мислиш за участието на японците във войната на страната на твоите сънародници, немците.

— Не бих могъл да се бия срещу моите сънародници, както се бие синът ми. Но японците са друго нещо. Не знам защо Хитлер е решил да сключи пакт с тях.

— Също както подписа пакт със Сталин в Русия. И виж какво стана. Изглежда, договорите на хартия не значат нищо за твоя хер Хитлер.

— Той не е моят Хитлер — сепна се Паул. — Този човек ще унищожи Германия в името на личните си амбиции. Особено след като сега и американците влязоха във войната.

Джак смени темата. Преди войната приятелят му беше изразявал известно възхищение от фюрера, върнал достойнството и

самоувереността на неговата нация. Дори завоюването на Франция за него беше съвсем естествен начин за Германия да покори историческия си противник на континента, макар и той да не беше напълно съгласен с окупацията на такива неутрални страни като Холандия, Белгия и Норвегия.

— Ами да отидем тогава да пийнем по едно. Ако искаш, можеш да пренощуваш с мен и Лукас на „Индипендънс“ — каза Джак и потупа приятеля си по гърба, докато двамата се връщаха в града. — Дано скоро да се събереш с Карин и Анжелика в Таунсвил.

— Може да не е много скоро. Ще остана тук и ще направя всичко, за да не позволя на японците да стъпят в Папуа.

Джак доста се изненада от думите на приятеля си.

— И как ти, германец по произход, ще помогнеш за това?

— Имам си свои начини — загадъчно отвърна Паул. — Начини, които не мога да разкрия дори и на теб, приятелю, защото съм дал клетва да пазя тайна.

Джак го погледна крадешком и забеляза колко е сериозен. В каквото и да се беше замесил Паул, то миришеше на държавна тайна и той предпочете да не го разпитва повече.

Куонг Ю Сен предаваше по радиостанцията новата информация по график, но се боеше, че могат да го разкрият. Присъствието на снаха му Айрис само засилваше чувството му за вина, че е предал хората, които му имаха пълно доверие. Понякога му идваше да избяга от Папуа, но да не работи повече за японците. След като обаче имперските войски завладяваха по-голямата част от Азия и Северния Пасифик, този вариант отпадна. Не, той беше затворен като в капан в Папуа и тъй като японците бележеха успех след успех във войната, беше само въпрос на време един ден да окупират и Морсби. Какво можеше да ги спре? Единствената му утеха беше, че сега поне японците щяха да се грижат добре за семейството му, което беше в Сингапур.

Когато Айрис пристигна в Порт Морсби, тя беше посрещната от Сен, изненадан, че снаха му е сама.

— Радвам се да те видя, Айрис — приветства я той, както изискваше добрият тон. — Твоето завръщане е радостен миг за цялото

семејство.

Айрис беше застанала пред него само с един малък куфар. Около тях пристанът кипеше от трескава дейност заради войната: товарни кораби разтоварваха оръжие, боеприпаси и войски, изпратени от Австралия да подсилят гарнизона на Порт Морсби. Капитан Федърстоун беше уредил транспорта на Айрис и Мари до Австралия, но прехвърлянето им в Папуа беше станало благодарение на Том Съливан. Майката и дъщерята му гостуваха в Сидни. „В знак на признателност към покойния лорд Спенсър“, отвърна Том и сви рамене, когато Айрис поиска да му благодари за щедростта и гостоприемството. През цялото време на пътуването Мари беше сърдита на майка си, но когато пристигнаха в Сидни, тя остана запленена от слънчевото настроение на града и непринудената приятелска нагласа на неговите жители. Том Съливан запозна младата жена с някои негови френски приятели, които с отворени обятия приеха в обкръжението си екзотичната млада красавица.

Когато дойде време да отпътуват от Сидни, Мари се приближи до майка си и ѝ каза, че иска да остане тук. Папуа ѝ се струвало прекалено примитивно място за нейния вкус. Айрис изслуша с разбиране молбите на дъщеря си. Тя се страхуваше, че любимата ѝ Папуа може да попадне под яростните атаки на японците. Не желаше да изложи Мари на огромна опасност. Разреши на дъщеря си да остане и Том Съливан, очарован от младата и красива францужойка, любезно ѝ намери работа в едно от предприятията на неговия проспериращ бизнес.

Въпреки настояването на Том Съливан Айрис да остане в Сидни при дъщеря си, тя изпитваше нужда да се върне и да остане в дома си в Папуа поне за кратко. Трябваше да прогони от съзнанието си духовете от миналото. Затова се сбогува с Мари и ѝ обеща, че ще се върне при нея.

Докато пътуваха към къщата на Сен в околностите на Порт Морсби, Айрис се наслаждаваше на гледките, звуците и уханията на екзотичната страна. Затворила очи, тя си припомни как като малко момиче отиваше с коня си в най-близкото село, за да побъбри с местните жени и да набере цветя. Когато отново отвори очи, тя си каза, че само пейзажът не се е променил много през годините, в които беше отсъствала. Всичко останало беше изчезнало: сестра ѝ и децата сега

живееха в Сингапур, който беше заплашен от окупация. Зет ѝ като че се беше състарил преждевременно от бремето да живее разделен от семейството си. Докато гледаше през прозореца на малкия форд на Сен, ѝ се стори, че над земята сякаш се е спуснала ужасна сянка. Тя инстинктивно беше доловила хладината в поведението на Сен, когато я посрещна на пристана. Отчуждеността му може би се дължеше на стреса от мисълта, че семейството му е в Сингапур и живее под заплахата на японците. Каквото и да беше, то не беше от значение за нея. В момента най-много от всичко искаше и копнееше да види мястото, където беше срещнала и обикнала мъжа на живота си. Искаше само да постои на верандата с изглед към пищната тропическа градина и да си припомни високия англичанин. Пътуването до Папуа не беше като поклонението ѝ в Мека. Защото за Айрис то беше духовен път, който трябваше да извърви, преди да се завърне в материалния свят и да приеме завещанието.

Утрото дойде заедно със заоблачилото се небе и умерено силния вятър. Джак лежеше на койката си в шхуната и съжаляваше, че беше пил толкова много предния ден с Паул, който хъркаше на койката срещу него.

С известно усилие Джак се надигна и бос отиде до мивката, за да се отърве от сухотата, причинена от прекомерната консумация на алкохол в кръчмата в Морсби. Той смътно си спомняше, че приятелят му не беше останал по-назад от него и старите им другари от златотърсаческия им период. Доста необичайно беше да видиш иначе сдържаният мъж да пие толкова много. Джак го отдаваше единствено на факта, че по този начин Паул се опитваше да удави в алкохол мъката от раздялата с жена си и дъщеря си.

— Вие двамата живи ли сте? — провикна се Лукас от палубата. Той не беше имал възможността да се напие заедно с баща си. Все някой трябваше да остане на шхуната и да наглежда подготовката за отплаването им.

— Едва-едва — изстена Джак и изми лицето си със студена вода. — Но за чичо ти Паул не съм много сигурен.

При споменаването на името му Паул Ман се обърна с лице към тях и примигна на първите лъчи на изгряващото слънце, проникнали

между гъстите облаци на небето.

— Жив съм — изръмжа той и спусна краката си на пода, след което седна на ръба на койката. — Но ми се иска да не бях.

Джак вяло се усмихна.

— Никога досега не те бях виждал да се напиваш така — каза и подхвърли на приятеля си мокра хавлия да си освежи лицето. — Чакай само да кажа на Карин как се заигра снощи в бара.

— Нищо подобно. Няма такова нещо — шокиран отвърна Паул, преди да се усети, че Джак се шегува.

— Е, стари приятелю, време е да слезем на брега. Нашият пътник ще пристигне много скоро.

— Аз съм твоят пътник — тихо каза немецът, защото от силния шум щеше да го заболи още повече главата.

— Шегуваш ли се? Няма как да си човекът, който Лукас трябва да заведе в Рабаул.

Паул изпита удоволствие от реакцията, която предизвикаха думите му.

— Точно аз съм.

— Но защо, по дяволите, не ми го каза вчера? — попита Джак. Той знаеше само, че който и да беше, този пътник беше изпратен с благословията от най-високо правителствено ниво.

— Вашите военни ме накараха да положа клетва, че ще пазя тайна — отвърна приятелят му и разтърка очи. — Не можех да кажа дори на теб и на Лукас. Както добре разбираш, повече от това не мога да ти разкрия.

Джак изгледа приятеля си и внезапно изпита уважение към него. Каквато и да беше тази мисия, тя със сигурност криеше голяма опасност. Паул Ман, бившият офицер и носител на високи бойни отличия от армията на Кайзера, беше тръгнал да изпълнява мисия в Рабаул по поръчение на правителството, срещу чиито войници се беше сражавал навремето по фронтовете във Франция и Белгия.

— Каквото и да си намислил, със сигурност трябва да е много интересно — слиян изрече Джак. — И какво все пак си намислил?

Паул стана от койката и почувства лекото поклащане на кораба под краката си.

— Ако зависеше от мен, щях да ти кажа. Но се заклех да пазя тайна. Знаем, че ще ме разбереш.

Джак кимна. Да, той разбираше необходимостта от секретност, но не беше съгласен. С каквито и задачи да беше натоварен Паул, те бяха опасни, а Джак се тревожеше за живота на приятеля си.

Избръснат, измит и отново в униформа, Джак метна раницата на рамо и тръгна нагоре към пристана. Момис и екипажът от островитяни се бяха върнали от селото в околностите на Морсби. Бяха отишли там, защото до тях достигна слух, че могат да намерят в селото алкохол и жени. В момента обаче представляваха жалка гледка, защото, изглежда, се бяха били. Устната на Момис беше подута, а едното око на всеки от другите двама беше подуто и полузатворено. Джак не започна да ги разпитва какво се е случило. Добре поне, че се бяха върнали живи, за да се заемат със задълженията си на шхуната.

Джак гледаше как корабът отплава. През последните двайсет и четири часа като че всички хора, които му бяха близки и не му бяха безразлични, отплаваха от живота му. Той изчака, докато шхуната се отдалечи достатъчно от брега, след което тръгна към летището, където трябваше да се качи на самолета.

15.

Разположено в подножието на действащи вулкани, градчето Рабаул познаваше не една и две трагедии за сравнително кратката си история. В края на трийсетте години един от вулканите беше изригнал и едва не беше унищожил града. Малко преди Лукас и Паул да отплават за острова, Рабаул и околностите му бяха разтърсени от поредица силни трусове.

Паул искаше да може да обясни на младежа секретната мисия, с която беше натоварен от австралийското военноморско разузнаване. Паул Ман приемаше с мъка тази си нова роля във втората война в живота си. Неговият син рискуваше да бъде убит заради бившите врагове на баща му. Въпреки това той непрекъснато чуваше хората да си шушукат зад гърба му и дори да го наричат „страхливец“ и „пъзльо“. Беше служил като военен и сега разбираше, че отново беше дошло времето да застане с оръжие в ръка в защита на втората си родина и на семейството си, срещу новопоявилия се безпощаден враг, който беше готов да нападне Папуа. В крайна сметка гузната му съвест го отведе до щаба на военноморското разузнаване и така се стигна до сегашното му пътуване до Нова Британия. Австралийският кралски военноморски флот отдавна беше разбрал огромното стратегическо значение на залива Рабаул и на Паул беше отредена малка, но също толкова важна роля в генералния план за защита на ключовите обекти в случай на война. Но войната беше избухнала внезапно в Пасифика, което налагаше той да изпълни мисията си при възможно най-опасни за него условия.

Паул седеше на щурманската маса и довършваше сутрешното си кафе, докато в същото време се взираше съсредоточено в картата на залива, който се намираще само на няколко часа плаване от тях. Шхуната се полюшваше сред бурните вълни и на небето се бяха скупчили гъсти дъждовни облаци, които заплашваха да изсипят потоп върху тях. Времето беше в унисон с мрачните настроения и мисли на Паул относно неговата мисия и невъзможността да сподели за нея с Лукас, към когото се отнасяше като към роден син. Та ако той не можеше да се довери на Лукас, на Кели, тогава на кого? А може би все

пак би могъл... Мислите му бяха прекъснати от вика на Лукас, който беше отвън на палубата:

— Чичо Паул! Ела бързо!

Паул скочи от масата, покрита с навигационни карти, изтича по стъпалата на трапа и изскочи навън. Дясно на борд се виждаше нос Праед. Ман видя какво беше предизвикало реакцията на Лукас. Над бреговата батарея, която охраняваше входа към залива Рабаул, подобно на хищни птици кръжаха и се спускаха на рояци самолети. Далечните тътени на експлозиите и картечната стрелба достигнаха до шхуната.

— Това са японски самолети — отбеляза Паул. — Бедните войници на батареята. Какво ли им е сега? — Той погледна към Лукас, който стоеше на щурвала и наблюдаваше зяпнал от изненада ставащото в далечината. Осъзна, че това бяха първите военни сцени, които младежът виждаше през живота си.

Самолетите се разпръснаха и с нарастващ страх Паул забеляза, че „Индипендънс“ попада точно на маршрута на полета на японските бомбардировачи, които бяха напуснали района на димящите руини и се приближаваха към тях. Страхът му се оправда. Един от самолетите се отдели и се устреми в бърснец полет към тях, само на метри от морските вълни.

— Завърти руля! — извика Паул. — Наклони я!

Той бързо прецени ситуацията и разбра, че корабът им скоро щеше да се озове под прицела на японския самолет. Фонтаните от пръски пред тях, които се приближаваха към шхуната, потвърдиха опасенията му. Японският пилот, след като видя, че мишената е беззащитна, се приготви да я унищожи с картечен огън.

Лукас изпълни нареждането и голямата шхуна се наклони рязко настрани. Куршумите пронизаха корпуса и палубата, разхвърчаха се трески. Паул почувства как палубата под краката му се разтресе. Инстинктивно залегна, докато Лукас само се приведе и продължи да върти руля. Моряците от екипажа се прикриха зад металните люкове.

Ужасяващото ръмжене на самолетния двигател точно над тях разтърси въздуха. Когато вдигна глава, Лукас видя големите червени кръгове на крилата на самолета. Японският изстребител бомбардировач се извиси към синьото небе и в този миг младежът се сети за пушките в трюма. Не че щяха да са от голяма полза срещу модерния изстребител, но поне щеше да даде достоен отпор, преди да се прости с кораба.

— Май че си отива — каза той задъхано. — Сигурно са му свършили боеприпасите.

Паул също видя как вражеският самолет се устреми във висините по посока на отдалечаващата се формация и кимна. Изтребителите навярно бяха изразходвали целия си боен товар върху първостепенната цел мишена на брега. Вероятно случайно на този пилот му бяха останали малко патрони и снаряди и той беше решил да ги изстреля по появилата се шхуна.

— Някой ранен ли е? — провикна се Лукас и с облекчение установи, че всички са невредими. После се зае да върне шхуната на курса, по който беше поела първоначално.

— Добре се справи — похвали го Паул и сложи длан на рамото му. — Не се изплаши, прояви хладнокръвие.

Младежът съвсем видимо трепереше. Беше пребледнял.

— Помислих си, че сега ще умрем — отвърна с внезапно пресъхнала уста. — Ясно видях пламъците от дулата на оръдията. Дори видях лицето на негодника, когато прелетя над нас. Кълна се, той се усмихваше.

— Имахме късмет. Такава е войната, сега вече знаеш.

— Ти уплаши ли се?

— И още как.

— Поне реагира навреме. Ако не се бяхме наклонили, щеше да ни надупчи като решето от носа до кърмата. Действията ти не бяха на уплашен човек.

— Именно страхът ме накара да взема решение за част от секундата. Не го забравяй никога. Повярвай ми, Лукас, много се уплаших... А сега аз ще проверя какви са пораженията. Ти се заеми с маневрирането в залива. Имаме работа да вършим и се боя, че току-що видяхме само върха на японския меч.

Лукас маневрира покрай остров Матупи и оттам в залива Симпсън. Докато приближаваха застроената част, дори от палубата забелязаха зловецото затишие в иначе кипящия от движение град. Наскоро изригналият вулкан от околните планини беше покрил голяма част от града със сива прах. След „визитата“ на японските бомбардировачи от разрушените пристани и горящите сгради се

стелеше гъст дим до небето. Някога мирното и красиво градче със стари немски колониални сгради изглеждаше смъртно ранено и изтощено.

Паул затъкна в колана си трийсет и осемкалибровия револвер, който Джак му беше дал, събра няколко лични вещи в една кърпа и ги уви във вързоп. Пусна го на земята и каза на Лукас:

— Никой не ни приветства от брега. Пусто е.

— Сигурно са си по къщите, в бомбоубежища или някъде другаде — отвърна младежът, направлявайки „Индипендънс“ към пристана, който отдалеч личеше, че е понесъл разрушения. — Не ми харесва тази работа — добави, докато оглеждаше района на пристанището.

В това време Момис и неговите момчета скочиха на брега, за да привържат шхуната. Групи от кучета — местните мършави песове редом до по-охранените си европейски събратя — бродеха из улиците на Рабаул. Това сякаш беше призрачен град.

Лукас хвърли поглед към пушката, подпряна на перилата. Дано не му се наложеше да прибягва до нея, каза си той.

— Мисля, че трябва да прекратиш мисията си, чичо Паул.

Паул Ман нарами вързоп и колебливо отвърна:

— Длъжен съм да изпълня дадената клетва и обет към онези, които ми се довериха.

— Според мен японците вече са някъде на брега и всички са избягали от града. Скрили са се в буша или горе в планината.

— Ще разбере, като слеза на брега. Няма нужда да оставаш. По-добре отплавай веднага.

— Чичо Паул, не мисли, че ще те изоставим.

— Беше ви платено да ме докарате дотук и вие го направихте. Освен това Германия официално е съюзник на Япония и дори и да ме пленят, аз винаги мога да използвам немския си произход.

— Имам лошото предчувствие, че те няма да си губят времето да те проверяват. Просто ще те застрелят.

Паул разбираше, че Лукас се тревожи за него. Но той беше служил като войник и знаеше също така, че заповедите трябва да се изпълняват.

— Ако видя, че японците са влезли в града, ще се върна с вас. Обещавам. Ако ли не, тогава ще трябва да продължа с мисията си.

— Звучи ми разумно. Ще уважа решението ти, но при първия признак, че тук са се разположили японски части, ще си плюем на петите и ще се изнесем оттук. Искаш ли да дойда с теб, чичо Паул?

— По-добре остани на кораба. Няма да е лошо да накараш Момис и момчетата да имат готовност да отвържат бързо въжетата, ако се наложи спешно да се изтегляме.

Не целият град беше опустял. В китайския квартал хората продължаваха да се занимават с обичайните си дела. В края на краищата като азиатци те не можеха да разчитат на европейската администрация да им помогне при евакуацията. Единственото, което им оставаше, беше да стоят по местата си, със страх да чакат пристигането на японците и да се успокояват, че ако имат късмет, най-лошото ще им се размине.

В същото време Фуджи Комине беше силно развълнуван. Братята му по оръжие се намираха само на няколко километра оттук, от стратегическото пристанище, сгушило се между вулканите, и скоро щяха да го окупираат. Но преди това той имаше да свърши важна работа. Да направи оценка на пораженията от бомбардировката и да разузнае местоположението на военните части. Сега можеше да се движи свободно, тъй като всеки служител от европейската администрация щеше да го сметне за китаец. Единственото му оръжие беше ножът, но и при тези обстоятелства друго едва ли щеше да му е потребно.

Първото място, което избра да разузнае, беше районът на пристана. Важно беше да изпрати на началниците си подробен доклад за състоянието на пристанищните съоръжения. Фуджи тръгна за пристана на залива Симпсън.

Паул вървеше предпазливо из града от ниски колониални постройки.

— Кой си ти? — чу се глас от една от сградите.

— Паул Ман от Морсби — отвърна той, усещайки, че някой се е прицелил в него.

От един от магазините пристъпи мъж на средна възраст. Той не беше въоръжен, но стискаше дървена щайга със стока.

— Хърб Бойд — представи се той. — Тъкмо затварях магазина си. Имаш ли транспорт?

— Току-що пристигнах с кораб. Какво става тук?

Мъжът остави щайгата на улицата и избърса веждата си. В щайгата имаше шишенца с хинин, чай, пакети захар и други провизии, необходими за оцеляване в буша.

— Съобщиха ни, че японците са на километри от брега и се готвят да стоварят многоброен десант. Твърде много са, за да им се опълчат нашите момчета. Затова всички бягат в планината. Бих ти препоръчал да не стоиш много-много тук.

— Ти имаш ли транспорт? — попита го Паул.

Магазинерът намръщено го погледна.

— Ти шваба ли си? Мислех, че са ви интернирали всичките още през 1940 година.

— Роден съм в Германия, но съм лоялен гражданин на Папуа.

— Няма проблем. — Хърбърт Бойд протегна ръка. — Можеш да дойдеш с мен, друже. Само ми помогни да натоварим багажа и тръгваме. Колата ми е паркирана зад ъгъла.

— Благодаря, приятелю. Трябва само да отида и да кажа на капитана на кораба, който ме докара, че съм добре и с мен всичко ще е наред. Ще му кажа да отплава.

— Не се притеснявай. — Хърбърт се усмихна и вдигна щайгата от земята. — Само се моли приятелчето ти да изкара кораба от залива, преди тук да е довтасал целият японски флот. Ще те чакам зад ъгъла, но не се бави много. Трябва да успеем да се качим в планината, преди да се е стъмнило.

— Няма да се бавя, приятелю — увери го Паул.

Фуджи се беше вторачил замислено. Не толкова в шхуната, колкото в младия мъж с превръзката на окото, който стоеше на палубата. Макар и да бяха минали доста години, времето не беше заличило от паметта му инцидента, който хвърли позорно клеймо върху баща му. На плажа на плантацията на Ман Фуджи се беше заклек да убие един от виновниците за унижението на баща си. И този

човек — Лукас Кели — сега стоеше там, на палубата. Спомените за онзи ден оживяха в съзнанието му с още по-голяма сила. Сега той беше силният на деня. Военноморските сили на неговата държава бяха готови всеки момент да стоварят сънародниците му в Рабаул и в това беше шансът му да си уреди старите сметки.

Само че радостта му бързо секна, когато видя пушката, подпряна на перилото на кораба. А той имаше само нож. Трябваше да се промъкне достатъчно близо до Лукас, за да не му даде възможност да я използва. Фуджи също така забеляза тримата островитяни на шхуната и се досети, че са от екипажа. Те бяха другият проблем за решаване, но с толкова силно желание за мъст като неговото той беше уверен, че ще измисли нещо. До такава степен беше обсебен от шхуната и хората на нея, че не забеляза човека, който се приближаваше към него откъм града.

Паул Ман се намръщи. Този азиатец очевидно наблюдаваше „Индипендънс“. Беше се навел силно, за да не го видят Лукас и момчетата. Сигурно беше някой китаец, който отчаяно много искаше да се махне от острова, като похити „Индипендънс“, помисли си той и извади револвера от кобура.

— Хей, ти, ела тук! — извика и помахаше с револвера, за да подчертае сериозността си.

Изненадан, мъжът рязко се извъртя и за миг погледите им се срещнаха.

— Фуджи! — възкликна Паул. Той никога не би забравил младия японец, който донесе смърт в плантацията му и чието име се свързваше по някакъв загадъчен начин и със смъртта на Виктория. Явно и Фуджи го позна. Внезапната, напълно неочаквана среща накара Паул да се вцепени, но японецът бързо се окопоти. Той изскочи от скривалището си и побягна на зигзаг, за да избегне евентуалните куршуми от револвера на Паул. Секунди по-късно скочи от пристана и се гмурна във водите на залива.

Паул затаи дъх и стреля по посока на Фуджи, но вече беше късно.

Лукас беше чул вика на Паул и изстрелите. Той грабна пушката и изтича до перилата на шхуната. Видя, че някой на брега бягаше и после скочи от пристана и се гмурна във водата. Лукас потърси чичо си

Паул и с облекчение видя, че беше невредим на пристана с револвера в ръка.

— Беше Фуджи Комине — провикна се Паул. — Негодникът избяга и сега е някъде във водата.

Лукас отново насочи вниманието си към мястото, където беше видял Фуджи да се скрива под водата, но освен кръговете на повърхността там нямаше нищо друго. Небето над залива се заоблачи, но долитащият шум не беше от дъжд. Лукас вдигна глава. Самолетите не се виждаха. Паул беше на ръба на пристана и оглеждаше водата, в случай че японецът изплуваше.

— Трябва да се махаме оттук, чичо Паул — провикна се младежът и застана на руля, готов спешно да отплава. — Ако не го направим, ще станем лесна плячка за японците.

Ман прибра револвера и затича към „Индипендънс“. Екипажът вече беше избутал кораба от пристана. Той се спря точно на ръба на пристана и метна револвера и кобура на Лукас. В същия миг се появи нисколетящ над вълните японски водосамолет. За щастие на отплаващата шхуна пилотът извършваше оглед на града, а не на пристана. „Без съмнение е разузнавателен полет“ — каза си Паул, вперил поглед в самолета, който се заизкачва нагоре, към гъстите дъждовни облаци. Природата беше благосклонна към тях. Облаците им бяха осигурили надеждно прикритие.

— Чичо Паул — провикна се отново Лукас и взе револвера и кобура от палубата. — Качвай се на борда!

— Няма нужда — отвърна от брега Паул. — Трябва да изпълня своята мисия, а японците още не са окупирали града.

Лукас вдигна револвера и го погледна въпросително.

— По-добре да остане у теб — провикна се Паул.

Лукас сви рамене.

— Ще се видим в кръчмата в Морсби отново — извика младежът, докато корабът се отдалечаваше, навлизайки в облаците. — Обещавам ти.

Последното, което видя, беше самотният мъж, който безстрашно стоеше на ръба на бомбардирания пристан. Лукас си каза, че не бива да го оставя. Но какво можеше да стори? Беше изоставил втория най-важен мъж в живота си, обричайки го на почти сигурна смърт. Болка стегна гърдите му. От очите му потекоха сълзи. Неговият чичо Паул му

беше като втори баща. Той и Джак бяха родени в една по-различна епоха — епоха, в която думата „герой“ не беше изпразнена от съдържание. Сякаш една война не беше достатъчна за старите корави воители като Паул Ман и Джак Кели. Никога преди Лукас не се беше чувствал толкова самотен, но се опита да се утеши с думите, които баща му беше изрекъл веднъж на „Индипендънс“, малко след като младежът се беше върнал от Америка: „Този кораб е специален — каза една вечер баща му, седнал под звездното небе. — В него живее душата на Виктория, за да ни води през бурните морета и лошото време. И тя никога няма да ни подведе“. Лукас се надяваше наистина да беше така. Защото някъде в мъглата се спотайваше целият японски флот и той определено нямаше желание да се натъкне на него.

Паул Ман не се страхуваше от Фуджи Комине. Той се съмняваше, че японецът ще се върне, щом знае, че е въоръжен. Обърна се и тръгна обратно към града, където Хърб Бойд търпеливо го чакаше в колата си. Време беше да се махнат от Рабаул и да тръгнат за планината. А после, след като изпълнеше мисията си, с Божията помощ щеше да се осъществи обещанието на Лукас да пият по бира в кръчмата в Морсби.

16.

Лейтенант Карл Ман стоеше на перилото на някога луксозния трансатлантически лайнер, преоборудван във военнотранспортен кораб, който в момента беше пълен с войници, и гледаше към отдалечаващия се бряг. Червеното слънце грееше над морето, получило името си от същия този цвят. В северното полукълбо началото на февруари се свързваше с края на зимата, но с отплаването им на юг те отиваха там, където лятото свършваше.

Карл се беше върнал във военната си част и беше участвал в сраженията в Сирия и Южен Ливан. В един от ожесточените и кървави боеве командирът на неговата рота неохотно го беше предложил за награда. Личната вражда между по-висшестоящия офицер и неговия подчинен се засили, когато Карл се върна в батальона като взводен командир и отказа да разкрие къде е бил и какво е правил по време на „командировката“ в ССО. Когато отгоре официално изпратиха в щаба на ротата съобщение за заслугите на Карл за потапянето на немската подводница, майор Жул направо побесня. Каквото и дело да беше извършил неговият взводен командир, благодарение на него той беше награден с високо отличие — „Военен кръст“. Жул беше обзет от силна завист към родения в Германия офицер и не можеше да понесе мисълта, че орденът с червена и бяла лента ще украси гърдите на лейтенант Ман. Жул все пак беше доволен, че задачата да съобщи на Карл за наградата беше възложена не на него, а на командващия офицер на батальона, който уважаваше и харесваше своя млад лейтенант.

Поне не се налагаше да повишава взводния командир, оправдавайки се официално с отсъствието му от бойните действия. Карл реагира спокойно на съобщението, че няма да бъде повишен и ще си остане командир на взвод. Майорът с удоволствие би пратил лейтенанта на тилова позиция, но награждаването му с „Военен кръст“ беше осуетило намеренията му. Ако носителят на медал за храброст беше пратен на чиновническа длъжност, това нямаше да помогне на армията да воюва ефективно с противника.

Сега кампанията в Светите земи беше приключила и те отплаваха към дома. Новините за японските победи в Тихия океан не оставяха никакво място за съмнение, че следващият противник, срещу когото ще се изправят на бойното поле, ще бъде Япония. Хората на Карл се бяха разтревожили за семействата и приятелите си в Австралия. Ако японците продължаха да напредват неудържимо, Австралия щеше да бъде заплашена от пряка агресия. Тези мисли споделяше и Карл. Американците отчаяно се сражаваха на Филипините, докато британските, индийските и австралийските части бяха обсадени в Сингапур. Паднеше ли крепостта Сингапур, нищо нямаше да е в състояние да спре японците да стигнат до границите на Нова Гвинея и оттам през Папуа към Австралия. Такава беше ситуацията според съобщенията, изпращани на кораба, чийто маршрут минаваше през Индия за Австралия.

Карл гледаше как голямото червено кълбо постепенно се потопи в морето. Мислите му се върнаха към Мари. Къде ли беше сега тя? В писмо от девети декември майка му пишеше, че Айрис се е върнала в Папуа и че тя, Анжелика и баща му са били евакуирани в Австралия. Карл беше спокоен, че семейството му поне ще е на относително безопасно място. Ако имаше късмет, неговата част щеше да бъде изпратена в Северна Австралия и тогава може би отново щеше да има възможността да види семейството си. Бяха се разделили преди две години. Спомни си сълзите на майка си и мрачното лице на баща си, когато той замина на война. Колко много му липсваха сестра му Анжелика и щастливите дни в плантацията.

Паул благодари на австралийския магазинер и му помахаша за сбогом, когато той отпътува да търси убежище от японците в планината.

С помощта на Хърбърт Бойд беше изпълнил първата си част от мисията — беше установил контакт с католическата мисия във вътрешността на острова. Свещеникът беше германец, който ръководеше мисията и паството си заедно с няколко ирландски монахини. Той беше на възрастта на Паул и двамата имаха много общо помежду си, без да го съзнават. И единият, и другият бяха служили в

пехотата в окопите на Западния фронт. И единият, и другият бяха родом от Мюнхен.

— Казвам се Паул Ман — представи се Паул и стисна дланта на отца. — Имам кокосова плантация край Морсби.

— Аз съм отец Курт Щемпел и доколкото разбирам, сте изминали дълъг път, за да стигнете дотук. — Докато говореше, бялото му расо се развяваше на вятъра. — Какво ви води в моята мисия в тези смутни времена?

— Ще бъда откровен. Дойдох да разбера на кого ще бъдете лоялен, след като японците застанаха на страната на Германия.

Отец Щемпел се огледа наоколо. Местни деца, облечени в европейски дрехи и с книги в ръка, започнаха да излизат от дървена постройка със сламен покрив. След тях вървеше възрастна монахиня.

— Лоялен съм единствено на моите чада Божии — отвърна отецът на немски. — Аз съм духовник и австралийските власти любезно уважиха желанието ми да запазя неутралитет в тази война. Преди да продължим с разговора, който разбирам, е от голямо значение за вас, позволете да ви почерпя с питие в моя кабинет.

— С удоволствие ще приема поканата ви, отче. Благодаря ви за гостоприемството.

Слънцето печеше силно дори и след излелите се дъждове.

Паул последва отца до една дълга сграда, приличаща на общежитие, с малка стая в края. Всичко в мисията блестеше от чистота и предизвика у него възхищение. Хората, работещи при свещеника, и сестрите от ирландския монашески орден, изглеждаха здрави и сити.

Самият кабинет беше обзаведен доста спартански — нещо характерно за човек, служещ на Бог. На стената имаше портрет на папата и разпятие. В стаята имаше маса, която служеше за бюро, два стола и бюфет. Отец Щемпел извади от бюфета гарафа с вода с резенчета лимон в нея.

— Съжалявам, че не мога да ви предложа нещо по-силно — каза домакинът. — Запасите ми от ирландско уиски бяха изчерпани и няма как да си набавя нови заради войната. Моля, седнете и се разхладете с водата.

— Благодаря. Не искам да отнемам от времето ви, а освен това имам да посетя и една лютеранска мисия.

— Предполагам, че ще зададете същия въпрос и на пастор Бернард Беншлер.

— Точно така — отвърна Паул и отпи от чашата. — Възложено ми е да проуча какви са настроенятията и отношението към японските окупатори сред германците, които все още живеят в Нова Британия.

— Тоест дали бихме сътрудничели на австралийците, ако се наложи, така ли? — попита отец Щемпел и се наведе напред. — Това е доста опасен въпрос.

— Може би трябваше да ви попитам в изповедалнята. — Паул се усмихна студено. — Доколкото знам, на свещениците е забранено да разкриват това, което им е било споделено в изповедалнята.

— Ако е по религиозни и духовни въпроси — да. Но тук става дума за светски въпроси, които са от компетенцията на Цезар, а не на Бог.

— Значи, ако в мисията ви дойде австралиец и потърси помощ, вие ще му обърнете гръб.

— Не — отвърна неловко Щемпел. — Нито ще обърна гръб на японец, който потърси помощ. И ще ви кажа, че не съм нацист, а само духовник, който се вълнува единствено от религиозните проблеми на неговото паство.

— А монахините? Какво ще стане с тях, когато дойдат японците?

— Сестрите принадлежат на ирландски духовен орден, а Ирландия е неутрална държава в тази война. В случая японците ще зачетат международното право.

Паул погледна през прозореца към монахините, които играеха футбол с няколко от момчетата на прашния двор пред сградата. Две от тях бяха много млади — смееха се и повдигнали полите си, тичаха след топката с младежка жар, все още незагасена от консервативната религия, на която се бяха обрекли. Дано свещеникът да беше прав за японците. Дано наистина зачетяха неутралитета. Но Паул знаеше, че Хитлер не уважи никакъв неутралитет, когато нахлу в Белгия, Холандия и Норвегия.

— Е, мисля, че отговорихте на въпроса ми, отец Щемпел — каза и допи водата в чашата си. — Ще бързам да стигна до лютеранската мисия. Дали бихте ми услужили с някакво превозно средство?

— Имам кола. Можете да я вземете и с нея да отидете да навестите моя приятел пастор Беншлер. Но ще ви помоля да свършите

бързо и да ми я върнете.

— Благодаря ви, отче. — Той стана и протегна ръка. — Обещавам ви, че до няколко дни ще ви я върна.

Отецът също се изправи.

— Бъдете предпазлив, сине мой. От местните чух, че японците вече търсят австралийците, които не са напуснали острова. По въпросите ви съдя, че работите за интересите на съюзническите сили, докато в действителност би трябвало да сте верен на родината и нейната кауза.

— Ще го имам предвид. Надявам се да съм достатъчно далеч от този остров, когато японците разберат с какво съм се занимавал.

— Тогава вървете си с мир и Бог да ви пази — отвърна тихо и спокойно отец Щемпел и благослови Паул. — Ще помоля сестра Урсула да ви заведе в джунглата на мястото, където сме скрили колата. — Той се усмихна. — Постъпихме така в случай че японците решат да я конфискуват.

— Значи нямате намерение да я давате на Цезар — пошегува се Паул.

— Не, не и моята кола. Аз съм страшно привързан към нея по светски.

С помощта на ведрата монахиня със зачервено от слънцето лице Паул изкара колата от скривалището, разположено близо до кокосовата плантация, която мисионерите поддържаха. Монахинята не започна да му задава въпроси, защото отец Щемпел щеше да ѝ разкаже повече за непознатия, когато той си заминеше.

Паул потегли и помахна на местните деца, които се затичаха подире му. Колата набра скорост, оставяйки зад себе си облак от прах. Докато караше, Паул с надежда си мислеше мисията му да приключи, преди японците да си проправят път нагоре и да стигнат до планината. Той знаеше, че няма много време, но беше много важно да установи контакт с лютеранския пастор. После щеше да се свърже с бреговия съгледвач, на когото беше заповядано да го чака. Също като Паул и съгледвачът разузнавач в момента действаше дълбоко на територията на противника, след като японските патрули бяха започнали да претърсват острова за евентуални места на въоръжена съпротива.

Задачата на разузнавача беше да наблюдава движенията на частите на японската армия и флот в отредената му територия. Паул знаеше само мястото и часа на срещата. Тази информация беше запаметил, без да я записва. Така му беше наредил военноморският офицер в Морсби, когато го инструктира за мисията.

Паул напълно съзнаваше опасностите, които се криеха зад самотната му мисия. Надяваше се само семейството му да не разбере с какво се занимава в момента. Поне докато не се върнеше невредим при тях. Поради някаква странна причина, докато караше по тесния и неравен път, той се сети за сина си. Съжаляваше, че не е показал силната си бащина любов към него, когато двамата се разделиха.

„Глупак! — каза си Паул и удари с юмрук по таблото на колата. — Колко е глупаво да си твърдоглав инат!“

Доста би се изненадал, ако разбереше, че синът му е взел участие в подобна мисия. Но уви, сега той изпитваше единствено болката от раздялата. Беше оцелял в една война, но имаше предчувствието, че няма да преживее още една. Надяваше се само със сегашната си дейност да допринесе един ден да върне стария спокоен живот, който той и семейството му познаваха в Папуа преди войната.

Фуджи беше отведен под дулата на японските морски пехотинци. В момента стоеше мирно пред офицер от страховитата японска служба „Кемптай“. Подразделение от тази служба беше изпратено на брега заедно с корпуса, завзел тропическото градче Рабаул. Писъците на жените и шумът на разбито стъкло, идващи от китайския квартал, се чуваха чак тук, в центъра. Японските пехотинци изнасилваха и грабежа беззащитните цивилни граждани. Макар че беше чувал подобни истории от флотски войници и офицери, служили в Китай, той не очакваше сънародниците му да се държат така. Сержантът от военната полиция, нисък и набит бивш полицай от покрайнините на Токио, изгледа студено Фуджи.

— Твоята версия, че си агент на военноморското разузнаване, се потвърди — каза сержантът. — Заради знанието ни на английски език ми беше разрешено временно да те зачисля към моето подразделение, докато не получиш заповед да се върнеш във флота. Тук имаме работа за човек като теб. Ще участваш в разпитите на пленените европейци.

Фуджи беше разочарован, че няма да се върне отново на палубата на боен кораб. Той много искаше пак да носи с гордост своята военноморска униформа, а не да води жалко съществуване далеч от битките и славата. Неочакваната среща с Паул Ман и Лукас Кели предния ден, която за малко да се окаже фатална за него, допълнително го изнерви. Освен това задържането му на сушата съвсем му опъна нервите.

— Слушам, сержант — отвърна той. — Ще бъда на вашите заповеди.

В планините край Рабаул Паул Ман се срещна с лютеранския пастор. Той реагира хладно на въпроса му и Паул напусна мисионерския лагер, за да върне на католическия свещеник колата, а после да установи връзка с бреговия съгледвач някъде южно от Рабаул. Докато приближаваше католическата мисия, лошото предчувствие постепенно прерасна в парализиращ страх.

Паул се отпусна, когато в далечината между високите палми се показаха постройките на католическата мисия. Но когато забави скорост и излезе на голямото широко поле, където децата бяха играли футбол с монахините, ужасът отново изпълни сърцето му. Целият лагер изглеждаше опустял. Той спря колата и забеляза, че за негово съжаление мисията не е напълно безлюдна. От класните стаи излязоха петима японски войници с пушки със затъкнати щикове, насочени към него. Той погледна назад и видя още шестима войници, които изникнаха от сенките на палмовите корони и преградиха пътя му за бягство.

Паул бавно слезе от колата с вдигнати ръце.

— Аз съм германец — извика той на немски, но не получи никакъв отговор от петимата приближаващи се войници. Остана прав до колата. Един от японците с отличителни знаци на офицер, с пистолет в ръката изкрещя някакви заповеди на хората си в сянката на палмата. Те също тръгнаха към Паул.

— Горещите! Бързо! — извика на английски офицерът само на няколко крачки от него. За да подчертае сериозността на намеренията си, той го удари с дръжката на пистолета в лицето. Паул се олюля, но се изправи, за да погледне японския офицер в лицето, който беше поне с една глава по-нисък от него.

— Австралийци лош! — изкрещя японецът и се изплю в лицето му. В черните му очи горяха фанатични пламъци. — Япония номер едно.

— Аз съм германски гражданин — каза Паул този път на английски, но очевидно речникът на японския офицер се изчерпваше само с няколко думи и изрази и той не разбра нищо.

Напротив, това го вбеси още повече и той отново го удари силно с дръжката на пистолета. От безмилостните удари под окото на Паул зейна рана и от нея потече кръв. Той почувства едновременно гняв и безсилие. Ако отвърнеше на удара, щеше да е труп. Доколкото разбираше, някой го беше предал. Или японците го бяха взели за австралиеца. Със сетни усилия той отново успя да се задържи на крака.

Накрая офицерът спря да го налага и отстъпи назад. Зелената му униформа беше опръскана с кръв. Той каза нещо на войниците и се отдалечи. За миг през главата на Паул мина страшната мисъл, че офицерът е наредил да го екзекутират, понеже двама от войниците вдигнаха щикове и ги насочиха към него, сякаш щяха да го намушкат. Той си спомни агонизиращата смърт, от която умираха войниците, намушкани с щикове през Първата световна война. Реши, че по-скоро ще иска да го застрелят, отколкото да умре в подобни мъки. Войниците обаче само го побутнаха към камиона в двора с включен двигател. Беше от онези европейски модели, използвани в Нова Британия преди войната. Но това, от което кръвта му се смрази, бяха хората в камиона. Вътре седяха петима малтретирани европейци, охранявани от японски войници. Един от пребитите европейци беше Хърбърт Бойд.

С вдигнати ръце, побутван от войниците, които крещяха „Бързо!“ Паул беше заведен до камиона и се качи отзад. Никой не му помогна, понеже пленниците, свили се под дулата на пушките, се побояха да помръднат. Паул погледна Хърб в очите — те бяха изпълнени със страх и смирение. Паул получи ритник отзад и се озова право до магазинера.

Камионът рязко потегли и се понесе към неравния път.

— Къде ли ни водят? — прошепна Паул.

— Сигурно в Рабаул — отвърна тихо Хърб.

— Никакви разговори! — изкрещя единият от пазачите и удари Хърб в главата с приклада на пушката. Той се свлече настрани със стонове и легна на пода в образувалата се локва кръв, която бързо започна да се увеличава. Паул понечи да му помогне, но прикладът се стовари и върху неговата глава. Пред очите му светнаха червени звезди. Този път изстена той. Съдбата се смили — загуби свят и потъна в мрак.

Когато отново дойде на себе си, сградите, покрай които минаваха, му се сториха смътно познати. Бяха пристигнали в Рабаул. Хърб седеше до него със засъхнала в косата кръв. Хвърли поглед към Паул и макар и да знаеше, че пак може да го удрят, попита тихо:

— Добре ли си?

Паул бавно кимна. Главата му пулсираше от болка. Камионът спря пред една сграда, която вероятно беше принадлежала на

австралийската администрация. Наоколо сновяха японски войници в зелени униформи.

Пленниците бяха изтикани от камионите и обкръжени от японците.

— Бих убил човек за една цигара — промърмори Хърб. — Дребните жълти негодници ми взеха всичко.

— Без разговори! — изкрещя пазачът и вдигна пушката, за да го удари отново. Изведнъж обаче се спря и застана мирно. От сградата излязоха безупречно облечен японски офицер, с портупей и колан, на който висеше меч. От двете му страни вървяха нисък и дебел сержант с подобно на жаба лице и още един японец, облечен в европейска бяла риза и панталон.

— О, небеса! — възкликна тихо Паул.

Това беше Фуджи Комине. Никога не би забравил лицето му.

Японският офицер каза нещо, което на Паул се стори като заповед, обърна се и влезе отново в сградата заедно с подчинения си. Фуджи остана сам и направи няколко крачки към групата.

— Вие сте военнопленници на японския император, недостойни за милостта му — каза Фуджи. — Затова вие сте лишени от каквото и да е право да се отнасят добре с вас, освен ако интересите на императора и неговата армия не го налагат. Ще бъдете разпитани, преди да ви закарат в концентрационен лагер. Ако ни сътрудничите, с вас ще се отнасят добре.

След тази кратка приветствена реч той им обърна гръб и също влезе в сградата. Макар че Паул беше познал Фуджи, японецът, изглежда, не го позна. Но колко дълго щеше да продължи това? Фуджи никога нямаше да забрави миналото. Паул беше обречен. Въпреки че беше пленен от жестоката японска армия, като гражданин на Германия той все пак имаше някакъв шанс да се измъкне. Но ако Фуджи го познаеше, щеше да разкаже за близките му взаимоотношения с австралийците и веднага щяха да го причислят към врага. Каквато и легенда да си измислеше, за да избегне пленничеството и смъртта, тя щеше да бъде изобличена от Фуджи при първия разпит.

Шестимата мъже бяха оставени часове наред да стоят пред сградата под безпощадните лъчи на силното тропическо слънце, докато жаждата и изтощението ги обезсилят съвсем. Пазачите не им позволяваха да седнат, нито им дадоха да пият вода. Паул подозираше,

че ги подготвят за разпит. Обещанието да дадеш на жадния вода действа по-безотказно от боя, ако искаш да узнаеш от него нещо. Той се помоли само да не го питат за бреговия разузнавач, защото не знаеше дали ще издържи дълго на изтезания. А без съмнение техните мъчителни бяха способни да изтръгват информация с помощта на най-жестоки и брутални методи.

Слънцето вече залязваше, когато японският сержант с жабоподобното лице се показва на верандата на сградата и даде заповеди на пазачите, които с ритници и побутвания с остриетата на щиковете дадоха на пленниците да разберат, че отново ще ги товарят в камиона, с който бяха дошли в Рабаул. Изтощени и жадни, бедните европейци със сетни сили се покатериха в камиона, а пазачите се качиха след тях.

— Какво, по дяволите, ще правят тези негодници с нас? — прошепна Хърб в ухото на Паул, когато двамата седнаха един до друг.

— Сигурно ще ни тикнат в някой затвор — отвърна той също шепнешком.

Кръвта му отново застина. На верандата излезе Фуджи и тръгна към камиона. Той не благоволи да удостои пленниците с поглед, а направо се качи в кабината на камиона. Машината рязко потегли към покрайнините на Рабаул. Пленниците останаха мълчаливи, но по лицата им се изписа сериозна загриженост. Не ги разпитаха изобщо. Вместо това ги извеждаха от главния град на острова. Паул беше обзет от лошо предчувствие, когато погледна крадешком към пазачите, пътуващи с тях. Лицата им бяха някак дистанцирани и зловещи, сякаш пазеха някаква тайна, която на пленниците не беше позволено да узнаят.

След около час камионът спря в една безлюдна кокосова плантация. Последваха обичайните крясъци, ритници и побутвания с щиковете. Пленниците бяха свалени от камиона. Един от пазачите извади дебела рибарска корда и се зае да им завързва китките зад гърба.

Слънцето беше на хоризонта, а небето се беше озарило от мекото сияние на приближаващата нощ. Паул оцени ситуацията, докато завързваха и неговите китки. Кордата болезнено се впи в плътта му.

— Паул Ман? — попита някой. Той се обърна и се натъкна право на изненаданата физиономия на Фуджи. — Ти си значи. Не знаех, че

сме те пленили. Ако знаех, щях да настоявам да те разпитаме.

— Известно ти е също така, че съм германец и като гражданин на тази държава не трябва да ме пленявате — тихо отвърна Паул.

— Ти предаде нацията си, когато стреля по мен — изръмжа японецът. — Съмнявам се, че си лоялен точно към Германия. За мен ти си предател и заслужаваш да умреш като такъв.

— Значи ще ни убиете? — попита Паул. Обзе го странно спокойствие. Изправен пред неизбежното, той можеше да съжалява само за едно — че никога повече няма да види семейството си. Мъката притъпи страха му. Той не искаше да умира, но съдбата в момента не му беше подвластна.

Фуджи извърна поглед. Сега, когато дойде часът за разплата, вече не изпитваше пламенното желание да види как екзекутират човека, когото познаваше от детските си години. Пред него стоеше един изтощен и безпомощен старец. С времето желанието на младия японец да отмъсти и да върне честта на баща си беше отслабнало.

— Ще се погрижа да умреш бързо — каза тихо, за да не го чуят останалите пленници. — Как предпочиташ да умреш — от куршум или от щик?

— От куршум. С изстрел от упор.

Фуджи кимна и се отдалечи. Пазачите поведоха пленниците в колона по един към сенките на кокосовите палми. Хърб вървеше зад Паул.

— Негодниците ще ни избият — каза той. — Нали?

— Боя се, че си прав, приятелю — тъжно отговори Паул. — Нищо не можем да сторим.

— Аз мога — ядосано промърмори Хърб. — Няма да се оставя да ме убият така лесно. — След тези думи той изведнъж се откъсна от колоната и побягна към редицата дървета на около стотина метра от тях.

Войниците извикаха и вдигнаха пушките. Паул реагира мигновено. Той също нямаше намерение да върви смирено като животно на заклание.

— Бягайте! — извика на другарите си и се впусна в шеметен бяг.

Зад гърба си чу викове и изстрели. Макар и шансовете му да избяга бяха нищожни, той все пак щеше да опита. Куршумът го удари точно над рамото, близо до врата. От силата на удара той се завъртя.

Преди да се изправи отново на крака и да запази равновесие, почувства пареща болка в гърба и разбра, че е бил наръган с щик. Японският войник го бутна на земята и той извика от болка. Опита се да се претърколи и да види лицето на палача, но войникът измъкна щика от гърба му и го заби повторно. Този път острието мина покрай ребрата и се плъзна покрай костта.

Отекнаха нови изстрели и агонизиращите стонове на умиращи мъже. Паул само смътно ги чуваше, докато лежеше на земята по корем и се преструваше на мъртъв. Около него прозвучаха стъпки и изведнъж настъпи зловеща тишина, нарушавана от време навреме само от агонията на умиращите. Тогава се чу звукът на забиващи се в плътта щикове и стоновете рязко спряха. Паул мобилизира всичките си сили, за да затаи дихание. Беше се проснал по лице и видя върха на ботуш на сантиметри от очите си. Сега вече се чуваха само гласовете на японците и техният смях. Кръвта образува гъста локва около главата му. Той почувства топлата течност с бузата си. Парещата болка го сполетя отново, когато беше намушкан за трети път в гърба. Последният удар беше контролен, за да не останат никакви съмнения, че и последната частица живот е напуснала тялото му. Обзе го животински инстинкт да закрепчи и да моли мъчителите за милост, но продължи да се преструва на мъртъв. Стъпките и гласовете постепенно утихнаха. Накрая той чу как шофьорът на камиона запали двигателя и потегли. Остана неподвижен още около час, в случай че агресорите бяха оставили охрана, която да се увери, че никой не е оцелял.

Когато слънцето слезе под хоризонта и въздухът се изпълни с песента на щурците, Паул събра сили и се надигна на колене, а после се изправи. Спъна се в нечие тяло, което вече беше почти изстинало.

— Има ли някой жив? — провикна се той, но отговор не последва.

Раните му бяха сериозни и той съзнаваше, че ще умре, ако не му се окаже помощ. Сам в тъмното нямаше шансове и единственото, което щеше да направи, беше да забави неизбежното. Така или иначе, на всяка цена трябваше да се махне от това място.

Тогава чу едва доловимо характерно изщракване. Някой беше свалил предпазителя на пушка. Явно японците бяха изпратили обратно патрул. Сега вече с него със сигурност беше свършено.

Сен се държеше с Айрис любезно, но някак дистанцирано. Всичко сякаш тръгна добре, докато тя не се натъкна на една притеснителна тайна. Беше гореща и задушна нощ. Айрис не можеше да спи и се въртеше в леглото, измъчвана от безсъние. Беше жадна. Излезе от спалнята и тръгна към кухнята. Тогава ѝ се стори, че чу гласове от кабинета на Сен в дъното на къщата. Любопитството надделя над жаждата и Айрис се промъкна тихо до затворената врата на кабинета. Вратата не беше заключена и тя много внимателно я откряна. Сен се беше навел над някакъв малък куфар. На главата си беше сложил слушалки и тихо говореше на китайски. Айрис беше виждала подобна техника у германския агент в Палестина и веднага разбра какво представлява куфарът. Сен свърши да предава, разглоби радиостанцията и я скри в тайник в стената, след което грижливо замаскира тайника. Каквото и да вършеше зет ѝ, то беше в противоречие с австралийските закони. Шпионин! Сигурно предаваше информация на японците. Иначе защо ще крие радиостанцията?

Айрис внимателно затвори вратата и се оттегли. Колкото и силна да беше жаждата ѝ, по-добре беше да се върне направо в спалнята, за да не даде и най-малък повод на зет си да я заподозре, че го е видяла с какво се занимава.

Върна се в стаята си и легна под мрежата против комари. Умът ѝ трескаво запрепуска. Как да постъпи, какво да направи? Дали не беше по-добре да забрави за видяното? Или да съобщи на Джак Кели, когато се срещне с него следващия път?

18.

Джак Кели усещаше върху плещите си тежестта на всяка една от петдесетте години, които беше преживял на тази земя. Пътят от златните залежи и градчето Вау, разположено край залива на Папуа, събудиха у него спомени. В миналото той беше прекосявал тропическите гори с изключително влажен въздух. Беше газил калта и беше изкачвал стръмните, високи по две хиляди метра върхове. Беше спал навън в студените нощи, когато температурата падаше под нулата. Сега Джак беше в добра компания. Неколцина от бойните му другари от Доброволците стрелци от Нова Гвинея също бяха на неговата възраст и имаха богат опит в подобни екстремни климатични условия. Заедно с отделението на Джак вървеше група от местни носачи, които трябваше да вземат боеприпаси и провизии от брега.

Неговото подразделение от доброволци — жители на Папуа и Нова Гвинея, сега бяха под командването на новосъздадената Австралийска администрация на Нова Гвинея (ААНГ). Тази структура беше учредена в средата на февруари с основна цел да координира действията и усилията на австралийските войски на тихоокеанския фронт. С каквото и да се занимаваше правителството в Канбера, то нямаше никакво влияние върху Джак и другарите му. Всеки ден в тропическите джунгли беше съпроводен с изтощение, изолация от света и пот. Мъжете бяха измъчвани от малария, дизентерия, пневмония и още хиляда други болести, слабо изучени от медицината. Ако някога Джак беше смятал родината си за Едем — истинския рай, то сега същата тази страна сякаш беше забравена от Бога. Градина с плевели, змии, пиявици, болезнени обриви от слънчеви изгаряния и смърт.

Последната част от пътуването им от базовия лагер Булдог в планината трябваше да преодолеят с кану по река Лакекаму. Някои от войниците останаха в лагера, докато Джак с транспортното си отделение продължи към бреговия лагер в Терапо. Три дни по-късно той и групата му излязоха от джунглата и видяха синьо-зелените води на залива.

Седнал в кануто, Джак свали широкополата си шапка и погледна към пясъчната бариера, поставена в реката, за да не могат големи кораби да влизат и да стоварват хора и техника. Товарът се прехвърляше на брега с помощта на малка флотилия от лодки и канута. Погледът му се спря върху шхуната, пуснала котва в устието на реката. На измореното му лице грейна усмивка.

— Мътните да ме вземат. Та това е „Индипендънс“.

Бяха минали повече от два месеца от сбогуването му със сина му Лукас и приятеля му Паул в пристанището на Порт Морсби. Оттогава се бяха случили толкова много неща. Джак нареди на подчинените му да продължат да гребат към кораба.

— Татко! Ах, ти, стар негоднико! — провикна се Лукас от палубата на шхуната, силно развълнуван от неочакваната среща. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— А на теб на какво ти прилича? — отвърна бащата и се ухили. В това време кануто се допря с борда си до шхуната. — Помогни на твоя старец да се качи.

Джак даде нареждане на гребците да се върнат с кануто на брега и да починат, преди да започнат да разтоварват кораба. С помощта на Момис Лукас издърпа баща си на борда.

— Радвам се да те видя, татко — каза той и го прегърна.

— Бих убил човек за една бира. Дали не ти се намира?

Джак последва Лукас в кабината под палубата, където синът му отвори сандък с бира. Бирата не беше студена, но той не беше вкусвал от тъмната малцова напитка от последната му вечер в Лае и беше доволен.

— Е, как вървят нещата при теб? — попита го Лукас, когато двамата седнаха от двете страни на навигационната маса.

— Кръстосвам страната като в добрите ми стари миньорски времена — отвърна Джак. — От нас с момчетата се очаква да спрем японците, ако те направят десант в района на Моробе. Поне така ни заповяда проклетото правителство от Австралия. Пределно ясно е, че те нямат представа колко по-малобройни сме и колко зле сме екипирани. Нито пък си дават сметка, че теренът и климатът тук са едни от най-трудните и негостоприемните в целия свят. Оставаме с впечатлението, че за костюмарите в правителството ние сме някакъв партизански отряд. То като го погледнеш, наистина сме си такива.

Както и да е. Дай да сменим темата. Какво стана с чичо ти Паул в Рабаул? Върна ли се? Сега с Карин ли е?

Лукас си пое дълбоко въздух.

— Значи не си чул новината — бавно отвърна. — Чичо Паул не се върна с мен. Пристигнахме в деня, в който японците слязоха на брега. Трябваше да се измъкна бързо, за да се върна в Морсби.

Настъпи тягостно мълчание. Джак се замисли. До него беше достигнала вестта, че японците завладели острова и избили безпощадно всички европейци. Втори батальон от Двайсет и втори полк, който беше изпратен от Австралия малко преди да нахлуят японците заедно с подразделение от СДНГ, се сражаваха храбро срещу многократно числено превъзхождащия ги противник, но накрая бяха принудени да се оттеглят от бреговете на Рабаул към джунглите във вътрешността на Нова Британия. Втори батальон буквално беше унищожен и заличен от списъците с военните части на австралийската армия. Безумната заповед, изпратена от Канбера, беше да се държат, докато загине и последният им човек. Никой не им изпрати нито подкрепления, нито боеприпаси и провизии. Подобно нещо беше равносилно на самоубийство. Съобщаваше се за оцелели, които се били пръснали из джунглите и планините, но австралийското правителство не направи нищо, за да ги спаси. Толкова силна беше паниката от мощния японски пробив на юг. Врагът, който очевидно не можеше да се възпре, по най-лошите прогнози и очаквания щеше да завземе Порт Морсби, а оттам пътят му към австралийския континент беше открит. Японски бомбардировачи вече бяха бомбардирани Дарвин и другите крайбрежни градове на Северна Австралия.

Джак знаеше това и се чувстваше безсилен. Положението беше толкова безнадеждно. Японците необезпокоявани продължаваха да напредват на юг и хора като Паул биваха изпращани на мисии, безнадеждни като всичко останало. Беше абсолютна загуба на време и усилия.

— Значи не си чул нищо за него? — накрая наруши тишината Джак. — Не знаеш дали е успял да се измъкне?

Синът му поклати глава.

— Чух, че Кийт Макарти набира доброволци за флотилия, която да стигне до Нова Британия и да спаси оцелелите — каза Джак. — Мисля да се запиша при него.

— Това е лудост. Водите между нас и източните острови гъмжат от кораби. Ще бъде пълно самоубийство.

— Може би, но трябва да го направим. Там все още има живи другари от СДНГ и не можем да ги изоставим. Освен това се надявам да разбере нещо за Паул.

— Изглежда и аз ще участвам във вашия корпус — каза Лукас с въздишка. — Ще имате нужда от „Индипендънс“. Каква ирония само. Нито флотът, нито армията искат да ме вземат, защото имам само едно око. Но да участвам с „Индипендънс“ в самоубийствена мисия се приема спокойно.

— За другите може да е самоубийствена, но не и за Кели — отвърна Джак и стисна ръцете на сина си. — Не мога да ти обещаая, че и двамата ще останем живи след тази война, но ти гарантирам, че ако си държиш главата наведена, ще имаш шанс... Искан ми се да можех да ти дам някакво по-голямо успокоение, синко, но това е война и не ни остава нищо друго, освен да живеем ден за ден, охранявани с чудото, наречено надежда.

Джак се почувства неловко. По-добре да беше излъгал и да беше утешил любимия си син с някакви философски и мъдри слова. За съжаление той знаеше колко непредсказуема може да бъде войната. Едни загиваха, други оставаха живи — всичко беше въпрос на късмет. Джак тайно се молеше, ако Бог наистина съществува, да вземе неговия живот и да пощади сина му.

— Знаем, татко — отвърна тихо Лукас. — Но на японския флот ще му е трудно да ме спре — мен и „Индипендънс“.

— Е, сега трябва да се заема с разтоварването на старата красавица — каза Джак и огледа каютата като човек, прибрал се у дома, изпълнен с топлото чувство на уют и обзет от приятни спомени за мигове, преживени заедно с Виктория на борда на тази шхуна. — Имам чувството, че отново ще се срещнем, когато Макарти събере флотилията си. Очаквам „Индипендънс“ да бъде флагманът.

Лукас стана и двамата си стиснаха ръцете. После Момис закара с лодката Джак до брега. Щяха да разтоварят запасите от шхуната и да се върнат с тях във Вау. Джак знаеше, че колкото и да бяха изпратените запаси, те едва ли щяха да стигнат за малък отряд, на който предстоеше да се сблъска с японски десант в провинция Моробе.

Разтоварването вървеше гладко и без проблеми. Преди слънцето да залезе над залива, Лукас вдигна котва, сбогува се с баща си и отплава към Морсби. Войната в Тихия океан беше започнала едва преди три месеца, а той вече беше изгубил много близък човек. Така си мислеше младежът, застанал на руля на шхуната в нощния мрак. Съмняваше се, че Паул е жив. Войната беше за млади мъже като Лукас. Не за стари.

Старши матрос Фуджи Комине стоеше мирно в кабинета, който доскоро беше принадлежал на австралийския администратор на Рабаул. На пода лежеше разбит портрет на английския крал, а зад бюрото седеше военноморски лейтенант Кеншу Чума, капитанът на И-47.

— Добре си се справил — каза той, четейки доклада на Фуджи. — Знам колко ти е било трудно да живееш сред варварите в името на свещения ти дълг към императора. Впечатлен съм от твоята добра служба, преди да бъдеш зачислен към разузнаването. Владееенето на английския език и познаването на тукашните морета ме накараха да се спра на теб. Необходим ми е човек с твоите умения, за да провежда специални разузнавателни патрули. Моята подводница е натоварена с тази задача. Няма да те карам да приемеш насила предложението ми.

На Фуджи му беше допаднал този млад офицер. Опозна го, докато пътуваше с подводницата, след като го бяха измъкнали от залива на Папуа. Офицерът беше завършил военноморската инженерна академия в Маизуру, а освен това се знаеше, че само най-добрите млади флотски офицери биваха удостоявани с честта да командват подводница. В тясното пространство на подводния кораб, в смъртоносните сражения на подводната война можеха да оцелеят само хора от класа. Фуджи беше планирал да се върне на някой от големите бойни кораби и да продължи там службата си, но това не можеше да се сравни с току-що отправеното предложение — да се присъедини към елита на Япония.

— Нямам необходимата подготовка и обучение за действия на борда на подводница — отвърна Фуджи. — Но ако ми позволите да се включа във вашия екипаж, за мен ще бъде чест, господине.

— Известно ми е, че нямаш необходимата подготовка, старши матрос Комине, но с инициативността и храбростта си съм сигурен, че ще наваксаш много скоро. Задълженията ти в много отношения ще бъдат сходни с тези, които си изпълнявал в разузнаването. Натоварен съм със специална задача, за да помогнем за окончателния разгром на противника, и ти си човекът, който ми е нужен.

За пръв път откакто беше постъпил във флота, Фуджи почувства, че е оценен. Обзе го силно вълнение.

— Благодаря ви, господине. За мен ще бъде чест да стана част от И-47 и да участвам в изпълнението на вашите задачи, колкото и опасни да са те.

Кеншу, облечен в единствената чиста и изгладена бяла униформа, която носеше на борда на подводницата, стана и стисна ръката на Фуджи.

— Добре дошъл на борда, старши матрос Фуджи. Събери си багажа и се яви на борда на И-47 незабавно. Моят заместник ще ти покаже твоя пост на подводницата и ще те наглежда. Имаш ли въпроси?

— Не, господине.

— Добре, тогава си свободен.

Фуджи отстъпи леко назад и като опъната струна отдаде чест, след което тържествено излезе от кабинета и оттам на оживената улица.

Там беше пълно с хора с японски униформи. „Колко странно нещо е животът“ — мислеше си той, докато забързано вървеше към китайския квартал, за да вземе и малкото лични принадлежности, които носеше със себе си по време на пътуване. Съдбата го беше довела в Рабаул, за да срещне и да убие някогашния враг от миналото си. А сега му предстоеше да стане част от екипажа на подводница, чието предназначение беше да патрулира водите на Папуа — същите тези води, в които бяха кръстосвали лодките, изработени от баща му, за да пренасят товари за европейците на острова. Мисълта за родителите му го натъжи. Със сигурност австралийците в най-добрия случай ги бяха интернирали. А в най-лошия... не му се искаше да вярва, че противникът ще действа по също толкова жесток начин, както и сънародниците му. Надяваше се поне, че заради своята хуманност австралийците са пощадили родителите му. Но така или иначе някой

ден той щеше да се завърне в Порт Морсби като завоевател и щеше да се появи пред родителите си в парадна униформа като герой. Какво щеше да каже тогава баща му? За миг мислите го отведоха към Кийла и неговото дете, което тя носеше в утробата си. Объркваща мисъл. Но никой уважаващ себе си японец не би признал, че детето е негово. Според японските традиции и разбирания момичето от племето моту принадлежеше на низша раса, по-низша дори от европейската. Но Кийла го беше дарила с мигове на невероятен мир и наслада и заради това той не беше напълно съгласен с безкомпромисните постулати на своята нация.

Той стигна до навеса в градината на китайския търговец. Този навес му беше служил за жилище, докато чакаше да пристигнат другарите му. В градината силно миришеше на смърт. Заобиколи издулото се тяло на човека, който му се беше присмивал, макар и да му беше платено. Убийството на китайския търговец беше друго обещание, което Фуджи се беше закълел да изпълни. След като взе малката ленена торба, в която имаше само пръчици за хранене, купа и резервни дрехи, той се запъти обратно към града. Сега вече носеше униформа и беше готов да се бие с врага в морето. Беше готов да води война, която да донесе победа на императора и да разпространи идеята за Велика Азия до всички поробени народи в тази част на земното кълбо. Ако не друго, Фуджи беше непоправим оптимист и умееше да оцелява.

19.

Карл Ман никога не беше идвал в главния град на Южна Австралия — Аделаида. Остана впечатлен от широките улици и красивата архитектура. Той и батальонът му бяха прекосили Индийския океан без произшествия и в крайна сметка достигнаха до местоназначението си. Докато плаваха покрай бреговете на Западна Австралия, мнозина от войниците доловиха аромата на евкалиптовите дървета. Или поне така твърдяха.

Карл знаеше, че Джак Кели е роден в Южна Австралия. Да имаш баща ирландец и майка германка не беше нещо необичайно. Много германски имигранти се бяха заселили в страната още по времето, когато тя беше колония на британската корона. Облагородяващото им влияние върху Австралия си личеше най-добре в тази част на континента. Дори имената на градовете говореха за немското присъствие. Веднъж Джак му беше разказал колко много немски имигранти от второ поколение до такава степен искали да подкрепят новата си родина през Първата световна война, че си променили фамилията — от Шмит на Смит и от Нойман на Нюман — за да могат да се запишат в австралийската армия и да отплават за Западния фронт. Много от малките военни паметници, издигнати след войната из цяла Южна Австралия, носеха изсечени английски имена на мъже с немска кръв, загинали за каузата на новото си отечество.

Лятната жега на юга се различаваше от тази в Папуа. Дори докато стоеше на улицата на града, Карл усещаше как горещината буквално изсмуква влагата от него. Докато в Папуа потта избиваше по цялото тяло и се стичаше на големи струи.

— Нямам търпение да се върна в Сидни — обади се зад гърба му лейтенант Колин Пит. — В Аделаида няма какво да гледаш. Само църкви и гробища.

Двамата офицери бяха станали близки приятели по време на пътуването. И двамата командваха взводове, сражавали се в Сирия, макар че Колин Пит се беше присъединил към воюващите части чак в края на военната кампания, за да замести ранен командир на взвод. Известно време той беше работил в Порт Морсби като инженер към

Департамента за обществено благоустройство и това обстоятелство допълнително свързваше двамата. Пит беше набит, с широк гръден кош, среден на ръст. Въпреки сравнително краткия му период на активна служба в армията той беше уважаван и обичан от трийсетте си подчинени. Военният кръст за храброст, който Карл носеше прикрепен на униформата си, впечатли Колин, но не по-малко го впечатли и забулената в тайна история за какви заслуги беше награден с този орден. Но той хареса Карл още повече именно защото не се перчеше и се държеше скромно, въпреки че беше носител на едно от най-престижните военни отличия.

— Аз пък — отвърна Карл, зареял поглед напред — нямам търпение да се върна на север.

Колин козирува в отговор на двама войници, които се разхождаха и зяпаха красивите момичета, излезли от магазините и офисите, за да прекарат обедната си почивка в парка.

— Японците превзеха Рабаул, Сингапур и довършват янките във Филипините — каза Колин. — Мислиш ли, че ще пристигнем навреме в Нова Гвинея, за да ги спрем?

— Не знам — отвърна Карл. — Иска ми се само да стигнем там час по-скоро.

Колин Пит напълно разбираше желанието на другаря си. За разлика от мъжете от неговия взвод, които бяха от австралийския континент, Карл обичаше Папуа и японският пробив на юг застрашаваше родния му край. Майка му и сестра му бяха евакуирани в Таунсвил, но никой не знаеше нищо за баща му. Майка му беше писала, че Паул е останал в Морсби, след като двете с Анжелика са се евакуирали. Трябвало да се върне в плантацията и да продължи със събирането на реколтата, но по-късно разбрала, че за последно е бил видян да отплава от Порт Морсби заедно с Лукас Кели в неизвестна посока. Какво ли не беше правила Карин, за да научи от властите в Таунсвил накъде е отплавал мъжът ѝ, но се беше сблъскала с непробиваема стена от мълчание и тайнственост.

Карл беше получил писмото от майка си на борда на кораба, докато минаваха покрай Западна Австралия. После той успя да се свърже по телефона с нея и радостта ѝ нямаше граници. Дори се заплака от облекчение, че единственият ѝ син се връща жив и здрав у дома. Другата причина Карл да иска да пътува с частта си на север,

беше възможността да види майка си и сестра си. По време на съвещание на офицерите при командира на ротата им бяха казали, че от Аделаида ще тръгнат за Мелбърн, а оттам за Сидни с влак. Говореше се, че от Сидни ще ги изпратят в Куинсланд, където ще проведат учебни занятия, преди да ги натоварят на кораб за Нова Гвинея и там да се сблъскат с японските войски.

В момента единствените австралийски части, които се сражаваха с елита на японската пехота, бяха няколко подразделения от местното опълчение, зле въоръжени и екипирани, слабо обучени млади войници, на които току-що им беше поникнала брада. Ситуацията беше доста тягостна. Австралия се бореше за собственото си оцеляване. Австралийският министър-председател от лейбъристите Джон Къртин беше разгневил властния британски лидер Уинстън Чърчил, като нареди повечето от най-добрите части да се завърнат у дома, за да дадат отпор на надвисналата нова заплаха. Къртин също така беше нарушил традицията, като за пръв път потърси помощ от другата страна на Пасифика, от Америка. Двете страни имаха едно общо нещо помежду си — граничеха с огромния океан.

Карл се тревожеше за баща си и се чувстваше безсилен, защото се намираще на другия край на Австралия и дори нямаше кого и къде да разпита за него. Не можеше да стори почти нищо, докато не изпратеха батальона му на север. Оттам се надяваше да стигнат до джунглите на Папуа и Нова Гвинея, където щеше да бъде у дома си.

Всяка заповед от щаба на батальона да се яви веднага пред командира логично предизвикваше притеснение у Карл. Командирът на батальона беше хладен и резервиран човек и за да поиска да види младшия си офицер, значи имаше нещо необичайно. Преди да влезе, той набързо си припомни задълженията и задачите, които трябваше да изпълнява по време на пътуването от Сирия до Аделаида и заради които би могъл да се е провинил. Чиновникът в кабинета съчувствено погледна към младия офицер.

— Може да не е толкова зле, сър — каза той, докато пишеше на пишещата машина заявка до интенданта за нови ботуши. — Ще предам на адютанта, че сте тук.

— Благодаря, ефрейтор — неуверено отвърна Карл.

Ефрейторът почука на вратата на адютанта. Последва кратък и приглушен диалог с адютанта, след което той надникна в коридора.

— Лейтенант Ман — обърна се към него младият капитан, — командирът е готов да ви види.

Карл се надяваше униформеният му вид напълно да съответства на устава, защото иначе щеше да си има неприятности. Той последва адютанта в просторния кабинет на командира на ротата. Спря се, опъна се като струна и козирува.

Командирът, полковник, беше участвал през Първата световна с леката кавалерия в Палестина. Беше висок, с аристократична осанка и оплешивяло петно на главата. Наградите на гърдите му свидетелстваха за изключителната му военна кариера.

— Лейтенант Ман, сър — каза адютантът и без да поиска разрешение от полковника, седна на стола в ъгъла на кабинета. Навярно работните взаимоотношения между двамата бяха такива, че капитанът можеше да си позволи подобно незачитане на повисшестоящия по чин командир на батальона, помисли си Карл.

— Свободно, господин Ман — любезно каза командирът и остави писалката си на лъскавото бюро, след което вдигна очи от книгата. — Извиках ви, защото вчера в щаба дойде неочаквано съобщение чак от Цейлон. Изглежда, че когато в Близкия изток временно сте били отделени от редовите части, сте си спечелили някои доста интересни приятели — добави полковникът весело. — И тези ваши приятели — бог знае от коя служба на плаща и кинжала — искат от мен да ви накарам доброволно да се запишете в някакъв секретен отряд във Виктория.

Карл остана изумен от думите на командира и хвърли поглед към адютанта, който седеше в ъгъла с кръстосани крака.

— Предполагам, че щом е секретен, нямам право да питам къде точно отивам. Прав ли съм, сър?

— Мисля, че да, господин Ман — отвърна полковникът с усмивка. — Но ще ви кажа само, че ако се запишете в тази част, вие ще стигнете в Нова Гвинея преди нашия батальон.

Възможността да се върне в Папуа колкото се може по-скоро зарадва Карл. За него това означаваше, че щеше да види семейството си по-скоро, отколкото беше очаквал. Животът беше низ от хазартни

игри, а войната — най-неблагоприятната от тези игри. Карл пък беше военен и се беше научил бързо да взема решения.

— Каквото и да е, сър, съгласен съм.

Командирът погледна към адютанта, който на свой ред кимна на Карл.

— Сигурен ли сте в това си решение? — попита го той. — Лично аз не бих искал да изгубя един от най-добрите си офицери, но съм готов да направя тази жертва в името на всеобщия интерес.

— Да, сър — отвърна Карл, но без онази увереност, която би следвало да покаже пред високопоставен офицер. — Сигурен съм, че армията се нуждае от мен и ми е приготвила важна задача. Поне така беше в Сирия.

Без да каже нищо повече, командирът на батальона подписа някакъв лист пред него и го даде на адютанта, който стана, приближи се до Карл и му стисна ръката.

— Съгласен съм с шефа — каза адютантът. — Това, което ние губим, армията ще спечели. Независимо къде ще ви изпратят.

Младият Ман отвърна на ръкостискането.

Полковникът също стана и протегна ръка.

— Довечера ще ви направим изпращане в офицерската столова. Предстои ви утре вечерта да вземете влака до Мелбърн и там да се явите в щаба на военния окръг за последващи заповеди. Желая ви късмет, господин Ман, и се надявам да се видим отново.

— Благодаря ви, сър. Батальонът ще ми липсва. Той ми стана като втори дом.

Командирът знаеше, че капитанът е искрен.

— Е, преди да ни изоставите, имате да свършите доста работа, да сдадете имуществото, да се разпишете, където трябва и прочее. Затова няма да ви задържам повече, но само ще ви кажа, че може би няма да сте в добра форма, когато след изпращането се качите на влака. Ах, да, споменах ли, че в щаба на окръга ще се явите като капитан? Заповедта дойде тази сутрин и повишението ви в чин е в сила от 24:00 часа тази нощ. Бих искал да съм първият, който да ви похвали и да ви каже, че това е едно заслужено и малко закъсняло признание за службата ви в името на родината. Поздравявам ви, капитан Ман — добави полковникът. — Значи довечера първото питие е от вас.

Карл се изненада от тази новина. Той отдаде чест на полковника и тържествено излезе от кабинета заедно с адютанта.

— Искам и аз да поднеса поздравленията си за вашето повишение — каза обичайно резервираният адютант и го потупа по гърба, след което му връчи двете допълнителни звездички за пагоните, с които му ставаха по три. — Не знам за какво точно се записахте токущо, Карл, но каквото и да е то, един съвет от мен — бъдете много предпазлив.

— Искан ми се да знаех малко повече — отвърна Карл. — Но ще разбера всичко, когато стигна в Мелбърн.

Подполковник Кийт Макарти и капитан трети ранг Ерик Фелд бяха забележителни мъже, които съдбата беше поставила на подходящото място и в подходящото време. Макарти беше пехотинец, а Фелд — флотски човек. Фелд командваше бреговите съгледвачи — отряд от храбреци, които действаха в тила на противника и съобщаваха за движението и числеността на японските войски. Заедно с техните бойни другари от местните племена бреговите съгледвачи непрекъснато рискуваха да ги издадат или да ги открият. Мнозина бяха изгубили живота си.

Макарти предложи на Фелд двамата да съберат няколко брегови катера и да се промъкнат в Нова Британия, за да спасят оцелелите войници от втори батальон, 22-и полк и опълченците от СДНГ. Фактът, че в Нова Британия и в заобикалящите острова води господстваха японският флот и военновъздушни сили изобщо не повлия на доброволците от СДНГ, когато те бяха призовани да участват в спасителната акция.

Без да се поколебаят, те излязоха крачка напред, за да предложат услугите си — смели бивши златотърсачи и други авантюристи, работили по границата на Нова Гвинея и Папуа. Животът на тези мъже беше изпълнен с опасности и затова за тях предложението за акцията беше поредният поход — не по-опасен от дните между двете войни, когато бяха пътешествали из територията на страховитото племе кукуку. Един от тези мъже беше и Джак Кели.

— Разполагам с шхуна и в момента неин капитан е синът ми — каза той и се подпря с длан на дървената маса. Намираха се в

ламариеното хале, което някога беше служило за офис на миньорите високо в планините на Вау, а в момента представляваше щабът на СДНГ. Навън въздухът беше чист и свеж. В долините под тях се стелеше мъгла. Птици пееха от дърветата, заобикалящи изолирания укрепен пост, разположен западно от завзетата от японците територия.

— Предлагам да участвам с „Индипендънс“, Мик. Оттатък остана един приятел, а аз още преди много време обещах на жена му никога да не го изоставя в беда. Така че дори и да не се съгласиш, корабът пак ще отплава натам.

Майор Мик Кембъл се облегна назад, за да не се види издадената му напред брадичка — израз, че Кели го е ядосал.

— Нали знаеш, че това е операция на СДНГ, Джак. Цивилни няма да вземаме.

— Тогава ще запиша сина си като редови стрелец от СДНГ — отвърна той спокойно и също се облегна в стола си.

— Синът ти не загуби ли едното си око в някаква катастрофа с аероплан? — попита навъсено майор Кембъл.

— Приятел, ако в СДНГ се придържаха към проклетите изисквания на австралийската армия, никой от нас нямаше да мине медицинския преглед. Освен това той е млад и е във форма, едното око не го спира да управлява кораба и да превозва товари в залива.

Мик Кембъл примирено въздъхна.

— Добре, Джак, но в документите за зачисляване нека не пише, че е с едно око.

— Никакъв проблем. Той има стъкло око — най-доброто, което янките са изработили. Никой няма да забележи разликата.

— Добре — съгласи се майорът. — Щом искаш с „Индипендънс“, така да е. Само остави данните и координатите на хората от щаба и аз ще ти се обадя, когато решим да го използваме.

— Благодаря ти, Мик. — Джак изкозирува с широкополата си шапка. — От младия Лукас ще стане дяволски добър войник. Няма да съжаляваш.

— Също като неговия баща. — Кембъл се ухили. — Вземи си малко почивка и иди в Морсби. Кажи на младия Лукас, че вече е член на нашия флот. Утре сутринта има полет и искам някой да достави пощата в щаба.

— Благодаря ти, Мик.

Джак излезе от малкото хале и се спря, за да обмисли ситуацията. Знаеше, че ще успее да склони майора, който някога беше работил в неговата златодобивна компания и отговаряше за пресяването на драгоценния метал в района на Моробе. Голямата разлика в чиновете между сержанта и майора беше без значение, тъй като двамата се познаваха, уважаваха се и си имаха доверие.

Айрис намери скритата радиостанция и кодовете, което потвърди опасението ѝ, че Сен наистина работи за японците. Коленичила на пода, тя замислено огледа изтъркания куфар с апарата в него. Откакто видя Сен да работи с радиостанцията, постоянно я измъчваше въпросът как да постъпи и какво да предприеме. Първо щеше да помисли за евентуалните последици върху нейния живот и тогава щеше да действа. Внимателно върна куфарчето в скривалището му в нишата в стената. Тя обаче не знаеше, че е оставила следи. Няколко часа след като прибра куфара, Сен забеляза, че тънкото влакно рибарска корда беше скъсано. Някой се беше добрал до тайната му. Някой беше извадил радиостанцията и после я беше прибрал обратно.

По гърба на китайския шпионин полазиха студени тръпки. Дали не беше някой от прислугата? Сен се облегна назад в стола си, загледан в скъсаната корда. Който и да беше извадил радиостанцията, очевидно го беше видял да работи с нея, заключи той. И тогава този някой със сигурност го подозираше, че предава информация на японците.

Айрис! Мисълта мина през ума му съвсем естествено. Тя беше умна и находчива жена, след като беше оцеляла след толкова много перипетии. Но ако беше разбрала за нелегалната му дейност, защо тогава не беше направила нищо? Следващата мисъл го накара да потръпне. Защото досега не ѝ се беше удадала възможност да се свърже с местните австралийски власти в Порт Морсби.

Сен отиде до прозореца на кабинета и погледна към градината, където около цъфналите растения пърхаха пеперуди. Китаецът прокле деня, в който преди много години се беше продал на разузнаването на кайзера. И беше взел от тях трийсетте сребърника, както биха се изразили християните.

Болките от раните прииждаха на пулсиращи вълни, а освен това имаше реална опасност от инфекция. Седмиците непрестанно движение заедно с редник Санди Робинсън по полуостров Газел към южния край на остров Нова Британия ги бяха изтощили.

Санди Робинсън беше на не повече от двайсет и три години. Преди да се запише в редиците на СДНГ, той беше работил като чиновник в правителствената администрация. Откъснат от своя взвод при оттеглянето на австралийските сили във вътрешността на острова, войникът случайно се беше натъкнал на зверското клане, извършено от японците, и беше спасил по чудо оживелия Паул. Единствено благодарение на младежкия оптимизъм на Санди раненият продължаваше да върви напред и да се бори със знойните дни и мразовитите нощи. Младежът винаги беше нащрек за врага, който в момента претърсваше острова за оцелели. Паул имаше сили само да седи и да търпи болката от раните, които бяха започнали да заздравяват, макар и не така бързо, както му се искаше. Войникът се грижеше колкото може за него, като промиваше раните му и ги превързваше с бинтове, нарязани от ризата, която той беше взел със себе си. Переше бинтовете винаги когато имаше възможност и ги използваше отново. Но поради липсата на храна и лекарства и поради силно влажния климат на джунглата за Паул съществуваше постоянен риск от инфекция и той го знаеше.

И сега, високо в планината, Паул седеше подпрял гръб на едно тропическо дърво и мрачно гледаше към океана в далечината. Небръснат, мръсен, измършавял и дрипав, той продължаваше да се надява, че ще успеят да се промъкнат между японските патрули, но губеше надежда с всеки изминал ден, въпреки че младият войник все някак успяваше да набави достатъчно храна от приятелски настроените селяни.

Санди винаги подхождаше много предпазливо към местните. Късметът засега не ги напускаше и заедно с щедро дарената храна местните селяни понякога успяваха да му дадат информация за евентуалното местоположение на други групи оцелели войници. За съжаление нито една от тези информации досега не се беше потвърдила.

И така, двамата мъже вървяха, уповавайки се единствено на инстинкта си за оцеляване, благодарение на който успяваха да се

държат далече от Рабаул и околните райони, където японците трупаха военни части и създаваха голяма военноморска и военновъздушна база за последващи операции в Пасифика.

Изпукаше ли клонка или внезапно в тропическия лес настъпеше пълна тишина, страх обземаше и двамата. Санди с неговата винтовка беше готов да умре в бой, отколкото да бъде пленен и екзекутиран от безжалостния противник. Късметът продължаваше да е на тяхна страна и младежът изчисли, че са изминали половината дължина на острова откъм западната му страна.

— Как се чувстваш? — попита младият войник и приклепна до Паул, подпирайки се на пушката си.

— Още мога да вървя — отвърна той и леко се усмихна. — Може би още един ден.

— Рано или късно ще се натъкнем на някой от онези брегови съгледвачи. — Санди се почеса по порасналата си брада. — Тогава ще уредим да те откарат от този проклет остров и да се прибереш у дома.

Младият австралиеца всеки ден успокояваше и окуражаваше Паул, че ще намерят брегови съгледвач, но как щеше да стане това и самият Санди не знаеше. Бяха минали дни, седмици и постепенно загубиха чувство за време, докато продължаваха да се придвижват на юг. При това винаги се оглеждаха внимателно с надеждата да забележат в морето кораб, плаващ под приятелски флаг. Но до този момент на корабите, които бяха видели, се развяваше знамето с изгряващото слънце. Сякаш австралийският флот вече не съществуваше. От време навреме високо в небето над тях прелитаха американски самолети, което им вдъхваше някакво спокойствие, че не са съвсем сами и изоставени.

Санди понечи да се изправи, но Паул го стисна за ръката.

— Не мърдай — прошепна и насочи погледа си над рамото на младежа. — Имаме си гости.

Санди плъзна пръст към спусъка на пушката.

— Японци ли са? — тихо попита.

— Не, местни са. Четирима са, но са въоръжени. Приличат ми на местна туземна полиция.

Намираха се на значително разстояние от всички известни села и появата на хора в буша не вещаеше нищо добро. Слаби и останали без сили от изтощителния поход, двамата мъже щяха да са лесна мишена

за местните племена, които от години живеяха в територията отвъд границата. Заплахата от тях беше не по-малка, отколкото от японците. Санди бавно се обърна към четиримата мъже, които стояха на десет крачки от тях. Първото, което забеляза, беше, че всичките носеха щатни за австралийската армия винтовки и парцаливи останки от униформи на туземната полиция.

— Ти ли си Паул Ман? — попита един от местните на развален английски. — Бреговият съгледвач ни прати да ви доведем. Местните ни казаха, че сте тук.

Паул беше изненадан, че местният туземец полицаи знае името му. Скоро щеше да получи отговор, тъй като бившият местен полицаи поведе двамата изтощени мъже за среща с тайнствения брегови съгледвач.

Лукас още не можеше да повярва, че е в редиците на СДНГ. Мечтата му да се сражава за родината се беше сбъднала. Сега той стоеше гордо заедно с баща си в хотела в Морсби — сред много други като него, облечени в униформите на СДНГ.

— Ами медицинският преглед? — попита той баща си.

— Уредих го в документите — отвърна Джек и отпи от бирата си. — Изглежда, че като си бил на прегледа, не си имал проблеми да виждаш с лявото око. Трябва само никога да не забравяш да носиш стъкленото си око.

Лукас прие мисълта, че баща му има такова влияние и връзки, че е способен да подправи и документи. Сега той беше редник стрелец Лукас Кели. До този момент опитът му с военните се ограничаваше до контактите му като ученик с военните кадети. Баща му беше обяснил, че главната причина да го запише в полка е, за да го включи на законно основание в предстоящата операция за спасяване на оцелелите войници от СДНГ и втори батальон на 22-и полк в Нова Британия. Ако не друго, поне така можеше да се легитимира като воюващ комбатант, ако имаше нещастieto да попадне в ръцете на японците. Дали това щеше да повлияе на отношението им към него като към пленник, беше трудно да се каже.

— Кога и къде трябва да се явя за началото на военната ми служба? — попита Лукас и си наля нова чаша бира от бутилката на

бара.

— Ще ти бъде съобщено, като му дойде времето. Засега от теб се иска само да стоиш на „Индипендънс“ в готовност, докато те повикам. Имай предвид, че твоят старец е сержант, докато ти си редник — добави баща му и се ухили. — През последните няколко седмици Макарти пренася американски мисионери и свалени пилоти между Финшхафен и Лае, но японците постепенно отрязват маршрутите за проникване. Това, което трябва да помниш, е, че сборът е след няколко дни в Лутър Хевън на остров Умбой. Оттам ще прекосим морето до Нова Британия и ако можем, ще приберем оцелелите.

Лукас си пое дъх. Прекосването на морето беше чисто самоубийство.

— Мислиш ли, че ще намерим чичо Паул? — попита.

Джак се вгледа замислено в бутилката на бара. Силният шум от гласовете на посетителите на кръчмата заглуши отговора му:

— Надявам се да го намерим. Силно се надявам.

Двамата се умълчаха. На следващия ден Джак щеше да се върне в планината при частта си. Той успя да си издейства идването в Морсби, за да се свърже със сина си и да му разкаже за новата роля, готвена на „Индипендънс“. Това беше възможност за него да прекара известно време с Лукас и шхуната, далеч от бойните действия, които все повече приближаваха Вау. Днес те щяха да пият заедно. Утрешният ден беше изпълнен с неизвестност и за двамата и Джак добре съзнаваше, че излага на опасност живота на сина си, като го записва в редиците на СДНГ.

20.

На Паул Ман и Санди Робинсън им бяха нужни два дена и две нощи непрекъснато придвижване заедно с туземните полицаи, за да стигнат до лагера на бреговия съгледвач. Посрещна ги мъж на средна възраст, облечен в цивилни дрехи и изтъркана стара шапка. На рамото си беше праметнал винтовка.

— Ървин Рокман — представи се той и подаде ръка на Паул. — Чух, че сте в района. Нищо не остава незабелязано за моите момчета.

Паул се здрависа с бреговия съгледвач. Мъжът беше слаб, със счупен нос и небръснато загоряло лице.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Паул.

Ървин се обърна към Санди:

— Ти от СДНГ ли си? Чух, че някои от вашите бродели наоколо.

— Редник Санди Робинсън — представи се войникът от СДНГ. — Бях откъснат от основните сили, след като японците извършиха десант край Рабаул. Оттогава не съм виждал никого от другарите ми.

Паул огледа лагера, от който се откриваше гледка към океана долу в ниското. Лагерът беше добре замаскиран на покрития с гъста тропическа растителност планински хребет. Виждаха се почернели тенджери за готвене и навес, направен от по-тънки дървета. Под навеса Паул съзря тежка радиостанция за приемане и предаване на съобщения. Местните полицаи тихо и предпазливо обикаляха около лагера, ослушвайки се и за най-малката промяна в обичайните звуци на джунглата. Всеки от туземците беше въоръжен с винтовка „Лий Енфийлд“. Оръжието, както Паул забеляза, беше поддържано в безупречно състояние. Бившите членове на местната полиция се държаха уверено и изглеждаха внушително, което му даде известно чувство на сигурност след седмиците, изпълнени с опасности и преходи заедно със Санди.

— Ще ви сваря нещо топло — каза Ървин и се усмихна широко. — Едва ли сте имали възможност да пийнете нещо ободрително през последните няколко седмици.

Паул и Санди кимнаха.

— Виждам, че имаш няколко драскотини — продължи Ървин, имайки предвид раните на Паул, които продължаваха да кървят под мръсните превръзки. — Ще кажа на някое от момчетата да намери чисти бинтове и дезинфектант. Но няма да останем тук за дълго. Моите източници ме информираха, че японците са пратили патрул по петите ми, който ще е тук много скоро. Затова ще трябва отново да тръгнем.

Броени минути след това Паул и Санди държаха по чаша горещ черен чай, а хората на съгледвача почистиха раните на Паул и ги превързаха с чисти бинтове. Той седеше на земята, облегал на едно дърво, и се наслаждаваше на приятното усещане от горещата напитка. Ървин се зае да раздигне лагера, да разглоби ценната радиостанция, за да я приготви за път. Всеки от хората му си знаеше задълженията и всички действаха като добре смазана машина, без да се създава суматоха. Санди беше предложил да помогне, а Паул си почиваше и се възстановяваше, за да се подготви за предстоящия изнурителен преход. Напредналата му възраст и тежките рани доста затрудняваха движенията му и той силно се надяваше групата на съгледвача да не се забави заради него при придвижването до следващата им позиция.

Когато Паул си изпи чая, Ървин прекоси малката просека и се приближи до него.

— Ще можеш ли да вървиш? — загрижено го попита.

— Ще мога. Ако силите ме напуснат, ще остана, а вие ще продължите.

Съгледвачът му подаде стар револвер.

— Ето, вземи. Имам само дванайсет патрона за него, но е по-добре от нищо.

Той взе оръжието.

— Благодаря ти, стари приятелю. Обещавам, че ако се наложи да остана и да продължите без мен, ще използвам всичките дванайсет патрона и няма да ги прахосам.

— Чух, че през последната война си бил офицер в кайзеровата армия — каза Ървин. — Аз също. Ти къде си служил?

— На Западния фронт. Там се запознах с Джак Кели.

— Познавам Джак.

— Какво ще стане с мен и Санди? — попита Паул.

— Не знам точно — отвърна Ървин и се почеса под брадата, — но се готви някаква акция за спасяването на онези, успели да се укрият от японците. Аз обаче не знам в моя район да има такова място. Трябва или да се върнете и да тръгнете на север, за да се срещнете с другите оцелели, или да продължите с нас, докато не измислим нещо.

— Значи нямаме голям шанс да напуснем острова — мрачно отбеляза Паул.

— Така изглежда, друже. Не мога да сторя нищо друго, освен да съобщя, че сте живи. После остава да чакаме кога хората в Морсби ще вземат решение да ви измъкнат от Нова Британия.

Ървин даде на групата сигнал за тръгване. Един от местните брегови съгледвачи ги поведе. От съседното село беше дошла вест, че наоколо обикаля японски патрул от около трийсет души, въоръжени с пушки, автоматично оръжие и малка минохвъргачка. Ървин Рокман съзнаваше, че неговата по-малка и по-слабо въоръжена група не беше равностоен противник на японците. Единствената им надежда за оцеляване беше да се скрият в джунглата, докато японците се уморят да ги преследват. Ървин това и правеше. Паул и Санди се влачеха най-отзад, а неприятелят беше само на някакви си два часа от тях.

Лицето на Паул беше плувнало в пот. Той пълзеше на колене и длани, проправяйки си с мъка път по стръмния склон. Помагаше си, като се хващаше за корените на дърветата. Пред него се катереше един от местните съгледвачи. Колко ли още щеше да издържи? Паул непрекъснато си задаваше този въпрос. Вървяха вече почти седем часа с кратки почивки. Теренът беше крайно негостоприемен — само джунгли, дълбоки падини и остри скали. Накрая той успя да се изкачи на върха на дерето и се просна по корем. Ризата му беше мокра от пот. Санди застана до него. Ървин вече беше повел отново напред хората си, които, понесли дървените сандъци с частите на тежката и обемиста радиостанция, се закатериха по следващия склон.

— Дай да ти помогна — предложи Санди уморено и протегна ръка към Паул. — Ървин каза, че ни остава още малко път и после ще направим лагер за през нощта. Аз...

Гласът на Санди беше рязко прекъснат от тракането на лека картучница „Намбу“. Младежът внезапно се килна напред, а на лицето му се изписа изненада.

Инстинктът на Паул му подсказа, че са попаднали в засада. Японците бяха успели да ги изпреварят и да минат отпред. Към картечницата се добави стрелбата от пушки и виковете на мъжете и от двете страни на огневата линия.

Санди падна върху Паул, който го издърпа надолу, под ръба на склона, за да го предпази от летящите куршуми. Под ръба на склона двамата бяха в безопасност.

— Боже, боли! — изстена младежът, борейки се с почти непоносимата болка от многобройните огнестрелни рани. Той легна по гръб и Паул видя как картечният откос го беше срязал през корема и бедрата. Ако Паул не беше легнал на земята в момента на нападението, сега и той щеше да е надупчен с куршуми. Върху двамата се посипаха трева и листа.

— Господи, боли! — извика Санди. Вече не беше в състояние да сдържа ужасната болка. — За бога, Паул, направи нещо!

Паул осъзна, че държеше в ръката си револвера. Докато над тях стрелбата продължаваше, той чу как Ървин даде заповеди на хората си. Бяха на около двайсет метра от тях, сред дърветата на ръба на склона. Положението беше доста объркано, но поне той беше жив. Колко ли бяха нападналите ги японци? Дали това нямаше да е краят на всички им — на Паул, на Санди, на Ървин и на останалите? Картечницата продължаваше да сее смърт.

Паул погледна към Санди. Той се беше вторачил в него. Паул беше виждал подобни рани и преди. Тук, в джунглата нищо не можеше да се направи и приятелят му щеше да умре в ужасни мъки. Необходимо беше да забрави емоциите си и да не гледа на Санди като на приятел, а като на човек, измъчван от неимоверна болка. И този човек го молеше да предприеме нещо, за да го избави от страданията.

Паул натисна спусъка и стреля в главата на Санди. Кръвта изпръска ръката му, стиснала оръжието.

— Извинявай, приятелю — промърмори той. Младежът остана неподвижен, вперил широко отворените си очи в небето. Паул сложи длан върху лицето му като жест на уважение към човека, който беше спасил живота му. Нищо друго не можеше да стори и очакваше много скоро и самият той да се пренесе при загиналия си приятел.

Стрелбата спря така внезапно, както беше започнала. С насочен напред пистолет Паул огледа ръба на склона.

— Хей, добре ли сте, момчета? — провикна се отнякъде Ървин.

— Тук съм — отвърна той.

Секунди по-късно от ръба на склона се появи разтревоженото лице на Ървин.

— А Санди? — попита.

Паул поклати глава.

— Трябва да продължим да се движим — добави съгледвачът. — Момчетата ми видяха сметката на картечния разчет на японците, но двама от жълтите избягаха. Изглежда сме се натъкнали на някаква разузнавателна група и основните им сили са някъде наблизо. След шума, който вдигнахме, няма начин да не се появят всеки момент.

Паул свали от униформата на Санди отличителните му знаци, взе пушката и резервните боеприпаси. Нямаше време да го погребват. Джунглата щеше да е неговият гроб.

— Какво стана? — попита Паул, когато се изкачи на билото.

— Малките жълти негодници ни направиха засада — гневно отвърна Ървин. — Но с моите момчета се оказахме прекалено голяма лъжица за тяхната уста. Бука... — той посочи към чернокожия туземец с петна от бетел по зъбите, който държеше две глави на японски войници — успя да мине в гръб на картечния разчет и да ги очисти с мачетето. Той ще вземе картечницата като награда за ловкостта и находчивостта си. Явно сме минали през предварително приготвеното за засада място, но те са се събудили едва след като са видели Санди. Бедният.

Паул почти изпита съжаление към мъртвите японски войници. Как ли се бяха почувствали те, когато над тях се беше надвесил с мачете в ръка едрият туземец, преди да ги обезглави?

— Трябва да потегляме — каза Ървин.

Паул взе пушката на Санди и я поддържа в ръцете си. Надяваше се да му се удаде възможност да я използва срещу японците и да отмъсти за смъртта на приятеля си. А също и да успокои съвестта си. При тези обстоятелства той нямаше избор, продължаваше да се успокоява Паул. Беше загубил приятел, който му беше спасил живота. Японците щяха да си платят за жестокостта.

Момис имаше треска, лежеше и пъшкеше на койката си в каютата под палубата. Лукас му премери температурата. Беше над трийсет и седем градуса. Вероятно най-старшият му матрос се беше разболял от малария.

Лукас разгледа картите и определи позицията на шхуната северно от пристанището на Моробе в залива Хуон. Времето беше хубаво и вятърът беше благоприятен за плаване. Той взе пергела и изчисли, че ще може да стигне в града няколко часа преди залез-слънце. Поне щеше да успее да потърси медицинска помощ за старшия си помощник. Извика на екипажа да спусне платната.

* * *

Късно същия следобед Лукас търпеливо чакаше на терасата на болницата и гледаше към палмовите дървета, които нежно шумоляха от лекия бриз. Навън излезе медицинска сестра с чиста бяла униформа и бяло боне на главата.

— Аз съм сестра Меган Кейн — представи се тя, когато Лукас се обърна към нея. — Вашият човек ще се оправи, но за всеки случай ще го наглеждам тази нощ и утре сутринта.

Той беше пленен от светлосините очи и топлата усмивка на младата сестра. Имаше симпатично, дори красиво лице, осеяно с лунички. Устните ѝ бяха пълни и под бонето се виждаха кестенявите ѝ коси. Тя излъчваше чувственост и сексапил. Беше с няколко години по-млада от него.

— Благодаря ви за помощта, сестро — измърмори в отговор младежът.

— Значи това в залива е вашият кораб — отбеляза Меган. — Обожавам яхтите.

— „Индипендънс“ е малко повече от яхта — сепна се Лукас. — Това е морски търговски съд.

— Не исках да обидя кораба ви, господин Кели — побърза да се коригира сестрата. — Казах го, защото има вид на превъзходен морски платноход.

— Не съм го приел като обида — отвърна Лукас и се усмихна. — Можем да оставим официалностите, да минем на малко име и

привечер да ми дойдете на гости.

Сестрата се смути и леко се изчерви.

— Как ви е малкото име, господин Кели?

— Лукас — отвърна той и протегна ръка. — Някои ми казват Люк. Както ви харесва.

Меган пое ръката му. Лукас имаше твърда, но нежна длан.

— Лукас ми звучи много величествено и благородно — отвърна тя. — И мисля да приема твоето доста открито предложение. Ще дойда, когато ми свърши смяната.

Лукас се изненада, че момичето прие веднага, и се запита защо се беше държал толкова импулсивно. Така или иначе, усмивката не слезе от лицето му през целия път обратно до вълнолома и неговата доста голяма яхта.

Меган дойде до пристана с колата на болницата. Когато застана до шхуната, слънцето тъкмо се скриваше зад планините. Вятърът развяваше косите ѝ и тънката ѝ пола. Червеното червило подчертаваше чувствените ѝ устни и Лукас разбра какво го е привлякло в нея още от самото начало.

— Джин с тоник? — попита я, когато се настаниха на палубата.

Той се беше преоблякъл в най-хубавия си панталон и риза с къс ръкав, които имаше. Надяваше се дрехите му да не миришат на нафталин.

— Става — отвърна тя и огледа шхуната. — Къде са останалите членове на екипажа?

— Аз, въ, пуснах ги да се разходят по магазините и да си купят бетел — отвърна Лукас, надявайки се тонът му да не прозвучи прекалено извинително и девойката да не си помисли, че нарочно е уредил да бъдат само двамата. — Ще се върнат по-късно тази вечер. Накарах готвача да приготви къри с ориз за вечеря. Ако, разбира се, ти харесва.

— Къри с ориз е добре — каза Меган и отново насочи вниманието си към Лукас, който стоеше до мачтата. — Къде ще се настаним?

Той ѝ посочи мястото на кърмата, откъдето можеха да наблюдават залеза. Меган се настани, докато Лукас отиде да вземе

бутилка „Джилби“ и тоник. После наля и смеси напитките в две чаши.

— За завръщането на мира и за добрата компания със също толкова добра храна и разговор — вдигна тост тя.

Той също вдигна чашата си.

— Наздраве.

— Разкажи ми всичко за себе си — помоли гостенката и отпи от леко горчивото питие. — И не пропускай онази част, която обяснява защо изглеждаш като карибски пират с тази превръзка на окото. Чувствам, че миналото ти е изпълнено с приключения.

Лукас почти не усети как мина времето. Разговаряха спокойно и непринудено, сякаш се познаваха от години. Младежът ѝ разказа за себе си едва когато Меган деликатно настоя. На свой ред той научи, че Меган е дъщеря на заможен овцевъд от Куинсланд, окръг Клонкърри. Беше избрала да стане медицинска сестра, тъй като това беше традиционно за много от дъщерите на богатите земевладелци в дълбоката провинция. Пак според традицията Меган трябваше да се върне в родния си край и там да се омъжи за сина на друг крупен земевладелец.

— Засега не съм намерила за кого — поясни тя. — Следващата седмица ще отида до Финшхафен, до лютеранската мисия. Възнамеряваш ли скоро да плаваш дотам?

Лукас долови миризмата на изгоряло. Беше забравил кърито. Без да отговори на въпроса ѝ, той изруга и се втурна към кухнята. Месото беше станало на въглен. Лукас се ядоса на себе си, вдигна тигана от котлона и изхвърли ястието в кофата за боклук.

— Извинявай за вечерята — провикна се отдолу. — Какво ще кажеш за сандвич с месо? Аз правя най-хубавите сандвичи с осолено говеждо месо в Тихия океан.

Не след дълго се появи отново на палубата с два огромни сандвича с месо и лютеница, сложени в пукната чиния. Меган прие с чувство за хумор извинението му за провалената вечеря и Лукас забрави за въпроса, който тя му беше задала. Тъкмо бяха изяли сандвичите си и бяха изпили по чаша силен чай, когато хората от екипажа му се върнаха и стеснително поздравиха гостенката. На Лукас му се искаше поне веднъж те да не се бяха подчинили на заповедта му и да се бяха върнали по-късно. Но тъй като бяха точни, Меган

трябваше да се върне в болницата. Сигурно нямаше да може да я види за дълго. Ако изобщо отново я видеше.

— Е — въздъхна тя, — прекарах наистина чудесна вечер, Лукас. Де да можех да отплавам с теб към някое от онези екзотични пристанища, през които минаваш.

Той се засмя.

— Единствените екзотични пристанища, през които ще минем с „Индипендънс“, са пълни с войски, чакащи запасите си. Нищо интересно. Едва ли би искала да дойдеш с мен до тези места.

Меган сложи ръка върху неговата.

— Мисля, че плаването с теб би ми било достатъчно. Друга награда не ми е нужна — тихо отвърна. — Но сега трябва да се върна за вечерната си смяна. Надявам се да те видя отново утре сутринта, когато дойдеш на посещение при твоето момче.

— Ще те изпратя до колата — каза Лукас. — Утре сутринта ще дойда.

Той изпроводи Меган до колата и взе дланта ѝ в своята. Това беше миг, който не му се искаше да свършва.

— До утре — накрая каза Лукас и с нежелание пусна дланта ѝ, след което отвори вратата на седана.

— Лека нощ, Лукас Кели.

Меган отпътува в тихата нощ.

Лукас остана на пристана и я съпроводи с поглед. Поклати глава, изумен, че бяха прекарали толкова много часове заедно, и се върна на шхуната. Меган притежаваше някаква непорочна красота, пленяваща мъжките сърца.

Когато на сутринта отиде да прибере Момис от болницата, остана разочарован. Момис още беше слаб, но това не му пречеше да се върне на шхуната. Меган обаче беше повикана през нощта в съседно село от някаква местна жена. Лукас с удоволствие би останал в пристанището да я изчака, но се водеше война и беше време да отплава в опасни води.

21.

Първата бойна задача на Лукас беше да вземе лютеранските мисионери от Финшхафен и да ги закара в пристанището на Лае. Освен мисионери малката флотилия от мобилизирани катери трябваше да прибира и свалени пилоти и цивилни, стигнали до уречените сборни пунктове.

Лукас си даваше сметка, че плаването в тропическите морета около Папуа и Нова Гвинея ставаше все по-опасно и японският флот непрекъснато предприемаше нови мерки, за да прекъсне маршрутите на флотилията. С помощта на баща си той успя да се снабди със стара картечница „Люис“, за да засили защитата на шхуната. Картечницата му беше дадена заедно със сандък резервни барабанни пълнители. Момис прие да стане картечар на шхуната с невероятно удоволствие. Джак научи островитянина как да поддържа и да борави с оръжието, а Момис се оказа добър ученик. Когато излязоха в открито море, Лукас му разреши да изстреля цял пълнител от драгоценния боеприпас, за да се упражнява в стрелба по консервени кутии, хвърлени във водата. След като изпразни половин пълнител, Момис стана перфектен стрелец. Консервените кутии изчезваха една след друга под водата след попадението на контролираните откоси. Лукас го потупа по гърба и той се усмихна, оголвайки белите си зъби с петна от бетел по тях. Картечницата беше монтирана на перилото на носа, откъдето стрелецът можеше да я върти на шарнирна стойка, да открива огън по въздушни цели или да осигурява прикритие при слизване на брега. Момис почти не се отделяше от новата си любов.

Когато стигнаха на около километър от брега на Финшхафен, Лукас спусна котва на уреченото за срещата място. Малката гумена моторна лодка се появи откъм пристанището, претъпкано с други катери, които също качваха на борда си бежанци. Той застана на десния борд, за да помогне на пътниците. Освен кормчията, униформен от СДНГ, в лодката имаше още трима души — две млади жени и мъж на средна възраст.

Когато лодката се доближи, Лукас забеляза, че едната от младите жени беше ослепително красива, със светла кожа и дълга лъскава

черна коса, прибрана под сламената шапка. В другата разпозна сестра Меган Кейн и веднага се усмихна и ѝ махна.

— Ти ли си младият Лукас? — провикна се към него кормчията на лодката.

— Същият — отвърна той.

Кормчията изключи двигателя на лодката, която продължи да плава към шхуната.

— Камерън Флий — представи се ведро войникът от СДНГ. — От твоя старец разбрах, че си направил глупостта да се запишеш при нас. Как е окото ти? — Лукас трепна. По навик той продължаваше да носи черната кожена превръзка на окото. — Трябва да е най-лошо пазената тайна в Папуа и Нова Гвинея — продължи Камерън и се ухили. — Не се притеснявай, половината от нашите би трябвало да са в домове за старци. Помогни ми да качим пътниците.

Лукас побърза да хвърли късата въжена стълба. Първият пътник се покатери на борда с лекота и пъргавина. С малък куфар в ръката, красивата млада дама с лъскавата черна коса се обърна да помогне на Меган, а после и на възрастния мъж. Вятърът на няколко пъти се опита да събори шапката от главата ѝ и косата ѝ се спусна върху раменете.

„Много независима“ — каза си Лукас, когато тя любезно и с усмивка отклони предложението му за помощ. Последен, след като привърза лодката за шхуната, на борда се качи и Камерън.

— Да те запозная с пътниците — каза той и стисна ръката му в желязна хватка. — Това е пастор Шмит от Южна Австралия. Той има лютеранска мисия на север.

Лукас се ръкува с пастора.

— Казвайте ми Лукас. На борда на „Индипендънс“ не употребяваме много фамилии.

— Сестра Кейн е от Бризбейн и работеше в местната болница.

— Значи накрая все пак успях да посетя екзотичните пристанища, през които минаваш — пошегува се Меган и се усмихна. Тя хвана Лукас за ръката. — Дано да си станал по-добър готвач от последния път, когато се видяхме.

— Радвам се да те видя отново — отвърна той. — Надявах се да не ми е за последно да те нагостя с моите изгорели специалитети.

— Разбирам, че вие двамата вече се познавате — намеси се Камерън и се ухили. — А това е госпожица Елза Щал. Тя е

американски кореспондент на някакъв техен вестник. Трябва да стигне до Порт Морсби.

В същото време дамата го изглежда от главата до петите.

— Радвам се да се запознаем — каза той.

— Е, аз трябва да се връщам на пристанището — обади се Камерън. — Когато пак срещна баща ти, ще му кажа, че съм те видял в компанията на две красиви момичета.

Лукас се изчерви. Когато войникът от СДНГ се върна в лодката и двигателят отново заработи, Лукас даде заповед на Момис да отплават. Не беше много разумно да се задържат на място, където имаше голямо струпване на кораби. Японските разузнавателни самолети, въоръжени с картечници, прелитаха постоянно над този район, а освен това за самолетите от летището в Рабаул те бяха лесна мишена.

— Елате, ще ви покажа местата ви на кораба — обърна се Лукас към тримата пътници.

Докато ги развеждаше из каютите, той си отбеляза странния факт, че двама от тях бяха с немски имена. Той беше чул, че австралийското правителство е изпратило на мястото на интернираните германски мисионери австралийци от немски произход. Когато пасторът благодари на Лукас, той говореше с протяжен австралийски акцент.

Меган също му благодари.

— Признавам, че ми липсваха твоята компания и разговорите — каза тя с усмивка. — Имах щастието да срещна баща ти, след като с теб се запознахме в Моробе. Той командваше групата, натоварена с евакуацията ни. Ти много приличаш на него.

— А аз се надявах да съм различен от него. — Лукас се усмихна. — Чувал съм, че в младежките си години доста е лудувал из Папуа и Нова Гвинея. Ще те настаня, а когато си оправиш багажа, ще накарам едно от моите момчета да ти направи чай.

След това отиде да провери Елза, която беше настанена в неговата каюта. Той щеше да спи на палубата или до навигационната маса. Почука леко на вратата и когато тя го покани, влезе. Момичето разопаковаше багажа от малкия си куфар и вдигна очи към него.

— Дойдох да ви кажа, че като си оправите багажа, ще приготвя чай и сандвичи.

— Благодаря, Лукас. Много сте мил.

Той долови немски следи в американския ѝ акцент и импулсивно я попита на немски:

— От коя част на Германия сте?

Изумена и сякаш сварена неподготвена, тя отвърна на същия език:

— Родена съм в Мюнхен, но съм американска гражданка. Как така австралиеца като вас говори толкова добре немски?

Лукас продължи на английски:

— Имах добър учител — отвърна с тъга, без да се впуска в подробности. Не минаваше нито ден, без да си помисли за леля Карин и нейното семейство. — Когато свършите тук, ви каня на чай в главната каюта.

Той се качи на палубата, за да проконтролира смяната на платната и да се увери, че държат курс на юг. Океанът беше милостив към тях и ветровете духаха в нужната посока. Момис стоеше на руля, но държеше под око и картеницата, монтирана на носа. Лукас усети, че неговият подчинен, който му беше приятел, иска в небето да се появи японски самолет, за да може да постреля по него. Но Лукас се молеше пътуването да мине без произшествия. Срещу въоръжените до зъби изстребителни или бомбардировачни самолети им бяха нищожни. Единствената им надежда беше да плават незабелязани в опасните води.

Доволен от проверката, Лукас отново слезе под палубата, където тримата пътници се бяха събрали за сандвичи и чай. Той вече замисляше как да завари Меган сама, за да продължат оттам, където бяха спрели в Моробе. Тази жена го караше да се чувства добре. Не, това не беше любов, успокояваше се той. Но определено му беше приятно да е с нея.

— Искам да изразя благодарността си заедно ни взехте на кораба — каза пасторът, когато Лукас влезе в каютата. — Вече си мислех, че с госпожица Щал и сестра Кейн ще бъдем изоставени в моята мисия. Ние си тръгнахме последни оттам.

— За мен е удоволствие, че сте на борда на „Индипендънс“ — отвърна младият мъж и си наля чаша черен чай, след което сипа с лъжица суха сметана. — Не мога обаче да ви обещавам спокойно плаване. Ако попаднем под въздушно нападение, искам от вас да останете тук, под палубата. Така ще сте защитени по-добре. В случай

че корабът ни бъде улучен и започнем да потъваме, ще се наложи да използвате спасителните жилетки, които ще намерите до койките си. Когато имате възможност, упражнявайте се в слагането на тези жилетки.

Настъпи напрегната тишина. Всички съзнаваха жестоката реалност на войната. Меган първа наруши мълчанието:

— Е, ако наистина се наложи да прибягнем до това, морето ми се вижда доста приятно. Аз обичам да плувам.

Лукас се усмихна. „Тя е голяма куражлийка“ — възхити й се той.

Поговори с пастора и разбра, че той е пристигнал от Австралия, за да замести немския си колега. Меган се включи в разговора и разказа за работата си в болницата. Само Елза не каза нищо за живота си, освен че била журналистка и работела за някакво християнско списание в Америка. Тя предложила да напише репортаж за лютеранските мисионери в отдалечената и екзотична Нова Гвинея. По времето, когато отплавала с кораб от Съединените щати, между Вашингтон и Берлин все още имало мир. Основната част от репортажа й щяла да бъде посветена на това как австралийското правителство, съюзник на Великобритания, се отнасяло към немските слуги на Бога по време на Първата световна война — войната срещу Германия. В Америка живеела много немски имигранти, които не бяха безразлични към тази тема.

Нощта настъпи без инциденти и след вечерята Лукас зае мястото си на руля за шестчасово дежурство. Момис си намери място до любимата картечница „Люис“, сви се и заспа. Ветровете задухаха по-силно и шхуната набра скорост. Беше красива безлунна нощ и австралиеца успя да се отпусне малко. Шхуната плаваше без светлини, поради което щеше да е изключително трудно да ги забележат вражески подводници, кораби или самолети. Лукас мислеше, че всички пътници са заспали, и се изненада, когато при него дойде Елза и му донесе чаша силен чай.

— Надявам се нямате нищо против — каза тя и застана до него.
— Намерих кафето и си направих за мен.

— Трябваше сам да се сетя — отвърна той. — Не съм свикнал да прислужвам на янките, въпреки че прекарах много години в страната ви.

— Предполагам имате предвид Щатите.

— Калифорния по-точно. Работех като пилот, возех филмовите звезди и от време навреме правех въздушни каскади по поръчка на филмовите режисьори. Работех най-вече за Джак Уорнър, много свестен човек.

— Невероятно! Баща ми обичаше киното. Особено харесваше тези с Ерол Флин и Джон Баримор.

— Познавам Ерол. В интерес на истината той беше последният ми пасажер, преди в самолета ми да се блъсне птица и да катастрофирам в покрайнините на Лос Анджелис. Тогава загубих окото си... и жената, която обичах.

— Тя в катастрофата ли загина? — попита развълнувано Елза.

— Не, но любовта ѝ към мен умря в катастрофата — отвърна Лукас с лека усмивка. Времето и разстоянието почти бяха излекували раните от миналото. Сега трябваше да мисли само за войната. Спомни си какво беше казал веднъж баща му: никой нямаше гаранция, че ще преживее тази война. Не че се страхуваше да умре. Подобни неща се случваха не само на другите.

— О! — възкликна тихо Елза, смутена, че е предположила най-трагичното. — Тя също ли беше във филмовия бранш?

— Най-вероятно вече е. — Лукас завъртя голямото колело на руля, за да избегне една вълна, която щеше да отклони шхуната от курса. — Нямам възможност да ходя на кино, освен ако не съм в Порт Морсби.

— След Лае в Порт Морсби ли отивате? — попита Елза. — Защото ако е така, аз много бих искала да отида там.

— Не знам. — Той сбърчи чело. — Сигурно ще плавам към Морсби, ако не поискат от мен да направя още един евакуационен курс.

— Мога ли да остана на борда и да плавам с вас до Порт Морсби? Имам спешна работа там.

Лукас погледна крадешком към красивата млада дама. Корабът се разклати от вълните и тя, без да иска се наклони към него.

— Мисля, че ще стане — отвърна той. — Може да се заемете с готвенето. Няколко ястия, на които ви е научила майка ви.

— Майка ми не обичаше да готви — отвърна остро Елза.

Лукас усети, че направи грешка, като спомена майка ѝ. Затова смени темата:

— За янки правите доста добър чай — каза и напрежението между двамата мигом изчезна. Макар и да изпитваше любопитство, той усещаше, че е по-добре да не я разпитва защо толкова много иска да отиде в Морсби. „Сигурно такава е природата на журналистите — каза си той. — Те обикалят из провинцията в търсене на интересни истории.“

— Благодаря за съгласието ви да остана на борда и след Лае — продължи Елза и допи кафето си. — Може и да се науча да готвя — каза тя и си тръгна.

Лукас си даде сметка, че по този начин тя се опита да изглади нещата след острата си реакция. Добре че сама помоли да пътува с него до Порт Морсби. Тя беше интересна и донякъде загадъчна жена, но той не изпитваше никакво сексуално влечение към нея.

Няколко минути след като си тръгна Елза, на палубата излезе Меган, облякла голям вълнен пуловер. Беше негов пуловер.

— Изглежда, тази вечер имаш много почитателки — каза тя и се настани до него.

— За почитателки не знам — отвърна той и се усмихна, — но Елза поне ми донесе чай.

— Аз щях да ти донеса студена бира — реагира Меган. — Но тук е дяволски студено.

— Нощно време е много студено, като се има предвид, че плаваме в тропически води. Какво те води насам?

— Долу се почувствах натясно. А и си казах, че ще се зарадваш на компания, докато дежуриш.

— На твоята компания наистина се радвам. Ако искаш, подръж руля на моята доста голяма яхта. — Лукас се ухили.

— Туше. Все пак аз правя разлика между шхуна и яхта, макар и да съм просто селянче от Клонкъри.

— Е, тогава мостикът е твой.

Лукас отстъпи настрана, за да ѝ позволи да хване руля.

Тя се изненада колко големи усилия са необходими, за да се управлява корабът — и как трябваше да се бори с вълнуващото се под кила море. Той се обърна с гръб към нея и се опита да си запали лулата, но вятърът гасеше всеки път запалената клечка кибрит. Накрая той се отказа и прибра лулата в джоба си.

— Знаеш ли, сега разбирам защо обичаш да плаваш толкова много — каза Меган.

— И защо според теб? — Лукас се доближи до нея.

— Прекрасно е да си под обсипаното с великолепно звезди небе и нищо да не е в състояние да наруши спокойствието и душевния ти мир. Много е заразително.

— Невинаги е толкова мирно и спокойно. Просто тази вечер имаме късмет, че вятърът е попътен, а на небето няма облаци. Понякога ситуацията е много критична и дори и аз се питам за какъв дявол ми е притрябвало да съм капитан на „Индипендънс“. Понякога шхуната е променлива и капризна като жена.

— Не съм съгласна — протестира Меган. — Не всички жени са капризни и променливи, господин Кели. Някои...

Тя не можа да довърши, тъй като една вълна накарва кораба да се завърти хоризонтално и Меган изпусна руля. Лукас веднага се намеси, застана зад момичето и стисна руля. Когато се приближи до нея, долови опияняващия аромат на косата ѝ. Притисна се към нея и ръцете му обгърнаха кръста ѝ, когато стисна руля. Меган не се възпротиви и дори сама се притисна към него. После обаче хвана ръцете му и се изскубна от прегръдката му. Той не беше очаквал подобна реакция и остана силно разочарован.

— Внимавай — каза тя. — Нали не искаш да стане някакво произшествие.

Лукас я пусна. Тя отстъпи настрана и обгърна тялото си с ръце. Той остана объркан от защитната ѝ реакция. Беше помислил, че му дава знак, че желае физическа близост с него.

— Извинявай — каза. — Приеми, че между нас не се е случило нищо особено. Само малък инцидент.

— Не разбирам за какво говориш — нежно отвърна Меган. — За мен ти си джентълмен, който не би се възползвал от една дама. Време е да ти пожелаем лека нощ и да отида да спя. — Тя тръгна към люка.

Напълно объркан, Лукас я изгледа. Тази жена беше загадка за него, внезапната смяна на настроението ѝ — също. „Прав бях — каза си той и въздъхна. — Адски са капризни.“

Когато Меган влезе в каютата си, легна на койката, все още обгърнала ръце около тялото си. „Меган, Меган — промърмори си тя, — ама че си глупава.“ Беше изпитала завладяваща потребност да се отдаде на чувствата и страстта си към Лукас, но се възпротиви. Каза си, че резервираността ѝ се дължи на това, че е рисковано да се обвързва с мъж, който води изпълнен с опасности живот. „Проклетата война“ — изруга тя. Вероятно следващия път тя щеше да се отдаде на чувствата си към капитана на „Индипендънс“. Беше усетила привличане към Лукас още от мига, в който го беше зърнала застанал на верандата на болницата в Моробе. Вечерта, която прекараха двамата на кораба и ядоха от неговите сандвичи, тя още повече беше запленена от забавния моряк. „Може би следващия път“ — каза си и се унесе в дълбок сън.

Лукас дремеше на палубата, когато над спокойното море изгря слънцето. Момис беше поел дежурството на руля, а пътниците долу се събуждаха от сън. Сякаш нямаше никаква война, всичко беше толкова мирно и тихо. Дрънченето на кухненски съдове му напомни, че е време за закуска. На борда на шхуната имаше пресни яйца и с удоволствие би хапнал един омлет.

Някакво бръмчене го извади от унеса му.

— Японски самолет! — извика Момис от мостика.

Лукас веднага се разсъни и бързо се изправи, за да огледа небето. Той го видя. Все още беше малка точица, но шумът от двигателя му бързо се усилваше и самолетът летеше към тях.

Момис вече беше напуснал скиперския пост и рулят се въртеше бавно, а шхуната се наклони настрани.

— Отива на картеница, маста Лукас! — извика той и мина тичешком покрай Лукас, който на свой ред се втурна към руля, за да удържи контрола върху кораба. Всичко стана светкавично. Стиснал руля, той се опита да направи зигзаг с шхуната. Беше попадал в подобна ситуация и преди и знаеше, че ще оцелеят само ако имат късмет. Дори и в напрегнат момент като този изпита завист към пилота на японския изстребител. Когато самолетът приближи, го идентифицира като модел 11, двуместен изстребител, с възможност за излитане от водна повърхност. Вероятно провеждаше разузнавателен

полет. Или поне така се надяваше Лукас. Може би щеше да прелети над тях и да си замине.

Но в следващия миг видя двете пламъчета на носа на самолета и веднага след това чу тракането — японският пилот стреляше с мощни картечници. По вълните избухнаха ивици от малки фонтанчета, докато куршумите си проправяха път към кораба с ужасяваща бързина.

— Мили боже! — възкликна Лукас. — Пак ли!

Самолетът не направи никакви защитни маневри, а летеше право към „Индипендънс“. Момис се прицели и внимателно изстреля няколко кратки откоса. После отново стреля и улучи, тъй като изстребителят рязко зави настрани, щом куршумите разкъсаха крехката му и беззащитна обшивка. Дори уцели стъклото на кабината и направи дупка точно над главата на пилота.

— Аз мисли свалил японец! — триумфиращо възкликна Момис.

Но Лукас не беше сигурен. Самолетът набра височина, после описа кръг над тях и отново се приготви за следващата си атака срещу кораба. Сега той ясно видя двете малки бомби, окачени на крилата му. А също и картечарят, който седеше в откритата част от кабината, зад пилота. Момис завъртя „Люиса“, за да посрещне отново врага. От дулото излезе струя дим, която мигом беше отнесена от силния вятър. Шхуната направи поредния наклон.

— Дай му да се разбере, Момис! — извика Лукас. — Покажи на този негодник какво можеш!

Момис се прицели в самолета. Пилотът се спускаше при неголям ъгъл на наклона. Островитянинът си спомни какво му беше казал маста Джак за стрелбата по срещуположно летящ самолет. Беше му го повтарял не един и два пъти и сега Момис имаше възможността да се увери, че маста Джак е бил прав. Той натисна спусъка, но този път натискът беше малко по-продължителен. Картечницата реагира със силен откат върху рамото му, но той не почувства болката. В момента се водеше дуел между него и японеца. Куршумите полетяха във въздуха, устремени към спускащия се самолет. Докато Момис продължаваше да стреля, той забеляза с периферното си зрение двата предмета, които се бяха отделили от самолета и в момента падаха към тях. После изстребителят се наклони на една страна и отлетя надалеч. Момис не обърна внимание на предметите и продължи да стреля, докато патроните в пълнителя не свършиха и картечницата не

замлъкна. Около краката на островитянина се беше образувала купчина от изстреляни гилзи. Когато се наведе да вземе нов пълнител, неговият маста Лукас неочаквано изкрещя:

— Залегни!

Момис се изправи, за да види каква беше причината господарят да му извика. В този миг бомбите се удариха и експлодираха.

22.

Айрис седеше в градината в дома на Сен. Слънцето тъкмо изгряваше, а тя държеше Коран с изтъркани корици в скута си. Питаше се какво трябваше да направи, след като разбра, че зет ѝ е шпионин.

Сред цветята и храстите пърхаха нежни пеперуди, а от къщата се чуваше шум. Чистачът се караше на готвача, че е разлял сос по пода веднага след като той е измил. Дочу се и дрънченето на тигани, след като очевидно готвачът се беше върнал в кухнята.

Айрис се беше надявала по това време вече да е на път за Сидни при дъщеря си, но имиграционните власти в Австралия още не бяха дали официално разрешение за завръщането ѝ. Беше възникнало усложнение при определяне на расовия ѝ произход и с оглед на стриктните критерии, прилагани в политиката от белите австралийци, един бюрократ беше възразил срещу завръщането ѝ в родината. Тя разбра за забавянето от официалното писмо, в което се казваше, че в момента случаят ѝ се разглежда за наличие на австралийски расови корени. Айрис намираще за доста объркващо това, че заедно с Мари беше дошла тук чак от Близкия изток. Тя обаче не знаеше, че капитан Федърстоун беше нарушил всички правила, за да изпълни обещанието си, дадено на Карл. Влиянието му свърши в мига, в който двете стъпиха на големия южен континент и сега тя беше в ръцете на дребнавите австралийски бюрократи. Айрис много искаше да напусне района на Порт Морсби — и най-вече къщата на Сен. Макар и да беше неин роднина, той също така служеше на омразните японци. Подобно поведение на един китаец си беше предателство и измяна, особено когато се имаха предвид зверствата, които японците вършеха в Китай. Вярно, тя самата се беше занимавала с нелегална дейност в Палестина, но по принуда, насила. За Сен тя не виждаше никаква непосредствена заплаха за живота му. Според нея той най-вероятно предаваше онези, които от години му имаха доверие в Папуа, и то единствено заради пари. Ако съобщеше за него на австралийските власти, нямаше да извърши предателство, напротив, щеше да демонстрира лоялността си към каузата на австралийците във войната им с Япония.

Айрис знаеше, че австралийците са доста добронамерени и искрени хора. Тя също така знаеше обаче, че беше рисковано да се свърже с властите в Порт Морсби. Те можеха да я задържат и да я пратят в затвора, докато разследват дейността на Сен. Не, някой друг трябваше да се заеме с тази деликатна работа. Някой, на когото би могла да се довери. Имената веднага изникнаха в ума ѝ — или Лукас Кели, или баща му. И двамата я познаваха и бяха известни и уважавани в Папуа.

Но в следващия миг я обзе отчаяние. Мъжете Кели в момента се намираха Бог знае къде — може би в Папуа, а може би някъде из Тихия океан. Който се върнеше пръв, той щеше да е. Същевременно тя трябваше да бъде много предпазлива със Сен. Той се държеше съвсем отчуждено от нея, особено след онзи ден, когато Айрис влезе в кабинета му и извади радиостанцията, за да я разгледа.

Бомбите паднаха във водата и избухнаха точно до десния борд на шхуната, заливайки с вода хората на палубата. Образувалата се вълна дори събори Момис. Японският самолет набра височина, издигна се над мачтата и на Лукас му се стори, че забеляза тънка струя дим от двигателя.

— Добре ли си? — попита той Момис, който се опитваше да се изправи на крака, докато водата продължаваше да се излива върху му.

— Аз добре, маста Лукас — отвърна с разтреперан глас Момис и се обърна по посока на нисколетящия самолет, който постепенно се отдалечаваше от тях.

— Японец пилот, той не добре.

Лукас чу характерното кашляне на самолетния двигател. Един от куршумите на Момис явно го беше улучил. Дали наистина „Индипендънс“ беше отбелязал първия си боен успех във войната?

— Май че си прав — отвърна той на щастливия островитянин. — Негодникът няма да може да стигне до базата си.

Изстребителят летеше, оставяйки след себе си тънка диря от черен дим. „Пилотът определено има проблем“ — каза си Лукас. Но да отбележиш победа означаваше да представиш доказателства на властите в Порт Морсби. Боже, как само щеше да се изненада баща му, когато той му разкажеше. Редник Лукас Кели от СДНГ е свалил

японски изстребител. Тъй като беше капитан на шхуната, заслугите за победата щяха да се припишат на него. Момис като картечар също щеше да бъде награден.

Самолетът беше близо до хоризонта. Лукас направи бързи изчисления за курса му. Изглежда, ранената птица търсеше безопасност в тихи води. С малко късмет те дори можеха да намерят мястото на падането и да пленят пилота и стрелеца му — ако, разбира се, бяха още живи.

Пасторът, Елза и Меган излязоха на палубата веднага щом чуха двамата мъже да крещат. Нападението беше станало толкова внезапно, че времето им позволи само да слязат долу и да си навлекат спасителните жилетки. Съборени на земята от взривовите на бомбите, когато успяха да се окопитят и да се изправят, сражението вече беше приключило. Те трепереха, но имаха смелостта да се покажат на палубата. Меган провери за ранени, които да се нуждаят от квалифицираната ѝ медицинска помощ. Не видя кръв или други признаци на травми нито у Момис, нито у Лукас. И двамата се хилеха като обезумели на нейните въпроси.

— Видяхме сметката на негодника! — накрая ликуващо изрече Лукас. — Сега е време да отидем и да си приберем трофея, преди акулите да са ни изпреварили.

Тя не смяташе, че е разумно да преследват улучения самолет. Ами ако боят беше привлякъл вниманието на японски кораби или самолети в района? С дивашкото изражение на лицето Лукас Кели приличаше на старовремски пират. Без съмнение това беше някакъв вид мъжкарско поведение и перчене — да рискуваш всичко, за да си получиш военния трофей.

Меган беше права. Пилотът успя да предаде сигнал за помощ, преди да падне със самолета в морето. Сигналът беше уловен от една излязла на повърхността японска подводница, чиято задача беше да спасява в морето свалени пилоти. Тази подводница беше И-47, командвана от капитан Кеншу. На борда ѝ плаваше и старши матрос Фуджи Комине.

Японският капитан бързо начерта курса до сваления изстребител и заповяда спускане под водата. По това време на деня беше светло и със сигурност имаше противникови самолети и кораби, които дебнеха за подводници. Щяха да направят едно скоростно плаване под водата и

да стигнат до последното известно местонахождение на сваления пилот. Капитанът на подводницата не се съмняваше, че сигналът е бил засечен и от силите на съюзниците из цяла Нова Гвинея, както и от патрулиращите вражески кораби. Самолетът беше паднал много близо до местоположението на подводницата в Соломоново море. Затова той пресметна, че има най-голям шанс да спаси пилота.

И подводницата, и шхуната се бяха устремили към едно и също място.

От лицето на Фуджи се лееше пот, докато той дояждаше сушената си риба с ориз. Ядеше с пръсти от купата. Чу как люкът на мостика кула се затвори и екипажът на подводницата застана по местата си.

— Какво има? — попита той един забързал се към торпедното моряк.

— Ще отидем да спасим един наш свален пилот — отвърна морякът.

Фуджи избърса пръстите си в препаската, която продължаваше да носи. Неговото място беше в двигателния отсек, където беше назначен като помощник на механика по поддръжката на дизеловия и електрическите двигатели. Горещината на тропиците в тясното пространство на подводницата постепенно изчезна, щом подводницата се спусна към по-хладните води на океана. Фуджи лесно свикна с новата си роля. Той се намираше във води, които познаваше като петте си пръста и най-накрая чувстваше, че е намерил мястото си в японския флот. Сега беше част от една смъртоносна бойна машина, която дебнеше под водата в търсене на противника. Беше като да живееш в търбуха на акула — хищник, който нападаше мълниеносно нищо неподозиращите жертви.

Но основната му роля не беше в двигателното отделение, а горе на палубата, откъдето щеше да се отправи в поредната разузнавателна мисия, когато настъпеше часът. Засега още не беше спускан на сушата, тъй като на И-47 беше заповядано да напада и унищожава вражески кораби, както и да спасява свалени пилоти.

Фуджи беше чул от другите членове на екипажа, че младият и амбициозен капитан на И-47 не е много доволен от тактиката, предпочитана от адмиралите в имперския флот. Той подробно беше изучавал германската тактика на сформирание на групи глутници от

подводници, които прехващаха конвои и армади от въоръжени до зъби ескадрени миноносци. Именно с помощта на по-голямата численост германците бяха постигнали забележителни успехи в подводната война, потопили внушителен брой британски кораби с огромен общ тонаж. Макар и да не го споделяше с никого, капитанът смяташе, че използването на отделни подводници от имперския флот е прахосване на средства, с които би могло да се спечели войната. Но въпреки несъгласието си той продължаваше да изпълнява дълга си и поне сега съзря известна мъдрост зад решението на своите началници. Техен боен другар беше в беда, а те разполагаха с необходимата техника, за да го спасят.

Малко след атаката на японския самолет вятърът отслабна рязко и Лукас трябваше да включи двигателя на шхуната. Скоростта му обаче спадна, а колкото по-скоро се изтеглеше от вражеските води, толкова по-добре щеше да е за всички. Вместо да преследва сваления самолет, най-разумно беше веднага да се отдалечи от това място. Но желанието му да намери самолета и евентуално да вземе пилота в плен надделяха над разума.

Малко преди пладне Момис забеляза улучения самолет в морето.

— Виждам го! — извика той като моряк на китоловен кораб, забелязал плячката.

Дори Меган се поддаде на емоциите и съмненията ѝ изчезнаха, когато видя останките във водата. Тя също беше заразена от ентузиазма на Лукас, макар да се тревожеше за безопасността им.

— Виждам го — извика развълнувано тя и сграбчи Лукас за ръката, докато той завърташе руля, за да насочи кораба към сваления самолет. Под пръстите си Меган усети твърдите му като желязо мускули.

— Японец се качил отгоре на самолет — продължи да докладва Момис. — Мисля той добре.

— Явно ще сваля в Лае четирима пътници — каза Лукас и изключи двигателя на шхуната, която продължи по инерция да се плъзга по повърхността. — Колкото и да не му се иска на един от тях.

Той си даваше сметка, че пилотът най-вероятно е въоръжен, но револверът в кобура му и картечницата на носа щяха да са достатъчни,

за да убедят японеца, че съпротивата е безполезна.

Бяха се приближили до останките на самолета, когато Момис извика тревожно. Радостното вълнение на всички мигом се изпари, когато в спокойните води, от другата страна на самолета, изникна черният нос на подводница.

— Господи! — възкликна Лукас, когато се показва и останалата част на подводницата, а сетне на кулата се вдигна белият флаг с червеното изгряващо слънце. — Мисля, че имаме големи проблеми.

Меган уплашено стисна ръката му. Тя беше чувала ужасни истории за това как японците постъпвали с европейците. Оставаше й само да се моли за бърза и немъчителна смърт.

Капитан Кеншу беше видял през перископа силуета на „Индипендънс“ още на половин километър от мястото. Корабът му се стори познат и когато И-47 се приближи още, той ясно прочете името. Или пред него стоеше кораб призрак, или опитът му да потопи шхуната преди началото на войната се беше оказал неуспешен. Кеншу не беше суеверен, но благодари на предците си, че му дават втори шанс да довърши онова, което трябваше да е приключил месеци по-рано. Той повика Фуджи на мостика. Нямахше защо да бързат и веднага да потапят шхуната, която така безразсъдно беше попаднала в капана. Първо щеше да изпрати абордажна група, която да провери дали на борда й няма нещо значимо от военна гледна точка. После щеше да стреля по кораба с палубното оръдие на подводницата и да спести от ценните си торпеда за по-големи цели.

— Абордажна група, готова за тръгване — заповяда той на помощник-офицера. — Трябва да се качите на шхуната. Старши матрос Фуджи, ти ще отидеш с тях и ще превеждаш при евентуални разпити.

При вида на японската подводница, която беше излязла на повърхността, Лукас се обърка, не можеше да реши какво да предприеме. От отворените люкове на подводницата заизлизаха въоръжени моряци. Той се наруга за глупостта си. Да беше се свързал с брегови съгледвач и да беше съобщил на него координатите на

сваления японски самолет. Но гордостта му беше надделяла и той безразсъдно беше паднал право в капана. Тримата му пътници стояха на палубата пребледнели и умълчани и наблюдаваха как японците приготвят оръдието на палубата, а останалите извадиха две гумени лодки и ги спуснаха във водата до подводницата.

Момис не искаше да изоставя скъпоценната си картечница, но поне се сети да не я насочва към противника. Люисът не можеше да се сравнява с далеч по-голямата огнева мощ на японците. Останалите двама членове от екипажа на Лукас стояха умърлушени и обвиняващо гледаха към капитана, който им беше навлякъл тази беда. Моряците в лодките загребах енергично. Едната лодка се насочи към сваления пилот, а другата — към тях.

— Какво ще правим? — попита Меган шепнешком, макар че японците все още бяха на около двеста метра от шхуната.

— Нямаме голям избор — отвърна Лукас. Стомахът му се беше свил. Как можа да постъпи толкова глупаво и да застраши живота на пътниците? — Ще чакаме и ще видим дали дребните негодници ще ни позволят поне да се качим на една от спасителните ни лодки, преди да потопят „Индипендънс“. Това е най-доброто, на което можем да се надяваме.

— Не е много утешително. Мислех, че имаш по-добра идея.

— Съжалявам. Мога само да искам прошка за собствената си глупост. Държах се като пълен идиот.

Лодката с четиримата въоръжени моряци беше на метри от шхуната, когато един от тях се изправи и се провикна:

— Нека се покаже капитанът на „Индипендънс“.

Лукас се изуми, че думите бяха произнесени на английски. Той отиде до перилата.

— Аз съм капитанът на шхуна Инди... — Той млъкна, когато видя срещу себе си Фуджи Комине. — Фуджи?

Японецът явно също беше доста изненадан да види стария си съученик на борда на кораба.

— Лукас — измърмори. — Качваме се на борда — продължи с колкото се може по-твърд тон. — Ако имате оръжие, предайте го. Всички членове на екипажа и пътници да се съберат на едно място и да излязат напред.

Лукас се обърна към пътниците и екипажа, които излязоха напред, както им беше наредено.

— Ръцете на главите — продължи Фуджи, хвана се за перилото и се качи на борда. После размаха пистолет към Лукас и останалите от групата, които стояха уплашено с вдигнати ръце, докато шхуната леко се поклащаше под краката им. Скоро на борда се качиха и другите японци от абордажната група.

— Призовавам те да проявиш чест и да пощадиш живота на екипажа и пътниците — каза Лукас, когато Фуджи застана пред него. — Ако не заради друго, поне заради добрите стари времена.

— Вие сте врагове и се покрихте с безчестие, щом позволихте да бъдете хванати толкова лесно — отвърна с презрение Фуджи. — Затова не можете да претендирате за честно и достойно отношение към вас.

— Една цивилна шхуна против вашата подводница. Това ли наричаш честен двубой? Все пак аз успях да сваля един от самолетите на прославения ви флот.

— Ти ли го свали? — попита японецът вече с известно уважение в тона. — С какво?

— С моята картечница „Люис“, монтирана на носа. Вашият пилот се опита да ме потопи.

Фуджи се обърна към другарите си и им заговори на японски. По начина, по който реагираха, пролича, че и те демонстрираха известно уважение към капитана на шхуната и неговия екипаж.

— Разказах им за твоя подвиг. — Фуджи отново се обърна към Лукас: — В такъв случай ще бъдете подложени на по-малко безчестие и унижение.

— Ако си човек на честта, Фуджи, ще позволиш на екипажа ми и пътниците да се качат на спасителната лодка заедно с необходимия запас от вода и храна. Знам, че няма да ме оставиш жив, но поне в името на някогашното ни приятелство в Папуа остави ги да си тръгнат.

— Не става въпрос само за мен — изсъска японецът. — Съгласен съм да пусна екипажа и пътниците. Прав си, че възнамерявам да те убия. Навярно вече си забравил инцидента на плажа в плантацията на Ман. Тогава твоят приятел Карл Ман удари баща ми. Баща ми изгуби мъжкото си достойнство пред мен, неговия син. Подобни обиди се заплащат само с кръв.

— Ама тогава бяхме деца — възкликна Лукас. — Искаш да кажеш, че през цялото това време си таил обида за тази дребна случка? Що за побъркан тип си ти?

Фуджи се изчерви от гняв и с бързината на нападаща змия или акула удари с дръжката на пистолета Лукас по лицето. Лукас усети как желязото го удари по носа и макар че веднага бликна кръв и опръска и двамата, австралиеца не вдигна ръце инстинктивно, за да се предпази. Ако го беше направил, щеше да покаже на японския моряк, че го е заболяло. Той разполагаше само с едно оръжие, за да победи мъжа срещу него — своята гордост и предизвикателност.

Всичко стана много бързо. Лукас разбра за приближаващия самолет по сигнала на сирената, която заработи на подводницата. Последваха викове от кулата мостик. Фуджи и неговата абордажна група очевидно разпознаха сигнала, защото на лицата им веднага се изписа тревога и объркване. Тъй като Фуджи беше командир на групата, той разбра, че има на разположение само броени минути, за да се върне на подводницата, преди тя да се потопи под водата. Огледа се отчаяно наоколо, за да оцени ситуацията, и забеляза нисколетящия двумоторен чипонос бомбардировач „Бофайтър“, идващ от изток.

Лукас вече знаеше какво да направи, за да оцелеят. Той се метна върху Фуджи и двамата се търколиха по палубата. Момис изръмжа и се хвърли срещу останалите трима японци, които в паниката си откриха стрелба. Един от моряците, разколебан между това да напусне спешно кораба и да изпълни задължението си да екзекутира пленниците, направи избора си и стреля. Двама от пленниците загинаха моментално, разкъсани от куршумите. Останалите от абордажната група скочиха в лодката и започнаха да се отдалечават от шхуната.

Фуджи замахна и отново удари по-едрия от него Лукас в лицето. Той изпъшка от болка и отпусна хватката си. Изведнъж Момис сграбчи японца и Лукас се претърколи настрани. Момис метна дребния японец и го хвърли зад борда. Фуджи падна във водата и потъна.

Лукас се изправи и се втурна към картечницата. Нисколетящият австралийски бомбардировач избръмча над тях и изстреля няколко откоса по подводницата с монтираните на носа му картечници.

Лукас завъртя картечницата към палубата на подводницата, където моряците до оръдието чакаха другарите им да се отдалечат с лодката от шхуната, за да открият огън. Куршумите от люиса се забиха

във водата, близо до моряците при оръдието. Те отвърнаха на огъня и Лукас чу как един от снарядите мина над главата му и избухна във водата на неколкостотин метра от шхуната.

Стрелбата на картечницата беше заглушена от бръмченето на кръжация над тях самолет, който също стреляше със своите картечници. Шумът беше оглушителен. Лукас знаеше, че в момента подводницата е заплашена от пълно унищожение. Изплувалата на повърхността подводница, изненадана от въоръжен самолет, беше беззащитна като обърната по гръб костенурка.

И-47 не изчака завръщането на абордажната група, а продължи гмуркането си в морските дълбини, докато накрая на същото място остана само разпенена вода. Бофайтърът набра височина, за да извърши поредното си пикиране. Лукас свали празния пълнител и пъкна нов. В същото време се обърна назад и видя телата на другарите си в локви от кръв, а безжизнените им очи вторачени в небето. В пристъп на ярост и тъга Лукас насочи картечницата към лодката с тримата японски моряци. Тя беше на около сто метра от него и той внимателно нагласи прицела. Сетне изпрати няколко откоса в струпалите се в лодката японци. Стрелбата му беше точна и водата около лодката скоро почервения. Ако бяха останали живи, те щяха да загинат от челюстите на акулите, привлечени от миризмата на кръвта. Изкарал гнева си върху неприятеля, Лукас се притече на помощ на оцелелите от екипажа и пътниците.

Бофайтърът направи кръг над „Индипендънс“ и се насочи към базата си, някъде в Нова Гвинея или в Папуа, оставяйки Лукас като победител във втория сблъсък между шхуната и И-47.

Фуджи не беше мъртъв. Докато бомбардировачът от Кралските австралийски военновъздушни сили сипеше куршуми върху подводницата, той доплува до останките от сваления самолет и се хвана за крилото. В това време И-47 се потопи под водата. Тъкмо понечи да махне на моряците в лодката, когато пред очите му те бяха разкъсани от картечния огън, открит от „Индипендънс“. Той веднага се гмурна под крилото, за да се прикрие. После видя как „Индипендънс“ с включен двигател се отдалечи от мястото и стиснал с две ръце крилото, зачака. Внезапно се появи ято акули и бавно и спокойно

заплува в кръг около лодката. Фуджи стана свидетел на кървавата гледка. Морските хищници разкъсаха останките на неговите другари. След като „Индипендънс“ се скри, той се качи върху крилото на самолета. Имаше късмет, че избягна акулите.

Настъпи нощ. Фуджи изпитваше ужасна жажда, която го докара до лудост. Вкопчил се в крилото, той дори не забеляза черния продълговат силует, който излезе от морето. Капитанът на надупчената с куршуми И-47 беше изчакал, докато премине опасността, за да отстрани повредите. Наблюдателят на мостика забеляза Фуджи и от подводницата изпратиха лодка да го прибере.

За капитана на И-47 двете срещи с регистрираната в Папуа шхуна бяха завършили с поражение. Фактът, че една нищо и никаква шхуна успя два пъти да устои на неговите опити да я потопи, накара младия капитан да се замисли върху духовните аспекти на кармата и съдбата. Ако отново срещнеше тази шхуна, той определено щеше да изстреля по нея едно от ценните си торпеда, за да е сигурен, че е унищожена.

Кеншу скърбеше за загиналите си другари. Поне успя да спаси старши матрос Фуджи. Щеше да закара подводницата за спешен ремонт в базата в Рабаул. И когато ремонтът приключеше, той щеше да се върне в папуански води.

23.

Върнал се от базовия лагер в планините западно от Лае, Джак Кели, нарамил пушка и препасал войнишката си раница, едва позна Порт Морсби. Градът беше превърнат в руини. Сериозните поражения бяха резултат от въздушните бомбардировки, извършвани от японската авиация буквално през ден. Атаките бяха насочени срещу военните части, изпратени от Австралия, за да защитят жизненоважните пристанищни съоръжения. Поне кръчмите в града още работеха и даваха известно облекчение от стреса на войната. Но за Джак Порт Морсби сега беше мрачно място, изпълнено с непознати и уплашени лица на млади войници, дошли тук далеч от дома си.

— Джак Кели, ти ли си стари негоднико? Как я караш? — провикна се някой от другата страна на улицата, която беше осеяна с купчини изкривено желязо и парчета шрапнели.

Джак се обърна и видя познатата физиономия.

— Сержант Гроувс... мислех, че ще имаш повече ум в главата и няма да останеш тук. Мислех, че си отишъл в буша с канаките.

Полицейският сержант пресече улицата и двамата се ръкуваха. Някога той трябваше да остави Джак незабелязано пред външната врата на неговия приятел Паул Ман. Защото да понесе укорите на Карин Ман за сержант Йън Гроувс беше по-лошо и от това да го затворят в участъка за една нощ за пиянство.

— Виждам, че отново си станал военен — отбеляза сержантът, след като видя трите ивици на ръкава му. — Само гледай да не ми се появиш в нетрезво състояние.

— Аз не съм напуснал частта си самоволно — отвърна Джак и се ухили. — Можеш да тормозиш нещастните новобранци, но не и мен.

— Какво те води в Морсби?

— Дадох ми отпуск и се надявах да се видя със сина си, когато се върне с „Индипендънс“. Да си чувал нещо за шхуната?

Йън поклати глава.

— Знам само, че преди няколко седмици „Индипендънс“ участва в някаква евакуация от Финшхафен.

— Благодаря ти, приятелю. Може да отседна за ден-два в дома на Сен.

— Куонг Ю Сен ли?

— Да не би да познаваш друг китаец със същото име? Защо питаш?

— Просто така. — Сержантът свали фуражката и се почеса по оплешивяващата глава. — Знам, че Сен ти е приятел. Но е добре да ти кажа какво подочух от военните. Момчетата от свързочните части са прехванали радиосеанси, приемани и излъчвани от неговия район. Но тъй като не са могли точно да засекаат координатите, не са убедени, че сигналът е идвал от дома на Сен. Който и да изпраща тези сигнали, той предава на някакъв японски код. Свързочниците обикновено не са много словоохотливи по тези въпроси.

— Щом не са могли да засекаат координатите, сигналите са могли да идват от японски кораб или от подводница, които са се намирали близо до брега, в района на къщата на Сен — предположи Джак.

— Свързочниците са сигурни, че предавателят е в статично положение.

— Трябва да има някаква грешка. Познавам Сен от години. Той не е способен на такова нещо. А и как би могъл да шпионира за японците, след като китайците ги мразят не по-малко от нас. Не може да бъде, той не би предал приятелите си. Сигурно предавателят се намира близо до къщата му. Както и да е, обещавам да огледам на място.

— Благодаря ти, Джак. — Сержантът отново си сложи фуражката на главата. — Дано да разбереш нещо за момчето си по-скоро. Познавам младия Лукас. Метнал се е на теб.

Джак се усмихна, стисна ръката на сержанта и продължи към дома на Сен.

След три часа той накрая стигна до къщата на Сен, разположена в буша. На прага го посрещна старият градинар.

— Ялия, ю стап гут ор ногат? — попита Джак.

Ялия отговори с усмивка:

— Аз добре, маста Джак.

— Маста Сен, и стап ве? — попита Джак и градинарят махна с ръка към къщата.

— Тенк ю тру — каза Джак, отвори портата и стъпи на поддържаната пътека от чакъл, оградена от двете страни от красиви бугенвиллии. Той се изненада, когато видя Айрис на верандата. Джак се възхити на благородната красота на тази жена, която беше изстрадала толкова много за две десетилетия от живота си.

— Айрис, здравей. Как си? — попита я Джак, когато тя стана да го посрещне.

— Джак, толкова се радвам да те видя. — Тя се усмихна. Този човек ѝ напомняше за добрите стари времена, когато беше лудо влюбена в неговия английски партньор в експедицията, лорд Джордж Спенсър. Айрис импулсивно хвана дланите му и вдигна очи към него. — Виждам, че не си добре.

— Само лек пристъп на малария. Командирът ми даде отпуск в Морсби, за да се възстановя. Хрумна ми да дойда при вас и да попитам Сен дали ще може да ме приюти за няколко дена.

— Сигурна съм, че с удоволствие ще го направи — отговори Айрис и поведе Джак към един от бамбуковите столове. — Ще накарам прислужницата да ни донесе чай и кифлички.

Джак уморено се отпусна в удобния бамбуков стол и подпря пушката на стената.

— Как е Мари?

— В последното си писмо пише, че е добре и че е щастлива. Работи при господин Том Съливан в Сидни — отвърна Айрис, след като даде нареждания на прислужницата. — Господин Съливан я назначил да отговаря за продажбите на френски парфюми на козметичните магазини. Изглежда, френският език ѝ помага в продажбите. Тя е добре и материално, дори си има собствен апартамент и...

Айрис млъкна, когато на верандата се появи Сен, облечен в бял тропически костюм. Джак стана, за да поздрави приятеля си.

— Прислужницата ми каза, че си тук — каза домакинът и макар тонът му да беше дружелюбен, Джак си отбеляза, че приятелят му не му подаде ръка. — Само си дошъл да ни видиш или да пренощуваш?

— Радвам се да те видя, стари приятелю — отвърна Джак с известно неудобство. — Надявах се, ако може да остана няколко дена при теб, ако, разбира се, си съгласен. В момента в Морсби е трудно да намериш къде да пренощуваш.

Сен като че се замисли върху молбата му и Джак усети, че няма да му е много приятно неговото присъствие.

— Виж, ако не е удобно, ще се върна в Морсби.

— Не, не, Джак, ти винаги си добре дошъл в дома ми. Ще те настаня под навеса зад складовата постройка. Става ли?

— Важното е да има покрив и меко легло. Пак е по-добре от мястото, където трябваше да спя през последните няколко седмици.

— Значи въпросът е уреден — отвърна китаецът и накрая протегна ръка. — Разбрах, че ще ви сервират чай с кифлички. Нали няма да имате нищо против да ви правя компания?

Джак придърпа още един бамбуков стол и тримата седнаха заедно сред красотата на тропическата градина — идиличен и спокоен оазис в разбунения от войната свят. Часовете минаха незабелязано в приятни разговори. Обсъдиха как Айрис смята да оползотвори парите от наследството, завещано от покойния ѝ годеник.

Привечер Сен повика един от местните прислужници и му нареди да покаже на Джак мястото за спане в склада. Беше от гофрирана ламарина с походно съгъваемо легло, мрежа против комари, керосинова лампа и сандък, който служеше за масичка. „Помещението“ не разполагаше с необходимата мебелировка, но беше добре проветрявано, с висок таван и прозорци.

Джак остави раницата и пушката до леглото и благодари на прислужника. Беше много уморен, пристъпът на малария беше отнел силите му. Почти веднага щом легна, той заспа дълбоко. Когато прислужникът се върна да го повика за вечеря, видя, че австралийският войник спи, и реши да не го буди.

Няколко часа по-късно Джак почувства, че някой го бута за рамото.

— Джак, събуди се.

Той бавно отвори очи и с изненада установи, че вече е нощ.

— Сигурно съм поспал малко повече — измърмори той. — Айрис! Колко е часът? — попита, надигна се на лакти и примигна.

— Мисля, че е полунощ — неуверено отвърна тя. — Трябва да поговоря с теб за нещо важно.

Джак потърси пипнешком керосиновата лампа. С умението на стар войник, който знае кое къде се намира, той взе в тъмното кибрит и запали една клечка. Видя угриженото лице на Айрис. Запали лампата и

я постави на дървения сандък. Тогава осъзна, че е заспал с дрехите си. Потърси пушката до леглото — беше там, където я беше оставил. Добре, че не беше заспал на вражеска територия, където подобно нещо можеше да му коства живота.

— Какво толкова спешно има — попита Джак и разтърка очи, — че си дошла в този късен час?

— Изчаках Сен да заспи.

Той долови страх в гласа ѝ.

— Защо е тази тайнственост?

— Дойдох при теб, защото няма към кого друго да се обърна за помощ. Мога ли да ти имам доверие, Джак?

— Не виждам защо да не можеш. Какво има?

— Мисля, че зет ми изпраща информация на японците. Знам, че той има радиостанция.

Щом чу тези думи, Джак мигом се разсъни.

— Напълно ли си сигурна? Можеш ли да го докажеш?

— Видях го да предава по радиостанцията. Освен това разбрах, че някакъв японец на име Фуджи е живял при него за известно време точно преди аз да пристигна в Морсби. Местните, които работят при Сен си шушукат. Прислужникът също потвърди слуховете.

— Защо не съобщи за това в полицията на Порт Морсби?

— Защото в момента съм персона нон грата за властите заради евразийския си произход. А и се боях, че ако съобщя за Сен, могат да ме пратят в затвора само защото съм живяла в една къща с шпионин. Чаках ти или Лукас да дойдете.

Джак навъси чело.

— Вярвам на всичко, което казваш. А това ме изправя срещу моя стар приятел. Първо, искам да ми покажеш къде крие радиостанцията.

На лицето на Айрис се изписа страх.

— Боя се да вляза в кабинета му. Може да ни види.

Той взе пушката.

— Докато имам това, не може да ни стори нищо. Да вървим и да говорим със Сен.

— Има и още нещо — каза тя, докато вървеше след Джак, който държеше лампата в едната ръка и пушката в другата. — От тукашните момичета чух, че този японец, който е живял при зет ми, има жена в

едно село на брега южно оттук. Те казват, че жената е бременна от него.

— Знаеш ли името ѝ?

— Тя е моту, казва се Кийла. Селото не е далеч оттук.

Джак замълча, щом стигнаха предната веранда на къщата. Спря се, постави лампата на земята и издърпа затвора на пушката, вкарвайки патрон в цевта.

— Ти носи лампата — прошепна ѝ той.

Двамата влязоха в къщата. Щом стигнаха кабинета на Сен, Айрис показа на Джак къде е скрита радиостанцията. Той остави пушката на пода и коленичи, за да отмести капака на скривалището. Откопча куфарчето, отвори капака и видя радиостанцията.

— Беше само въпрос на време — тъжно се обади зад тях Сен, застанал на вратата.

Джак внимателно се обърна, за да грабне пушката, но видя, че Сен не е въоръжен.

— Не те разбирам — каза с глас, изпълнен с тъга и разочарование. — Познавах те от години и бих ти доверил живота си. Как можа да се съгласиш да сътрудничиш на японците, особено като знаеш за жестокостите, които те вършат със сънародниците ти в Китай?

— Нямах избор, Джак — въздъхна китаецът. — Все пак съм доволен, че ти откри пръв, а не някой непознат.

— Та ти работиш за хората, които искат да избият всички ни... защо?

— Изнудиха ме. Но ще ти разкажа всичко на чаша уиски. Пушката няма да ти е необходима — добави. — Отдавна се готвех за този ден и не искам никой от семейството ми да пострада. Това е единственото, за което те моля.

Джак кимна и свали пушката. Той видя в очите на стария си приятел, че се е примирил със съдбата си. Тримата отидоха в хола, където Сен имаше добре заредено с алкохол барче. Той извади бутилка хубаво шотландско уиски и три чаши. Айрис мълчеше, загубила ума и дума от събитията, които се бяха развили толкова бързо. Тя очакваше зет ѝ да окаже съпротива, ако бъде притиснат в ъгъла, но реакцията му я изненада.

— Преди последната война германските власти в Нова Гвинея се свързаха с мен и ми предложиха да работя за тях — започна разказа си Сен. — Мисля, че беше през 1912 или 1913 година. Накараха ме да се преместя в Папуа и да шпионирам срещу вас, австралийците.

— Защо точно ти?

— Защото вече имах добре организиран бизнес за набиране на местни работници. Европейците ме приемаха по-лесно, защото се нуждаеха от работници за златните им мини и плантациите. Събирах и изпращах информация буквално за всичко.

— И си ме използвал? — изумен попита Джак.

— Не, Джак, ти ми беше истински приятел и аз винаги съм те харесвал и уважавал. Никога не съм те използвал.

Това обаче беше лъжа, тъй като Сен беше използвал Джак и Паул Ман, за да се отърве от печално известния и брутален търговец на местни работници Тим О'Лиъри. Той съзнателно беше прибягнал до способностите и авторитета на двамата, за да премахне от пътя си жестокия търговец, който можеше да го издаде на австралийците.

— Дейността ми трябваше да приключи с края на войната, но когато германците подписаха пакт с японците, аз бях прехвърлен към японското разузнаване заради голямото ми значение за техните операции в тази част на света. Фуджи Комине се върна и ме заплаши да ме издаде на австралийските власти, ако откажа да му се подчинявам. Аз съм лоялен най-вече към моето семейство. Трябваше да правя каквото ми се нареди. Не исках да помагам на японците, а и като китаец ги мразя. Моите предци от векове ги наричат пренебрежително „хората маймуни“. Това е всичко, което мога да кажа в собствена защита. Готов съм да докажа, че много съжалявам, че склоних да сътруднича на Фуджи.

Джак стана и отиде до библиотеката. Върна се с пушката.

— Можеш да ми докажеш, че съжаляваш за решението да работиш за проклетите японци — каза и свали предпазителя на оръжието, след което неочаквано я подаде на Сен. Слисан, китаецът взе пушката. — Насочи я към мен — продължи Джак. — Повярвай ми, трябва само да дръпнеш спусъка и ще имаш един свидетел по-малко. Но ако свалиш пушката, ще обърна земята и небето, за да помогна на теб и на семейството ти да се измъкнете от тази каша. Имам приятели, които могат да ми помогнат.

Сен бавно стана от стола и насочи пушката към Джак.

Айрис остана вцепенена и онемяла от ужас. „Джак Кели е луд — каза си тя. — Сен ще убие първо него, а после и мен.“

Пушката беше насочена към гърдите на Джак и двамата мъже се гледаха в очите. Сен върна пушката на Джак, като му я подаде с приклада към него.

— Съмнявам се, че би го направил със заредена пушка, Джак — каза Сен иронично.

Джак взе оръжието, издърпа затвора и от него изскочи патрон с медна гилза, която проблесна на светлината от лампата. Сен отвори широко очи.

— Трябваше да проверя дали мога да ти вярвам — каза австралиеца и остави пушката настрана.

— Ами ако бях дръпнал спусъка?

— Прекалено добре се познаваме — отвърна Джак, взе чашата с уиски и го изпи. — Ако го беше направил, преценката ми за теб щеше да е невярна и щях да съм мъртъв.

Сен поклати глава. Джак Кели наистина беше единственият човек на земята, на когото можеше да се довери. Такава беше силата на приятеля му. Сега съдбата на семейството на китайския търговец беше в ръцете на австралиеца.

24.

След като началникът на залива даде разрешение, Лукас акостира „Индипендънс“ в Порт Морсби. В товарния отсек лежеше увито тялото на пастор Шмит заедно с това на един от островитяните. Меган пожела двамата мъже да бъдат погребани на сушата, вместо да ги спуснат в морето, както искаше Лукас. Тя настояваше, а и Лукас прецени, че без това скоро ще стигнат в града. След като влязоха в пристанището, останалите живи от екипажа и пътниците се събраха на палубата, за да погледат трескавото товарене и разтоварване, което кипеше на пристана. Елза Щал беше разочарована от Порт Морсби. Застанала на носа на „Индипендънс“, тя видя не някогашното спокойно градче, а купища руини, останали след японските бомбардировки. Тук и там от бомбардираните сгради към небето се извисяваха стълбове дим. Пристанището беше претъпкано с товарни кораби, които разтоварваха запаси за австралийския военен гарнизон. Околните планински върхове бяха опожарени и оголени. Първото й впечатление беше, че е попаднала в обширен недостроен завод без покрив.

— Преди не беше така — каза Меган тихо, застанала до нея. — Помня Морсби като оживено и пъстро градче, изпълнено с образи, каквито никъде другаде не можеш да видиш.

— Сигурно е било чудесно, преди войната да стигне дотук — отвърна Елза. — Де да можех да го видя.

— Лукас ми каза, че по радиостанцията е уредил да се срещнете с твой колега журналист. Ако не го намериш, можеш да отседнеш при мен.

— Благодаря, Меган, но съм сигурна, че господин Фей ще ме чака. Ако имам някакви затруднения, ще се възползвам от любезното ти предложение.

Шхуната доближи пристана и с маневриране застана между два огромни американски товарни кораба. Шумът от товарно-разтоварната дейност се чуваше ясно. Мъже ругаеха, докато под безпощадното тропическо слънце разтоварваха сандъците. Елза трепна, тъй като не беше привикнала към подобни сквернословия в своята религиозна

среда в Ню Йорк. Меган изглежда беше свикнала. Елза предположи, че навярно като медицинска сестра ѝ се е налагало да ги чува от пациенти.

— Според теб Лукас ли е виновен за случилото се край Лае? — внезапно попита Меган, сякаш през цялото време е мислела по този въпрос. — Той само изпълняваше военния си дълг.

Елза се обърна към нея:

— Не, не го обвинявам за случилото се. Война е, а на война се случват такива неща. Мъчно ми е, защото виждам как му се отрази смъртта на пастора. Ако мислиш, че го мразя, грешиш. Просто бях много близка с пастора и той ми беше като баща. Гибелта му е тежка загуба за мен.

Меган се обърна настрана, за да гледа приближаващия пристан. Момис се затича с въже по палубата, а Лукас съсредоточено въртеше руля ту наляво, ту надясно, за да не се блъсне с двата товарни кораба. Меган долови гнева и болката му. Искаше ѝ се да убеди капитана на шхуната, че двете с Елза не го винят за случилото се. Колко различно беше всичко тук преди няколко месеца, помисли си тя. Беше вечен празник, танци, игри на тенис, пикници и разходки по плажа. Всичко това беше приключило, когато мъжете заминаха в армията.

Накрая приключиха маневрата и Лукас помогна на двете жени да слязат на брега.

— Благодаря, Лукас — каза Елза и импулсивно го целуна по бузата.

Той се изненада, но прие целувката като жест на съчувствие за гнева, който изпитваше.

— Надявам се да се срещнем пак — каза той. — Съжалявам за смъртта на пастора. Той беше изключителен човек и се занимаваше със свято дело.

— Сигурна съм, че Бог ще му въздаде по заслуги за саможертвата — отвърна Елза. — Аз също се надявам някой ден отново да се срещнем.

Лукас я съпроводи с поглед, докато тя тръгна по пристанището, без да обръща внимание на подсвиркванията на мъжете, които се спираха да я погледат. Тя беше рядкост в света, доминиран от мъже, тъй като повечето европейски жени и деца отдавна бяха евакуирани от Порт Морсби. Само местните работници не изразиха открито

възхищението си от красивата млада жена, която незнайно как се появи сред тях. Защото ако го направеха, щяха да си навлекат гнева на европейските си колеги.

— Е, Лукас — обърна се към него Меган, за да се сбогува. — Ще се видим отново, надявам се, но не дай боже, в моята болница. — Той протегна ръка към нея. — Щом Елза може да те целува за сбогом, защо и аз да не мога — добави тя с лукава усмивка.

Отначало Лукас не знаеше как да реагира, но после отвърна на целувката ѝ. От доковете се донесоха насърчителни викове и подсвирквания:

— Само така, приятел.

— Кой е щастливецът днес, а?

Меган рязко се отвърна от него и каза:

— Е, редник Лукас Кели, ако имаш път към болницата, ела да ме видиш.

— Момис — провикна се Лукас, — помогни на дамата да си занесе багажа до болницата.

Момис се отзова веднага и грабна куфара на медицинската сестра.

— Благодаря — каза тя, обърна се и тръгна, поклащайки бедра. Лукас я гледа, докато не се скри в тълпата. Той още беше изумен и не знаеше как да тълкува поведението ѝ. В края на краищата тя сигурно имаше много ухажори. Той не беше нито офицер, нито дори се сражаваше на фронта с японците. Какво тогава беше видяла в него?

Юджийн Фей чакаше Елза и я посрещна, когато тя слезе от кораба.

— Госпожице Щал, ето тук, ако обичате — провикна се той и едва не го сгази военен камион с брезентово платнище отзад.

Елза видя мъж на средна възраст, облечен в американска бойна униформа, от чието обилно потене по униформата се бяха появили тъмни петна. Носеше очила и имаше оня уморен, отегчен и отнесен поглед като на повечето военни кореспонденти. Те рискуваха живота си, за да пишат репортажи, които редакторите после определяха като твърде ужасяващи, за да бъдат отпечатани и да не са в противоречие с държавната пропаганда.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Фей. — Елза му подаде ръка.

Той взе куфарите ѝ и ѝ посочи паркирания додж.

— Казвайте ми Джийн — отвърна той и се усмихна. — Осигурил съм транспорт и вие ще отседнете при мен на летище „Севън Майл“, докато не ви пратят бог знае къде другаде в това забутано място на земното кълбо. Добре дошли в ада. Поне не е толкова лошо като там, откъдето идвате. Със сигурност сте чули, че японците са завзели Лае и Филипините, изглежда, също вече са изгубени. Нещата не са добри в тази част от света.

— Не, не съм чула. — Тя отвори вратата на колата, а Юджийн Фей седна на шофьорското място.

— Още не мога да свикна с този проклет десен волан — измърмори той и запали стартера. — Скапани австралийци, във всичко гледат да копират англичаните.

— Виждам, че сте прихванали едно от любимите прилагателни на австралийците — отбеляза Елза и хладно се усмихна.

— Така ли? И кое? — попита той и превключи на скорост. — Скапана... сигурно поддържате тесни контакти с австралийските ни съюзници. Юджийн хвърли крадешком поглед към Елза. — Доста сте наблюдателна за жена. Май ще станете военен кореспондент.

— С моята акредитация наред ли е всичко?

Елза имаше предвид така жадуваното от колегите ѝ разрешение на правителството да работи и да се движи заедно с военните части на съюзниците.

— Честно да си кажа, малко се изненадах, че Чичо Сам е решил да изпрати точно вас. — Юджийн натисна клаксона, за да подкани един армейски джип пред тях да побърза. — Освен това сте родена в Германия. Навярно имате връзки на много високо ниво в правителството.

Тя не отговори. Благодарение на заслугите на втория си баща пред американското правителство и дейността му срещу Хитлер, както и на влиянието на лютеранската църква върху местния ѝ сенатор, тя се беше сдобила с акредитация.

Юджийн продължи да я информира за военните действия. Войната в Тихия океан беше започнала едва преди няколко месеца, а японците бяха завоювали цяла Азия и по-голямата част от Пасифика.

Врагът се беше приготвил да се нахвърли и върху Порт Морсби, след което щеше да концентрира силите си и да удари австралийския континент. Вече бяха предприети разрушителни бомбардировки по северноавстралийските крайбрежни градове. Дарвин, Бруми и други градове бяха пострадали доста сериозно. Освен това японците бяха унищожили много кораби и самолети. Засега броят на човешките жертви се държеше в тайна от населението на южните градове, за да не се създава паника.

— Мислите ли, че японците ще превземат Порт Морсби? — попита Елза.

Юджийн се почеса по главата. Минаха покрай изоставено местно селище. Къщите бяха построени върху дървени подпори направо в морето.

— Имам лошото предчувствие, че ние ще сме следващите в тази част на света. Говорих с много австралийски офицери и цивилни. Всички те смятат, че е само въпрос на дни японците да нахлуят в града.

— Откъде ще нападнат? — попита тя и вече съставяше първите си кореспонденции от фронта в Папуа.

— Предполагам, че от морето. След Пърл Харбър ние нямахме много време да излекуваме раните си. Най-логично би било японците да продължат устрема си, след като са набрали такава инерция. Флотът им ще бъде начело на атаката. Тази война се очертава да бъде предимно военноморска.

— А австралийците дали биха могли да задържат японците при Порт Морсби?

Юджийн се намръщи.

— Те се представиха добре в последната война, но тук са изпратили невръстни момчета, които не са могли да заминат с експедиционния корпус в Близкия изток и Северна Африка заради възрастта им. Ако върнат частите си от Близкия изток, може и да удържат, но не и при сегашното положение. Не, без подкрепата на Чичо Сам и добре обучени войски те нямат шанс. Въпрос на време е да ни евакуират оттук.

Елза се умълча. Тя беше дошла в Папуа и Нова Гвинея, за да търси истинския си баща. Именно затова беше приела и поръчението от вестника. После войната в тази част на света обърка всичките ѝ

планове. Сега Папуа беше изправена пред нашествие на бруталния враг и като военен кореспондент тя трябваше да бъде на предната линия. Поне така можеше да се прочуе с репортажите си за войната. Тя не изпитваше страх, а по-скоро вълнение, че ще вземе пряко участие в исторически събития. Дали не беше наследила това странно желание да изпита себе си в опасност от човека, чиято кръв течеше във вените ѝ? Тя обичаше втория си баща като роден, но желанието ѝ да открие корените си беше много силно. Когато откриеше къде живеят нейните чичо Паул и леля ѝ Карин, те щяха да ѝ кажат къде е този Джак Кели.

Сен беше станал двоен агент — рядка възможност, от която се възползваха хората от австралийското контраразузнаване. В замяна на искреното му желание за сътрудничество той получи гаранции да се погрижат за семейството му. Точно както Джак му беше обещал. Агентът с кодово име „Крайт“ продължаваше да се ползва с доверието на японските си господари и сега можеше да разпространява невярна информация.

Къщата на Сен беше дискретно превърната в център на австралийското контраразузнаване, с проверен персонал за връзка с военните. Местните прислужници туземци бяха предупредени под смъртна заплаха да не обръщат внимание на ставащото в къщата и да не проявяват любопитство. По-високото заплащане беше достатъчно да ги убеди и не се наложи да им се повтаря отново. Освен това те изпитваха гордост, че са били включени във войната срещу японците.

Сен предаваше това, което му подаваха от контраразузнаването. На Джак беше забранено да се среща повече с приятеля си. Не че имаше голям избор. Военната машина се завъртя на бързи обороти и изолира китаеца от външния свят. На Джак разрешиха само да стои в складовата постройка и да се разхожда по плажа. Той обикновено се събличаше и плуваше с часове в тропическите води, после почиваше на плажа под сянката на кокосовите дървета.

Четири дни след разкритието на Сен за шпионската му дейност Кели дочу, че „Индипендънс“ е акостирал в Порт Морсби след много опасно пътуване. Той се приведе в приличен вид и замина за града с колата на един австралийски ефрейтор свързочник. След като ефрейторът го остави на пристана, той се огледа и зърна познатите

очертания на шхуната. Лукас беше на палубата с Момис и проверяваше новите въжета, които бяха купили сутринта. Той вдигна за малко очи от въжетата и видя баща си само на метри от него.

— Татко! — провикна се от палубата и Джак скочи на борда с младежка пъргавина. Двамата се прегърнаха силно и се разплакаха.

— Бях се уплашил, че може да са те хванали японците — каза Лукас. — На нас за малко щяха да ни видят сметката.

Джак забеляза промяна в сина си. Той не можеше да прикрие тъгата си дори зад широката усмивка. Нещо се беше случило от последната им среща.

— Какво има? — попита бащата и синът като че се поколеба, преди да му отговори:

— Изгубих двама свестни хора край Лае. Изгубих ги заради глупостта си.

— Искаш ли да слезем долу и да ми разкажеш всичко. Ще направим и чай.

Лукас кимна и избърса сълзите си с опакото на дланта. Чувстваше се глупаво, сякаш отново беше хлапе, размекнало се толкова лесно пред баща си — онази скала в живота му, която беше напълно непробиваема и неподвластна и на най-големите беди, които съдбата можеше да поднесе на човек. Но Лукас също така беше щастлив, че отново вижда единствения човек, който наистина разбираше какво е да си отговорен за живота на други хора.

Джак напълни двете чаши с горещ черен чай и седна до навигационната маса, докато Лукас му разказваше за събитията от последните две седмици: свалянето на японския самолет, преследването и залавянето им от моряците на японската подводница. Когато продължи със събитията, станали, след като Фуджи се качи на борда на шхуната, Лукас се поколеба.

— Беше ми наредено да превозя пътниците до Лае — каза. — А изгубих пастора и едно от моите момчета. Елза каза, че пасторът се е хвърлил пред нея и Меган — сестра Кейн, за да ги предпази от куршумите на японците. Ако не беше той, сега двете момичета може би щяха да са мъртви. Не биваше изобщо да става така. Аз... — Той замълча, загледан в картата на масата.

— Ако това ще те утеши, ти си войник от СДНГ и си направил точно каквото е трябвало да направиш при дадените обстоятелства. —

Джак сложи ръка на главата на сина си. — Твоята основна задача е да се биеш с противника, а не да бягаш от него. Знам, че е твърде жестоко да говоря на сина си така, но ние сме във война и ако японците продължат да напредват на юг, ние дори не бихме се замислили върху подобни неща. Ти си постъпил правилно и пасторът също е постъпил правилно и смело. В тази война най-важното е да опазим жените и децата — а не просто да се сражаваме за правителството. Каза, че може би си убил Фуджи Комине — добави Джак и по този начин отклони темата, за да престане синът му да се самообвинява. — Аз чух, че Фуджи е бил зачислен към японска подводница И-47 за специални задачи. Това беше същата подводница, която пробви „Индипендънс“ и която уби Вики. Моля се само нашият самолет да я е потопил.

— От това, което видях, почти съм сигурен, че я е пратил на дъното.

— Ако наистина е така, вече ще спя малко по-спокойно. Каква ирония само, че ти си бил на място, за да видиш унищожението на подводницата, отнела живота на Виктория. И си убил човека, замесен в смъртта на Дадемо преди много години. Сигурно има някой старозаветен Бог, който вярва в принципа „око за око, зъб за зъб“. Защото аз самият вярвам... Та какво стана с двете мадами, които возеше? — попита бащата и шеговито го побутна по рамото. — И в двете ли се влюби?

— Татко! Знаеш, че един мъж не бива да смесва работата с удоволствието.

— Коя от двете тогава? Каза, че си ги докарал до Морсби.

— Сестра Кейн беше изпратена тук в болницата. Госпожица Щал, американката, беше твърде загадъчна. Каза, че щяла да търси в Морсби някакви роднини, на което ѝ отговорих, че всички немци са интернирани в Австралия.

— Нали каза, че е американка.

— Родена е в Мюнхен и е емигрирала в Америка заедно с баща си преди около десет години. Тъй като в този край на света преди войната живеяха доста германци, аз я попитах кого точно търси, но тя отвърна, че нямало значение, защото така или иначе разполагала с адрес. Доста неясно говореше през цялото време.

— Да търсиш немски роднини точно по това време е доста деликатна работа. Сигурно затова не е поискала да ти разкрие кои са те.

— Може и да си прав. — Лукас се намръщи. — Както и да е, когато пристигна, я посрещна някакъв янки. Изглежда се грижат за нея.

— Значи си падна по госпожица Щал, така ли? А не по сестра Кейн, с която имах удоволствието да се запозная в района на Моробе.

— Не съм казал такова нещо. Като войник и моряк още не съм обиколил всичките пристанища. А морето е голямо и рибите са много.

Джак се засмя. Преди много години той самият беше споменал, че един моряк си има момиче във всяко пристанище. Лукас беше още млад и разполагаше с доста време, за да открие дълготрайна връзка. Бъдеще? По дяволите, какво бъдеще? Синът му трябваше да се възползва от всяка глътка романтика. А и Джак беше харесал Меган още щом я беше видял. Войната беше в началото и Лукас можеше и да не доживее до края ѝ. Джак беше научил този горчив урок от опита си в окопите на предишната война.

Баща и син дълго разговаряха. После отидоха в бара на хотела. Бяха си пийнали доста, когато прозвуча сигналът за въздушна тревога. Изтичаха на улицата и се скриха в един окоп. Докато земята се тресеше от експлозии, те се смееха, силно опиянени от алкохола. Това беше единственото им средство, с което да прикрият страха си да не загубят най-близкия човек: синът — бащата и бащата — сина. Когато въздушната тревога премина, те се върнаха на пристана, за да видят, че шхуната им е невредима. Отново бяха заедно въпреки всичките опити на японците да ги разделят.

На следващия ден Джак имаше ужасен махмурлук. Той лежеше в койката си и слушаше плискането на водата, както и дразнещото чукане на работещите на пристана мъже. Изведнъж се сети, че името Щал му е познато. Къде ли го беше чувал? Той изпъшка и затвори очи. Щал, Щал... сигурно беше свързано по някакъв начин с Паул Ман. После обаче главата го заболя още по-силно и той забрави всякакви мисли.

Бяха минали само четирийсет и осем часа откакто Меган беше започнала работа в болницата, а вече ѝ се наложи да държи ръцете на двама умиращи войници. И двамата бяха жертви на бомбардировките и медицината беше безсилна пред техните травми и рани. В мирно време тя беше свикнала със смъртта на престарели хора, но във война умираха младите.

Изтощена и физически, и емоционално, тя излезе в градината на болницата. Седна на пейката и се загледа унесено в един местен градинар. Последните думи на втория войник още отекваха в главата ѝ. Той през плач беше поискал да види майка си, преди смъртта да го сграбчи с костеливата си ръка. Защо всички млади мъже постъпваха така? Беше чувала подобни молби толкова пъти през последните няколко месеца.

— Какво си се умислила? — попита тихо някой.

— Какво... — Меган се отърси от мрачните мисли и се обърна.

Беше Лукас, застанал в градината с китка бугенвиллии в ръката. Не го беше забелязала.

— Изглеждаш ми толкова уморена и тъжна — каза той и ѝ подаде цветята. — Хрумна ми, че с тези цветя мога да подобря малко настроението ти.

Меган се усмихна тъжно и забеляза, че Лукас си е убол ръката в тръните. — Дай да ти погледна ръката. — Тя остави цветята на пейката. Раната не беше сериозна, но тя продължи да държи дланта му.

Лукас седна до нея.

— Изглежда, днес не ти е ден — със съчувствие каза той. — Може да ти намеря лек за тъгата.

— И какъв е той?

— Ами, ако имаш малко свободно време, поне през нощта, ще те заведа на място, където цари спокойствие и няма бомби.

— В Австралия ли?

— Не, не в Австралия. Чичо ми и леля ми имат плантация недалеч отгук. Обещах на леля Карин да ѝ гостувам, когато ми се удаде случай. Имам няколко свободни дни, преди отново да отплавам, и си казах, че може да ти хареса. За болестта, от която страдаш в момента, се препоръчва точно такова лекарство.

— С удоволствие, доктор Кели — отвърна тя с усмивка. — Ще поискам един почивен ден. Старшата сестра е много добра и съм

сигурна, че ще ме освободи, ако обеща да изкарам една двойна смяна по-късно.

— Е, ако искаш, можем да тръгнем следобед — предложи Лукас.

— Мисля, че е възможно. Тъкмо ми свърши смяната, така че още сега ще отида да говоря със старшата сестра.

— Чудесно. — Той неохотно отдръпна ръката си от тази на Меган. — Тогава ще дойда днес следобед, за да те взема.

Тя го погледна.

— Лукас, благодаря ти за цветята. Те означават много за мен.

— А, дреболия — неловко отговори той.

— Не бих казала. Трябвало е да пролееш кръв, за да ми ги донесеш.

Лукас се усмихна, помахаше с ръка и се отдалечи.

Следобед той се върна със стар камион модел „Форд Т“. Беше го взел назаем от един приятел, който работеше в залива, с обещанието, че хората от екипажа му ще му наловят риба. Меган го чакаше пред болницата с малък куфар. Носеше пъстра памучна рокля и широкопола шапка. Видът ѝ напомни на Лукас за здравите австралийски момичета от провинцията. При тази мисъл той се усмихна. Тя също беше от провинцията. Протегна се и ѝ отвори вратата.

— Качвай се — каза ѝ. — До няколко часа ще сме в плантацията на Ман.

Тя метна куфара си в камиона отзад и се качи на седалката до Лукас. Това, че не спря и не слезе да ѝ отвори вратата, не я обиди. В края на краищата той беше типичен австралиец мъжкар. Но мъжкар, който я привличаше, и само с факта, че ще се измъкне от разрушения от войната Порт Морсби, тя знаеше, че това ще бъде приключение.

25.

В плантацията ги посрещна местно момче с традиционна за неговото племе препаска и с мачете в ръката.

— Кой си ти? — попита то.

— Маста Лукас Кели — отвърна Лукас и се усмихна, след като разпозна в момчето порасналия син на Дадемо. — Не ме ли позна, Раби?

Младежът се вгледа в него и се усмихна.

— Ти ли си, маста Лукас. Аз мислил, че ти мъртъв. Аз мислил ти убит зад океана.

— Не съм мъртъв, само понякога така се чувствам. Дойдох при маста Паул.

— Аз наглеждал къщата и дърветата на господаря — отвърна Раби и изпъчи гърди. — Не дава на канаки да припарват до къщата.

Лукас забеляза, че младежът се загледа в Меган.

— Това е моята жена, госпожица Меган — представи я.

— Приятно ми е, госпожице — каза той. — Добре, че вие тук. Мой име Раби.

— Приятно ми е, Раби — отвърна Меган и протегна ръка, но той я прие предпазливо.

Лукас каза на Раби, че иска да огледа наоколо, и младежът ги поведе към къщата с нейния ламаринен покрив и широки веранди. Той отвори тънката мрежеста врата, която изскърца с ръждясалите си панти, и Лукас и Меган се озоваха в жилището на семейство Ман. Макар и всичко да беше потънало в прах, Лукас с изненада установи, че къщата и вещите в нея са непокътнати въпреки отсъствието на собствениците. Раби доста добре се беше справил с опазването на имуществото на господаря му.

— В място всичко точно, маста Лукас — каза Раби и той го похвали за добрата работа.

— Аз и моята госпожица ще се оправим — рече Лукас. — Утре сутринта ще си тръгнем. Мога да купя от теб риба, ако имаш.

— Аз хванал днес голям риба. За вас риба подарък.

— Благодаря ти, Раби. Ще кажа на твоя маста, когато се върне, да ти вдигне надницата като награда за добрата ти служба.

Раби засия.

— Ще отида да взема риба за вас — изрече и излезе.

— Как ме представи пред Раби? — попита Меган и го хвана за ръката. — Аз не говоря на техния развален английски, но ми се стори, че чух нещо като „моята жена“.

Лукас я погледна глуповато.

— Казах му, че си ми приятелка. Така най-лесно можах да оправдая присъствието ти тук.

— Такава ли съм наистина?

— Каква?

— Твоя жена?

— Това е въпрос, чийто отговор знаеш само ти — отвърна той и се усмихна. — Що се отнася до мен, аз вече знам какви чувства изпитвам към теб.

— Мисля да отида да поплувам в онзи чудесен залив, който забелязах на идване — рече Меган, умишлено сменяйки темата. — Надявам се, че си си взел бански, защото аз нося моя. Та къде казваш е стаята ми?

— Може би ще се настаниш в спалнята на чичо Паул и леля Карин. Ела да ти я покажа.

Лукас въведе Меган в голяма стая с голямо двойно легло и мрежа против комари. Момичето веднага свали от леглото чаршафите и потърси в гардероба чисти. Той я остави сама и отиде да потърси някои неща, които щяха да са им необходими.

След броени минути Меган дойде при него в дневната с бански костюм и шапка за плуване. Лукас подсвирна при вида ѝ. Той самият вече си беше обул банския.

— Който стигне последен на плажа, ще трябва да сготви вечерята — каза и я остави да тръгне първа.

Те изтичаха до плажа, като Меган първа нагази във водата.

— Ти ще готвиш! — провикна се тя и се потопи блажено във водата на тропическия залив.

— Точно за това си мечтаех — измърмори той и се хвърли върху нея.

Тя бързо се отмести настрани и Лукас се плъосна по лице във водата. В продължение на час двамата си играха като малки деца, после плуваха до пясъчния насип недалеч от тях, където водата им беше до кръста. Щом стигнаха, те погледнаха към кокосовите палми, които нежно се поклащаха на следобедния бриз. В този момент Лукас взе Меган в обятията си и я целуна. Този път тя не се възпротиви, а отвърна на страстта му със страст. Двамата останаха прегърнати, докато тя изведнъж не се изскубна.

— Да се състезаваме до брега — задъхано каза. — Който стигне последен, ще запали огъня.

Лукас беше този, който трябваше да обикаля из палмите и да търси изсъхнали клонки за подпалка. Той влезе за малко в къщата и се върна минута по-късно с кошница, старо войнишко одеяло и голяма коралова риба, която Раби беше оставил за тях в кухнята. Меган беше свалила плувната си шапка и косите ѝ се спускаха върху раменете. Тя вече беше запалила огъня, а Лукас се зае да приготвя рибата по традиционния за народа на Папуа начин. Уви рибата в листа от бананово дърво и я постави върху въглените заедно с плодове от местно тропическо растение, които приличаха на гулия. От кошницата извади бутилка червено вино.

— Никой не иска да пие от тия жабарски напитки — каза намръщено. — Бих предпочел бира, но не можах да намеря. Дано виното да ти хареса.

Меган се протегна като котка до огъня.

— По една случайност аз съм отгледана с вино. Баща ми служи във Франция през последната война и се пристрасти. На всяко ядене пиехме вино. Предимно сотерне и хок.

— Аз пък мисля, че виното едва ли някога ще стане популярно в Австралия — изсумтя той и се зае да отвори бутилката с помощта на парче тел от оградата. След известни усилия тапата излезе и той наля в двете чаши. Меган помириса, след което опита от виното.

— Изборът не е лош за човек, който проповядва против виното — каза.

Лукас също отпи.

— Става, когато няма бира. Да пием този миг да продължи вечно — добави и вдигна чашата си.

— И да се надяваме да не ни се налага отново да опитваме от сандвичите с осолено месо — пошегува се Меган, въздъхна и също вдигна чашата си.

— Не и този път. — Той коленичи и сложи още дърва в огъня. — Този път ще видиш колко добре могат да готвят мъжете Кели.

— Интересна черта от характера на корав мъж като Лукас Кели. Мислех, че си от онези мъже, които смятат, че работата на жената е да ражда деца, да се грижи за къщата и да готви.

— Преди може и да съм бил такъв. Но войната промени всичко. Ние, мъжете би трябвало да изпитваме голямо уважение към жените като теб, които са на фронтовата линия.

— За добро или зло е така. Но едва ли всички мъже са толкова чувствителни като теб.

— Чувствителни? Какво ми е чувствителното?

— Нещо, което ми прави впечатление у теб — замечтано отвърна Меган, стана и отиде при коленичилиия до огъня Лукас. После обгърна раменете му и придърпа лицето му към своето. Двамата легнаха на старото войнишко одеяло и целувката им продължи с още по-голяма страст.

— Сигурна ли си в това, което правиш? — попита я задъхано той, докато тя лежеше върху него.

Меган седна и свали банския си, разкривайки малките си твърди гърди. За миг Лукас си помисли, че сънува. Той нежно докосна твърдите ѝ зърна. Тя продължи да се съблича и накрая хвърли банския костюм до огъня. Повече думи не бяха необходими. Лукас бързо смъкна шортите и двамата коленичиха до огъня, загледани един в друг. Той имаше чувството, че се издига на седмото небе, докато двамата се отдадоха един на друг. Ноктите ѝ се впиха в гърба му, но той не усети нищо. Беше се любил с много жени, но за пръв път преживяването беше фантастично и много различно. Знаеше само, че не му се иска това вълшебство да свършва.

Меган потрепери няколко пъти и се отпусна върху гърдите му. Той я придърпа нежно към себе си.

Няколко часа по-късно те отново бяха принудени да ядат сандвичи с осолено месо, тъй като съвсем бяха забравили за рибата. Лежаха голи върху одеялото и тихо си шепнеха любовни слова, докато гледаха към необятното небе, осяяно с безброй звезди.

— Не съм допускал, че изпитваш такива чувства към мен — каза Лукас и въздъхна. — Всеки път избягваше опитите ми да изразя любовта си към теб.

— Ти ме привлече още от самото начало. От мига, в който те видях застанал на верандата на болницата. Но си внушавах, че нищо няма да излезе от това.

— Не те разбирам.

Меган се обърна на една страна.

— Боя се да не те загубя във войната. Вече съм виждала мои приятелки, които изгубиха любимите си. Затова си дадох дума да изчакам края на войната и тогава да се обвържа по-сериозно.

— Значи аз съм причината да нарушиш обета си. Извинявай тогава.

— Сигурно е от виното — отвърна тя, отново се обърна по гръб и се загледа в нощното небе.

— Значи не си имала много връзки преди мен. — Лукас се усмихна, а Меган отново го възседна. Преди слънцето да изгрее отново над Папуа, Лукас Кели вече знаеше, че е влюбен.

Паул Ман преброи трийсет и четири бомбардировача в небето и внимателно отбеляза координатите на картата. Изпод листата и клоните на тропическата растителност той видя как самолетите се подредиха във формата на кръст. Тези японски бомбардировачи бяха кръстени от американците с кодовото название „Бети“. Паул го знаеше, защото се беше обучавал да ги разпознава от една схема илюстрация, дадена на Ървин Рокман като брегови съгледвач.

— Време е да се връщаме в лагера — каза той на Амайу, който беше коленичил до него, подпрял се на пушката си. Бившият полицаи туземец носеше само шорти и патрондаш с едрокалибрени патрони, препасан на гърдите. Той се изправи. Амайу беше висок и едър за човек от племето толаи. Това и високият му интелект му бяха осигурили място в колониалната полиция. Сега той беше ценен кадър за малочислената група на Ървин.

Амайу тръгна отпред. Двамата мъже се движеха тихо и предпазливо, връщайки се в базовия лагер, където се намираше радиопредавателят. Паул вече четвърта седмица живееше с Ървин и

неговата група брегови съгледвачи, като с нетърпение чакаше новини и евентуално евакуация от острова. Когато Ървин се разболя от малария, Паул се зае да изпраща в съюзническия щаб в Австралия съобщения за движението на вражески кораби и самолети, използвайки кодовото име на Ървин.

Двамата се бяха сприятелили, тъй като бяха горе-долу на една възраст и имаха боен опит от Първата световна война. Те си даваха сметка, че кратките им радиосеанси не са останали незабелязани от японските свързочници. Съзнаваха също така, че залавянето им е много важно за врага заради щетите, които му нанасяха. Благодарение на тях и на другите брегови съгледвачи в тихоокеанския регион съюзниците успяха да съберат въздушни сили, които да потопят японски десантни кораби, пълни с войници. По този начин те осуетиха намеренията на противника да продължи пробива си на юг. Тази победа не беше голяма, но от ключово значение за американската стратегия на мобилизация на цялата индустрия. Войната, която бреговите съгледвачи водеха, беше изключително опасна, това беше война на отделни смелчаци. Игра на котка и мишка, при която „котката“ разполагаше с много повече сили да преследва и улови „мишката“.

— Паул, стари приятелю — посрещна го Ървин, когато двамата с местния полицай се върнаха в лагера, разположен в дълбоката джунгла. — Чух как негодниците прелетяха над нас. Събра ли някаква информация за тях?

Паул коленичи до Ървин, който лежеше в един хамак, опънат между две дървета.

— Как се чувстваш? — попита го, преди да предаде доклада си по радиостанцията.

— Бил съм и по-добре, но ако имаш информация за предаване, ще стана веднага — отвърна Ървин и се надигна от хамака. Паул видя, че ризата му е мокра от пот. Вероятно беше прекарал още един тежък пристъп на силна треска, последван от обилно потене.

— Преброих трийсет и четири „Бети“ с координати едно деветдесет южно, на ширина десет и четирийсет.

Ървин с усилие се изправи и поклати глава.

— Ще се пооправя, ако хапна и пийна нещо — каза с лека усмивка. — Имам само разстройство, нищо повече.

Паул му помогна да отиде до радиостанцията, скрита под палмови листа. Мъжете трудно можеха да се видят дори и на дневна светлина. Бяха станали много добри в изкуството на маскировката и лагерът им можеше да бъде открит само случайно. Бяха подхождали сериозно, за да не могат да ги забележат от въздуха. Тайните контакти, които хората на Ървин поддържаха с някои доверени жители на селата, разположени на километри оттук, им помагаша да научават отрано за приближаването на японските патрули.

Амайу седна на подобния на велосипед апарат и завъртя педалите, за да произведе достатъчно електроенергия за работата на радиостанцията. Ървин предаде съобщението на съюзниците. То беше изпратено в съответния разузнавателен отдел за анализ. Бреговият съгледвач беше изпълнил задачата си.

— Скоро ще трябва да се местим пак — каза той. — Изглежда, положението е сериозно. Докато вие с Амайу бяхте на наблюдателната позиция, Кесанарулу се върна с новината, че японците току-що са вкарали в селото подразделение с численост на рота. Май продължават да ни преследват. Кесанарулу се съмнява, че ще може да продължи да поддържа контакти с местните селяни, ако японците започнат да се държат грубо, което е тяхна практика. Добрата новина е, че той успя да донесе малко прясно свинско месо и ориз.

Паул въздъхна дълбоко. Това щеше да е петото им местене за две седмици. Всяко местене беше съпроводено с изнурителен преход, като всеки от тях носеше части от радиооборудването на гръб. Но радиостанцията беше центърът на тяхната вселена — единствената причина за пребиваването им в тила на врага. Без нея нямаше какво да правят тук.

Паул отиде да си вземе оскъдния багаж: чисти дрехи, револвер и няколко патрона, японска купа за ориз. Ботушите му бяха кърпени на много места и той беше преценил, че след още петнайсет километра ще трябва да ги хвърли. Запасите им бяха малко и по-голямата част от храната си измолваха от местните селяни, които се отнасяха равнодушно — нито със симпатия, нито с враждебност — към разузнавателната група. За местните войната се водеше между европейците и азиатците и ги засягаше само когато японците влизаха в селата им, изнасилваха жените им и убиваха синовете им заради удоволствието да причиняват болка и страдание. В такива случаи те

или се примиряваха с окупаторите, или се опитваха да отмъстят. За Ървин и неговата разузнавателна дейност бяха по-полезни хората, които реагираха по втория начин. Досега бреговете съгледвачи имаха късмет и след засадата, в която беше загинал Санди Робинсън, не бяха имали сражения с японците. Смъртта на Санди докара на Паул много безсънни нощи. Той непрекъснато си припомняше как е застрелял младежа, за да го отърве от мъките. Нямаше никакво оправдание за онова, което той все повече виждаше и приемаше като хладнокръвно убийство на невинен човек. Не беше споменал нищо пред Ървин за трагичните обстоятелства и той продължаваше да мисли, че Санди е загинал от японските куршуми.

— Трябва да ти кажа нещо — обърна се Ървин към Паул и седна до него. — Успях да се свържа с военната администрация на Нова Гвинея. Планира се някаква акция за спасяване на момчетата, които продължават да се укриват от японците. Не ти казах досега, защото не исках напразно да се надяваш, но сега вече няма значение. Твърде далече сме от техните места за дебаркиране. Така че ще трябва да останеш с мен, докато положението не се промени.

— Благодаря, че ми каза, Ървин. Но аз едва ли вече съм толкова важен за правителството. Моята мисия беше да проверя на кого може да се има доверие в случай на окупация. Аз обаче се провалих, защото информацията вече е ненужна.

— Тук не си се провалил. Докато аз бях на легло, ти продължи да изпращаш информация в щаба. Може би част от тази информация е помогнала за осуетяването на японските планове. Може би благодарение на нас няколко кораба да са били потопени и пратени на дъното или пък да са били свалени няколко самолета. Кой знае. Така че не си мисли, че си се провалил. Ти си голям разузнавач и другар.

Паул се усмихна. Той все още помнеше, когато за пръв път чу австралийската дума „приятел, другар“. Чу я от устата на Джак Кели, когато отново се събраха заедно в Порт Морсби. Първата световна война току-що беше свършила и той беше емигрирал от Германия заедно с Карен, сина си Карл и сестра си Ерика, оставяйки проблемите на Стария свят зад гърба си. Сега ценеше тази дума, изречена от хора като Джак и Ървин, тъй като означаваше признание, приемане в клуба на изключителните, коравите мъже.

— Липсва ми семейството — тихо каза Паул. — Дано Карин и Анжелика са в безопасност в Таунсвил.

— Това жена ти и дъщеря ти ли са?

— Да. Имам и син. Последно чух, че бил изпратен на фронта някъде в Близкия изток. Той е офицер от пехотата.

— Моят син е във военновъздушните сили. За последно чух, че е пилот на изстребител в базата в Дарвин. Каква ирония само — бихме се в последната война, за да не се повтори отново това и децата ни да не преживеят никога подобни ужаси. А какво стана... Сигурен съм, че със семейството ти всичко ще е наред.

— И аз се надявам за твоето.

— Е, време е да се изнасяме оттук, преди малките жълтурковци да са ни открили. — Ървин стана да види как върви развалянето на лагера и събирането на багажа. — Може би ще успееш да се прибереш у дома при жена си и децата си — добави окуражително.

Паул се загледа замислено в приятеля си, който бавно се отдалечи. „Думи, само думи“ — каза си и тежко въздъхна. Все повече губеше надежда, че ще се измъкне от острова жив. Войната беше приела твърде големи мащаби, за да проявят специално внимание към него — копнеещия за семейството си. Австралийците в момента бяха обсебени от една-единствена мисъл — да оцелеят и да не допуснат поробване от японския император.

Сен тихо каза на Джак Кели за участието на Паул Ман. Джак си беше издействал пропуск за къщата на китаеца благодарение на стар приятел, който участваше в охраната. Като офицер от новата военна администрация на Нова Гвинея той изслуша Джак, който му обясни, че трябва да види Айрис, за да обсъдят с нея въпроса за завещанието.

— Мисля, че тъй като ти си този, който насочи вниманието ни към дейността на Сен, едва ли ще представляваш заплаха за сигурността — каза приятелят му и се облегна назад, дъвчейки замислено дръжката на писалката. Извади от чекмеджето на бюрото си купчина формуляри. — Попълни тези и ги дай на командващия офицер. По-нататък от него зависи дали ще те пуснат да се видиш с тази твоя Айрис — каза служителят и се подписа на формуляра. — Не мога да ти обещавам нищо повече.

Взел документа, Джак се качи на един камион, в който имаше запаси за къщата на Сен. Той се изненада, когато видя навсякъде около сградата поставена охрана. Ролята на Сен наистина беше доста важна за изпращането на дезинформация на японците, които изобщо не предполагаха, че техният човек в Морсби е станал двоен агент.

Джак успя да склони младия офицер от армейското разузнаване да му разреши да поговори набързо със Сен. Той беше впечатлен и от още нещо — къщата беше преоборудвана в радиосвързочен център със специални звукоизолирани помещения, в които да работи Сен. Мястото беше оживено, с радиопостове, на които седяха радисти със слушалки на главите, надвесени над апаратите. Те записваха приеманите съобщения и сканираха ефира на определени честоти. Очевидно бяха решили да преместят военното контраразузнаване извън града, на място, безопасно от бомбардировки. Домът на Сен беше идеален за тази цел, тъй като беше разположен в гората и не се набиваше на очи.

В интерес на истината Джак много искаше да види отново стария си приятел и Айрис беше само повод да го направи. Каквото и да беше извършил Сен, той си оставаше човекът, помагал неведнъж на Джак в миналото. Включително му беше помогнал със средства, за да купи първия си кораб, едномачтовия платноход „Ерика-Сара“.

Под бдителния поглед на въоръжения пазач двамата излязоха да се разходят в градината.

— Паул е в Нова Британия и не може да се върне — прошепна Сен.

Джак прикри вълнението си и тихо попита:

— Знаеш ли къде точно се намира?

— Чух дежурният офицер да обсъжда операция за евакуация от южната част на острова. Беше се свързал с брегови съгледвач. Доколкото разбирам, Паул е някъде във вътрешността и не могат да стигнат до него. Но разбрах за спасителната акция, която ще проведе СДНГ, за да измъкнат оцелелите от острова.

— Има ли начин да разбереш къде точно е Паул? — попита Джак с мъка на лицето.

— Боя се, че не — отвърна китаецът и хвърли поглед назад към къщата. — Съвсем случайно дочух разговора с бреговия съгледвач и

името на Паул. Изглежда, той изпълнява важна мисия там като помощник на командира на групата брегови съгледвачи.

— Момис е родом от южната част на острова. Може би ако го вземем с нас на „Индипендънс“, той ще може чрез връзките с неговия род да разбере къде е Паул.

— Идеята ти не е добра. Знаеш, че японците затягат обръча около Нова Британия. Ще хвъркнете във въздуха още преди да доближите брега.

Джак се умълча, обмисляйки трудната задача.

— Не мога да оставя Паул да умре — накрая каза той с отчаяние в гласа. — Той ми е като брат.

— Предполагам, че ако някой е способен да извърши подобна акция, това си ти, Джак.

Сен се обърна, за да се върне в къщата. Пазачът им беше дал знак, че времето им е изтекло. Това напомни на китаеца, че той все пак се намира под домашен арест заради извършеното предателство.

— Ще отида да видя Айрис — каза Джак. — Нали под този претекст дойдох.

26.

Когато Джак Кели се върна на пристана на Порт Морсби, трима новонаети от местните жители членове на екипажа товареха провизии на борда на „Индипендънс“. Лукас, гол до кръста и по шорти, контролираше товаренето.

Джак скочи на борда и поздрави сина си, след което му направи знак да го последва долу. Лукас нареди на Момис да поеме контрола върху товаренето и слезе с баща си.

— Имам новини за чичо ти Паул — каза Джак.

— Какви новини? — попита младежът, търсейки в шкафа кърпа, за да избърше потта от челото си.

— Той е жив и се намира някъде на юг в Нова Британия.

— Значи ще бъде евакуиран — с облекчение изрече Лукас. — Слава богу!

— Боя се, че не. Изглежда се намира твърде на юг, за да го вземе спасителният отряд. Японците са затегнали обръча си около острова и последно чух от мои хора от щаба, че единственият кораб, който ще участва в операцията, след като прибере оцелелите, трябва да се насочи към Таунсвил или Кеърнс. Рискът е много голям и южната част на острова е отписана от плана. Паул не може да се измъкне.

Повече думи не бяха нужни. Лукас разбираше, че да си хванат натясно в окупираната от японците Нова Британия, е равносилно на смъртна присъда. Паул Ман не беше млад. Суровите преходи, за да избегнат японските преследвачи, щяха да го изтощят до такава степен, че лесно щеше да допусне грешка, която да му коства живота.

— Какво ще правим? — попита Лукас. Беше сигурен, че баща му вече беше измислил план.

— С теб ще отплаваме за Нова Британия, ще спуснем Момис на брега и той ще разпита хората от неговия род за южната част на острова. После ще отидем да намерим Паул и ще отплаваме за Таунсвил.

— Звучи просто. — Лукас се усмихна иронично. — Най-напред кой ще ти разреши да проведеш толкова опасна мисия? Ти също като

мен си на активна военна служба в СДНГ. Не можем да плаваме насам-натам без разрешение.

— Няма да искаме разрешение. Ако поискаме, командирът категорично ще отхвърли мисията като самоубийствена и ще направи всичко, за да ме спре.

— И аз така разсъждавах. Шансовете ни да успеем са много по-малки от вероятността да ни убият.

— Преди много време обещах на Карин, че никога няма да позволя с Паул да се случи нещо лошо — тихо отвърна Джак и погледна през илюминатора към залива на Морсби. — Обещанието ми още е в сила. Освен това знам, че и той би сторил същото за мен. Никой не те кара да идваш с мен.

— Да не мислиш, че няма да дойда? — изрече синът му и поклати глава. — Досега много пъти сме се изправяли срещу съдбата и шансовете не са били на наша страна, но винаги сме побеждавали. Както когато купихме „Ерика-Сара“ преди години.

— Може да е по-добре да останеш този път — каза Джак. — Не знам дали бих могъл да живея с мисълта, че съм те повел към гибел.

— Война е, татко. — Лукас сложи ръка на рамото му. — Двамата имаме по-големи шансове.

Джак се вгледа в лицето на сина си и видя срещу себе си един мрачен, но решителен млад мъж. Това изражение му беше добре познато.

— Мисля си обаче, че на старата красавица ще ѝ трябва мощно въоръжение — каза. — Ще отплаваме до двайсет и четири часа. Ще взема разрешение от началника на пристанището и ще се опитам да издействам нещо за защитата на шхуната.

Джак наистина умееше да постига и непостижимото. Върна се привечер с широка усмивка на лицето, която свидетелстваше, че денят му е минал успешно и на чашка с този и онзи важен човек. До шхуната пристигна с джипа на един американски офицер от инженерните войски.

— Лукас — провикна се от пристана. — Кажете на Момис и момчетата да дойдат да ми помогнат.

Младежът си показа главата на палубата и видя, че екипажът вече се събираше. Джак стоеше и пушеше пура, докато хората му

разтовариха дървените сандъци от джипа. Лукас се почуди какво ли има вътре.

— Искам да те запозная с моя стар приятел, капитан Мадисън — каза Джак, когато Мадисън се присъедини към тях. — А това е моят помощник-капитан, синът ми Лукас Кели. С капитан Мадисън прекарахме ползотворен ден.

Лукас кимна за поздрав на американеца.

— Приятно ми е — изрече американецът с гърлен акцент. — Твоят старец казва, че преди е имал златна мина тук.

— Вярно е — потвърди младежът.

— Готов ли си да подпишеш тези документи? — попита го капитан Мадисън и извади няколко смачкани листа, които приличаха на нотариален акт. Лукас погледна към баща си, който му намигна.

— Тези книжа за златната мина на татко ли са? — попита Лукас, когато Мадисън му подаде документите.

— Той казва, че са — отвърна американецът. — Понеже жълтите така или иначе скоро ще са тук и ще завземат мината, баща ти се съгласи да ми предаде документите за собственост в замяна на някои неща, които успех да му набавя.

— Тогава за какво са ти?

— Някой ден Чичо Сам ще изрита малките негодници с дръпнати очи чак до Япония. И когато дойде този ден, аз ще стана собственик на златна мина тук, в Нова Гвинея.

— Да, предполагам, че така ще стане — отвърна Лукас, изненадан от оптимизма на американеца. — Щом такава е волята на баща ми, и аз ще подпиша. Но само още един въпрос: откъде знаеш, че документите не са фалшиви?

— Преди войната бях адвокат в Тенеси. Мога да различа един истински от фалшив документ.

Лукас подписа книгата, след което с американеца си стиснаха ръцете. Американецът се качи в джипа и си замина.

— Качвайте всичко на борда — нареди Джак и туземците натовариха сандъците на палубата. По техните лица и по лицето на Лукас се изписа любопитство. Джак хвърли фаса от пурата и с помощта на един лост отвори първия сандък. В сандъка лежеше 50-калибровата картечница с водно охлаждане.

— Гледай каква красота само! — възкликна синът при вида на мощното оръжие. — Откъде е?

— От един свален бомбардировач на янките. — Джак отстъпи назад, за да може и екипажът да зърне далекобойната картечница. — Има и още. — Той отвори следващия сандък, в който бяха наредени два картечни пистолета „Томпсън“, 45-и калибър. Погледът на Лукас светна от видяното и той извади единия от картечните пистолети. Баща му продължи да отваря сандъците. Единият беше пълен с ръчни гранати „Милс“, два пистолета „Браунинг“, 45-и калибър, а другият — с кутии с боеприпаси за оръжията.

— Опитвах се да взема и едно четирийсетмилиметрово оръдие „Бофорс“, но капитан Мадисън отказа. Каза, че прекалено се набива на очи. Успях обаче да напипам ето тези. — И той показва някакво странно изглеждащо устройство. — Те се завинтват на цевта на пушката и могат да изстрелват гранати. За заряд се използват халосни патрони. Така пушката се превръща в нещо като минохвъргачка.

— И всичко това успя да вземеш за бедната мина „Хинденбург“? — Лукас се засмя. — Нейните залежи се изчерпаха преди години. Дори книгата за собственост струват повече от нея.

— Документите са си истински — отвърна баща му и запали нова пура. — Освен това човек никога не знае. С техническите чудеса на янките може и да намерят още злато в нея. Ако, разбира се, спечелим войната. Ако ли не, адвокатът си го заслужава. Сигурен съм, че и в Щатите са такива кръвопийци като тук. Дай сега да приберем тези неща в трюма. Щом излезем от залива, ще покажем на Момис и момчетата как да боравят с тях. Доколкото разбрах от думите ти, Момис е станал доста добър с картечницата. Затова си мисля, че заслужава да го назначим за първи картечар на петдесеткалибровата красавица.

Момис реагира на похвалите с усмивка и любовно погледна към голямата картечница. С такова оръжие можеше да очисти целия японски флот и военновъздушните им сили.

— Ще получа разрешение да отплаваме в един през нощта — продължи Джак. — Сега ще се върна в града и ще видя откъде мога да намеря кашон с бира за пътуването. Чичо ти Паул ще е жаден, когато го приберем. Така че не очаквай да се върна преди полунощ. Може би ще ударя по едно-две с момчетата.

Лукас насочи вниманието си към преместването на оръжията в трюма, а баща му слезе на пристана и тръгна към града. Имаше още много работа да се свърши, преди да отплават.

Само на няколко километра от него Елза Щал работеше по първата задача. Провеждаше анкета с войниците от американското инженерно подразделение, разквартирувано на летище „Севън Майл“. Командирът на подразделението ѝ беше разрешил да разпита войниците за мненията им за войната в Пасифика. Войниците бяха заплени от нейната красота и чаровен акцент и бяха откровени — колко много им липсва семейството, приятелката или съпругата. Елза си водеше записки, докато Джийн Фей стоеше настрана и гледаше към пистата и лятната мараня от силното тропическо слънце. Покрай пистата на отделни места бяха поставени зенитни оръдия, чиито дълги цеви стърчаха към небето, а самите оръдия бяха оградени с чували с пясък. Извън пистата, в храстите, лежах разбитите останки на самолети, поразени от японски изстребители и бомбардировачи. Ниските хълмове в далечината сякаш трептяха от силната горещина. С малко късмет можеше да си издейства да го изпратят в Лондон, където се водеше истинската война, помисли си Джийн. Въпреки че там нощните бомбардировки се бяха превърнали в обичайно явление, поне банята и бутилка хубаво уиски не бяха проблем като тук. Порт Морсби беше на края на света.

— Събрах достатъчно за статията — каза Елза и тръгна по прашната писта, облечена в широк панталон и униформена риза, която не ѝ беше по мярка. Джийн се улови, че зяпа неприлично младата жена, но същото бяха правили и мъжете, при които тя беше стояла досега.

— Говорих с един познат австралиец — каза Джийн и тръгна след нея към колата. — Той е полицейски сержант от Морсби. Казва се Гроувс и служи като свръзка с австралийската армия. Той каза, че познава добре чичо ти и неговото семейство.

Елза се обърна към журналиста.

— Знае ли къде е той сега? — попита го.

— За съжаление леля ти е в Таунсвил, а чичо ти бил пратен с някаква мисия в Рабаул по същото време, когато японците нападнали

града. Никой не знае какво е станало с него.

Момичето видимо се разочарова и американският репортер побърза да добави:

— Но имам добри новини за другия човек, за когото ме помоли да проверя — Джак Кели. Сержантът каза, че го видял в Морсби. Бил изпратен от военната си част в отпуск заради болест.

Този път Джийн не можа да разчете изражението на лицето ѝ. Когато стигнаха колата, той хвърли фаса си встрани.

— Твоят сержант знае ли как мога да се срещна с него? — тихо попита тя.

— Разбира се. Ти си пристигнала от Финшхафен с шхуната на сина му. Изглежда, Джак Кели в момента е на шхуната със сина си и двамата са в Морсби.

Елза стисна вратата на колата, за да не припадне от вълнение. Лукас Кели! Тя не знаеше, че фамилията му е Кели, докато плаваха на шхуната. Сега излизаше, че капитанът ѝ е брат!

— Добре ли си? — попита я Джийн.

— Слънцето е доста силно — отвърна тя и се съвзе от вълнението. — Това е всичко — добави и седна на мястото до шофьора.

През целия път обратно към палатката им в подножието на планината тя не пророни дума. Беше потънала в мисли и се питаше дали да се срещне с биологичния си баща.

Джак Кели се върна на пристана в дванайсет и половина през нощта. Беше тъмно и наоколо обикаляха изнервени пазачи.

— Отивам на „Индипендънс“ — каза той на войника, който го спря. Пазачът го позна и го пусна да мине.

Джак тръгна пеша към големите товарни кораби, чиито силуети стърчаха на фона на безлунното небе. Когато стигна до мястото, където стоеше „Индипендънс“, той се вцепени. Шхуната я нямаше.

— Отплава преди около час — каза му пазачът, който изтича при Джак. — Мислех, че знаеш.

Джак поклати глава и изруга. Значи малкият нехранимайко си беше въобразил, че ще може и сам да се справи. „Дявол да те вземе, Лукас! — изръмжа той. — Глупаво момче, така само ще те убият!“

Лукас Кели не изпитваше вина, че беше отплавал без баща си. Той беше убеден, че е постъпил правилно и че баща му ще се върне в частта си, когато му свърши отпускът в Порт Морсби. Сега Лукас можеше да се опита да спаси Паул, без да застрашава живота на баща си в самоубийствената мисия. Беше по-добре въоръжен, макар и да не можеше да се състезава с японския флот. Поне разполагаше с достатъчно огнева мощ да сваля всеки японски самолет, който се опита да ги нападне. Стига този самолет да не е в група. Слънцето тъкмо изгряваше, а морето беше променливо, докато „Индипендънс“ плаваше на изток. Момис беше на руля, а Лукас изучаваше навигационните карти на района източно от Порт Морсби. Да избереш най-оптималния курс беше достатъчно трудна задача, а към нея се прибавяше и опасността да бъдат забелязани от вражески боен кораб.

* * *

Елза седеше в палатката и замислено гледаше брезентовото платнище. „Изпуснах го за броеви часове“ — каза си тя укорително. Полицейският сержант ѝ беше казал, че Джек Кели се е върнал в частта си. Качил се на кораб два дена, след като неговата шхуна отплавала от Порт Морсби, най-вероятно за да закара запаси на някой укрепен пост надолу по папуанския бряг. Сержантът не можа да ѝ каже къде точно е разположена частта на Джек. Спомена само, че била в района на Булоло-Вау.

И така тя започна да разпитва за частта на баща си. С помощта на Джийн си създаде контакти и чу за Стрелците доброволци на Нова Гвинея. Доколкото разбра, това беше странна група мъже, привързани към Папуа: миньори от златните мини, плантатори, държавни служители и неколцина редовни военни авантюристи. Този корпус приличаше на някакъв спортен клуб, чиито членове искаха да си опитат силите срещу японците. От информацията, която събра, излизаше, че тези мъже най-често участваха във въоръжени сблъсъци с

противника — корави ловци от буша, които безстрашно влизаха в бой и които мнозина смятаха за супермени.

Тя успя дори да прочете заповед, изпратена от щаба на австралийската армия до СДНГ: „ВАШАТА ЗАДАЧА Е ДА НЕ ПОЗВОЛИТЕ НА ПРОТИВНИКА ДА ПРЕКОСИ ПЛАНИНИТЕ“. Австралийският офицер за свръзка, пленен от чара ѝ като повечето мъже, се засмя, когато се запозна с тази заповед.

— Бедните смелчаци са многократно по-малко от японците. Не стига, че и без това не им достигат лекарства и оръжие, а нашето правителство им изпраща такова нареждане. Та това трябва да е някаква шега. Все едно не си го чула от мен, но аз си мисля, че тези хора са герои и бюрократите у дома трябва наистина да разберат за подвизите, които те вършат, докато разузнават под носа на жълтите. И продължават да спират противника на нашия фланг. Те са единствената стена, която ни дели от японците, които стовариха десанти из целия източен бряг.

Елза се заинтригува от оскъдната информация, която успя да събере за това австралийско военно подразделение, натоварено със задачата да задържи цялата японска армия. Доброволците действаха от базите си в златните полета високо в планините, западно от пристанищата на Лае и Саламауа, където японците бяха стоварили десанти, с цел да завземат ключови летища. Все повече тя научаваше за загадъчния Джак Кели от мъже, които го познаваха от различни етапи в живота му: герой от войната, златотърсач, преуспяващ собственик на златна мина, морски капитан и накрая отново войник. Всички те говореха с уважение за този мъж на честта, който държеше на думата си.

Тя също така научи за трагедията, сполетяла баща ѝ — гибелта на американската му съпруга Виктория. Носеха се слухове, че шхуната му едва не била потопена от японска подводница, и то още преди двете страни да са във война.

Брат ѝ също беше интересна личност. За него говореха, че бил убил жесток престъпник, когато бил още юноша. Направил го, за да защити семейството на чичо ѝ Паул. Колкото повече научаваше за биологичното си семейство, толкова повече разбираше импулсивното чувство, довело я в този край на света. Човекът, когото дълго време беше смятала за истински баща, често ѝ повтаряше, че тя прилича на

майка си само външно. Казваше ѝ, че навярно се е метнала на родния си баща. Елза с негодувание реагираше на думите на Герхард Щал и заявяваше, че не прилича на него. Тя продължаваше да обича човека, рискувал живота си, за да я измъкне от Германия, и тъгуваше след смъртта му. Той щеше да си остане нейният истински баща.

— Чук-чук — обади се Джийн и влезе в палатката, която им служеше за кабинет. — Някаква угриженост ли улавям тук? — попита тихо той. Тя вдигна очи към него. Беше седнала на малката сгъваема масичка, която ѝ служеше за бюро.

— Тъкмо си мислех колко е отегчителна репортерската работа в Морсби — отвърна. — Кога ще видим истински бойни действия?

— На мен и това ми стига — измърмори Джийн и потърси стол, за да седне. — Въздушните бомбардировки на проклетите японци ми стигат.

— Как бих могла да стигна до златните полета около Вау? — попита тя.

Репортерът я изгледа така, сякаш си беше загубила ума.

— Няма какво да правиш там — отвърна той и потърси в джоба на ризата си смачканата кутия с цигари. — Има само австралийски части и няма да представлява интерес за американските ти читатели. Изпратени сме тук да чакаме голямата бяла армада да се появи и после да разказваме на хората как печелим войната. Слава богу, че тук поне можеш да намериш студена бира и горещ душ. Първото сигурно не те привлича така както мене.

— Искам да напиша статия за подразделението, евакуирало американски мисионери от Финшхафен преди няколко седмици. Това ще е интересно за читателите в Щатите.

Джийн запали цигарата си.

— Не знаех, че наши части се сражават с японците.

— Чух, че австралийско подразделение, наречено „Стрелци доброволци на Нова Гвинея“, е изпратило в района разузнавачи, които да следят за движенията на японските войски на източния бряг, около Лае и Саламауа. Отрядът се състои от бели доброволци, набрани от Папуа и Нова Гвинея.

— Звучи ми като нашите минитмени-опълченци от Войната за независимост, която сме водили с англичаните. Опълчение, съставено от цивилни бойци.

— Да, прав си. Точно тук ще е акцентът в моята статия.

— Но те са австралийци, а някои от нашите сънародници дори не знаят къде се намира Австралия, камо ли да четат за тях. Забрави. Освен това шансът ти да попаднеш там е близък до нулата. Прекалено е опасно, теренът е труден, а ако не те хванат японците, ще те покоси малария или глад.

— Но баща... — Елза се спря навреме. — Навярно си прав — рече тя и се загледа в маранята. Скоро щеше да се мръкне и тя имаше покана за клуба на американските инженери. Там щеше да продължи да разпитва и вероятно да намери начин да стигне до фронта. Елза се усмихна. Тя си даваше сметка за ефекта, който оказваше върху мъжете с външния си вид, и съзнаваше, че ѝ дава предимство в доминирания от силния пол свят.

Сърбежите от потта по брадата, която си беше пуснал след завръщането си от отпуск, направо подлудяваха Джак Кели. Той разбираше, че и най-малкото движение ще означава смърт, докато японският патрул от десет души се движеше покрай тях. До него лежеше редник Андрю Петит и двамата разполагаха само с един револвер „Уебли Скот“. Бяха решили да оставят пушките в лагера си, за да могат да се промъкнат колкото се може по-близо до самолетната писта, която сега беше под вражески контрол. Бяха лежали на земята три часа и наблюдаваха дейността на летището. Брояха самолетите, техните модели, брояха излитанията и кацанията. Щом стигнеха в планинския лагер, щяха да предадат информацията по радиостанцията до Морсби.

Двамата се бяха замаскирали добре в края на храсталака, но не достатъчно добре за вражески патрул, който би могъл да се натъкне на тях.

Джак забеляза, че патрулът не е в повишена бойна готовност. Войниците бяха временно прекъснали по-леките си задължения на пистата в Лае и бяха изпратени да патрулират около летището. Не внимаваха и ако Джак разполагаше с по-добре въоръжена група, той лесно щеше да им устрои засада и да ги помете.

Японците се спряха на десетина метра от мястото, където под камуфлажа от трева и дървесни клони лежаха Джак и редник Петит.

Джак ги чу да си бърбят. После оставиха пушките на земята и насядаха. Избърсаха потта от лицата си и запалиха по цигара. Джак забеляза, че командирът на патрула не е поставил секретни постове за ранно предупреждение на евентуални атаки. От това, което знаеше за стратегията на японците, излизаше, че те са струпали основните си сили в района на Лае и продължават пробива си във вътрешността с моторизирани патрули по главните шосета. Значи заплахата от СДНГ в планините оказваше върху противника своето сплашващо въздействие. Японците не разполагаха с точна информация за тяхната численост и поради това бяха много предпазливи. Ако не друго, СДНГ беше задържал вражеските сили в крайбрежния район — поне засега.

Много бавно Джак плъзна ръката си под врата и се почеса. Погледна настрани и видя широко отворените от страх очи на младия редник. Той му се усмихна, за да го ободри. Андрю Петит също се усмихна. Държеше револвера насочен към най-близкия до тях японски войник, на разстояние само пет метра. Ако ги забележеха, Петит щеше да стреля по войника и двамата щяха да скочат и да си плюят на петите. Това беше единственият им начин да оцелеят.

Минаха десет минути, а войниците продължиха да седят, да си бърбят, да се смеят и да пушат. Тези десет минути се сториха като десет часа на австралийците. Сърбежът отново започна, но този път Джак не помръдна.

Най-близкият до тях японски войник стана, протегна се и се наведе да си вземе пушката. Погледът му се спря точно върху скривалището на Джак и Андрю. Двамата бяха обзети от силен страх. За части от секундата съдбата им беше решена. Вражеският войник носеше очила, но въпреки това недовиждаше. Джак усещаше, че гледа право към тях и надигна леко глава, за да види дали физиономията на войника се е променила.

Командирът на патрула извика някаква заповед и войникът извърна глава. Останалите от патрула също станаха и взеха оръжията си. Явно беше време да тръгват и Джак благодари на Бог. „Може би идеята за разузнавателните патрули е малко идиотска“ — каза си той, докато лелееше плътно притиснал се до горещата земя. Никой нормален човек не би дръзнал да допълзи толкова близо до противника и да оборудва наблюдателен пост посред бял ден. Вражеският патрул

се отдалечи и когато се скриха от погледите им, Джак облекчено въздъхна.

— Прекалено близо бяхме — прошепна Андрю. — Вече си мислех, че с нас е свършено.

— Запази самообладание — отвърна Кели. — Притесних се, че ще хукнеш да бягаш, когато японецът погледна към нас.

— Изчаках да видя какво ще направиш ти. Казах си, че имаш опит, че си се занимавал с подобни неща в миналата война.

— Едва ли бих могъл да ти помогна с нещо. — Джак се ухили. — Прекалено е опасно.

Когато се спусна нощта, двамата мъже изпълзяха от укритието си, за да поемат пътя обратно към лагера, разположен край река Маркъм. Техният доклад беше по-ценен от живота им и те споделяха възгледите на австралийското правителство в тези мрачни и отчаяни за родината им дни.

Покритото с джунгли било накрая стана равно и Паул Ман беше останал без сили, когато Ървин даде знак за почивка. Свлече се и се подпря на едни корени на тропическо дърво, след което си пое дълбоко въздух. Изкачването беше започнало при изгрев-слънце, а приключи към пладне. Непрестанният дъжд беше превърнал пътя в кална река и те непрекъснато се хлъзгаха. Бориха се упорито, помагаша си. Дъждът спря веднага щом излязоха на равно, но въздухът стана още по-влажен и горещ.

Ървин се държеше на крака, но се подпираше на пушката. Той вдигна глава и се усмихна на Паул.

— Вече съм прекалено стар за подобни неща — задъхано произнесе. — Сега би трябвало да сме в Рабаул, да пием в клуба джинс с тоник и да обсъждаме местния отбор по крикет.

Кесанарулу мина най-отпред и те продължиха към новата си база. Предният скаут хвърли на немския плантатор съчувстващ поглед и се запита защо ли белите стари мъже толкова много искаха да участват във войната на младите. След секунди той се скри в гъстия зелен храсталак.

— Аз... — Паул млъкна, щом Ървин внезапно вдигна ръка — знак за опасност. Паул веднага плъзна ръка към пистолета и стисна ръкохватката му.

— Чуваш ли? — прошепна Ървин.

Немецът видя, че бившият местен полицаи се напрегна. Той обаче не чуваше нищо, затова поклати глава отрицателно. Не се чуваха и птиците, долавяше само биенето на сърцето си.

И тогава се започна. Картечна стрелба откъм посоката, в която Кесанарулу току-що беше тръгнал. После вик и пушечни изстрели.

— Японци! — изкрещя Ървин.

Хората му отчаяно се огледаха къде да се скрият. Паул чу японска реч. Вероятно беше японският командир, който даваше заповеди за прегрупиране на войниците. Когато стрелбата спря, се чу шумолене и придвижване на хора към тях. Старият ветеран знаеше какво трябва да направи.

— Дай ми пушката си! — извика на Ървин, който се поколеба за секунда.

— Какво?

— Дай ми пушката и патроните. Аз ще ги задържа, докато ти и момчетата се изтеглите от билото.

Другият мъж беше объркан.

— Дай ми проклетата пушка и патроните! — повтори Паул. Ървин бързо се окопоти и се отърси от колебанията. Беше пределно ясно какво е намислил приятелят му.

— Хайде, тръгвай — подкани го Паул. — Нямаме време да спорим.

Той стана и тръгна към Ървин. Японците вече бяха започнали да претърсват храстите пред тях, като стреляха от време на време с пушки и картечници. Куршумите се забиваха в земята и пръст и трева се пръскаха върху разузнавачите. Паул грабна пушката от Ървин.

— Изчезвай оттук, докато аз ги задържа — извика той на бреговия съгледвач. — Аз ще дойда по-късно.

Ървин свали патрондаша с едрокалибрени патрони от рамото си и му го подаде.

— Гледай наистина да дойдеш — отвърна и взе револвера на Паул, като му даде своята „Лий Енфийлд“. Без да каже нищо повече, немецът се върна при корените и зад тяхното прикритие зае позиция за стрелба. През това време Ървин събра хората си и заедно започнаха да се изтеглят от билото, спускайки се по стръмния склон към покритата с тропическа растителност падина.

Паул остави патрондаша до себе си и приготви патроните за полесно презареждане на пушката. Бързо нагласи мерника на минимална дистанция и зачака. Не му се наложи да чака дълго. Един куршум се заби в дървото на сантиметри от бузата му. Той не видя човека, който беше стрелял по него, но откри ответен огън по гъстите храсти, за да спре напредването на японците. Така щеше да ги задържи и да спечели малко време за Ървин и хората му, докато силите на противника отново се прегрупират, за да неутрализират съпротивата.

Издърпа затвора, за да извади гилзата, зареди отново и затърси мишена. За негов късмет забеляза движение отдясно — един от японците се опита да мине зад гърба му. Войникът беше добър, пълзеше внимателно по земята. Паул насочи пушката си към него и

стреля три пъти. Разнесе се мъчителен вик — свидетелство, че целта е поразена.

Потта се стичаше в очите на Паул и той я избърса с опакото на дланта си. Храстите пред него рязко се разтвориха и оттам изскочиха двама набити японски войници с натъкнати на пушките щикове. Той стреля от упор и уцели единия от нападателите в гърдите. Нямахше време обаче да презареди, за да се заеме с втория. До него тъкмо достигна миризмата на риба от дъха на войника, когато щикът се заби в корема му. Болката го жегна като огън и той изрева едновременно от болка и от ярост. С цялата си сила стовари подкования приклад на пушката в лицето на японския войник и разцепи челото му на две. Противникът му се олюля, кръвта опръска и двама им и той се свлече на земята, помъквайки със себе си пушката със забития в корема на Паул щик.

Паул Ман извика отново, но викът му беше прекъснат от куршумите на лека картечница „Намбу“, които се забиха в тялото му. Той се строполи върху двамата мъртви войници и застина. Болката напусна тялото му и той разбра, че умира.

— Карин — прошепна, докато кръвта му изтичаше от многобройните рани, — любов моя, аз...

Куршумът, изстрелян в него само от няколко метра, прекъсна и последната искрица живот у бившия немски офицер.

Японците излязоха предпазливо от храстите. Изненадани от преклонната възраст на европейца, който толкова бързо беше отнел живота на трима техни другари, те изкараха гнева си, като неколкократно намушкаха трупа му с щиковете си.

Ървин чу краткото, но яростно сражение горе на билото, докато се спускаше в падината. Той предположи, че Паул вече е мъртъв. Стрелбата спря. Японците скоро щяха да започнат да ги преследват. Поне сега имаха шанс да се скрият в гъстата растителност и да избягат от преследвачите. Саможертвата на Паул Ман не беше напразна.

Войната, която Ървин водеше, изискваше безшумни и незабелязани действия и хитрост. Той беше станал много добър в тези умения и до падането на нощта успя да се измъкне от японците. След ден той и хората му разбиха нова база в планината и предадоха кратко съобщение за предполагаемата героична смърт на немския плантатор от Папуа.

След като приключи предаването, Ървин се замисли дали онези, които бяха в безопасност в Австралия, някога щяха да разберат за храбрия незнаен герой, който беше жертвал живота си. Хвана главата си с ръце и въздъхна. Колко безполезно беше всичко. Дали някой от тях някога щеше да бъде отличен за подвизите си? Със сигурност не, ако японците спечелеха войната, каза си той.

Лукас Кели беше само на ден път от южния край на Нова Британия, когато по радиостанцията му предадоха новината за смъртта на Паул Ман. Младият австралиец прекъсна мисията си и обърна „Индипендънс“ обратно към Порт Морсби.

Той беше съобщил на австралийските власти за мисията, когато заобиколи южния край на Папуа при залива Милне. Съобщението беше кодирано, но ако приемащият беше запален по крикета, щеше да разбере. Без съмнение, ако японците подслушваха ефира, на тях също нямаше да им е много трудно да разшифроват съобщението. За Лукас това обаче нямаше значение. Неговата малка шхуна не беше от значение за мощния имперски флот.

Предположенията му бяха верни. Преведеното съобщение беше предадено на японския дежурен офицер в Рабаул, който оцени приоритета на прехванатата информация като нисък. Както си беше редът, списъкът с целите беше актуализиран и предаден на японските кораби и подводници, намиращи се край бреговете на Папуа и Северна Австралия. За всички военноморски командири, които получиха сигнала, шхуната беше определена просто като второстепенна цел, в случай че корабите се натъкнеха на нея по време на патрулиране.

За всички, освен за един. Командирът на И-47 постави шхуната на първо място в списъка си. За него беше въпрос на чест да унищожи „Индипендънс“. Лейтенант Кеншу отбеляза на картата последните известни координати на шхуната. Този път той щеше да стреля по „Индипендънс“ с торпедо, въпреки че оръжието беше прекалено скъпо, за да се употреби за такъв лек плавателен съд.

ТРЕТА ЧАСТ

ВОЙНАТА НА ФУДЖИ НАЧАЛОТО НА 1942

29.

Птицата, кацнала на високия евкалипт, огласяше със сладката си песен пространството около къщата на Карин Ман в покрайнините на Таунсвил — постройката с характерен куинсландски стил, изградена върху подпори. Паул я беше купил още щом пристигнаха в Австралия, след края на Първата световна война. Къщата беше техният дом в Австралия, далеч от Папуа. Карин седеше на верандата отпред и белеше грах, когато забеляза пощальона с червения му велосипед. Примижа на силната слънчева светлина и видя, че пощальонът се насочи към нейната къща.

— Анжелика — извика. — Момчето от пощата идва.

Дъщеря ѝ избърса ръцете си в престилката и излезе от кухнята, където месеше хляб. Тя отиде при майка си и изчака пощальонът да дойде. Карин стисна ръката на Анжелика, когато момчето слезе от велосипеда. Подпря го на оградата и влезе в двора. Носеше пощенски плик.

— Вие ли сте госпожа Ман? — попита той от долното стъпало.

Карин кимна. Момчето забеляза, че тя силно пребледня. Беше виждал същата реакция и при други жени, когато им носеше вест.

— Имам телеграма за вас — каза той и изкачи стъпалата на верандата. Предаде плика, обърна се, слезе и се върна при велосипеда. Днес трябваше да разнесе още две телеграми и имаше доста път да бие.

— Отвори я ти — каза Карин на дъщеря си, която неохотно взе плика от треперещата ръка на майка си.

Анжелика отвори плика и зачете телеграмата. По изражението ѝ Карин разбра, че новината не е добра.

— За моя скъп Паул ли е? — шепнешком попита тя.

— Да, мамо — отговори Анжелика и изпусна телеграмата на пода. От очите ѝ бликнаха сълзи. — За татко е — добави. — Казват, че бил изчезнал по време на акция някъде в Нова Британия. Но той дори не е бил участник във войната. — Момичето влезе в къщата и оттам тръгна към стаята си, за да си поплаче.

Шокирана, Карин вдигна телеграмата от пода и прочете кратките слова, написани от държавния служител, които означаваха, че тя вече нямаше съпруг. Изчезнал по време на акция или безследно изчезнал беше равносилно на мъртъв. Защо телеграмата беше изпратена от правителството, щом, доколкото беше известно на Карин, той нямаше нищо общо с австралийската армия? В края на краищата той беше германец по произход и като такъв го смятаха за чужденец от неприятелска страна. Незнайно защо в този миг тя се сети за Джек Кели, но поклати глава. Не, Джек беше обещал да не позволи на Паул да се случи нещо лошо. Не беше възможно да има пръст в това безследно изчезване на съпруга ѝ.

Карин се отпусна на стола, разсипвайки граховите зърна по верандата. Ако имаше нещо по-лошо от това, че най-вероятно Паул е мъртъв, то беше, че не знаеше при какви обстоятелства се е случила трагедията. Нейният любим съпруг трябваше да дойде при тях в Таунсвил, а не да е изчезнал в Нова Британия.

— Паул — развълнувано изрече тя и жестоката реалност стигна до съзнанието ѝ. — О, Карл, само не и ти, не искам да си следващият — проплака тя. Нямаше да може да го преживее, ако пощальонът ѝ донесеше още една такава телеграма.

Капитан Карл Ман беше изпратен в Седми учебен пехотен център, разположен в красивия, но със сурова природа национален природен парк на Уилсънс Промонтъри в Южна Виктория. Когато разпита хората, никой от щаба на военния окръг не знаеше с какво точно се занимават в този учебен център.

Щом пристигна с камиона на новото си местоназначение, той забеляза, че не е попаднал в обикновено пехотно училище. Охраната беше по-сериозна и когато влязоха на територията на центъра, веднага му направи впечатление, че тук почти нямаше войници. Тези, които видя, бяха облечени в най-различни странни одежди и носеха

необичайни оръжия. Мъжете имаха уверени погледи, а и училището не беше организирано по обичайния начин. Мястото беше обвито в тайнственост, към която се добавяха и експлозиите, отекващи от гъстите храсти недалеч от мястото, където го беше оставил камионът.

— Капитан Ман? — обърна се към него войник, който излезе от една палатка, за да подиша чист въздух. — Шефът иска да ви види веднага.

Карл си отбеляза, че войникът изобщо не му козирува, както изискваше уставът, но разумът му подсказа да не обръща внимание на нарушението.

— Благодаря — отвърна и нарами раницата си, след което последва войника към палатката, опъната на границата между голата земя и буша. Застана на входа, докато отвътре не го повикаха да влезе. Пристъпи вътре и не можа да повярва на очите си. Човекът, който го посрещна, му беше много добре познат, но присъствието му в Австралия беше някак необяснимо.

Карл веднага отдаде чест.

— О, поздравления за повишението — каза широко усмихнат капитан Федърстоун. — Радвам се, че прие нашата покана.

Объркан, той се ръкува с англичанина.

— Малко съм изненадан да ви видя в тази част на света, сър. Мислех, че сте се върнали в Лондон.

— Сядай, друже — покани го Федърстоун и му посочи сгъваем армейски брезентов стол. — Запали си, ако пушиш. Имаме много да си говорим.

Карл си каза, че офицерът от британската Служба за специални операции едва ли щеше да го информира защо е дошъл в Австралия. И затова нямаше да го пита.

— Хубаво е човек да поддържа познанството си със стари и ценени приятели — продължи Федърстоун, запали цигара и седна срещу Карл. — Както може би вече си забелязал, това тук в действителност не е пехотна учебна част. Името е само за заблуда на приятелите ни от другата страна. Всъщност е лагер за обучение на командоси, който създадохме, за да ви обучаваме вас, австралийците, във воденето на един нов тип бойни действия. Е, за нас е стар, но за вас е нов. Наричаме го партизанска война и за нея се изискват много специални хора. Според мен, след като свърши войната, познанията и

уменията по партизанска война ще бъдат безценни. Но не мога да убедя колегите си в тази моя гледна точка. Не е чудно, че не могат да разберат как японците успяха да дестабилизируют целия Далечен изток с идеята си за Източноазиатска сфера на съвместно благоденствие. Подозирам, че когато прогоним тези императорски нехранимайковци обратно в Япония, те ще оставят след себе си партизански армии, които да ни попречат да се върнем в нашите бивши територии в Тихия океан. Нашите армии ще се нуждаят от уменията и опита, които ще усвоиш тук като командос.

— Наистина ли смятате, че ще победим в тази война? — попита Карл със сарказъм.

Федърстоун го погледна снизходително, все едно че пред себе си имаше дете.

— Разбира се, че ще победим. Зад нас стои индустриалната мощ на САЩ, а дори разузнаването докладва, че адмирал Ямамото, който оглави нападението над Пърл Харбър, е казал на императора, че може да обещае само едно — че ще спечели започнатите битки, но не и че ще спечели войната срещу нашите братовчеди в Америка. Аз лично съм се срещал с Ямамото, когато двамата с него бяхме аташета през трийсетте години. Той е добър играч на покер и специалист по петролните доставки. Като човек беше добър, но за съжаление е на противоположната страна. Знаеш ли, янките бяха впечатлени от него до такава степен, че някои петролни компании се опитаха да го склонят да зареже имперския флот и да работи за американската петролна промишленост. Той, разбира се, отказа, но този факт свидетелства за изключителната му роля за неговата страна. Но да не се отклоняваме много от темата. Сега говорим за твоята роля за в бъдеще. Мисля, че ти притежаваш всички необходими качества и имаш бъдеще в армията и след войната.

Карл доста се изненада на менторското отношение на британеца към него предвид факта, че той беше син на немец и втора ръка колониален жител.

— Да си призная, аз не съм мислил за кариера в армията — отвърна. — Когато тази проклетата война свърши, се надявам да се върна на старата си работа като патрулен полицаи в Папуа и Нова Гвинея.

— Ах, да. Именно затова си мисля, че ти си подходящият човек да изнесе реч довечера. — Карл въпросително вдигна вежди. — Имаш значителен опит из тези географски ширини, а ние смятаме да пратим там една-две роты. Добре обучен малък отряд, който да задържи настъплението на японците. Те ще воюват съвместно със СДНГ и доколкото знам, ти имаш приятели там — сержант Джак Кели и синът му, редник Лукас Кели.

Поредната изненада за Карл. Лукас в армията? От писмата на майка си той знаеше, че най-добрият му приятел заради претърпяната катастрофа не е годен за военна служба и у него се прокрадна подозрението, че Джак вероятно има пръст в заобикалянето на закона.

— Ако обучението ми като командос ще ме върне в Папуа, тогава съм съгласен, сър.

— Браво на теб. Капитан Калвърт ще ти покаже как да взривяваш всичко — от мостове до генерали. Ще се научиш да убиваш с голи ръце, да живееш откъснат от цивилизацията, да боравиш буквално с всякакви оръжия и да бягаш от врага, ако бъдеш пленен. Ще се превърнеш в нов тип воин, готов за един нов вид война.

Шест седмици по-късно капитан Карл Ман излезе от Седми пехотен учебен център в много по-добра кондиция и овладял редица смъртоносни умения. Неговото обучение беше съпроводено с такива физически и психически натоварвания, за каквито не беше и предполагал. Както Федърстоун му беше обещал, Карл усвои много нови смъртоносни методи да дебне и да убива враговете на Краля. Той се доказа като един от най-добрите курсисти и си заслужи уважението на всички офицери заради ненадминатите си качества на командос, които демонстрира по време на тренировките.

След първата седмица на обучение той не видя повече тайнствения капитан от ССО. Британецът изчезна така мистериозно, както се беше и появил. Но Карл беше сигурен, че отново ще срещне човека, проявил такъв интерес към живота му. Понякога си мислеше, че неговата съдба се направлява от анонимни мъже от кабинетите им в Лондон и Канбера. Той не знаеше какво са му отредили. Засега плановете му бяха да се върне в родината си и да води партизанска война срещу упорития и безпощаден противник в джунглите на Папуа и Нова Гвинея. Най-важната му цел беше да остане жив.

Когато се яви в щаба на армията в Мелбърн, му съобщиха за смъртта на баща му. Казаха само, че е загинал в Нова Британия, без да му съобщят повече подробности. Сега Карл вече имаше лична причина да води война с новия си враг, японските окупатори.

В морето на Лукас понякога му беше трудно да свикне с мисълта, че се намира във военна зона. Обикновено в дни като този стоеше зад руля, управляваше шхуната, взел курс на юг, с леко отклонение на североизток. Корабът се плъзгаше по водната повърхност, като компания му правеха делфините, подскачайки сред вълните зад кърмата на шхуната. Беше му много трудно да повярва, че страната му е във война.

Само Момис, който седеше на носа и чистеше любимата си 50-калиброва картечница, му напомняше, че конфликтът може всеки момент да нахлуе и да наруши мирния му свят на сини морета и още по-сини небеса.

Загубата на обичания от него чичо Паул му тежеше на сърцето, когато вечер стоеше на руля. В такива нощи той се замисляше за себе си и за хората, които обичаше. Баща му например вече трябваше да се е пенсионира, но войната го беше принудила отново да встъпи в армейските редици като войник в СДНГ. Когато Лукас размишляваше, в паметта му изплуваха нежните спомени за времето, прекарано с Меган в плантацията на Ман. Дори само мисълта за нейната усмивка и за целувката намаляваха стреса от управляването на „Индипендънс“ в контролираните от неприятеля води. Тя умееше да пристрастява към себе си мъжете по един лек и ненатрапчив начин, каза си той, изпълнен с топли чувства към нея.

— Радист вика, маста Лукас — обади се един от членовете на екипажа от отворения люк.

— Поеми руля — каза той и островитянинът се качи на мостика.

Лукас слезе долу при радиостанцията, сложи си слушалките и натисна бутона за предаване. Посланието, предадено от Порт Морсби, потвърди неговите координати. Той беше изчислил, че се намира на около дванайсет часа плаване разстояние от Порт Морсби, много близо до брега на Папуа.

— Остани на линия, „Индипендънс“ — отвърна гласът. Лукас остана на стола пред радиостанцията и търпеливо зачака.

— Морсби вика „Индипендънс“, край — гласът накрая наруши тишината.

— Тук „Индипендънс“, край — изрече Лукас в микрофона.

— „Индипендънс“, продължавай по сегашния курс и провери за наличие на вражески действия в местоположение лок ейбъл чарли. Повтарям: лок ейбъл чарли.

— Прието, лок ейбъл чарли — потвърди той.

Радиооператорът в Морсби прекъсна връзката. Стремяха се да имат кратки връзки, за да не ги прехванат японските подслушвателни станции. Лукас свали слушалките и ги остави на масата. Не си записа кода за уречената зона за действие, тъй като вече беше ходил там и беше запознат с нея.

Тихо изруга. Тази зона беше разположена близо до къщата на приятеля на баща му Куонг Ю Сен. Какво общо имаше китаецът с това?

Лукас се качи на палубата и пое руля, за да свие по курс по-близо до бреговата линия. Обзе го неприятно предчувствие, че насочваше кораба към опасно приключение.

Капитан Карл Ман познаваше добре Сидни. Като малък двамата с Лукас бяха изпратени от Папуа на пансион — интернат в града и когато си тръгнаха обратно за Папуа, вече имаха много приятели сред австралийските си връстници. Когато Карл слезе от влака от Мелбърн на Сентръл Стейшън, той реши да потърси един-двама стари приятели, преди да продължи пътуването си на север към Куинсланд.

Бяха му дали два дена отпуск в Сидни и той не се колеба много с кого да се свърже най-напред. Порови в джоба на униформения панталон и извади няколко монети за телефон. Първото му обаждане беше до кантората на Том Съливан. Ако някой можеше да му каже новини за Папуа, това беше Том.

Свързаха го с кабинета на Том и адвокатът го поздрави сърдечно.

— Довечера организирам парти в кантората — каза Том. — Радвам се, че ми се обади. Ще празнуваме сключването на голяма сделка. Заслуги за това има един от най-добрите ми служители.

Двамата си побъбриха известно време за Джак Кели, за Лукас и Айрис.

— Знаеш ли какво стана с Мари? — попита го Карл.

— Аха! Ела довчера и ще разбереш.

Преди младежът да е задал още въпроси, Том Съливан каза, че има среща с клиент, и се извини, че трябва да прекъсне разговора им.

— В шест часа в кантората ми. И гледай да не закъсняваш.

Карл затвори телефона и излезе от будката. Козирува на войник, който мина покрай него. Щеше да се регистрира в хотела, да си остави багажа в наетата за него стая и да отиде на кино. Много искаше да се срещне с адвоката, в чийто дом беше прекарал много весели дни във времето, когато Лукас ходеше със Сара Съливан, дъщерята на Том.

Когато Карл излезе от Кепитъл Тиътър в центъра на града, беше малко след пет следобед. Вечерта беше чудна и Сидни изобщо не изглеждаше като град, заплашен от японска инвазия. Хората вършеха обичайните си дела, сякаш нямаше война. Изключение правеха отделни минавачи, които носеха праметнати през рамо торби с противогази. Естествено, по улиците имаше много повече униформени

австралийци и американци. И когато слънцето залезеше, градът щеше да потъне в тъмнина, за да се спази нареждането на властите.

Той се качи на трамвая и стигна до кантората на Том Съливан броени минути преди шест часа. В антрето го посрещна самият Том, който закуца към Карл с усмивка и протегнатата ръка.

— Драго ми е, капитан Карл Ман, носител на военен кръст — каза той и се здрависа с него. — Как си за бога, стари приятелю?

Хватката на адвоката все още беше доста здрава. Карл трепна, все едно че беше юношата, който навремето заедно с Лукас гостуваше на Съливан през уикендите. Заради високото положение, което заемаше в обществото на Сидни, Том Съливан се ползваше с уважение и дори страхопочитание. Бащата на красивата разглежена Сара беше влиятелна фигура в дните преди войната. Сега той и Карл имаха нещо общо помежду си — и двамата бяха наградени с престижното отличие „Военен кръст“.

— Добре, благодаря, господин Съливан — отвърна Карл. — Аз също се радвам да ви видя. Как е госпожа Съливан? Сара?

— Жена ми е в провинцията, реши да постои малко там — отвърна той и покани младежа да влезе. — Страхува се, че японците всеки момент ще стоварят десант и едва ли не ще маршируват по Пит стрийт. А Сара, ами тя се омъжи за един млад banker, който е доста добре материално.

Зад вратата се чува гласове и грамофон, който свиреше популярен шлагер. Когато Том отвори, погледите на всички се приковаха в двамата.

— Моля за внимание, искам да ви представя този млад мъж — капитан Карл Ман.

Карл кимна и огледа стаята. Събралите се бяха мъже и жени на различна възраст, всичките облечени в официални цивилни дрехи. Очевидно работеха в адвокатската кантора. Те му се усмихнаха и когато очите му се спряха върху най-красивата млада жена в стаята, той сякаш беше ударен от гръм.

— Нали питаше за Мари — продължи Том и го потупа по гърба. — Партието е в чест на договора, който тя помогна да сключим с една голяма търговска верига магазини в щата.

Карл видя, че Мари също е изненадана. Тя беше в компанията на двама добре облечени млади господа в скъпи костюми и ахна от

изненада. Едва не разля шампанското върху дебелия килим на пода.

— Иди и ѝ напомни за себе си — каза му Том и му смигна. — Мари не ми казва какви сте ги вършили в Палестина, но подозирам, че между двама ви е имало някаква афера.

Карл едва не избухна в смях. Как можеше да обясни на адвоката, че същата тази млада дама като нищо можеше да го убие, ако обстоятелствата го изискваха. Вместо това само промърмори в отговор, че ще си помисли, и взе чашата с шампанско, която му подадоха. Преди да предприеме следващата стъпка, той се заприказва с един от съдружниците на Том във фирмата. Обсъждаха военната кампания в Сирия. По-възрастният от него мъж беше служил в Палестина с Леката кавалерия през Първата световна война и разговорът се завъртя около спомените за най-известните места за забавления в Йерусалим.

Карл продължи да поглежда към другия край на стаята, където Мари все още стоеше с двамата млади мъже. Надяваше се погледите им да се срещнат, но тя като че съзнателно избягваше да се обърне към него.

— Мари има бляскаво бъдеще в бизнеса на Том — каза възрастният му събеседник. — Благодарение на екзотичната си красота и владенето на френски език тя е в състояние да убеди и дявола.

Карл беше съгласен с това твърдение. Мари беше олицетворение на модерната млада делова жена. Той беше заплепен от нейната хубост още когато за пръв път я зърна в йерусалимското кафене. Но сега тя направо сияеше. Той заключи обаче, че Мари очевидно проявяваше по-голям интерес към двамата младежи, които ѝ правеха компания, и бързо си изпи шампанското. Вечерта минаваше в разговори с познати и колеги на Том, които сами идваха при Карл и се представяха, силно интересувайки се от военния му опит в Близкия изток.

Тъй като не беше свикнал със силно вино, Карл се извини и излезе от стаята. Беше забелязал, че от антрето се излиза на балкон, който гледаше към града. Реши, че това място е подходящо, за да се измъкне за известно време от въпросите за войната, задавани му от напълно добронамерените, но скучни хора. Промъкна се незабелязано и излезе на потъналия в мрак балкон. Запали цигара и се подпря на перилата, загледан към една пролука между високите сгради, през която се виждаха водите на залива. За миг се наслади на тишината и

спокойствието. Зад него продължаваха да се чуват смехът от партито и дрънченето на кристалните чаши с шампанско.

— Не те заговорих на моето парти — обади се познат глас. — Бях изненадана.

Карл се обърна и видя Мари, застанала на балконската врата.

— Здравей, искаш ли да ми правиш компания — попита я той.

Тя колебливо пристъпи напред и застана до него. Стисна перилата и се загледа в залива.

— За мен беше изненада да те видя тази вечер — тихо добави тя. — Мислех си, че за мен Палестина е вече минал период.

— За мен също беше доста изненадващо.

— Сега си капитан, нали? — попита тя.

— Да. Чух, че Том Съливан е много доволен от теб и те е направил директор по продажбите. Това е доста голям напредък от арабското кафене на баща ти.

— Пиер не ми е истински баща — тихо отвърна Мари. — Баща ми е бил немец от Чуждестранния легион.

Карл се изненада.

— Значи имаме една кръв.

— Аз винаги ще си остана францужойка. Израснала съм като такава.

— От каквато и националност да си, за мен ти си една изключителна жена — каза той и издиша дима от цигарата.

— Би ли ме почерпил една цигара? — попита тя.

— Мислех, че не пушиш. Това е лош навик. За съжаление аз се пристрастих, защото пушенето успокоява нервите ми.

— Не пуша, но в момента имам нужда да запаля.

Карл ѝ подаде кутията и тя си извади цигара, след което той услужливо ѝ я запали с клечка кибрит. Мари взе дланта, в която той държеше клечката, и я придърпа към себе си.

— Мисля, че в момента и аз съм изнервена. — Тя дръпна от цигарата и издиша. — Но след тази вечер няма да продължа да пуша.

— Нямах причина да се ядосваш на мен. Скоро заминавам с влак за Бризбейн.

— Отново ли ще воюваш?

— Така изглежда — отвърна Карл, без да я поглежда в очите.

— Благодаря за комплимента, който ми направи, капитан Ман. Боях се да се доближа до теб заради случилото се между нас в Палестина. Боях се, че сигурно ме мразиш заради моята роля в мрежата на германския агент.

Карл отстъпи назад и тихо се засмя.

— Това е част от голямото зло, наречено война. — Той погледна Мари и за пръв път забеляза колко уплашена и изнервена е тя. Не я беше виждал толкова уязвима дори в Палестина. — Не виня нито теб, нито майка ти за случилото се. Дори сега нямаше да водим този разговор, ако майка ти не беше проявила смелост и не се беше свързала с британците.

— Да, прав си. Мисля, че съдбата те изпрати, за да промени моя и на майка ми живот към по-добро.

Карл изпита уважение и нежна любов към тази млада жена. Животът ѝ, преди да дойде в Австралия, очевидно е бил доста суров, но духът ѝ беше достатъчно силен, за да се утвърди на новото място, като в същото време скъса със старото си битие.

— Искам да те видя отново — каза той.

Мари импулсивно докосна с длан лицето му.

— И аз — отвърна. — Ще споделя нещо с теб. Когато те срещнах за пръв път, си казах, че си красив мъж. А сега тук, далеч от Палестина, пред себе си виждам все същия красив мъж, за когото чувствата ми подсказват, че има нежна душа. — Тя се доближи и го целуна по устните. — Това е, за да ти благодаря, капитан Ман.

— Името ми е Карл. Капитан е военен чин и той е само част от мен.

— Карл... силно име. Харесва ми. Но сега трябва да се върна на партито, защото скоро ще започнат да ме търсят.

— Да, предполагам, че трябва — съгласи се неохотно той.

— До следващата ни среща! — сбогува се Мари и се върна на партито.

Карл я изгледа в гръб и въздъхна. Времето отново работеше против него. Той се обърна, запали цигара и впери очи в залива. В живота му се беше случило нещо необяснимо, нещо вълшебно. Каквото и да беше, той знаеше, че то ще го следва в джунглите и по бойните полета на Папуа. Рано беше да се каже дали е любов, но беше сигурен, че привличането между него и Мари е взаимно.

Когато изпуши цигарата си, той се върна на партито, за да се сбогува с Том. Мари отново стоеше в другия край на стаята. Тя го видя и му се усмихна.

Той се върна в хотела по тъмните улици на града. Когато се просна в леглото, главата му се беше замаяла от шампанското и спомените му за случилото се на балкона бяха неясни. Колкото и кратка да беше срещата им, тя му даде оправдание да се върне и да се види с красивата жена. Странно, мислеше си той, че двамата ги беше събрала войната. Надяваше се само войната да не ги и раздели.

— Казах си, че ще ти харесат — неловко произнесе Карл, застанал в антрето в кантората на Том Съливан.

Мари погледна букета от бели гладиоли, който той ѝ поднесе, и му се усмихна.

— Мерси, Карл — отвърна тя и взе цветята. — Откъде знаеше, че ще съм тук?

— Том ми каза, че има среща с теб тази сутрин, и си помислих, че така и така днес е последният ми ден в Сидни, защо да не го прекараме заедно.

— Но аз имам работа.

— Не, напротив, млада госпожице, нямаш — намеси се Том Съливан зад нея. — Вземи си отпуск днес и прекарай приятно времето.

Мари се обърна към адвоката, застанал на вратата на неговия кабинет, и му се усмихна благодарно.

— Благодаря, Том — каза Карл и отново се обърна към Мари: — Как ти се струва предложението да отидем с кораб до Манли и да обядваме на плажа?

— Страхотно — отвърна тя, все още с букета в ръка. — Но с тези дрехи мога ли да отида на обяд?

На лицето на вечно сериозния Карл грейна усмивка.

— За риба и пържени картофи става.

Мари връчи букета на Том и взе дамската си чанта. Хвана Карл под ръка и го поведе към външната врата. Той се почувства много щастлив.

Малко по-късно те стояха на ферибота, който пресичаше залива. Беше чудесен слънчев есенен ден, а въздухът беше прохладен. Малкият ферибот подминаваше един след друг големите бойни кораби на Австралия и на съюзническите сили. Но сред тези колоси, напомнящи за войната, имаше и няколко крехки на вид яхти, танцуващи върху водната повърхност на залива. С тях плаваха онези, които бяха предпочели да избягат от офисите в града и да се насладят на красивия ден.

Мари стоеше близо до Карл, хванала се за перилата на кораба. Бумтенето на корабния двигател наподобяваше туптене на сърце. Карл видя радостта и вълнението, които Мари изпитваше, докато фериботът плаваше към пристана на Манли, подминавайки пясъчни носове, осяяни тук-таме с ниска растителност.

— Остава още малко — каза той. Екипажът вече подготвяше въжетата и траповете за акостиране.

— Много красив град — въздъхна Мари. — Радвам се, че дойдох тук.

— Била ли си в Манли досега? — попита я Карл, докато фериботът приближаваше пристана.

— Не — отвърна тя и се хвана за ръката му, за да не падне, когато фериботът леко се удари в стената на пристана. — Но господин Съливан ми каза, че ти и приятелят ти Лукас Кели сте прекарвали доста време тук по време на училищните ваканции.

— Виждам, че Том доста ти е разказал. — Карл се усмихна.

— Защото аз го попитах — напълно сериозно отговори момичето.

Слязоха от ферибота и тръгнаха по пристана. Кацналите пред тях чайки се разтичаха. Излязоха на една улица с хотел. Двамата продължиха разходката си по улицата, минавайки покрай малките магазинчета. От време навреме Мари се спираше, за да погледне някоя рокля или шапка на витрината. Карл виждаше, че мъжете се заглеждат по нея, а Мари забелязваше завистливите погледи на жените. Бяха чудесна двойка: висок и добре сложен капитан с орден на широките си гърди, свидетелство за проявена във войната храброст, и дребната, красива Мари.

Карл се спря пред един магазин за рибни деликатеси, поръча две порции и продавачът му подаде два пакета, направени от вестникарска

хартия, излъчващи аромат на риба и солена вода. Подаде единия пакет на Мари и продължиха към края на улицата, където Тихият океан отмиваше жълтия пясък от плажа.

— Ако не обичаш пържени картофи, можем да седнем на плажа и да нахраним чайките — каза Карл.

— Обичам картофи. Опитвала съм ги.

Седнали мълчаливо един до друг, той с навити крачоли и тя със запретнати поли, те ядяха от пържените картофи от пликите. Карл беше гладен и ядеше бързо, но Мари взимаше един по един картофите и се хранеше значително по-бавно. Пред тях вълните се разбиваха в брега. Плажът беше пуст, тъй като сезонът беше минал и по пясъка можеха да се видят само онези, които желаеха да се усамотят.

— Кога заминаваш? — попита го тя.

— Довечера — отвърна той и хвърли един картоф на събралите се чайки, чакащи търпеливо наблизко. Те се нахвърлиха върху картофа, а когато щастливата птица се докопа до него, останалите я подгониха по пясъка.

— Това е много скоро — отбеляза Мари и също хвърли картоф на чайките. — Знаеш ли къде те изпращат?

— Някъде на север. — Не искаше да мисли за това, което го чакаше в джунглите на Папуа и Нова Гвинея.

Мари не настоя повече с въпросите си. Но предчувстваше, че Карл отива на някое опасно място.

— Снощи беше много приятно, докато си приказвахме — тихо каза тя.

Карл отмести очи от чайките.

— Може да ме смяташ за, както ние казваме в Папуа, лонг лонг лук. Това означава луд. Но често си спомнях за теб. Не знам защо, но спомените за теб не ме напуснаха и когато се върнах на фронта, и дори когато се прибрах у дома. Когато те видях снощи, сякаш се беше сбъднал моят сън.

— И аз се почувствах по същия начин — отвърна Мари. — Не мога да си обясня на какво се дължат тези чувства, но благодарение на теб аз дойдох тук и обикнах този град и тази страна. И майка ми също ми каза, че сме тук благодарение на теб.

— Значи изпитваш само благодарност — рече Карл.

— Не, не — отвърна Мари и импулсивно стисна дланта му. —
Нещо повече от благодарност е, но се боя да... как казвате вие... да се
отдам на чувствата си. Знам само, че много те харесвам.

— Не е зле за начало. — Той се усмихна. — Жалко само, че
нямаме много време да продължим напред.

— Не разбирам — каза тя с озадачено лице.

— Не, нищо особено. — Карл погледна часовника си. Колкото и
да не му се искаше, трябваше да се върне в града, за да хване влака. —
Трябва да тръгваме.

Взеха ферибота обратно до Съркюлар Кей и седнаха един до
друг на седалките отвън на палубата. Разговорът им вървеше леко и
непринудено. Когато в края на пътуването слязоха от ферибота, Карл
осъзна, че му остават само още няколко часа и после щеше да си
замине от живота на Мари, вероятно завинаги.

Той я изпрати до кантората на Том Съливан малко преди
служителите да излязат оттам, за да хване трамваите и влаковете за
вкъщи.

— Прекарах чудесен ден — каза Мари и му протегна ръка. —
Иска ми се да беше останал.

Карл не желаше да се сбогува с нея и ядосано прати войната по
дяволите. Как можеше някаква си глупава война да лишава младите от
любов и щастие?

— Искам да ти благодаря, Мари — тихо отвърна той. — Надявам
се да се видим отново някой ден.

Тя го погледна в очите.

— Ще бъде много хубаво. Моля те, пази се.

Карл кимна. Тълпата от забързани за вкъщи граждани за малко
щеше да ги отнесе. В този миг той би дал всичко, за да бъде един от
тези граждани, за да остане в Сидни. С тъжна усмивка той се обърна и
си тръгна. Мари остана сама и го съпроводи с поглед, докато не се
изгуби в тълпата.

Войници и раници, плачещи жени и объркани деца, дошли да
изпратят любимите си. Всички те стояха на перона. Парата от
локомотива се извисяваше със съскане към небето. Сидни постепенно

потъваше в нощта, докато Карл стоеше настрана с раницата си и чакаше да се качи на влака.

Минаващите покрай него войници козируваха, а той замислено им отвърна. Само преди няколко часа беше гледал в очите на Мари, беше се наслаждавал на сладкия аромат на парфюма ѝ и беше докосвал ръката ѝ. В момента се чувстваше толкова самотен, колкото никога преди не се беше чувствал.

Началник-влага изсвири със свирката и извика на униформените мъже да се качват по вагоните. Карл се наведе да си вземе раницата и изведнъж чу, че някой извика името му. Изправи се и се обърна — Мари тичаше по перона, пробивайки си път през гъстата тълпа от качващи се войници.

— Карл! — извика отново тя и се хвърли в обятията му.

Карл я прегърна и усети допира на бедрата ѝ.

— Какво правиш тук? — попита я.

— Исках да ти кажа, че съм влюбена в теб — отговори тя и изведнъж придърпа главата му. Целувката беше дълга и страдна. — Върни се жив и невредим, мон шери — добави задъхано. — Ще ми липсваш.

— Точно за този напредък ти говорех днес — пошегува се той и се усмихна. Прегърна я и вдъхна от уханието на косата ѝ. — Сега вече имам доста основателна причина да се върна.

— Всички по вагоните! — отекна нечий глас из перона. Влакът щеше да потегли всеки момент. Карл грабна раницата си, прегърна Мари още веднъж и я целуна по устните, докато тя обви ръце около врата му. Няколко войници, които гледаха през прозореца на вагона, нададоха одобрителни викове. Карл скочи в потеглилия влак и помахна на Мари, чиято фигура постепенно се смали в морето от насълзени жени и деца, останали на перона.

— Обичам те! — извика тя, но признанието ѝ в любов беше заглушено от дългото и продължително изсвирване на локомотива.

* * *

Лейтенант Кеншу повика Фуджи на мостика. И-47 беше изплувала на повърхността.

— Старши матрос Комине — обърна се той към него, загледан в тъмната нощ и гъстите облаци. — Заповядаха ми да те спусна на брега, за да се увериш дали твоят агент Крайт не е бил разкрит от врага.

— Слушам, господин капитан.

Кеншу насочи вниманието си към моряка, който си беше спечелил репутацията на аутсайдер в тясно сплотения колектив на екипажа. Живял много години извън Япония, в Папуа, той минаваше за чужденец за младите матроси, родени на островите на изгряващото слънце. Не че някой от тях го подозираше в нещо, след като беше пределно ясно, че техният капитан се отнася с уважение към Комине заради подвизите му в първите дни на войната. Просто старши матрос Комине беше много мълчалив и вгълбен в себе си човек, който не се и опитваше да се сближи с останалите.

— Мисията ти е опасна — тихо добави Кеншу. — Имам чувството, че контраразузнаването се опасява да не би човекът, който ти вербува, да се е предал на противника и да е станал двоен агент. Иначе те нямаше да рискуват моята подводница в тези води, толкова близо до Порт Морсби. Само исках да ти кажа колко важна е за флота тази операция.

Фуджи сведе глава в поклон. Той уважаваше капитана, но напоследък намрази работата в тясното пространство на подводницата. Липсваше му миризмата на пръст и на горите. Той често се замисляше колко странно беше, че Папуа е повече негова родина от Япония, където през зимата валеше сняг и пръстите на краката и ръцете му замръзваха. Носеше се слух, че се събира военноморска групировка, която да завземе Порт Морсби. Фуджи, който не беше набожен, се помоли нашествието да стане скоро и той да бъде изпратен в Порт Морсби, за да види докъде е стигнала бременността на Кийла. Мисълта за неговото дете, което тя носеше, имаше по-силен ефект върху него, отколкото очакваше. Въпреки че още го притесняваше фактът, че детето им ще е от смесен расов произход. Колкото и да се опитваше да постави на първо място свещената мисия в името на императора да завоюват Пасифика, образът на Кийла често го спохождаше, когато той се обръщаше към нежните спомени, за да избяга от действителността и живота в подводницата. Поне на тази мисия имаше възможност да я потърси.

— Ще бъдеш въоръжен — продължи Кеншу. — И при никакви обстоятелства не бива да те заловят жив.

— Слушам — отвърна Фуджи. Заповедта на капитана беше закон за него.

Фуджи знаеше, че ако врагът го заловеше и го подложеше на разпити, имаше опасност той да не издържи на изтезания и да издаде местонахождението на И-47. Той беше обикновен човек, а не бог като императора.

— Кога ще слеза на брега? — Беше единственият въпрос, който зададе, преди да се върне долу към обичайните си задължения в двигателното отделение. Когато един редови моряк отправяше въпрос без покана, това се смяташе за голяма дързост, но той забеляза, че младият капитан изпитва съчувствие към него.

— Много скоро — отвърна Кеншу и продължи да оглежда хоризонта за вражески кораби.

— Струва ми се, че японците започнаха да ме подозират — каза Сен, докато крачеше из градината на своя дом. — Но това е само предчувствие, интуиция.

Австралийският майор до него запали цигара и издиша дима в мъгливия сутрешен въздух. Пеперудите пърхаха над тропическите цветя. Майор Колин Шоу беше минал петдесетте години и беше помирисал барут през Първата световна война в Палестина в редовете на Леката кавалерия. След войната беше работил в полицията на Нов Южен Уелс, където се издигна до детектив, разследващ тежките престъпления из тъмните улички на Сидни. Той също така беше член на опълченско подразделение и сега беше съчетал двете си длъжности, работейки за разузнаването в Порт Морсби. Безплатните обеди в кафенетата по време на полицейската му служба бяха добавили допълнителни килограми към някога стегнатото и стройно тяло на Шоу. Армейската му униформа на места беше доста опъната, но контраразузнаването имаше нужда от неговия бистър ум, а не от тялото му.

— Казвате, че имате предчувствие, че сте разкрит — повтори майор Шоу и издиша още дим, който се издигна високо във въздуха. — В такъв случай е добре да знаете, че и аз мисля така. Като ченге често

ми се налагаше в определени ситуации да се доверявам на предчувствията и инстинктите си. А тъй като работим с доста гадни типове, това изостря инстинктите ни. Какво точно ви кара да мислите, че малките жълти негодници са ви разкрили?

— Личи си по тона на радиосеансите — бавно отвърна Сен, замислен върху причините за тревогата си. — Нещо по начина, по който радистът от другата страна приема информацията, която вие ми давате да предам.

Шоу направи гримаса и се почеса по челото. — Ако прекратя тази операция, не знам каква ще бъде вашата съдба.

Сен вече беше обмислил какво го чакаше в ръцете на австралийските власти. Щом операцията за заблуда на японците приключеше, той вече нямаше да им е от полза и щеше да бъде обвинен в предателство. Можеше и да не отправят официални обвинения към него, а да го убият и да го пишат в графата „безследно изчезнали“.

— Въпросът не е какво ще стане с мен — въздъхна той. — Не знам какво е станало със семейството ми. Животът ми за мен вече не значи нищо.

— Чакайте малко — прекъсна го Колин Шоу. — Не си мислете, че ще ви премахнем. Ние не сме някакви побъркани и кръвожадни зверове да постъпим така с човек, който ни е оказал истинска помощ. Може и да се наложи да полежите зад решетките, но едва ли ще ви пратят на бесилото.

Сен се изненада от добронамереното отношение на австралийския майор към него.

— Искам да знаете, майоре, че наистина желях да помогна в действията ви срещу японците. Аз съм човек на принципите и най-много се страхувах японците да не разкрият миналото ми. Не се страхувах от смъртта, както може би си мислите, а от безчестието. Срамувах се, че предам хората в тази страна, които ми бяха истински приятели. Сега бих приветствал смъртта, като знам, че съм си върнал поне донякъде достойнството.

Майор Шоу остана впечатлен от китаеца. С годините полицейска работа на улицата той беше усвоил уменията да преценява точно и вярно хората. И в момента усещаше, че имаше насреща си човек, който

искрено се разкайва и е готов да стигне и по-далеч, за да изкупи вината си.

— Знаете ли, господин Сен — майор Шоу захвърли фасата си в ягодовия храст, — дори и да закрием вашата дейност, сигурен съм, че мога да ви имам доверие и да ви намерим някаква друга работа при нас. Ще ви освободим, но искам да ви предупредя, че новата работа ще бъде изпълнена с много опасности и единствената ви награда ще бъде изкупването на вината. Сигурен съм, че ще можем да направим така, че досието ви с данните за извършваната от вас подривна дейност да изчезне. Интересува ли ви моето предложение?

— Майор Шоу, нямам нищо за губене, освен срама си — тъжно отвърна китаецът.

Офицерът неочаквано протегна ръка.

— Добре дошли в моя свят, господин Сен. Нищо за губене и война за печелене. Сега ми остава само да уредя вашето изчезване в името на императора. Японците ще останат с убеждението, че са ви убили и че не сте се компрометирали. Това би трябвало да ги накара да повярват, че информацията, изпращана от вас, е била вярна.

Сен разбираше, че щом предишната му самоличност бъде заличена, той ще се прероди от пепелта. И това за него ще бъде ново, макар и опасно, начало.

— Ще бъдете изпратена в Австралия — с официален тон каза майор Шоу на Айрис, седнала в дневната. В момента усилено вървеше разчистването на къщата от всякакви следи, че тук се е водила контраразузнавателна дейност. Около тях имаше кашони, пълни с хартия и моливи, с чаени чаши и радиооборудване. — Аз ще уредя транспорта, но ще можете да вземете със себе си само един куфар с личните си вещи. Не е необходимо да повтарям, че сте дали клетва да пазите пълна тайна за всичко, което сте видели и чули тук. Няма да обяснявам подробно какви са наказанията за нарушение и на клетвата, която ще ви дам да подпишете по Закона за държавната тайна. Само ще подчертая, че е във ваш интерес да я спазвате. Ясно ли се изразих?

Айрис не повярва на ушите си. Каква ирония само. След като завръщането ѝ в Австралия беше спряно и подложено на

преразглеждане от имиграционните власти, сега пък държавата искаше да я изпрати в Сидни, където тя отново щеше да бъде с дъщеря си.

— Всичко ми е ясно, господин майор — отвърна. — Бъдете сигурен, няма да ви подведа за оказаното доверие.

— Добре тогава — избоботи Шоу. — Доколкото ми е известно, вие сте наследница на доста солидна сума пари.

— Вярно е — отвърна изненадана Айрис. — Откъде знаете за наследството?

— Джак Кели ми е стар приятел — усмихна се накрая майорът. — Той ми заръча да ви наглеждам и да внимавам да не ви се случи нещо лошо, защото иначе ще направи нещо много лошо с мъжките ми атрибути.

Тя промени мнението си за армейския офицер, когото първоначално беше взела за грубоват и арогантен военен.

— От Първата световна ли го познавате?

— Не, преди години го срещнах в Сидни, когато той беше известно име в бизнеса. Джак беше прочут с това, че се грижеше за интересите на вдовиците от войната и за ветераните, които си търсеха работа по време на Голямата депресия. Той е доста почтен човек.

— Не разбрах какво ще се случи със зет ми — смени темата тя. — Бих искала да се сбoguвам с него и да му благодаря за гостоприемството.

— Ще се погрижим за него — отвърна неловко майорът и се покашля. — Не се тревожете — добави, когато видя, че лицето на Айрис помръкна от притеснение. — Оттук ще го закарат да работи на друго място.

Това обяснение би трябвало да я задоволи, тъй като беше пределно ясно, че майорът не желае да дава повече подробности.

Айрис бързо си приготви малкото лични вещи, които имаше. Камион я закара до Порт Морсби, където майор Шоу беше уредил да се качи на товарен кораб, връщащ се в Австралия.

Тя стоеше тъжна на пристана, стиснала куфара и вперила празен поглед в острова в залива на Порт Морсби. Когато насочи вниманието си към брега, забеляза едно изпочупено жасминово дърво, чиито нежни кремави цветове бяха цъфнали. Жасминът още повече я натъжи. Напускаше вероятно завинаги едно място, което можеше да бъде неин дом.

— Връщаш се, Джак, независимо дали ти харесва или не — каза капитан Майкъл Хигинс, надвесил се над Джак Кели, който лежеше на походно легло под противокомарна мрежа. Замаскираният пост, който се намираще на половината път от базовия лагер в планината западно от Лае, оборудван сред влажната и буйна тропическа растителност, беше далеч от всякакви болнични заведения, където можеха да се излекуват подновилите се пристъпи на малария. Джак бълнуваше и сънищата го отвеждаха към някакъв нереален свят, населен с призраци и чудовища. Дори когато командирът на предния пост се надвеси над него, той трепереше силно и неконтролируемо от пристъпите на смъртоносната болест.

— Ще ми мине, Мик — отвърна през зъби, мъчейки се да се изправи в леглото. — Само няколко дни и ще се изправя отново на крака.

— Едва ли — отвърна капитан Хигинс. — Ще организирам евакуацията ти в Морсби. Не мога да си позволя да държа човек на легло толкова близо до японците, Джак. Отиваш в Морсби и това е заповед.

Джак се отпусна отново на пропитото с пот одеяло. Той знаеше, че на мястото на младия командир — редови офицер и випускник на военния колеж „Дънтрун“ в Канбера — и той щеше да постъпи по същия начин. Неговата упоритост да остане беше само израз на силната му гордост и на вътрешната му потребност да докаже на себе си, че въпреки напредналата възраст може да продължи да се бие за родината си. Беше на този свят вече пето десетилетие и все още беше в добра форма, но възрастта забавяше движенията му и отнемаше енергията му. Ако можеше, би извикал от болка при всяко пренапрягане на мускули или скъсано сухожилие. Джак се примири с факта, че повече не можеше и не искаше да воюва. Беше твърде уморен. Единственото му желание беше да отиде на юг, да си вземе парите от наследството и да построи къща на върха с изглед към река Туид. После щеше да прекарва времето си седнал с въдица в малка

лодка и да лови сомове или кефали във великолепните езера край реката.

Джак Кели лежеше по гръб, трепереше и си припомняше. Сълзите му потекоха не заради него, а защото си спомни за Виктория, която страшно много му липсваше. Не минаваше и ден след смъртта ѝ, в който да не се връщаше в спомените си за нея и да не изричаше името ѝ, докато гореше от треска. Тя нямаше да бъде с него, за да се наслаждават заедно на спокойствието на Туид Вали, на девствените тропически гори. Нямаше да е до него, за да плават заедно по реките и езерата, оградени от мангровите дървета на брега.

Отново му причерня и Джак се унесе в болните си сънища, докато един войник го наглеждаше — там, в този тропически ад в джунглите западно от Лае и от противниковите сили.

Пълзейки предпазливо напред, Фуджи стискаше ръкохватката на пистолета с потна длан. Напускането му от И-47 беше минало без произшествия. Той слезе на брега сам и пое към изпълнението на поставената заповед — да провери защо Сен е престанал да предава. Приклекна в мрака на не повече от сто метра от бунгалото на Сен. Нощният мрак скриваше къщата от него. В действителност беше такава непрогледна тъмнина, че той едва виждаше ръката си. Зловещата тишина го разтревожи. Дори кучета не лаеха, нито се чуваха местните работници, които обикновено разговаряха помежду си на светлината на керосинова лампа и дъвчеха бетел. Всичко беше потънало в мрак. Тъй като трябваше да изчака изгрев-слънце, за да установи контакт със Сен, Фуджи се отпусна. Щеше да подремне малко, а изгряващото слънце щеше да го събуди.

Когато първите лъчи на слънцето озариха мястото, Фуджи разтърка сънените си очи и изпадна в шок от видяното. Там, където преди беше къщата, сега имаше само руини. Складовете и другите помасивни постройки също бяха изгорели. Почернелите навеси от гофрирана ламарина лежах на земята сред овъглените дървени пилони, които преди ги подпираха. Никъде не се виждаха местните хора, които преди бяха работили тук. Призрачната тишина от нощта продължаваше и през деня. Нищо чудно, че Крайт беше спрял да изпраща съобщения, каза си Фуджи. Австралийските военни бяха

разкрили радиостанцията и или бяха заловили китаец, или го бяха убили. Нещо обаче в тази картина не се връзваше. Той познаваше австралийците достатъчно добре и беше наясно, че не биха изгорили къщата на човек, нито биха го убили само защото са го хванали в предателство. Доколкото той можеше да види, разрушенията тук бяха извършвани много систематично.

И-47 по график трябваше да се върне най-рано след три дни и затова той разполагаше с достатъчно време да потърси някого, който би могъл да отговори на въпросите и съмненията му. Макар да рискуваше да бъде разобличен и най-вероятно убит, поне се намираше в родината си и в един свят, който познаваше много по-добре от земята на изгряващото слънце.

През първия си ден в Папуа Фуджи свали военноморската си униформа и се преоблече в традиционния местен лап-лап. С помощта на боя, която носеше със себе си, той потъмни цвета на кожата си, за да мине за човек от смесен произход, между моту и китаец. Пистолетът и униформата зарови в една дупка недалеч от плажа, където за пръв път беше срещнал Кийла. Зарови и малка брезентова торба с най-важните запаси и сечива: компас, сушена риба, ориз, пълна бутилка с вода и патрони за пистолета.

Доволен от маскировката си, Фуджи тръгна на път. Предстоеше му да изпълни две задачи. След около час той стигна до покрайнините на селото на Кийла, което се намираше навътре в морето с къщи, построени върху дървени подпори във водата. Част от селото беше разположено на сушата. Сред купчините с боклуци бродеха бездомни кучета и кльоцави прасета.

Японският моряк беше обучен добре и затова зачака търпеливо, наблюдавайки движението на хора от и в селото. Накрая забеляза една пътека, която минаваше през буша. Местните селяни я използваша, за да ходят на брега, където той беше срещнал Кийла. Самата Кийла Фуджи не видя никъде, дори и сред младите момичета, седнали пред къщите на брега. Вероятно беше в някоя от колибите, построени върху водата.

Дойде пладне, Фуджи извади от торбата си парче сушена риба. Освен гладен, той беше и ожаднял, но си наложи да не мисли за това.

На пътеката се показва малко момче, което вървеше само. Фуджи реши да рискува и да напусне скривалището си. Когато се изправи

пред около осемгодишното момче, детето се вцепени от страх пред непознатия, който сякаш беше изникнал изпод земята.

— Няма да ти направя нищо лошо — обърна се към него Фуджи на езика на моту. — Познаваш ли жена на име Кийла.

Уплашеното момче кимна.

— Ще ти дам едно пени — продължи японецът с предразполагаща усмивка и протегна ръка с медната монета, — ако отидеш при нея и ѝ кажеш, че Фуджи ще я чака точно при изгрев-слънце на мястото, където са се запознали.

Момчето се поколеба, но видът на австралийската монета надделя над страха му. Тъй като непознатият приличаше на човек от неговите кланове и не го нарани, то прие монетата, но продължи да го гледа ококорено.

— Ако кажеш на някой друг, че си ме видял, ще дойда през нощта и ще ти прережа гърлото — заплаши го Фуджи и извади ножа, който винаги носеше със себе си. Момчето ахна пред вида на страховитото острие и енергично кимна с глава. — Добре, а сега върви и предай на Кийла съобщението.

Хлапакът отново кимна, обърна се и затича обратно към селото. Фуджи се надяваше заплахата да е подействала. Тръгна към скривалището си близо до плажа и когато стигна, утоли жаждата си от манерката, която беше взел със себе си на брега като част от неприкосновения запас за оцеляване.

Настъпи вечерта, Фуджи заспа доволен с пистолет в ръката. Ако го бяха предали, той нямаше да се даде жив, щеше да се бие до смърт. Последният куршум щеше да е за него.

След няколко часа, които му се сториха като цяла вечност, слънцето изгря и Фуджи се изправи от скривалището си в храстите и погледна към плажа. Тя беше там! Не се беше надявал съобщението му да стигне до Кийла, но ето че тя стоеше там и пристъпваше от крак на крак, повдигнала дългата си пола до коленете. Гърдите ѝ бяха оголени съгласно племенните традиции, а зад ухото си беше забола цвете.

Фуджи не се показва веднага. Опасяваше се, да не би да са я проследили и да не попадне в засада, устроена или от нейните съплеменници, или от австралийските военни. Въоръжен с пистолета, той огледа района много внимателно, за да се увери, че тя е дошла

сама. Доволен от огледа, той излезе на плажа. Тя стоеше с гръб към него.

— Кийла — повика я тихо.

Тя се обърна и затича към него.

— Чаках те — каза и свенливо сведе поглед. — Ти обеща, че ще се върнеш при мен.

— Не можех да се върна веднага, защото съм воин на императора и имах да свърша важна работа — отвърна неловко той. — Но сега дойдох, за да ти кажа, че си моя жена.

— Нашето дете продължава да расте в мен — каза Кийла и вдигна очи към него. — А ти изглеждаш много смешно, като си се престорил и маскирал на един от нас — добави игриво.

— Трябва да се престоря, че съм от смесена раса — отвърна той. — Ако ме предадат, ще ме убият.

— За мен ли дойде?

— Ще дойда за теб, когато победим австралийските и американските варвари. Когато дойде мирът, ще поема лодкарския занаят от баща ми.

— Винаги съм вярвала, че ти си моят мъж. Нашето бебе ще се роди силен воин като баща му.

Фуджи осъзна, че се беше оставил емоциите да вземат връх над него и за миг беше забравил за мисията си. Но след като го спуснаха на брега толкова близо до Кийла, трябваше да я види. Обаче щом си спомни главната причина да е тук, той я попита:

— Знаеш ли какво се е случило с китайския търговец Куонг Ю Сен?

Кийла се намръщи, тъй като искаше нейният мъж да говори повече за чувствата си към нея.

— Кой го е грижа — отвърна тя леко нацупена и се стресна, когато Фуджи я сграбчи за раменете.

— Знаеш ли какво се е случило с китайския търговец? — повтори заплашително.

— На пазара чух, че бил убит от войници от Порт Морсби и че те изгорили къщата му. Хората, които работеха при китаеца, били изчезнали до един. Говорят, че някои от тях избягали от страх.

Фуджи пусна раменете ѝ и отстъпи назад.

— Заболя ме — изхленчи Кийла. — Мислех, че си дошъл да видиш мен.

Той едва сега си даде сметка за поведението си и поклати глава.

— Извинявай. Напрегнат съм, защото се намирам на територия, окупирана от противника. Не исках да те нараня.

Успокоена от думите му, Кийла пристъпи напред и хвана ръката му.

— Хайде да отидем в храстите — каза. — Мина много време. Липсваше ми допирът на тялото ти до моето.

— Няма ли да навреди на бебето?

— Старите жени казват, че няма — отвърна тя със стеснителна усмивка и го поведе нагоре.

Денят беше великолепен. На Фуджи не му се искаше да свършва. Той тайно се надяваше подводницата никога да не се върне за него. Двамата, изтощени от правенето на любов, лежаха на земята и гледаха как полумесецът на луната се издига на тропическото небе. За миг им се стори, че войната е много, много далеч оттук. Като всички влюбени и те си шепнеха нежни слова, а вечерта се превърна в един от най-красивите и ценни спомени на Фуджи за целия му живот.

Когато той настоя повече да не се виждат, защото за него всяка минута на брега е изпълнена със смъртна опасност, Кийла енергично запротестира. За жената моту опасността беше просто начин на живот, тъй като и нейното село непрекъснато беше заплашено от нападения на други кланове и племена. Въпреки налагането на европейските закони срещу племенните противоборства туземците все още извършваха набези, за да крадат жени и за отмъщение. На сутринта Кийла се върна при разтревожените си роднини, като им каза, че се е почувствала зле и е решила да преспи в буша. Но сияещото ѝ лице не можа да заблуди по-старите жени, които седяха на тревните си постелки и клюкарстваха. Младата жена си е намерила любовник от друго село. Или може би това беше японецът, който преди време беше убил годеника на Кийла? Последното предположение беше по-скандално, поради което беше и прието като факт.

Яхнал коня си, полицейски сержант Гроувс беше тръгнал на рутинна обиколка до един от отдалечените краища на поверената му

територия, намиращ се извън очертанятията на Порт Морсби. Трябваше да инспектира контингента от туземни полицаи, командвани от един от доверените му главни сержанти, също от местните племена. Той обичаше тези посещения, защото така можеше да напусне бомбардирания град и да се разходи из буша. Това пътуване щеше да му отнеме ден и чантите от двете страни на седлото съдържаха всичко необходимо за лагеруването. Пеш го придружаваше един от подчинените му полицаи, нарамил пушка и праметнал върху широките си гърди патрондаш с едрокалибрени патрони. Полицаят говореше моту и щеше да му служи като преводач. В момента вървяха по една пътека близо до къщата на Сен. Беше малко след пладне, когато ги спря стар брадат туземец, който накуцвайки се приближи към тях.

— Какво казва? — попита сержантът.

— Казва, че е видял японец по име Фуджи Комине да се навърта наоколо — отвърна полицаят. — Видял го е тази сутрин.

— Комине? — повтори Гроувс. — Сигурен ли е, че видял точно него?

Полицаят се обърна към стареца и му зададе въпроси, повечето от които сержантът разбра, защото поназнайваше малко местния език. Излизаше, че старецът е работил в къщата на Сен като градинар. Когато китайският му господар изчезнал мистериозно, армията изравнила къщата със земята. Той бил принуден да се върне в селото си на брега. Решил обаче да дойде и да види дали не може да прибере нещо от руините на къщата. Тогава съзрял младия японец. Макар Фуджи да се бил дегизирал, той не могъл да заблуди стареца, който го познавал от малък, когато работел с баща му, японския лодкар. Старият туземец предпочел да не го заговаря, защото бил чул, че австралийците водели голяма племенна война със сънародниците на Фуджи, живеещи на някакво място, наречено Япония. Старецът мислеше, че тази Япония трябва да е някъде в планините, защото бил чувал за страховитата репутация на дребните набити мъже от този край.

— Попитай го дали Комине е бил сам — каза Гроувс, убеден в думите на стареца.

След няколко секунди полицаят се обърна към сержанта:

— Казва, че не видял никого, но старите жени от неговото село говорели, че едно момиче, Кийла, носи дете от него.

Йън Гроувс имаше още много въпроси. Той беше част от групата, която влезе в къщата на родителите на Фуджи и ги отведе, за да ги интернират в Австралия като съюзници на противника. Сержантът се съмняваше, че старият Комине и жена му наистина представляват заплаха за националната сигурност, и за него това не беше от най-приятните задачи. Гроувс също така знаеше, че синът им служи в японския флот и беше чел доклада за въоръжения сблъсък с младия Лукас Кели. Знаеше също така, че по това време Фуджи се намира на подводница. Фактът, че беше видян жив в Папуа през последните двайсет и четири часа противоречеше на доклада на пилота на австралийския „Бофайтър“, който твърдеше, че е потопил подводницата И-47.

Йън Гроувс измъкна от стареца колкото можа повече информация и се наведе от седлото, за да му даде малко черен тютюн. Туземецът много се зарадва на наградата и се усмихна широко, оголвайки белите си зъби с петна от бетел по тях, като в същото време започна да благодари на двамата полицаи. Накрая се отдалечи, накуцвайки и мърморейки си нещо.

Йън Гроувс си пое дълбоко дъх. Трябваше да вземе решение, и то бързо. Информацията за японския моряк беше от изключителна важност за военните в Порт Морсби. Присъствието на японеца на брега можеше да е само с една цел — провеждане на разузнаване или извършване на диверсии и саботаж. Така или иначе, Комине трябваше незабавно да бъде открит. Дали беше по-добре да започне издирването с подчинения му полицаи, или да потърси помощ първо? Гроувс беше разумен човек и внимателно обмисли как да действа. Ако искаше да открие къде се крие японският моряк, щяха да са му нужни подкрепления. Визитата му при туземните полицаи щеше да почака. Извади тефтер от джоба си и описа всички важни факти.

— Полицай — обърна се той към партньора си. — Занеси това съобщение до щабквартирата в Порт Морсби. Кажи им къде съм в момента. — Той извади от чантата на седлото и метна на полицаия няколко консерви с говеждо месо, след което обърна коня си към къщата на Сен. Сержантът беше притеснен, но трябваше да преодолее страха си и да издири японския моряк, докато следите са пресни. Беше въоръжен с револвер и носеше в кобур на седлото карабина. В никакъв

случай не биваше да подценява Фуджи. Нито потта, стичаща се от него на реки, беше само от непоносимата жегна на тропическото слънце.

Докато чакаше подводницата да се върне за него, Фуджи дори не предполагаше, че присъствието му на папуанска земя е било забелязано. Нито си даваше сметка, че съюзниците разполагаха с възможности да разшифроват кодовете на японските военноморски сили и че знаят за неговата подводница. Единственото, което не знаеха, беше неговото местонахождение в Папуа.

Фуджи беше наминал към къщата още веднъж, за да огледа изоставените руини с надеждата да открие някакви улики за случилото се. Разказът на Кийла не звучеше правдоподобно. Австралийците може и да бяха врагове, но те стриктно се придържаха към британската форма на правосъдие и справедливост. Не, тук имаше нещо гнило. Постепенно у него се зароди съмнението, че китаецът най-вероятно е бил двоен агент и сега работи за съюзниците.

Вятърът беше попътен, „Индипендънс“ беше издул платната си и се носеше към мястото край брега южно от къщата на Сен, определено от военния щаб. Пристигнаха в ранния следобед.

Лукас докладва, че е достигнал крайната си точка, в отговор на което му съобщиха, че фрегата на Кралските австралийски военноморски сили е тръгнала към него, за да му окаже помощ. Тази новина го поуспокои. Да те натоварят със задачата да търсиш японска подводница, като при това разполагаш само с една стара картучница и няколко гранати, си беше притеснително. Подобно въоръжение изобщо нямаше да го спаси, ако подводницата го нападнеше, с цел да го потопи. Лукас стоеше на палубата и оглеждаше брега. Айрис навярно беше в дома на Сен. Той изведнъж изпита силно желание да слезе на брега и да се увери, че всичко в къщата на китайския търговец е наред.

— Момис — повика главния си помощник. — Погрижи се момчетата да се нахранят. Освен това искам да организираш наблюдение. Ще слеза за малко на брега, но ще се върна преди залез-слънце. Ако забележиш подводница, веднага се свържи по радиостанцията с Морсби и изстреляй сигнална ракета, за да ме предупредиш. Ясно?

— Да, маста Лукас — отвърна гордо Момис.

Лукас го беше научил как да борави с радиостанцията и фактът, че господарят го беше натоварил с отговорността да наглежда шхуната, докато го няма, повдигна още повече самочувствието му.

Спуснаха лодката. Лукас се качи в нея и загреба към брега. Носеше със себе си револвер и манерка с вода. Можеше да стигне пеш до къщата на Сен по пътеката на плажа за половин час и вероятно да навести Айрис, преди да се върне на шхуната. Докато гребеше, се огледа се назад и го поразиха мисълта колко позната му е шхуната — може би като да живееш със съпругата си, каза си той и се усмихна. С „Индипендънс“ бяха делили заедно радости и нещастия.

Побелелите косми на главата на сержант Йън Гроувс настръхнаха. Той слезе от полицейския си кон, стиснал в ръка пушката „Лий Енфийлд“. Мястото беше пусто и зловещо тихо. Почернелите дървени греди и плоскости, покритите със сажди листове ламарина на земята тъжно напомняха колко голямо беше някога имението на Сен. Китаецът винаги се беше отнасял любезно с Гроувс, когато патрулирането го отвеждаше в тази част на района.

„Жалко за хубавата къща — измърмори той, докато оглеждаше руините. — Скапани военни.“

Конят му се оживи и изпръхтя. Сърцето на Йън заби учестено. През годините патрулиране в опасни племенни територии, където воините все още посрещаха неканените гости с бамбукови стрели, той си беше изградил инстинкт за самосъхранение. Сега този инстинкт му подсказваше, че не е сам. Сержантът огледа буша много внимателно. Знаеше, че не трябва да насочва вниманието си върху самия буш, а по-скоро да се помъчи да надзърне сред растителността. Стори му се, че долови движение и автоматично вдигна пушката и се прицели от рамо. Показалецът му се плъзна към спусъка, а едновременно с това той закова мерника върху човека, който се появи в цял ръст от храстите на около петдесет метра от него.

— Дявол да го вземе! — промърмори сержантът и свали пушката. — За малко да те застрелям.

Лукас не беше изненадан толкова от полицейския сержант, колкото от руините. Той се приближи до конника.

— За бога, какво се е случило тук? Вие ли го направихте?

— Не, не сме ние, млади Лукас — отвърна Йън Гроувс, подпрял пушката на бедрото си. — Вашите го направиха, армията, когато китаецът изчезна.

— А какво стана с жената, която живееше при него?

— Ако имаш предвид Айрис, тя отплава за Австралия преди няколко дни. Онзи майор Шоу, който преди служеше в полицията в Австралия, се зае с тази задача и я натовари на кораба. Чух, че с нея всичко е наред.

Младият мъж не можеше да повярва на очите и ушите си. По време на война събитията се развиваха толкова бързо.

— Защо са изгорили мястото?

— Не знам — отвърна Гроувс, прибра пушката в кобура и си сви цигара. — Ако питаш мен, негодниците, които са го извършили, заслужават да ги пратят в затвора. Армейци или не, така не се прави. — Запали цигарата и издиша дълго кълбо дим. — А ти какво правиш тук?

— Искан да навестя Сен. Предполагам, че не знаеш къде е той сега.

— Нямам представа. Но знам нещо друго: твоят приятел Фуджи Комине е бил забелязан наоколо от един местен само преди няколко часа. Затова съм тръгнал насам. Надявам се до сутринта да изпратят подкрепление.

Лукас пребледня. Фуджи! Значи беше жив.

— Тогава ще ти трябва помощ — каза. — Познавам Фуджи още от дете и знам колко коварен и хитър може да е. Ако се навърта наоколо, може вече да ни е видял.

— И аз си помислих същото. Надявам се да предпочете да се крие, а не да се бие. Но дочух, че си имал някаква местна девойка от селото малко по-нагоре по брега. Може да е дошъл, бог знае откъде, да я види.

Лукас се запита защо японецът е слязъл на брега. За последен път го беше видял като член от екипажа на подводница. Защо ли беше дошъл тук? Отговорът дойде от само себе си и го накара да се вцепени за миг. Подводницата! Нима не беше възможно сега подводницата да се е притаила някъде под водата и да наблюдава през перископа „Индипендънс“? Първата му мисъл беше незабавно да се върне на шхуната. Но си даде сметка, че в момента не може да стори нищо, а и, изглежда, Фуджи се намираще някъде наблизо. Трудно му беше да вземе решението, но Лукас постави на първо място залавянето — или ликвидирането — на японския моряк.

— Добре ли си, млади Кели? — попита го Гроувс, когато забеляза бледото лице на иначе физически здравия млад мъж. — Изглеждаш така, сякаш си видял призрак.

— В момента не мога да направя нищо — мрачно изрече Лукас. — Трябва да ти помогна да откриеш Фуджи, преди да е извършил нови бели.

— Имаш ли някакви идеи? — попита полицейският сержант.

— Нали каза, че Фуджи имал жена от местните тук?

— Името ѝ е Кийла.

— Може би тя знае къде е той.

Сержантът захвърли фаса си в руините.

— Качвай се отзад — каза той и подаде ръка на Лукас. Лукас се метна на коня. — Да видим дали ще можем да я намерим и да я убедим да ни каже къде е той.

Рядко се случваше полицаи да навестят селото на Кийла, защото нейните съплеменници бяха известни с това, че спазваха чинно законите. Ето защо появата на двамата европейци, яхнали един кон, предизвика доста силно вълнение сред селяните. Мъже, жени и деца се събраха в центъра на селото, за да погледат и посрещнат мъжете. Сред тях беше и Кийла.

Лукас слезе от коня, но Йън Гроувс остана на седлото.

— Някой познава ли жена на име Кийла? — попита сержантът и шушукането и оживените разговори, предизвикани от визитата, внезапно секнаха. Когато децата продължиха да говорят, те получиха плесница по тила от родителите си. Фактът, че сержантът посочи конкретно член на техния род, не вещаеше нищо добро. Селяните запазиха мълчание, но Лукас забеляза как няколко чифта очи се насочиха към една красива девойка моту, застанала в средата на тълпата. Той пристъпи напред, размести събралите се и застана пред момичето.

— Няма да ти сторим нищо. Искаме само да разберем къде е Фуджи.

Тя не пожела да погледне Лукас в очите и продължи да мълчи. Той се обърна към Йън Гроувс:

— Абсолютно сигурен съм, че това е момичето, но то няма да ни каже нищо.

Сержантът извади пушката.

— Живеем във военно време и кралят ми е дал заповед да смятам всеки, който откаже да ни съдейства, за враг. Имам лично разрешение от него да отведа старейшината на вашето село в Морсби, където ще бъде изправен пред съда, обвинен и обесен, освен ако не ни кажете къде се крие японецът на име Фуджи Комине.

Това, разбира се, беше лъжа, но Гроувс се надяваше чрез заплахата да изкопчи информация от селяните.

Тълпата се разшумя. Хората не знаеха къде е японецът. Старейшината на селото, възрастен прегърбен мъж, излезе отпред.

— Ако знаехме къде е той, щяхме сами да го убием, защото той отне живота на моя племенник, който трябваше да се ожени за Кийла — каза той. — Ако тя знае къде е японецът, ще трябва да ви каже.

Всички очи се приковаха в Кийла. Погледите съвсем не бяха добронамерени и тя разбра, че ако не каже, съселяните ѝ ще я линчуват. Също така си даде сметка, че двамата европейци са дошли в селото с лоши намерения за нейния мъж и ако им кажеше, щеше да застраши живота му.

— Не знам — накрая изрече тя и излъга само донякъде, тъй като не беше много сигурна дали Фуджи продължава да се крие близо до плажа.

— Тогава сержантът ще бъде принуден да отведе твоя старейшина в Порт Морсби и там ще го обесят — заплаши я Лукас. Той забеляза страха, изписан на лицето на Кийла. Съселяните, които бяха най-близо до нея, се напрегнаха да чуят какво си говорят момичето и белият мъж с превръзката на окото.

— Фуджи е в буша ето там. — Тя посочи на запад. — Крие се там, където пътеката пресича реката.

Лукас познаваше това място.

— Добре — отвърна с хладна усмивка. — Ще отидем да го посрещнем. — Той се обърна към Йън Гроувс: — Жената ни каза каквото искахме — добави на моту. — Сега можем да оставим тези хора на мира и да отидем да хванем японеца. Ще бъдем принудени обаче да застреляме всеки, който ни последва, за да отмъсти на Фуджи. Японецът ще бъде пленник на краля.

От реакцията на селяните Лукас разбра, че посланието е постигнало ефекта си.

— Трябва да се махаме бързо отук — тихо каза той на английски, когато се доближи до сержанта. — Тя ни излъга, но мисля, че знам какво възнамерява да направи.

Йън Гроувс помогна на Лукас отново да се качи зад него.

— Ако ни е излъгала, каква ни е ползата? — попита озадачено.

— Ти какво би сторил при тези обстоятелства? — попита го младият Кели.

— Ще отида да предупредя Фуджи, че... — Внезапно сержантът разбра. — Да я проследим! — възкликна той.

— Ама и на теб умът ти сече бързо, като на баща ти.

— Чакай малко, няма да е толкова лесно. Тя може да се досети и ще бъде много предпазлива. Ще трябва да се престориш, че се насочваш на запад към Морсби. Аз ще сляза незабелязано, ще се скрия на изхода от селото и ще наблюдавам пътеката на запад. Имам предчувствие, че Фуджи е някъде близо до плажа, ако е дошъл с подводница. Ако съм прав, тя ще тръгне право към плажа, за да го предупреди. Аз ще я последвам. Ти трябва само да вървиш зад мен, за да ми окажеш помощ, ако се наложи.

— Та ти имаш само шестзаряден револвер — отбеляза сержантът. — Ами ако Фуджи е по-добре въоръжен?

Лукас също беше мислил по този въпрос.

— Съмнявам се, че е по-добре въоръжен. Според мен японците са го спуснали на брега с шпионска мисия. Затова едва ли ще носи много багаж със себе си. Сигурно има пистолет, но надали са му дали нещо по-тежко.

Сержантът кимна и те потеглиха на запад, към Морсби, докато Кийла съсредоточено ги гледаше как се отдалечават. Съдейки по посоката, те бяха повярвали на лъжата ѝ. Тя се върна в колибата на своето семейство и когато вълнението от посещението на полицая премина, тайно се измъкна от селото, за да поеме към плажа. Беше изключително предпазлива и от време навреме спираше, за да провери дали не я следят. Когато се увери, че няма никого, тя продължи да търси мъжа, когото обичаше, за да го предупреди, че полицията го издирва.

Лукас я последва на разстояние, вървейки встрани от пътеката през гъстите храсти. Предположението му се оказа вярно. Младата жена моту беше тръгнала към неговия стар враг. Този път само един от двамата щеше да остане жив след срещата. Фуджи никога не би позволил да бъде взет в плен.

Фуджи Комине седеше, подпрял гърба си на едно палмово дърво, и замислено гледаше спокойното море. Отдавна не се беше чувствал толкова объркан. Намираше се дълбоко в тила на противника и чакаше да се върне при другарите си на борда на И-47. Но, от друга страна, колкото и да му беше трудно да го приеме, той не искаше да се разделя с Кийла. Не беше предполагал, че нещо ще може да го отклони от свещената му мисия в името на императора, но ето че тази жена го беше пленила с топлата си усмивка и с чувствените си тъмни очи, почти черни на цвят. За миг дори му се стори, че чува как го вика от другия край на плажа.

Викът ѝ беше съвсем истински. Той усети уплаха в гласа ѝ. Отърси се от мечтите си и грабна пистолета. Обърна се настрана, просна се върху горещия пясък на плажа и се огледа. Видя я да тича по плажа към него. Веднага разбра, че нещо не е наред, тъй като изрично ѝ беше заръчал да не идва повече.

— Фуджи! — отчаяно се провикна тя.

Той изруга тихо. Инстинктът му подсказваше, че щеше да се изложи на голяма опасност, ако ѝ разкриеше скривалището си. Но тя се приближи, преди да успее да я предупреди.

— Тук съм — прошепна японецът.

Кийла се поколеба, после се втурна към него.

— Те те търсят — каза през плач и се хвърли в обятията му.

— Кои те?

— Един полицай и един друг — отвърна.

— Как са разбрали, че съм тук? — попита я сърдито той. Навярно някой го беше предал.

— Хората от моето село знаят за теб. — Кийла избърса с длан сълзите от лицето си. — Трябва веднага да бягаш, защото иначе ще те намерят.

Фуджи нищо не каза. Не можеше да ѝ обясни, че подводницата ще дойде да го вземе. Но сегашният драматичен обрат на събитията променяше всичко. Ако полицията или армията бяха изпратили сили в района, за да го търсят, това щеше да изложи на опасност И-47. Трябваше да се махне оттук, дори и да не успее да установи контакт с капитана на подводницата и да го предупреди да стоят надалеч от брега. Поне ако И-47 изплуваше през нощта и той не отвърнеше на

сигнала, капитанът веднага щеше да нареди да отплават. Фуджи леко избута Кийла настрани.

— Ще можеш ли да намериш кану и провизии, за да отплаваме далеч отук? — попита я той, взел единственото възможно решение.

Тя го погледна в очите, изненадана от въпроса му.

— Мисля, че ще мога, като се върна в селото. Няма да е лесно, но ще взема кануто през нощта.

— Ще се срещнем на този плаж, при мангровите блата по посока на изгряващото слънце. Знаеш ли къде е това място? — Кийла кимна. — Ще сложиш фенер на носа на кануто, за да те видя.

— Къде ще отидем? — попита го тя с треперещ глас.

— Твоето племе всяка година търгува с хората от островите на изток от Милн Бей. Там ще е безопасно за мен. Оттам ще мога да стигна до Нова Британия и до моите началници.

— Това е много път — тихо отвърна тя. — Но ще дойда с теб.

Фуджи се замисли върху думите ѝ и почувства едновременно вина и тъга. Смяташе тя да го придружи най-много до островите Тробрианд. В действителност щеше да я изостави, за да се върне към изпълнението на възложената му в името на императора мисия. Но в момента по-важно беше да се измъкнат от района на Морсби и да отклонят противника колкото се може по-далеч от мястото на срещата с подводницата.

— Побързай да стигнеш в селото — каза Фуджи. — Животът ми е в твоите ръце.

Кийла го разбираше. Обърна се, отдалечи се малко от него и забързано тръгна към селото, без да се оглежда.

— Виждам я — каза Лукас, коленичил до полицейския сержант.

— Скри се в палмовата горичка и излезе пак оттам — отбеляза Гроувс и приготви пушката си. — Обзалагам се, че малкият жълт негодник е там.

Те се бяха прикрили в храстите над плажа, на около двеста метра от мястото след палмите, откъдето беше излязла Кийла.

— Дай ми няколко минути и ще заобиколя отзад буша. Ти в това време се промъкни към палмите — каза Лукас. — Така ще го притиснем от две страни.

Гроувс го изгледа скептично.

— Сигурен ли си, че това е добра идея? Той е хитър нехранимайко и може да е по-добре въоръжен от нас. Не е ли по-добре да се върна в Морсби и да взема подкрепление?

— Докато се върнеш, той ще е изчезнал. Скоро ще се стъмни, а в тъмното той ще може да избяга и от цял отряд войници. Не, ще го пипнем сега. Шансът ни е да го притиснем, докато още е светло.

Йън Гроувс се изнерви още повече от идеята той и младият Кели да заловят японския моряк, разполагайки само с пушка и пистолет. Сигурно Комине имаше гранати или нещо по-тежко. Но предложението на Лукас беше единственото разумно и смислено решение за момента. Ако почакаха още, щяха да му изгубят дирите.

— Добре — въздъхна сержантът — Ще направим както казваш ти.

Лукас кимна и се скри в гъстия храсталак на буша, разположен отстрани на плажа. Сержантът изчака малко и бавно и предпазливо тръгна в посока към морето. Предпазителят на пушката му беше свален, а показалецът му не се отделяше от спусъка. Всеки нерв в тялото му беше опънат като струна. Беше оцелял през последната война и не искаше да умира в тази.

С остроото си зрение японецът забеляза движение. Значи все пак го бяха открили, помисли си той. Стисна ръкохватката на пистолета в едната ръка и острия като бръснач нож в другата. Доколкото му беше известно, в момента го търсеха двама души. Който и да беше човекът, който тронаво газеше из буша покрай плажа, той нямаше да е жив още дълго. Фуджи нямаше да чака врагът да дойде при него. Щеше да нападне врага на негова територия.

Приклепнал, той тръгна леко напред, без да счупи нито едно клонче или стъбло на растенията по земята. Така ги бяха обучавали да се бият в джунглата и така щеше да убие врага.

33.

Шумът от въртенето на перките на вентилаторите на тавана и приглушените мъжки гласове достигнаха до Джак Кели и той се събуди от поредния си унес. Знаеше, че е в болница в Порт Морсби, но не можеше да си спомни как е попаднал тук. Имаше някакви спомени, че с усилие беше вървял и пълзял по лепкавите кални пътеки в джунглата. Сънуваше влажен и спокоен свят, в който цареше странна необичайна тишина и потта се стичаше по тялото. В този свят му се явяваха европейци и местни, които му бяха помогнали да стигне до Морсби и му шепнеха ободряващи слова. Понякога го носеха на носилка, друг път го бяха хванали под мишници, докато той с мъка стъпваше върху дебелия корени. Колко време беше продължило това той не знаеше, но чистите чаршафи и нежните грижи на медицинските сестри в болницата бяха нещо коренно различно от пътуването му в ада.

— Острата тропическа треска, денга — чу да казва някакъв мъжки глас, — съчетана с маларията, са изтощили и без това покритото му с белези от войната тяло.

Лоша комбинация за човек на неговата възраст. Но Джак се бореше с микроскопичните тела, които го нападаха отвътре.

— Как се чувствате, сержант Кели? — попита го женски глас.

Джак се помъчи да види красивото лице, надвесило се над него.

— Ще оживея — изграчи с немоцна усмивка. — Но съм бил и по-добре... струват ми се смътно позната.

— Аз съм сестра Меган Кейн. Срецнахме се край Моробе, а преди това се запознах и със сина ви Лукас. Той ни докара невредими с „Индипендънс“!

— Ах да, красивият ангел. — Джак повдигна ръка. — Мисля, че синът ми би трябвало да те покани и да те заведе на кино.

— И аз така мисля, сержант Кели.

— Казвай ми Джак. Не съм свикнал дамите да се обръщат към мен със „сержант“.

— Дадено, Джак — отвърна тя, макар по този начин да нарушаваше едно от най-важните правила на професията — да не се

сближава с пациентите си. Но този човек беше по-различен — той беше бащата на Лукас.

— Колко време ще остана тук? — попита Джак. — Ще липсвам на бойците в моята част.

Меган извади термометър, разклати го и го постави под езика на Джак. Докато чакаше, измери пулса му. След като свърши и с двете, тя навъси чело.

— Няма да е до края на тази седмица.

Джак въздъхна. Знаеше, че е твърде слаб, за да се върне при другарите си в планините, но чувстваше известна вина, че ги беше изоставил, а те и без това бяха една шепа хора срещу многократно многобройните японци.

— Сега ще продължа с обиколката по другите стаи — каза Меган. — Ако ви трябва нещо, само ме повикайте.

— Благодаря ти, сестро — отвърна той и затвори очи.

— Организмът му е все още много слаб и ще мине време, докато си стъпи на краката — каза сестрата на посетителката, която чакаше на верандата на болницата. — Току-що говорих с него, но той се унесе дълбоко и заспа.

Информацията за постъпването на сержант Джак Кели в болницата на Морсби беше достигнала до Елза Щал от колегата ѝ Джийн Фей, който беше идвал тук на свиждане при един американски пилот, свален близо до Лае и спасен от австралийски военноморски кораб, плаващ към Порт Морсби. Докато беше в болницата, Джийн беше прегледал списъка на пациентите, за да види дали сред тях няма и други американци. Когато видя името на Джак Кели, той си спомни колко много искаше Елза да се срещне точно с този човек. След като се върна в базата им на летището, Джийн ѝ спомена, че може да открие търсения от нея човек в болницата. Тя веднага си уреди транспорт и тръгна за Морсби.

Сега, в късния следобед, тя стоеше само на някакви си двайсетина метра от човека, когото беше открила. От думите на медицинската сестра излизаше, че той е родният ѝ баща.

— Искате ли да влезете и да го видите? — попита любезно Меган. — Той обаче е заспал и няма да е много разумно да го будим. Организмът му се нуждае от почивка, за да пребори треската.

— Да... ще дойда — колебливо отговори Елза. — Благодаря ви.

Меган я поведе по коридора. Видът на красивата млада жена в широки дрехи на военен кореспондент накара мнозина в отделението да обърнат глави към нея. Неколцина дори подхвърлиха грубовати комплименти зад гърба ѝ, но тя не им обърна внимание и продължи да върви със сестрата.

Елза застана до леглото на Джак и се вгледа в лицето, пожълтяло от лекарствата. Порази я колко крехък и слаб изглеждаше той. Опита се да открие прилики между своето лице и неговото и в крайна сметка осъзна колко много прилича на майка си. Стори ѝ се, че долови мекота и доброта в чертите на баща си — същата онази мекота и доброта, която беше забелязала на лицето на природения си брат — капитана на „Индипендънс“.

— Мисля, че от утре ще разрешат редовни свиждания — каза Меган. — Джак се възстановява бързо и вероятно скоро ще може да седи в леглото.

— Благодаря — отвърна Елза и се помъчи да сподави сълзите си. — Утре също може да дойда.

— Знам, че не е моя работа, но защо така живо се интересувате от сержант Кели? — попита я сестрата.

Елза прехапа устни. Какво значение имаше дали щеше да каже на тази жена или не?

— Той ми е баща — отвърна тихо тя.

Меган остана силно шокирана от разкритието. Значи тогава Лукас Кели беше брат на дамата, успокои се тя. Страхуваше се красивата Елза да не ѝ отнеме сина на Джак Кели.

— Време е да тръгвам. — Елза се обърна и се насочи към изхода.

Меган остана до леглото и я съпроводи с поглед. Животът беше пълен с изненади. Веднага се замисли за Лукас. Къде ли беше той сега и какво ли правеше в момента? Където и да беше, тя се помоли на Господ да не му се случи нищо лошо и да го види жив и здрав скоро. Толкова много имаше да му разказва.

Докато Меган си мислеше за Лукас, той бавно пълзеше към мястото, където най-малко очакваше да се крие Фуджи. Сетивата му бяха изострени от лова. Или може би той беше не ловецът, а жертвата? Фуджи беше добре обучен агент диверсант и той започна да се съмнява, че ще успее да победи японския моряк.

Пукотът от пистолетен изстрел така го стресна, че сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите. Изстрелът дойде от дясната му страна и Лукас се извъртя натам, за да посрещне заплахата. В същия момент почувства внезапна слабост и тъпа болка в гърдния кош. „Простреляха ме“ — каза си той. Революерът му се изплъзна от ръката, а болката в гърдите се усили. Бавно се наведе и се подпря на длани и колене върху горещата земя. „Революерът! Трябва да намеря революера!“ Фуджи беше някъде наблизо. Последва по-мощният екот на изстрел от пушка. „Това е сержант Гроувс“ — помисли си Лукас и потърси пипнешком из храстите оръжието си. Единичният изстрел беше последван от цял залп. Той чуваше как куршумите се забиват в дърветата около него. Чу как Фуджи изруга на английски и после някой тръгна през храстите към него.

Лукас намери революера, легна на една страна и го насочи в посоката, от която беше дошъл поразилият го куршум. Ако Фуджи беше решил да го довърши, австралиеца нямаше да се даде без бой. От устата му потече кръв. Докато кръвта течеше по брадичката му, той осъзна, че му беше станало по-трудно да диша. Може би пък Фуджи не беше тръгнал към него.

Лукас пусна революера и легна по гръб, за да облекчи болката. В синьото небе над него танцуваха малки пухкави облачета. Толкова много неща трябваше да свърши още през този живот, а някакво си парче олово, направено в Япония, искаше да сложи край на плановете му за бъдещето. Лукас затвори очи и зашепна: „Отче наш, Ти, който си на небето...“

Внезапната поява на някого от дясната му страна завари Фуджи неподготвен. Японският моряк си даваше сметка за ограничената далекобойност на пистолета, но също така знаеше, че ще трябва да изчака по-добре въоръженият мъж да се приближи, преди да открие огън по него. Вторият мъж се опита да мине отзад и за малко да се натъкне на японеца. Той предизвика Фуджи да стреля по него.

Японецът не знаеше със сигурност дали е улучил. Трябваше да смени позицията си, след като се беше разкрил със стрелбата. Трябваше също така да се увери, че е неутрализирал мъжа отдясно, преди той да е избягал. Започна да се промъква като змия към мястото,

където беше изчислил, че се намира нападателят. Онзи с пушката стреля яростно няколко пъти и куршумите полетяха над главата му. Клони, пръст и листа се посипаха около него. Фуджи се отнасяше с уважение към голямата далекобойна и пробивна мощ на едрокалибрения куршум на „Лий Енфийлд“ и се притисна към земята. Който и да беше стрелецът, очевидно имаше опит и знаеше какво прави. Японецът реши да се изтегли с пълзене и да зареже ранения нападател.

Стрелбата спря за момент. „Сменя пълнителя“ — каза си Фуджи и продължи да пълзи из храстите. Когато видя, че растителността в буша стана достатъчно висока за прикритие, той се изправи и побягна на изток, печелейки ценни метри разстояние между него и двамата мъже, опитали да го заловят. Скоро щеше да се мръкне и той трябваше да стигне навреме за срещата с Кийла — при положение че тя бе успяла да открадне кану от нейното село.

Момис беше притеснен. Той седеше зад любимата си стара картучница на палубата на шхуната и гледаше как слънцето се скрива зад хоризонта. Господарят Лукас още го нямаше, а в късния следобед на островитянина му се беше сторило, че чу изстрели на брега.

— Какво ще правим? — попита го един от екипажа.

Той поклати глава.

— Ще чакаме маста Лукас да се върне.

Оставаха няколко часа до полунощ, когато Момис напусна поста си и отиде да си направи чаша черен чай. Другарите му бяха горе на палубата и спяха под звездите спокойно, без да знаят за тревогите на Момис.

В каютата светеше само една лампа и светлината ѝ не проникваше зад пердетата на илюминаторите.

„Не е добре“ — каза си Момис и вдигна чашата към устата си.

Това бяха последните му мисли. Шхуната хвъркна във въздуха и избухна в пламъци. „Индипендънс“ подскочи на няколко метра над водата, пречупи се на две и започна да потъва. Торпедото, изстреляно от И-47, беше улучило право в целта и след експлозията никой от шхуната не оживя.

За Меган най-лошият кошмар беше да докарат неин любим човек в болницата, докато тя е на смяна. Кошмарът ѝ се сбъдна през нощта, когато армейски патрул докара в болницата Лукас Кели. Патрулът се беше натъкнал случайно на сержант Гроувс, който се опитвал да пренесе тежко ранения младеж до Порт Морсби. Превит на две върху коня, който сержантът водел за повода, Лукас беше в безсъзнание.

Военният лекар беше повикан от стаята му, а Меган подготви операционната. Лукас я позна, въпреки силната болка и понечи да се усмихне, когато видя шокираната ѝ физиономия.

— Когато изляза оттук, може да отидем на пикник надолу по брега — изрече с големи усилия и изкашля съсирена тъмна кръв.

— Не говори — каза тя и несъзнателно стисна ръката му, докато двама санитарии внимателно го поставиха на операционната маса. — Лекарят ще дойде скоро. Много е добър. Ще говорим после, когато започнеш да се възстановяваш.

Лукас затвори очи, сякаш така щеше да отхвърли ужасната болка. Меган продължи да държи ръката му и да гледа измъченото му лице, сдържайки сълзите си. Тя беше медицинска сестра и сега не беше време да се отпуска. По-късно, когато останеше сама в сестринската стая, щеше да има възможност да се отдаде на мъката си, но в момента беше само професионалистка, която трябваше да си свърши работата.

От огледа тя разбра, че Лукас е прострелян от дясната страна на гръдния кош. Раната беше причинена от куршум. Кръвта по устата му и затрудненото дишане свидетелстваха за това, че куршумът е пробил белия му дроб. Той обаче също като баща си беше издръжлив и единствено благодарение на силата на волята си продължаваше да диша. Въпреки че всичко навеждаше на заключението, че той ще умре, Меган продължаваше да изпитва малка надежда, че раната не е смъртоносна и че той ще оживее. Само Бог знаеше какво е писано на нейния любим и тя тихо помоли Бог да не ѝ го отнема.

Лекарят пристигна разрошен и с измачкани дрехи. Очевидно го бяха събудили от дълбок сън. Той набързо даде нареждания на присъстващите:

— Сестра Кейн, вие ще обработите оперативното поле и ще ми асистирате — каза и погледна малкото тъмно петно на мястото, където куршумът беше проникнал. — Къде е анестезиологът, дявол да го вземе? — изръмжа той.

Сякаш по команда анестезиологът се появи на секундата, също измъкнат от леглото. За броени минути Лукас беше подготвен за операцията. Съдбата му беше в ръцете на Господ и на хирурга.

* * *

Капитан Кеншу започна да се разкайва за деня, в който се беше заклел да потопи „Индипендънс“. Над него бучеше австралийска фрегата, която за втори път минаваше над потопилата се подводница. И-47 вече беше изтърпяла ужасните експлозии от дълбочинните бомби, които бяха стиснали подводницата като в клещи. Навярно взривът от торпедото, потопило шхуната, беше привлякло вниманието на австралийския боен кораб към него. Егоистични амбиции го бяха подтикнали да унищожи шхуната, която го дразнеше със своята неуязвимост и предизвикваше мощта на имперския флот. Сега от морските дълбини, които щяха да бъдат техен гроб, сякаш духът на шхуната си отмъщаваше за своята гибел.

Кеншу стоеше в контролната зала за управление, стиснал дръжките на перископа, докато членовете на екипажа му бяха вперили уплашени погледи в него. Колкото и да им беше втълпявано, че е гордост да загинат в името на императора, когато се изправеха пред смъртта, те все пак си оставаха хора. Капитанът изпита симпатия към уплашените млади моряци.

— Ще се измъкнем — каза. — Скоро нещата ще се обърнат и ние ще подгоним австралийския кораб.

Думите му бяха заглушени от поредния взрив на дълбочинните бомби, спуснати надолу в тъмните тропически води и нагласени да избухнат на определена дълбочина.

Взривът удари с експлозивната си вълна корпуса на подводницата, която се беше спуснала на максимално допустимата дълбочина. Последва съскането на проникващата през пробойната вода. Изведнъж лампите угаснаха — повреди се електрическата

система. Един от екипажа извика панически и Кеншу благодари на Бог, че не може да види кой е, защото иначе щеше да приложи императорския морски закон и да го накаже за страхливост. Но как би могъл да наложи каквото и да е наказание, след като всеки нерв в неговото собствено тяло копнееше да е далеч от това ужасно място на смъртта?

— Матрос Хори — извика той. — Върви да отстраниш аварията в електричеството.

— Слушам — отвърна електротехникът с приглушен глас и включи фенерчето, което винаги носеше със себе си.

Младият помощник-капитан стоеше до Кеншу.

— Какво ще правим, господин капитан? — попита, стараейки се да скрива страха си.

— Ще чакаме — отвърна той. — Врагът няма да знае със сигурност дали ни е потопил.

Лампите в контролната зала мигнаха няколко пъти и светнаха. Кеншу похвали електротехника, който се беше представил добре при тези критични обстоятелства. Видя, че помощник-капитанът реагира скептично.

— Или ще чакаме, или ще умрем в името на императора — добави той.

Помощник-капитанът беше само на двајсет и три години, имаше жена и малка дъщеря в Нагасаки. Той не беше убеден в правилността на идеята да умре за императора, но имаше вяра в своя капитан.

На повърхността австралийската фрегата мина още два пъти над предполагаемата позиция на подводницата, която беше засякла със сонара си. Всичките дълбочинни бомби, с които фрегатата разполагаше, бяха използвани и на разочарования капитан не му оставаше нищо друго, освен да повика помощ по радиостанцията.

Кеншу забеляза промяната в курса на фрегатата. Време беше той да атакува.

— Торпедният ни отсек претърпя прекалено много поражения, за да можем да изстреляме рибата — докладва офицерът торпедист от носа.

Кеншу беше разочарован и обзет от безсилие. Можеше да изплува на повърхността и да открие огън с палубното оръдие, но силите щяха да са неравностойни. Освен това американските или

австралийските военновъздушни сили сигурно вече бяха предупредени и той щеше да е лесна мишена за тях.

— Готови за подводен преход, курс четирийсет и седем градуса на изток — тихо заповяда той на щурманите. — Ще се върнем в Рабаул за ремонт.

Забеляза облекчението, изписало се по лицата на подчинените му. Мисията му да прибере старши матрос Комине се беше провалила. Младият шпионин не беше отговорил на светлинния сигнал. Но каквато и да беше участта на Фуджи, на първо място беше безопасността на поверения му съд и на екипажа. Бяха оцелели след сблъсък с австралийските военноморски сили в залива на Папуа. Сега поне подводницата щеше да бъде поправена и готова за голямата инвазия в Порт Морсби, която той знаеше, че щеше да започне много скоро, съдейки по сегашната стратегия на флота. Не беше необходимо да си гениален пълководец, за да се досетиш, че най-ефективният начин да лишиш американците от морските им пътища беше да завладееш ключовите пристанищни съоръжения на Порт Морсби. Когато Морсби паднеше, австралийците щяха да бъдат отрязани от всякаква американска помощ, а това неминуемо щеше да доведе до покоряването на Австралия от Япония.

— Капитане! — извика младият моряк, който направляваше подводницата. — Потъваме неконтролируемо.

Кеншу рязко се извъртя към него.

— Какво има? — попита, съзнавайки, че матросът едва ли можеше да му даде отговор. — Кажи на главния инженер да се качи при мен — изкрещя Кеншу и дори в този миг усети как наклонът под краката му се увеличи.

— Предните отсеци са наводнени! — извика някой панически.

Капитанът си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Бомбите бяха нанесли поражения, които те едва сега забелязваха. Зад него един напрегнат глас съобщаваше дълбочината:

— Двеста, двеста и петдесет, двеста седемдесет и пет...

— Оправете рулевия механизъм — спокойно нареди Кеншу. Пребледнели, подчинените му се струпяха около него в контролната зала. Слабата светлина отново примигна — водата беше предизвикала късо съединение някъде по електрическата система. После

осветлението изгасна напълно и подводницата потъна в непрогледна тъмнина, каквато имаше само в гроб.

— Остави фенерчето включено — извика капитанът в тъмното и в същия миг чу силно изскърцване, стенанията на метала, характерни за предсмъртните минути на една подводница. Металният корпус започна да се сплесква под силното налягане на огромните водни маси около него. Лъчът на фенерчето осветяваше ужасените лица, плувнали в пот, въпреки че в контролната зала цареше студ. Помощник-капитанът се обърна към командира си и се поклони — последен жест на бойно другарство. Спускаха се прекалено бързо и прекалено дълбоко, за да избегнат края. Съскането на водата под силното налягане заглуши молитвите на моряците и тихия плач по онези, които щяха да останат без бащи, съпрузи, братя.

Подводницата достигна дълбочина, на която щеше да бъде сплескана като консервена кутия. Последната мисъл на Кеншу беше, че духът на „Индипендънс“ е успял да си отмъсти. В този миг корпусът рязко се сплеска навътре и студената морска вода за части от секундата запълни всичко. Той и неговият екипаж намериха вечен покой на морското дъно.

Тъмните облаци, идващи от морето, бързо закриха звездите. „Ще има проливен дъжд“ — каза си Фуджи, застанал на ръба на малка скала, в подножието на която се разбиваха вълните. Оттук той имаше добър изглед към мангровите гори. От далечината на запад отекнаха взривовете на дълбочинни бомби. Той потрепери. Може би бягството му беше напразно. Единствената му останала надежда беше Кийла да успее с плана.

Фуджи остана на наблюдателния си пост през цялата нощ. Бореше се със съня, като си тананикаше японски песни, които бяха популярни там преди година, когато замина. Но Кийла не дойде и японският моряк загуби надежда. Какво да прави? Поне сега можеше малко да поспи, преди да реши каквото и да било.

С първите лъчи на изгряващото слънце той излезе от малкото си скално убежище, за да търси място в джунглата, където да установи лагера си за през деня. Знаеше за едно малко заливче зад мангровото блато, където водата не беше много солена и можеше да се пие. Освен

това имаше още запаси от сушена риба и ориз. Фуджи въздъхна и влезе в джунглата.

Не знаеше колко време е спал, но когато се събуди, не беше сам. Късо подстриганата му коса настръхна инстинктивно и ръката му стисна пистолета.

— Фуджи!

Той се обърна с насочено оръжие, готов да посрещне заплахата.

— Кийла! — извика изненадан, когато пред него застана жената, която мислеше, че няма да види никога повече. — Как... — не довърши въпроса си, защото тя коленичи до него със светнало от радост лице.

— Когато откраднах лодката, трябваше да се скрия — каза Кийла. — Знаех, че хората от моето село ще започнат да ме търсят, когато забележат липсата на кануто. Затова го скрих сред дърветата. После видях един кораб да хвърля бомби в морето и се уплаших да изляза от гората. Когато се стъмни, забелязах хора от моето село с канута, но щом зърнаха големия кораб, хвърлящ бомби в морето, те обърнаха обратно. Вървах цяла нощ, докато стигна мястото, на което се уговорихме да се чакаме. Там не те открих и започнах да те търся из джунглата. И ето — намерих те заспал тук.

Фуджи седна с пистолета между краката, поклати глава и се усмихна. Тази жена беше много смела.

— От теб щеше да излезе добър войник за императорската армия — каза и вдигна очи към нея. — Може би синът ни ще стане велик воин в служба на империята. Сега ще приготвя храна за двама ни и довечера ще се върнем за кануто.

Кийла падна на колене до него. Щом беше със своя мъж, не се боеше. Двамата заедно щяха да отплават към островите, където хората от нейния род и племе нямаше да я намерят. Щяха да отидат в Рабаул — макар и той да не го знаеше още. След време щеше да го убеди да не се разделят никога повече.

Под прикритието на нощта Кийла поведе Фуджи към мястото, където беше скрила кануто. Щом стигнаха, те спуснаха малката лодка във водите на бавно покачващия се прилив. Кийла беше взела плодове, готвено свинско месо и кратуни с вода. Ако използваха пестеливо запасите, щяха да изкарат три дни.

Двамата гребяха с равно темпо, докато Фуджи не улови порива на вятъра с единственото тъкано платно на лодката. Израснал в залива на Папуа, той беше опитен моряк и умело направляваше кануто през вълните. Звездите бяха скрити зад ниската облачна пелена, но той имаше добро чувство за ориентация и поддържаше курс на изток, като се ориентираше по папуанския бряг откъм десния му борд.

Кийла също се оказа добър моряк и с общи усилия успяваха да се плъзгат по вълните, без да обърнат малката лодка. В един момент вятърът и морето утихнаха и те отново трябваше да се захванат за греблата.

Малко преди зазоряване Фуджи реши, че трябва да слязат на брега и да се скрият там през деня. В тази част на света редовно летяха съюзнически разузнавателни самолети — над морето и близо до брега — и можеха да ги забележат от въздуха. Едва ли двама души в кану приличащи повече на местни аборигени, щяха да предизвикат голям интерес, но той нямаше намерение да предизвиква съдбата. Освен това на брега те щяха да попълнят оскъдните си запаси.

Фуджи не виждаше никакви светлини на село или друго населено място. Ослуша се. Познаваше добре тази част от крайбрежието, която представляваше тясна ивица пясък, и не очакваше да има проблеми. Изкуши се да включи фенерчето си, но в крайна сметка предпочете да се довери на инстинктите си. Кануто рязко спря и беше подето от малка вълна, която го захвърли напред. Значи беше на прав път.

Той скочи от кануто и го пренесе до дърветата, които едва се виждаха в тъмното. Кийла му помогна и той се възхити на силата ѝ.

След като скриха кануто в храстите, те се строполиха изтощени на пясъка и веднага заспаха. Когато се събудиха в ранните утринни

часове, Фуджи видя, че небето се е прояснило. Това беше добра поличба. Сега можеха да се отпуснат малко и да похапнат, преди да тръгнат да търсят питейна вода. От предишните си идвания знаеше, че в тази част на брега имаше много малко села и това му даваше чувство за сигурност.

Меган уреди да сложат леглото на Лукас до това на баща му. Той беше още под въздействието на хлороформа, но изглеждаше спокоен. Тя придърпа одеялото до брадичката му.

— Сестро, как е той? — попита Джак от съседното легло. Той беше събуден по-рано от един от санитарите, който го познаваше и му каза, че Лукас е ранен в белите дробове и че го оперират.

— Докторът смята, че Лукас ще се оправи напълно — отговори Меган и се обърна към Джак на слабата светлина в болничната стая. — Няма защо да се тревожиш, Джак — добави успокоително. — Аз съм тук и ще се погрижа за него.

— Бог да те благослови, Мег. Сигурен съм, че с Лукас сме в добри ръце.

Тя импулсивно се наведе и целуна Джак по челото.

— Много си мила, с какво го заслужих? — пошегува се той и се усмихна. — Старец като мен... а красивият ми син не успя да се вреди.

— Лукас също ще получи целувка, когато се събуди — отвърна Меган и също се усмихна. — Сега трябва да поспиш и ако си добро момче, може да те пусна да станеш от леглото утре сутринта и да се разходиш в градината.

— Значи ли това, сестро, че щом изляза в градината, мога да отскоча до кръчмата? — попита той и се ухили.

— За нищо на света, сержант Кели — отвърна тя с престорена строгост. — Наредено ви е да не напускате очертанията на болницата, докато аз не ви пусна.

— Жени — въздъхна Джак. — Вие управлявате живота ни с желязна ръка.

Меган се престори, че не е чула последните думи на Джак, и излезе от стаята. Трябваше да се погрижи и за другите поверени ѝ мъже и макар всички да ѝ бяха скъпи, двамата Кели ѝ бяха най-скъпи.

Веднъж една нейна приятелка в Бризбейн беше казала, че ако искаш да знаеш какъв ще стане синът след време, виж какъв е баща му.

Меган обичаше Лукас Кели и ако той наистина се окажеше като баща си, тя щеше да е голяма късметлийка.

Капитан Карл Ман стоеше на верандата на дома си в Таунсвил. На земята до него беше подпряна раницата му.

— Карл, о, Карл! — изплака майка му и се затича да го посрещне. Започна да го прегръща и да го целува. После към него се втурна Анжелика.

— Защо поне не се обади по телефона, да кажеш, че ще си дойдеш? — укори го майка му между сълзите и целувките.

— Не бях сигурен дали ще ми дадат отпуска — промърмори той. — Имам заповед да пътувам за Порт Морсби и влакът ми тръгва след няколко часа.

Карин отстъпи назад, за да огледа сина си. Не беше го виждала почти две години. Веднага забеляза промените. Беше станал по-строен и мускулист, по-мъжествен и решителен. Не беше предишното весело и безгрижно момче. Погледът му беше неспокоен. Тези промени за нея не значеха нищо и тя отново се разплака.

Анжелика беше малко по-сдържана от майка им и отиде да приготви кафе и бисквити за сутрешния чай. Но не можеше да скрие гордостта си, че брат ѝ беше станал висок и красив, облечен в офицерска униформа, с малка цветна лентичка на гърдите — символ на неговия кураж. „Колко по-различен изглеждаш — каза си тя. — Колко ли болка си видял, мили братко.“ От очите ѝ отново потекоха сълзи и тя се обърна, за да не види Карл, че плаче не от радост, а от тъга, защото беше изгубила завинаги хлапака, който като дете обичаше да се закача и да се шегува с нея. Мъжът, който стоеше сега в дневната, идваше от война и щеше да се върне на война. Радостта беше краткотрайна, защото когато си отидеше от къщата, мъчителното чакане щеше да се завърне.

— О, Карл, баща ти ми липсва толкова много. Страх ме е да не изгубя и теб — каза Карин, когато седяха край малката дървена масичка с каната кафе върху нея. — Той трябваше да дойде при нас в Таунсвил, но Бог знае къде изчезна. По-късно ни съобщиха, че е

загинал в бойни действия. Писах на чичо ти Джак в Порт Морсби, но и до днес не съм получила отговор. Никой в Таунсвил не може да ми помогне. Дори не мога да погребя съпруга си като хората.

— Татко беше смел човек — опита се да я утеши той. — Сигурен съм, че почива в мир, където и да е.

Колкото и успокояващи да бяха тези думи, на него самия му се сви стомахът при мисълта за трагичната участ на баща му. Карл беше разбрал колко малко струва човешкият живот по време на война. Единствената му надежда беше по-скоро да стигне до Папуа, където щеше да му е по-лесно да разреши загадката около смъртта на баща си.

Времето мина бързо. Карл не пожела майка му и сестра му да го изпратят до гарата, но на сбогуване им обеща, че отново ще наmine през дома, преди да го изпратят другаде.

Карл пое на път от старата дървена къща в покрайнините на Таунсвил. Не се обърна назад, за да види майка си и сестра си, застанали отчаяни на верандата, защото не искаше да види сълзите им. Как само мразеше тази война. Тя носеше болка и страдания на близките и роднините на онези, които като него се сражаваха с врага.

Когато зае мястото си във вагона и влакът потегли от гарата, той се загледа в стъклото на прозореца, в което се отразяваше лицето му — лице на безнадеждно отчаян човек. Баща му беше изчезнал при мистериозни обстоятелства и Карл подозираше, че гордият преди германец е жертвал живота си за каузата на съюзниците.

Влакът тракаше из Северен Куинсланд. Карл знаеше, че скоро отново ще влезе в бой, но този път щеше да се бие в страната, която наричаше свой дом.

Дори лекарят, който беше оперирал Лукас Кели, се изненада от бързото му възстановяване. Само за няколко дена Лукас се изправи на крака и дори седнаше под сянката на дървото в градината на болницата. Той съзерцаваше пъстрите и ярки цветове на бугенвилиите и размишляваше за бъдещето си. Бяха му съобщили за потапянето на шхуната и гибелта на целия му екипаж.

— Мислех си дали не можем довечера да прескочим до кръчмата. Само ти и аз.

Лукас вдигна очи — над него се беше надвесил баща му, пъхнал ръце в джобовите на болничния халат.

— Би било чудесно, но още не се чувствам много добре.

Джак седна до него.

— Съвсем случайно сестра Меган Кейн също е свободна тази вечер или поне така чух в отделението.

Лукас неловко се размърда на стола си и Джак долови у него чувство на вина. Явно синът му вече имаше планове и сега не знаеше как да постъпи.

— Няма нищо — каза Джак. — Може пък да ми се удаде случай да седна с нея в градината и да си поговорим. — Джак се ухили. Понякога му доставяше удоволствие да се шегува със сина си. — Мег е само за теб — накрая изрече, за да накара Лукас да захапе стръвта. — Тя има добра душа и виждам колко много те обича. Показва го всеки път, когато е до теб.

— Мислиш ли? Меган не ми е казвала нищо досега. Дори когато... — той се спря по средата на изречението. Не искаше да споделя с баща си за времето, което той и Мег бяха прекарвали в плантацията.

Баща му се засмя.

— Загубата на окото ти се е отразила по-зле отколкото си мислех. Ти сигурно си единственият, който не забелязва как тя се държи с теб.

— Доколкото си спомням, май че я поканих на среща, когато ме докараха тук след раняването ми — отвърна Лукас. — Поканих я да отидем на пикник, когато се оправя.

— Тогава по-добре се виж с нея довечера.

Лукас погледна баща си и почувства силна обич, но и силна тъга. Какво щеше да стане, когато двамата оздравееха и се върнеха на служба? Баща му отново щеше да воюва в джунглите западно от Лае. А той самият? Ясен отговор на този въпрос нямаше. Беше изгубил шхуната, но си оставаше редник в СДНГ. Може би баща му щеше да го вземе при себе си, когато се върнеше в частта си. Поне така щеше да го наглежда.

— Какво смешно има? — попита Джак, щом синът му също се засмя.

— Нищо, мина ми една мисъл през главата.

„Ако го наглеждам, рискувам да се лиша и от другото си око“ — помисли си Лукас. Той се развесели. Ходът на войната на Съюзниците срещу Тройната ос засега вещаеше достатъчно мрачно бъдеще.

— Знаеш ли, когато изляза оттук, смятам да отида в Сидни — каза Джак. — Имам да довърша една работа във връзка със завещанието на мой стар приятел.

Лукас го погледна изненадано.

— Наистина ли?

— Трябва да го направя. Как иначе ще си купя нов кораб, ако нямам пари? Моят стар приятел лорд Спенсър би одобрил тази идея. А и според условията на неговото завещание, когато отида в кантората на „Съливан, Леви и Дъфи“, ще се разпоредя да се погрижат добре за Айрис и дъщеря ѝ.

Лукас се развълнува от решението на баща си. Да отпътува за Сидни означаваше да се изтегли от фронта и от опасностите.

Лукас не беше мислил да си купят нова шхуна. Но Джак отдавна мислеше за това. Душата на Виктория се беше преселила в „Индипендънс“, след като загина. За него сдобиването с нов кораб щеше да покаже на японците, че не могат така лесно да го съсипят и да унищожат живота му. Това беше както начин да държи сина си далеч от ада на джунглите, така и акт на предизвикателство. Джак Кели не беше голям оптимист, че ключовото пристанище в Порт Морсби ще издържи на нападение откъм морето и ще противостои на японския флот. Той се надяваше, че така поне синът му щеше да има гарантирано средство, за да избяга от приближаващата инвазия. Новата шхуна щеше да бъде неговият билет за измъкване от Папуа — и дай

боже, за Меган и останалите. Вярно, шхуната не беше много надеждна, нито защитена, но беше по-добре от нищо.

Бяха минали седмици откакто Кийла и Фуджи поеха в своето бавно и предпазливо морско пътешествие към южния край на Папуа. Той идентифицира района като Милн Бей. Трябваше да продължат на североизток, през островите Тробрианд, ако искаха да достигнат контролираните от японския флот води.

В тези седмици на гребане, плаване и нощуване на брега благодарение на Фуджи те успяваха да заобикалят известните европейски фортове и местни села. Понякога над тях избръмчаваше австралийски или американски самолет, но пилотите ги вземаха за местни туземци и ги оставяха на мира.

В морето се хранеха само с риба. Когато слизаха на брега, те разнообразяваха и без това оскъдното си меню с кокоси. И двамата бяха отслабнали, Фуджи се притесняваше за Кийла, но тя се оказа не по-малко издръжлива от него. Не се оплакваше и беше доволна, че може да бъде с него всяка нощ.

Тъй като Милн Бей беше откъм десния му борд, Фуджи се обнадежди, че ще могат да стигнат до Рабаул или ако имат късмет, да бъдат забелязани и прибрани от някой японски военен кораб, патрулиращ в Соломоново море. Ако това наистина се случеше, какво щеше да стане с Кийла? Той все още беше на служба в имперския флот и трябваше да спазва дисциплината и да изпълнява заповедите на командирите си, на които не им беше до връзката на техен подчинен с местна туземка.

Кийла обърна глава към него и дългата ѝ черна коса падна върху лицето ѝ. Тя се усмихна и отново се загледа във водата. „Наследила е уменията на предците си“ — каза си Фуджи. Тя можеше да определя курса на око, докато на него за целта му беше нужен компас. Ако само можеха сънародниците му да видят колко веща беше тази жена, мрачно си мислеше японският моряк, те нямаше да я смятат за нищо и никакво животинско подобие на човек. За пръв път във военната си кариера Фуджи беше обзет от съмнения за единството и сплотеността на неговата нация. Ами ако той беше повече папуас, отколкото японец и затова разсъждаваше така?

Скоро тропическият бряг се скри зад хоризонта и малката лодка с нейните пътници се озова в необятната шир на Соломоново море.

Меган заведе двамата си пациенти в стаята си.

— Докторът разреши да ви изпишем и двамата — каза тя. — И той като мен мисли, че ако изкарате още малко в болницата, ще трябва да ви наемем на работа тук или да ви заключим, задето напускате болницата нощно време, а на сутринта лъхате на алкохол.

Меган се постара тонът ѝ да прозвучи ведро и шеговито, но в действителност изпитваше съвсем различни чувства. Беше видяла с очите си заповедта от щаба на СДНГ, по силата на която Лукас трябваше да замине някъде в планините над Лае. Това означаваше, че щеше да влезе в преки сблъсъци с японците в партизанската война за събиране на разузнавателна информация и за задържане на противника на брега, за да не се насочи през проходите в джунглата към Порт Морсби. Единствената ѝ утеха беше, че Джак получи разрешение да се върне в Австралия по неотложни семейни дела. Поне той щеше да е в безопасност за малко.

— Слушам, госпожо — отвърна Лукас и отдаде чест. — Разрешете да ви покания на среща довечера, преди да отплавам, сестра Кейн.

Тя излезе иззад бюрото, хвана ръката му и го целуна по бузата.

— Имаш ли нещо против да поговоря с баща ти насаме?

Лукас се намръщи, но сви рамене и излезе от кабинета.

— Какво има, Мег? — попита Джак и видя, че е разтревожена.

— Чух, че си уредил да пътуваш със самолет до Австралия — каза Меган. — Значи ще отидеш до летището в Севън Майл.

— Точно така. Днес следобед излитам за Кеърнс.

Тя си пое дълбоко въздух, преди да продължи:

— Преди няколко седмици, когато треската още те измъчваше, имаше посещение.

— Да, един приятел от отделението спомена нещо за някаква американска журналистка — отвърна Джак. — Каза, че била страхотно парче.

— Името ѝ е Елза Щал и е разквартирувана в Севън Майл. Би могъл да я потърсиш, преди да отлетиш за Австралия.

— Но защо, Мег? Ако си спомням добре, тя е американката, която Лукас евакуира заедно с теб от Финшхафен, нали?

На Меган ѝ беше трудно да го погледне в очите. Тя се загледа през прозореца в Лукас, който стоеше в градината и търпеливо чакаше баща си.

— Да, госпожица Щал е същата тази жена — отвърна.

— Да не би синът ми да има нещо с нея? — попита Джак с отбранителен тон.

— Не, не... Бих ти казала повече, но не мисля, че е моя работа да ти обяснявам защо е важно да се срещнеш с госпожица Щал и да поговориш с нея. Ако я намериш и се срещнеш, ще разбереш какво съм имала предвид. Само я намери, и всичко ще ти се изясни.

— Няма ли малко да ми подкажеш? — попита Джак и навъси вежди.

— Съжалявам, ще трябва сам да разбереш.

Той въздъхна. Защо жените все се стремяха да бъдат толкова загадъчни, и то дори за най-простите неща в живота? Какво толкова важно можеше да оправдае подобна мистерия и интрига?

— Добре тогава — отвърна и сви рамене.

— Джак, обещавах ли, че ще я потърсиш?

— Обещавам. Стига да не попречи на плановете ми да излетя днес следобед.

Меган го погали нежно по лицето и го целуна по челото.

— Погрижете се за това, сержант Кели — каза тя и отстъпи назад. — Бих искала да присъствам на сватбата на сина ви.

— А той знае ли го? — Джак се усмихна.

— Още не. Той не е толкова досетлив като баща си.

— За мен ще е чест да поверя сина си на вашите грижи, сестро. По-добра от теб не би могъл да намери, дори да преброди десет пъти света.

Меган нежно стисна ръката му.

— Е, тогава няма да ви задържам, защото подозирам, че първата ви спирка оттук ще е в кръчмата.

Джак се ухили и потвърди предположението ѝ.

— Доскоро, девойче — каза, сложи си шапката на главата и излезе навън.

— За какво беше цялата тази работа? — попита го Лукас.

— Нищо особено — отвърна баща му и двамата тръгнаха към хотела. — Само някакви планове за сватба.

— Чия сватба?

— Засега още ничия.

Лукас сбърчи чело. Тук ставаше нещо странно, а баща му се шегуваше.

37.

На летището в Севън Майл Джак намери пункта на американските военни кореспонденти.

— Търся госпожица Елза Щал — каза той на мъжа, който му се представи като Джийн Фей.

— За малко я изпуснахте, но тя ще се върне след около час — отвърна Джийн. — Нещо да ѝ предам?

Джак не знаеше какво да каже. Не беше сигурен дали трябва да се запознава с американката, но поне беше изпълнил обещанието си, дадено на Меган.

— Предайте ѝ, че е идвал Джак Кели. Надявам се госпожица Щал да се сети за какво става въпрос, защото самият аз нищо не разбирам.

— Не знам дали ще се сети, защото лично аз нямам никаква представа кой сте — отвърна репортерът. — Но ще предам съобщението ви веднага щом се върне. Не знам защо, но ми се струва, че вие сте човекът, с когото госпожица Щал толкова много искаше да се срещне, без да ми разкрие причините за това.

— Така озадачените ставаме двама — каза Джак на сбогуване.

* * *

Джак седеше в сянката на един булдозер и гледаше как работниците, голи до кръста и със загорели тела, се заеха да поправят пистата, която беше пострадала от японските бомбардировки. Самолетът С-47 „Дакота“, който трябваше да го отведе в Австралия, беше зареден с гориво и Джак чакаше само да му дадат сигнал да се качи. Беше се възползвал от един от многобройните си познати в администрацията, за да се сдобие с ценното разрешение да лети със самолета, след като беше пуснат в отпуск от частта си. Мина час и той дочу покашлянето на стартиращите двигатели на машината. Изправи се и нарами раницата си. С крайчеца на окото забеляза, че към пистата

с голяма скорост се движи някаква кола. Идваше откъм офиса на кореспондентите, разположен в другия край на Севън Майл.

Пилотът на дакотата махна на Джак бързо да се качва, тъй като току-що му бяха съобщили, че към Порт Морсби се движи японска група бомбардировачи с ескорт от изстребители. Пилотът искаше да излети, преди колоната да е пристигнала. Пилотите на изстребители вече започнаха да се качват в кабините на техните машини и той си даде сметка, че има най-много минута-две, за да излети от пистата, преди по нея да се понесат изстребителите.

Джак изтича до самолета и се качи с помощта на човек от екипажа. Точно в този миг колата удари рязко спирачки и от мястото на шофьора изскочи и се втурна към него млада жена, която трескаво ръкомахаше. Дори от разстояние Джак видя, че е млада и красива, но в момента не можеше да стори нищо, освен да ѝ помахва в отговор. Нейната припряност го изненада, но каквото и да искаше тя от него, трябваше да почака. Пилотът увеличи оборотите на двигателите и засили самолета по пистата. Джак продължаваше да гледа през илюминатора към жената, която се спря и застана неподвижно, докато самолетът се вдигна във въздуха, направи завой и пое на юг, далеч от войната.

Какво ли искаше от него тази американка? В нея имаше нещо познато, но не можеше да се сети какво. Самолетът набра височина и се устреми към облаците, които щяха да му служат за прикритие, докато се измъкнеха от района на бойните действия. Влязоха в турбулентна зона с въздушни ями и Джак закопча колана си. Щал, Щал... Имаше нещо общо със семейството на Ман. И тогава се сети. Елза Щал! Та тя вероятно беше дъщеря на Ерика и затова толкова много искаше да се срещне с него. Но защо? Бурната му връзка с майка ѝ не приключи много добре. Джак сбърчи чело. Това щеше да почака, докато се върне в Морсби, заключи той и се опита да поспи, преди да кацнат в Кеърнс.

Фуджи беше преодолял Китайския проток и след около пет дни сравнително леко плаване стигна до южната част на островите Д'Антракосто. Кийла беше гребала не по-малко от него и особено когато вятърът не беше попътен. Макар и да им беше останала много

малко храна, дъждовете им осигуряваха достатъчно прясна вода за пиене. Опитите им да ловят риба не бяха много успешни обаче и затова се зарадваха на показалата се на хоризонта земя.

Фуджи се тревожеше за Кийла. Суровите условия на пътуването се бяха отразили върху здравето ѝ и тя често изпадаше в апатия.

— Още малко остана. Скоро ще ядем прясно свинско месо — каза ѝ той и я погали по бузата с нежност, каквато рядко проявяваше. Кийла се усмихна, взе дланта му в своята, но нищо не отговори. Само го погледна и въздъхна.

След още около половин ден кануто стигна до безлюдния плаж. Фуджи помогна на любимата си да слезе от лодката и я придружи до няколко високи кокосови палми. Остави я да си почине под сянката на палмите, докато самият издърпа кануто. Нямаше идея как и къде ще намери храна и вода, но поне се намираше на територия, която познаваше. Но също така знаеше, че тази територия се намираше под контрола на съюзническите сили. Взе пистолета от торбата, в която държеше всичките си ценни вещи, и провери дали механизмът му работи безотказно. Тъй като оръжието беше почиствано фанатично всеки ден, то беше в изрядно състояние. Засега жена му щеше да си почива, докато той щеше да отиде в буша и да улови нещо за ядене.

Фуджи ловува цял ден. Късметът му се усмихна и той се натъкна на опосум на едно от дърветата. Прицели се добре и улучи животното. Никога досега не беше ял месо от опосум, но беше толкова гладен, че би опитал каквото и да е. Върна се на брега, където беше оставил Кийла, и силно се изненада, когато я завари седнала на плажа да разговаря спокойно с някакво местно момче на около десет години.

Фуджи пусна на земята мъртвото животно и извади пистолета от лап-лапа си.

— Каза ми, че недалеч оттук има село — обясни Кийла на Фуджи, който приближи с мрачно лице. — Локо каза да отидем с него, за да ни запознае със семейството си.

Фуджи се вгледа в момчето. Беше се надявал да не ги забележи никой от местните, тъй като те можеха да са агенти на австралийските брегови съгледвачи.

— Попитай го дали наблизко има японски войници или моряци.

Кийла попита момчето на неговия език. Нейното племе поддържаше контакти с хората от тази част на света и тя знаеше

достатъчно думи, колкото да задава прости въпроси.

— Казва, че не знае около селото да има твои сънародници.

— А европейци?

Кийла зададе въпроса и Локо кимна. Да, имало австралийски брегови съгледвач, но той не знаел къде точно се намира.

Фуджи махна на момчето да се приближи и то приближи предпазливо, без да изпуска от поглед пистолета в ръката на японеца.

— Какво правиш? — попита го Кийла.

— С момчето ще отидем в джунглата, за да ми покаже пътеката за селото — отвърна японецът и постави длан на рамото на Локо, след което му се усмихна.

Отговорът задоволи Кийла. Фуджи и момчето се отдалечиха и се скриха в гъстата растителност. Тя се облегна на дървото. Тъкмо се унасяше, когато чу изстрел. Разсъни се и се огледа, но Фуджи никъде не се виждаше.

След половин час той излезе от джунглата.

— Къде е момчето? Показа ли ти пътя към селото?

Фуджи не отговори и направо отиде при убития опосум.

— Ще го сготвим и ще хапнем — отвърна, без да я поглежда в очите.

С ужас Кийла осъзна, че мъжът ѝ крие нещо от нея.

— Застреля ли го? — попита.

— Можеше да каже на селяните за нас и да ни издаде на австралийския брегови съгледвач — отговори Фуджи и разпори опосума, за да изчисти вътрешностите.

— Но той беше дете! Майка му ще тъгува по него. Не биваше да го убиваш.

— Ако искаме да оцелеем, трябва да направим всичко необходимо, за да стигнем до Рабаул — озъби се Фуджи и продължи да се занимава с животното. — Война е, а аз съм императорски воин. Не мога да си позволя чувствата ми да попречат на изпълнението на свещената ми мисия.

Кийла се изправи.

— То нямаше да ни предаде — каза тя и го погледна в очите. — Беше ми приятел.

— Ти нямаш приятели сред тези, които общуват с австралийците! Иди да събереш дърва за огъня.

Кийла изгледа гневно мъжа, когото беше смятала за нежен и благороден. Сега виждаше пред себе си само жесток и безмилостен убиец, който нямаше никакво съчувствие към по-слабите и беззащитните. Тя се ядоса на себе си, че е обикнала японца и че в момента носеше неговото дете. Но в същото време си каза, че въпреки стореното тя ще остане с него, затова мълчаливо се обърна и отиде за дърва.

След като се нахраниха, двамата се умълчаха на светлината на огъня. Когато стана време за спане, Кийла легна до Фуджи, без да се докосва до него. Той остана загледан в звездите. Убийството на момчето не му беше доставило никакво удоволствие, но не можеше да поеме такъв риск. Имаше вероятност момчето да разкрие местонахождението им. И макар че при тези обстоятелства премахването беше наложително, Фуджи се замисли как би се почувствал, ако беше баща на момчето и някой друг се беше разправил със сина му така хладнокръвно. Опита се да оправдае тези си мисли с факта, че прекалено дълго беше подложен на влиянието на глупавите европейски идеи за живота като най-висше човешко благо. Когато Япония покореше Пасифика, щеше да сложи край на подобни глупости за съчувствие и състрадание. В края на краищата японците бяха господарската раса.

Джак Кели видя, че Сидни не се е променил много след настъпването на войната. Той застана посред гарата с раницата на рамо и се прозя. Беше пътувал седнал във влака от Бризбейн цяла нощ. Дотегнало му беше от влакове, след като няколко дни се придвижва от Кеърнс. Влакът често спираше и биваше отклоняван на резервен коловоз, за да направи път на тръгналите на север ешелони с войски и запаси.

— Пристигна ли, друже — обади се човекът, дошъл да го посрещне, и закуцука към бетонната платформа на перона с протегнатата за поздрав ръка. — Доста време мина от последната ни среща.

Джак се усмихна и двамата си стиснаха здраво ръцете.

— Радвам се да те видя, Том — отвърна той на приятеля, когото познаваше от повече от двамайсет години. — Още ли не ти е пораснал нов крак?

— А ти още ли не си пораснал? Кой дявол те накара да се запишеш отново войник, вместо да се върнеш в Австралия и да си караш старините?

— Моят дом, Том, е Папуа и в момента тя е заплашена от японска окупация.

Том Съливан кимна. Той беше наясно с голямата любов на приятеля си към тази страна със суров терен, ловци на глави, канибали, планини и непроходими джунгли.

— Паркирал съм колата отвън и мисля най-напред да спрем за по една студена бира — каза адвокатът, докато двамата вървяха към изхода.

За Джак най-съществената промяна в Сидни беше в хората. По улиците имаше толкова много униформени мъже и жени. Личеше, че градът участва във войната. Също така биеха на очи немалкото американски войници в техните елегантни и ушити по поръчка униформи.

Том доведе Джак при лъскавия черен додж и седна отзад.

— Гледам, че се справяш добре — коментира Джак, който седна до Том. — Накупил си си разни работи.

— Поспечелих пари от търговията с недвижими имоти — отвърна адвокатът, свали шапката си и си повя с нея. Последните дни на есента в Сидни се оказаха твърде горещи за този сезон. — След началото на войната с японците се продадоха доста хубави имоти. Много хора от района на залива разпродават имуществото си, защото се боят, че японците всеки момент ще атакуват Австралия.

— Както вървят нещата, те може и да се окажат по-умни от теб, който им купуваш имотите.

— Някои от моите клиенти също като мен са убедени, че ще отблъснем японците, след като янките се намесиха във войната. Затова успях да продам имотите с добра печалба. Знаеш, че за теб винаги ще се намери работа в моите компании. Ако имаш ум да се уволниш от армията, заповядай при мен. Вече си прекалено стар да се катериш из планините заедно с младите момчета.

Джак оценяваше предложението на приятеля си. Той самият вече започваше да признава, че възрастта му си казва думата на фронтовата линия в такъв негостоприемен терен като планините на Папуа.

Войната беше за младите. Мислите го върнаха към сина му. Къде ли беше Лукас сега? Дали всичко с него беше наред?

Шофьорът ги закара в любимия клуб на Том. Той вече беше казал на съдружниците си в бизнеса, че ще си вземе почивен ден, и нямаше намерение да се връща в кантората. Двамата влязоха в хотела, претърпан с американски военни, проправиха си път до бара и Том поръча две бири.

— За стария батальон — вдигнаха тост те и отпиха от студената бира.

— Утре Айрис ще дойде, за да подпише документите — каза Том и избърса пяната от устата си. — Като се има предвид последната оценка на имуществото на лорд Спенсър в Англия, и двамата с нея ще станете много богати, въпреки че англичаните сега са наложили жестоки данъци заради войната.

Джак кимна, отпи от бирата и огледа бара с ведрите млади лица на американските войници, които пиеха в прохладната обстановка на хотела.

— Как е Айрис? — попита той.

— Добре е. Както предложи, отпуснах ѝ назаем част от парите от наследството, за да си намери прилично жилище. Когато двете с дъщеря ѝ пристигнаха в Сидни, нямаше кой друг да им помогне финансово.

— Благодаря ти, Том. Дължах го на стария ми приятел Джордж Спенсър.

— Какво ще правиш с твоя дял от парите?

— Най-напред ще си купя кораб. По възможност шхуна или дори нещо по-голямо. После ще отплавам обратно за Папуа и ще поверя кораба на Лукас.

Том повдигна вежди.

— Ти да не си се побъркал? Защо ще се връщаш в страна, която и двамата знаем, че рано или скоро ще падне в ръцете на японците?

— Именно поради същата причина — тихо отговори Джак. — Това е единственият гарантиран начин да накарам сина ми да се махне оттам, преди да е станало още по-опасно.

Том се удиви и се възхити на логиката на приятеля си. Адвокатът имаше дъщеря, която безумно обичаше, и на мястото на Джак би постъпил по същия начин.

Двамата пиха цял ден и когато стана време да си вървят, шофьорът на Том дойде да ги вземе и ги откара в луксозното имение на адвокатата с изглед към залива на Сидни.

„За някои войната е печеливш бизнес“ — каза си Джак, докато слизаше от колата.

— Домът, друже — каза Том и посочи новопридобитото си имение, — домът е там, където е душата ти — или това, което може да се купи с много пари.

При споменаването на пари Кели си даде сметка, че след броени часове самият той щеше да стане много заможен. Сърцето му обаче продължаваше да копнее по джунглите и бойните му другари, които се изправяха с оръжие в ръка срещу японците в планините край Лае. Имаше странното предчувствие, че когато се върнеше в Папуа, щеше да умре в същите тези скалисти планини. Било то от болест или от неприятелски куршум, той щеше да умре и тогава богатството нямаше да има никакво значение за него. Поне си беше направил завещание, с което оставяше своята половина от богатството на единствения си наследник. Нищо друго не беше толкова важно, колкото Лукас да остане жив до края на войната и да се радва на плодовете на мира.

На следващия ден Джак завари Айрис в чакалнята в кантората на Том, разположена в центъра на Сидни. Тя беше облечена елегантно, с малка шапка и ръкавици.

Том Съливан ги въведе в кабинета си. С годините тук всичко се беше променило. Преди Джак прекарваше тук цели часове в правни консултации, след като беше забогатял от златото, добито в полетата на Моробе в Нова Гвинея. Докато преди тук цареше хаос, сега всичко беше акуратно подредено и нямаше нито една разпиляна папка. Само лъскаво бюро и скъпи шкафове от екзотично лакирано дърво.

Том им направи знак да седнат пред бюрото му. После извади дебела папка. Прегледа набързо условията на завещанието и настъпи моментът да подпишат най-важния документ, с който правото на собственост върху имуществото и финансите на покойния лорд Спенсър се прехвърляше на Джак и Айрис.

— Минаха само някакви си два-сет години — пошегува се Том. — Но сега вече и двамата сте много заможни хора.

„Заможни, но вероятно скоро ще се отправим на оня свят“ — помисли си тъжно Джак и стисна ръката на приятеля си. Време беше да се върне на война.

Фуджи беше сигурен, че чува бученето на двигател в морето. Той инстинктивно стисна пистолета и даде знак на Кийла да се скрие по-навътре сред дърветата около плажа. В същото време се придвижи напред и се опита да разпознае морския съд. Беше десантна баржа — с развят флаг с изгряващото слънце и пълна с японски пехотинци.

— Кийла — повика я той. — Спасени сме. Нашите са!

Той излезе на брега, когато баржата се приближи на по-малко от сто метра от него, и замаха с ръце. Войниците веднага го забелязаха и насочиха картечница към него.

— Аз съм японец — провикна се той, колкото глас имаше, изнервен от насоченото към него оръжие. — Имам нужда от помощ.

Баржата се отклони от курса си и се насочи към брега, но картечницата остана насочена срещу него. Скоро дъното на баржата опря на плиткото. От нея скочиха десетина японски морски пехотинци в пълно бойно снаряжение, които го обкръжиха с насочени към него щикове. Фуджи предположи, че понеже беше облечен само с характерния за туземците лап-лап, сънародниците му го гледаха с такова подозрение.

Към него закрачи младши офицер. Носеше очила и самурайски меч.

— Кой си ти? — попита той.

— Старши матрос Фуджи Комине, зачислен към подводницата на Негово императорско величество И-47 под командването на лейтенант Кеншу.

Офицерът беше млад и по акцента му Фуджи позна, че е от знатна фамилия.

— Можеш ли да удостовериш самоличността си? — попита го младият офицер, но Фуджи се сети, че нямаше в себе си никакви документи.

— Съжалявам господине, но в момента не мога да удостоверя. Сигурен съм, че ако се свържете с лейтенант Кеншу, той ще потвърди самоличността ми.

— Това ще е много трудно, Комине — отвърна с леден тон офицерът, при което у моряка се породил страх, че се е случило нещо лошо. — И-47 се води за изчезнала, предполага се, че е потопена от врага. И ако това е така, как тогава ти си жив и си тук? Мога само да се досетя, че си дезертьор, тъй като никой друг от екипажа на подводницата не беше намерен. Затова съм длъжен да те арестувам и да те отведа под конвой с нас.

На Фуджи му прилоша. Той и Кийла бяха изминали повече от петстотин километра в патрулираните от съюзнически кораби и самолети води. Бяха преживели бури, жажда и едва не умряха от глад в търсене на неговите сънародници и всичко това за какво? За да го арестуват като дезертьор? В този миг Кийла спокойно излезе от буша.

Офицерът я видя.

— Хванете тази жена! — заповяда той и двама от войниците веднага се откъснаха от кръга и сграбчиха обърканата бременна туземка. Докато тя се съпротивляваше, войниците я замъкнаха и захвърлиха пред офицера и до Фуджи, който продължаваше да стои мирно.

— Коя е тази? — попита офицерът.

— Тя ми е жена, господине. Помогна ми да избягам от района на Порт Морсби преди няколко седмици. — Войниците започнаха да я заглеждат похотливо. — Ще помоля да не я наранявате — добави той и устата му пресъхна от страх.

— Ти си дезертьор, Комине, и страхливец. Нямах право да молиш за каквото и да било — отвърна разгневеният офицер и светкавично го удари с юмрук в лицето, събори го и той падна до Кийла, която трепереше от страх. Фуджи хвана ръката ѝ, за да я успокои.

— Отведете това страхливо псе оттук! — изрева офицерът и двама души сграбчиха Фуджи под мишниците. Знаеше, че няма никакъв смисъл да се съпротивлява. Като моряк от императорския флот той се подчиняваше на същите закони. Макар че ако стигнеше до Рабаул, той щеше да изчисти името си, когато се докажеше участието му в мисията на И-47.

Двамата войници го изправиха и го поведоха пред тях към рампата на баржата. В това време офицерът и другите останаха при Кийла. Фуджи не знаеше какво възнамеряват да правят с нея, но

предположи, че само ще я оставят на острова. Хората от нейното племе поддържаха търговски отношения с тукашните туземци и за нея щяха да се погрижат да се върне в Порт Морсби.

Той стоеше до водата, пазен от двамата войници, и гледаше към брега, към Кийла. Искаше му се да ѝ извика, че няма нищо страшно, че всичко ще се нареди и че някой ден щеше да се върне за нея. За негов най-голям ужас той видя как я накараха насила да коленичи и един войник я хвана за косата и наведе главата ѝ напред. Следващата гледка нямаше да му дава покой през целия му живот. Офицерът извади своя дълъг и леко извит меч от ножницата, хвана дръжката с две ръце и замагна. Слънцето проблесна върху острата като бръснач стомана! Бойният вик „Банзай!“ огласи брега и главата на Кийла се изтърколи от тялото ѝ. Силната кървава струя обагри в черно белия пясък.

Войникът, който държеше главата, се препъна и падна назад, а другарите му реагираха с бурен смях. Фуджи усети гадене и повърна във водата.

Със самодоволна усмивка младият офицер избърса острието на меча с бяла копринена кърпичка, без дори да благоволи да погледне към Фуджи. Прибра меча в ножницата, обърна се с гръб към трупа на убитото момиче и си тръгна спокойно от мястото на екзекуцията. В края на краищата тя беше само някакво си низше човекоподобно създание и ако я бяха взели със себе си, щяха да си навлекат проблеми и допълнителна работа. Ако я бяха оставили жива на острова, тя можеше да съобщи за присъствието им и да ги издаде. Офицерът беше постъпил така, както изискваше от него японският етичен кодекс на войната.

Дълбоко наскърбен, Фуджи беше качен на борда на баржата със завързани зад гърба му ръце. Подобна мярка беше излишна заради състоянието му. Но най-лошото беше, че той не можеше да оспори и да се възпротиви на действията на по-висшия от него офицер. Някой ден, закле се той, свит в ъгъла на баржата, щеше да убие този човек, който толкова брутално му беше отнел жената и бъдещото му дете. Може би папуаската традиция на кръвната разплата беше проникнала в съзнанието му. Може би все пак той беше повече папуас, отколкото японец. Така или иначе някой ден щеше да убие офицера. Засега обаче първо трябваше да стигне до щаба на флота в Рабаул и да докаже, че не е дезертър и страхливец.

Джак Кели се опитваше да спи и от време навреме успяваше да се унесе, докато влакът се носеше към Таунсвил. В тъмното той чу тихите гласове на войниците. Един от младежите, на когото не му се спеше, разказа някаква шега и другарите му се засмяха. Джак беше свършил работата си в Сидни и сега се връщаше у дома. Щеше да отиде в Таунсвил и оттам да хване самолет благодарение на някой от познатите си във военновъздушната база, разположена до големия град в Северен Куинсланд.

Джак също не можеше да заспи и се надигна на седалката. Порови се в раницата, която му служеше за възглавница, и извади оттам тютюна и лулата си. Натъпка тютюн в лулата, запали клечка кибрит и машинално закри клечката с длан, докато си палеше лулата. Не можа да забрави този навик дори в мирно време. Беше го научил в окопите на Първата световна във Франция. Колко странно, но същият навик отново дойде на мода с началото на войната, каза си той и изпусна кълбо дим от лулата.

Как само щеше да се изненада Лукас, когато му кажеше, че е купил нова шхуна. Джак щеше да уреди да го уволнят от СДНГ по същия начин, както и го бяха записали. СДНГ бяха нещо като армия в армията и водеха войната според собствените си правила, макар и формално да бяха част от австралийските въоръжени сили. Може би защото мъжете от СДНГ бяха специална порода — последните останали търсачи на приключения през двайсети век.

Джак се извърна от прозореца и погледна във вътрешността на тъмния вагон. Ако не друго, то поне щеше да подсигури добре сина си. Често се беше виждал мъртъв в сънищата си и разбираше, че няма да може да изкара още една война. След смъртта на Виктория живееше само за да се погрижи и да защити бъдещето на сина си. Отдавна вече не беше млад и с възрастта движенията му бяха станали забавени. Японският куршум щеше да е по-бърз от него.

Влакът спря на някаква малка гара. Натовариха чували с поща и се качи взвод войници.

— Чу ли новините? — обади се някакъв войник, който още беше буден. — Нашият флот и янките са спрели японците в Коралово море.

Джак изтича по коридора и сграбчи младежа.

— Какво? Какво за Коралово море? — попита го той.

— Проклетите жълти се опитали да нападнат по море Порт Морсби, но нашите момчета са ги върнали след голямо сражение в Коралово море. Като че японците ще трябва да намерят друг начин да превземат Морсби.

— Благодаря, приятел — каза Джак и пусна войника, докато в същото време влакът потегли от гарата.

Имаше познат на борда на „Хобарт“ от австралийските военноморски сили. Нещо му подсказваше, че този кораб е взел участие в сражението. Значи японците бяха хвърлили могъщия си флот срещу Порт Морсби, но бяха претърпели поражение. Със сигурност това събитие щеше да се отпразнува подобаващо в кръчмите на Морсби. При тази мисъл Джак доволно се усмихна. Непосредствената заплаха за града беше премахната и животът на Лукас щеше да е в безопасност още известно време.

Страхът цареше във всяко кътче на стаята. От тялото на Фуджи се лееше пот, докато той стоеше мирно пред началника на страховитата тайна полиция Кемптай в бившата австралийска административна сграда в Рабаул. Той все още беше само с лап-лап, както когато беше арестуван. По тялото му се виждаха следи от побои. Бяха минали три седмици от смъртта на Кийла и на него му беше безразлично дали ще го екзекутират или не, защото светът се беше превърнал в черно и мрачно място на безчестие.

Офицерът на бюрото носеше чиста и спретната униформа. До него стоеше жабоподобният сержант, когото Фуджи беше видял за пръв път преди няколко месеца, когато участва в акцията по залавянето на австралийските войници. Същият човек го беше изтезавал тук в Рабаул, за да изтръгне от него признание, че е дезертър. Той обаче устоя на побоите и сержантът от един момент нататък продължи да го бие само защото изпитваше удоволствие от причиняването на болка. Фуджи издържа само благодарение на волята и желанието си да остане жив, за да намери онзи офицер от морската пехота и да го убие, задето беше обезглавил Кийла. От друга страна, сержантът внимаваше да не прекали и да не убие безпомощната си жертва. Морякът, макар и пленник, се ползваше със защитата на японските военни закони.

Тишината в стаята беше зловеща. Двама войници застанаха на вратата като допълнителна охрана и Фуджи продължи да гледа напред, малко над офицера, който беше навел глава и разглеждаше документи. Офицерът разлистваше внимателно страница след страница и се запознаваше с доклада. Отвън се чуваше смехът на местните деца. Фуджи им завидя за тяхната невинност и безгрижие по време на война.

— Старши матрос Комине — обърна се към него офицерът и вдигна поглед. — След подробно разследване на доказателствения материал, проведено от флота, и след разпитите, проведени от моите служители, стигнах до заключението, че си изпълнявал стриктно заповедите, дадени ти през април от лейтенант Кеншу. Разбрахме, че си бил спуснат на брега близо до Порт Морсби, за да провеждаш разузнаване, и че после не си могъл да се върнеш на И-47.

Фуджи не можеше да повярва на ушите си. Следствието беше доказало неговата невинност!

Офицерът млъкна и надменно изгледа Фуджи.

— Не съм съгласен обаче, че си достоен за сегашния си чин. Пътят на Бушидо повелява да умреш в бой заедно с другарите си, а не да бягаш от битката. — Внезапният обрат на събитията разочарова Фуджи. — Затова ще препоръчам да бъдеш лишен от званието и бойните ти награди, които си получил за заслуги към Императора. Незабавно трябва да се явиш в щаба на флота, където ще решат какво да правят с теб и къде да те пратят. Това е всичко, матрос Комине.

Значи му беше писано да живее — но в безчестие, задето беше проявил инстинкт и беше оцелял, а не беше загинал достойно като другарите си. Дори Фуджи разбра колко смешно звучаха мотивите на офицера, но нищо не каза. Поклони се ниско и отдаде чест.

— Марш оттук! — изрева сержантът. Когато морякът се обърна към вратата, жабоподобният го избута със сила. — Ти си позор за Императора и загиналите ти другари! — процеди през зъби сержантът. — Ако зависеше от мен, щях да наредя да те екзекутират за страхливост.

Фуджи излезе на светло и продължи да върви, отдалечавайки се от всяващата ужас само с името си щабквартира на Кемптай. Беше жив и щеше да докаже своите качества на Императора. Но също така щеше да изпълни обета си да отмъсти за Кийла. Един ден щеше да спипа нейния палач и да го прати в ада, където му беше мястото.

Докато Фуджи вървеше към щаба на флота в Рабаул, Джак Кели стоеше в градината на болницата в Порт Морсби и стискаше кафяв пакет. Болницата беше първата му спирка, след като се върна от Австралия и кацна на летището в Севън Майл.

— Сестра Кейн ще дойде след малко — обясни му ведрата медицинска сестра, която се показа от вратата.

След няколко минути Меган се появи в градината.

— Е, сестра Кейн, нося ви малък подарък от моето пътуване до Австралия — каза той и се усмихна, но усмивката му бързо угасна при отчаяния вид на красивата млада жена. Очите ѝ бяха зачервени от плач.

— Какво има? — попита я и остави пакета на пейката.

Меган се разрида и Джак я прегърна.

— Какво има? Какво е станало? — попита отново.

— Не са ли ти казали още?

— Какво да са ми казали?

— За Лукас. Господи, ти не знаеш...

— Пристигнах преди няколко часа. Какво е станало с Лукас?

— След едно сражение край Лае преди седмица не се е върнал и се води за безследно изчезнал. Аз самата разбрах едва снощи.

Джак пребледня и се олюля. Добре, че беше Меган да го задържи да не падне, макар и самата тя да беше притеснена и отчаяна.

— Не може да изчезне — прошепна той. — Та аз живея още само заради него.

— Не говори така, Джак — укори го момичето. — Не прави глупости. Трябва да го преодолееш заради него. Знаеш, че и двамата много го обичаме. Не мога да приема, че Лукас е мъртъв.

— Не е възможно — промърмори Джак, макар и да знаеше, че да те запишат като безследно изчезнал по време на бойни действия е равносилно на това да си мъртъв. — Не трябваше да се отдалечавам толкова много. Трябваше да съм с него. Дявол да ме вземе, аз съм виновен. Той беше моята душа и моето тяло.

— Не мисли такива неща. Той е изчезнал, не е мъртъв. Освен това обичаше най-много теб. Знам, че би искал да продължиш да се бориш с живота въпреки всички трудности и несгоди — каза Меган.

— Нужно ми е да остана за малко сам — изрече Джак и седна на пейката до пакета.

— Обещай ми, че няма да направиш нещо глупаво — настоя Меган. — Обещай ми.

Той я погледна с безразличие и не отговори. Сълзите му потекоха. Коравият войник от две войни бе изгубил толкова много през живота си. Какво му беше казал навремето един приятел за войната и мира? „В мирно време синовете погребват бащите си. Във война бащите погребват синовете си!“

Така се беше получило и при Джак Кели, но той дори беше лишен от малката утеха да погребее тялото на Лукас и да произнесе няколко думи, преди ковчегът му да бъде спуснат в гроба.

Меган остави Джак сам в градината, която представляваше малък оазис на спокойствие и идилия сред града, опустошен от войната.

— Сестра Джонсън — обърна се тя към колежката си, щом се върна в болницата, — бих искала да поемете моето дежурство. Имам да свърша нещо и моля ви, кажете на старшата сестра Кери, че ще отсъствам за няколко часа.

Сестра Джонсън не я попита защо се налага така внезапно да отсъства, но съзнаваше, че приятелката ѝ беше изгубила човека, когото обичаше.

— Отсъствай колкото е необходимо, Мег — отвърна тя и нежно постави длан на рамото ѝ. — Аз ще те отменя.

Меган ѝ благодари и си тръгна от болницата. Дано само тази, която търсеше, да беше още в Порт Морсби. Задачата ѝ беше не да върне обратно Лукас, а да спаси баща му. Тя виждаше, че Джак се е предал. Меган познаваше добре този тип хора, тъй като дни и нощи се беше грижила за техните разбити тела и души. Когато останеха сами със своето отчаяние и безсилие, те избираха най-лесния начин да сложат край на мъката и болката.

* * *

— Господин Кели?

Джак, който беше закрил с длани лицето си, вдигна глава към младата дама, застанала до него. Ако Меган беше красива, тази жена направо сияеше с хубостта си.

— Трябваше да се срещнем по-рано, но събитията като че ли се наговориха срещу нас, за да не се съберем — неуверено добави тя.

— Ерика? — прошепна Джак и разбра коя е красивата непозната с военен панталон и сако. Сякаш виждаше призрак от миналото.

— Аз не се казвам Ерика, а Елза. Името на втория ми баща е Герхард Щал. Майка ми, която вие познавате, е Ерика Щал. — Младата жена се поколеба и извърна за малко очи, преди отново да погледне Джак. — Преди време научих, че вие сте моят роден баща. И майка ми, и вторият ми баща, преди той да умре, потвърдиха това пред мен.

Джак погледна към Меган, която стоеше на вратата на болницата, скръстила ръце. Тя му кимна — жест, който означаваше едновременно няколко неща и едно от тях — да продължи да говори с дъщеря си, резултат от връзката му с жената, която някога беше обичал толкова силно, но която го беше предала.

— Приличаш толкова много на майка си, както съм я запомнил — каза Джак и стана на крака.

— Когато бях малка и майка ми се сърдеше за нещо, тя често казваше, че съм се метнала на баща ми — тихо отвърна Елза. — Тя имаше предвид не втория ми баща, когото много обичах и все още обичам. От него разбрах за мъжа, за когото говореше майка ми — за вас.

Джак продължи да гледа изпитателно лицето ѝ.

— Очите ти... същите са като на Лукас.

Момичето сведе глава.

— Разбрах, че вашият... моят природен брат е изчезнал по време на бойни действия. Имах щастието да се запозная с него малко преди това.

— Но как така ти си моя дъщеря? — попита я изумен Джак. — Аз...

Меган пристъпи напред и се намеси:

— Елза е твоя дъщеря, Джак. От известно време го знам и се надявах да се срещнете, преди ти да излетиш за Австралия. Мисля си, че моментът е подходящ. Може би Божията воля е да ти даде нещо ново в замяна на нещо друго, което си изгубил.

— Аз... — Той не знаеше какво да каже.

Елза почувства внезапно симпатия към този човек, който ѝ беше напълно непознат, и едновременно с това се почувства гузна, че не му беше разкрила истинската си самоличност, когато дойде за пръв път в болницата.

— Господин Кели, простете ми — каза тя и заплака.

— Какво да ти простя? — попита нежно Джак.

— Не знам — отвърна Елза и извади кърпичката си от джоба.

Той я хвана нежно за раменете.

— Да ти простя, че си красива и че всеки мъж би се гордял да му бъдеш дъщеря?

Меган се усмихна натъжено и въздъхна. „Човек отнема, Господ дава“ — каза си и се обърна, за да се заеме с младите мъже в отделението, които се нуждаеха от грижите ѝ. Защо мъжете вечно разпалваха войни, след като нищо хубаво не излизаше от тях? Никой представител на силния пол не би могъл да даде адекватен отговор на този въпрос.

Когато Джак си тръгна, Меган отвори пакета, който той беше донесъл, и ахна. Вдигна бродираната копринена булчинска рокля и воала и избухна в сълзи.

— О, Лукас, някой ден ще я облека заради теб — изплака тихо тя и стисна роклята до гърдите си. — Ти не си мъртъв. Знам, че си жив и ще се върнеш при мен.

40.

Чакането винаги беше най-неприятната част. Капитан Карл Ман беше разположил екипа си от осем души на позиции за засада по протежение на виещата се пътека, която водеше към покритите с джунгли върхове западно от Лае. Той беше избрал това място за засадата, след като преди това проведе подробно разузнаване на терена. Мястото беше само на три километра от японския лагер, който буквално се намираше под носа им. Сега оставаше само да чакат японския камион, който според разузнавателните им източници трябваше да тръгне днес за лагера. Камионът щеше да превозва отделение войници за усиление на поста, който врагът беше създал като изнесена напред база за операциите срещу австралийските сили, действащи в планините.

Това беше първата акция на Карл срещу японците. Той беше действал успешно в продължение на три месеца заедно със СДНГ при малки рейдове и засади.

Акциите на принципа „удряй бързо и бягай“ на местата, където командосите бяха най-малко очаквани, принуждаваше врага да разгръща по-многобройни войски с единствената цел да охраняват територията срещу диверсии по линиите за снабдяване в долината Маркъм Вали. В резултат на това бойният дух на японците вече не беше толкова висок. Карл разбираше добре стратегията на партизанския бой и на тактиката на забавяне, която караше противника да ангажира многочислени сили във войната без фронт. Японското върховно командване реагираше с гняв на тази необходимост, тъй като би предпочело да изпрати тези войници да се бият с американците на Соломоновите острови.

— Чух, че сте били патрулен полицай тук преди войната — прошепна ефрейторът от СДНГ, който им служеше за водач, за да разнообрази монотонното чакане.

— Вярно е — отвърна Карл, без да изпуска от очи пътя. Беше напрегнал слуха си, за да чуе шума на двигателя на камиона, докато лежеше по корем в гъстата растителност. — Патрулирах предимно в планините, като тръгнах от Маунт Хейгън.

Ефрейторът беше млад, нямаше още трийсет и говореше като образован човек.

— Питам се защо досега не съм ви виждал тук. Аз бях с Бърнс Филип в Морсби.

— Значи сигурно си познавал родителите ми. Паул и Карин Ман.

— Трябваше да се сетя по името ви! — рече ефрейторът и се намести по-удобно. — Познавах баща ви, защото идваше при нас. Добър човек за герм... — Ефрейторът внезапно млъкна, тъй като осъзна, че думите му могат да прозвучат като обида за германската нация, но Карл само се ухили на смущението му.

— Ето виж мен — един добър германец, сражаващ се с японците — каза той.

— Извинете, сър. Не исках да ви обидя.

— Не съм се обидил, ефрейтор. Би трябвало да познаваш и Джак Кели. Предполагам, че е във вашата тайфа някъде в този район.

— Сержант Джак Кели ли?

— Същият трябва да е. Знаеш ли къде е той сега?

— Последно чух, че сержант Кели е умрял от малария преди около две седмици. Той беше много добър войник и всички го харесвахме.

Карл затвори очи. „Не и Джак“ — помисли си. Проклетата война му беше отнела почти всички обичани от него хора. Първо Виктория, после собствения му баща, после Лукас беше обявен за безследно изчезнал и сега научаваше, че войната е отнела живота и на Джак. Той вече не изпитваше тъга, а страшна празнота.

Тънката нишка, опъната в джунглата, потрепна — един от хората на Карл, разположил се надолу по пътя, предупреждаваше, че нещо е влязло в капана на засадата. Той отвори очи и остави настрана мисълта за загубата на Джак Кели. Вдигна ръка и разчетът на картечницата „Брен“ насочи вниманието си към него. Те дадоха знак, че са разбрали сигнала. Картечарят подпря приклада на картечницата в рамото си и я насочи към завоя. Карл усещаше напрежението на подчинените си, разположили се по пътя, когато те се послушаха, за да чуят приближаването на камиона. Ефрейторът беше застанал нащрек като ловно куче. Накрая до тях достигна измъченото бучене на камиона, който изкачваше стръмния участък от неравния път. Карл свали предпазителя на своя картечен пистолет „Томпсън“.

След броени минути камионът се появи на петдесет метра от командосите. Карл се увери, че разузнаването не ги е подвело. Отзад камионът беше пълен с дузина войници, подпрели пушките между краката, седнали на пейките, без да подозират нищо. Съгласно предварителния план за засадата пръв трябваше да открие огън картечарят. Карл вдигна ръка и картечницата тутакси оживя, засипвайки камиона и пътниците в него със смъртоносен ураган от куршуми.

Карл видя как куршумите пръснаха предното стъкло и камионът се отклони и излезе от пътя. От машината се разпръснаха хора, отчаяно търсейки прикритие. Към огъня от „Брена“ се присъединиха и останалите от екипа на Карл. Пушките и автоматите сееха смърт и косяха наред войниците, които само преди няколко секунди си бяха бърбили за семействата, очакващи ги вкъщи, или за местата, които си заслужаваше да посетят в свободното от служба време. Но те почти нямаше къде да се прикрият, тъй като Карл беше планирал засадата добре. Той се прицели в един от японските войници, който се опитваше да се скрие зад камиона. Натисна спусъка и пръстта около японеца избухна на фонтанчета. Наруга оръжието за неговата неточност на дълги разстояния. Изведнъж японският войник изпусна пушката си и падна на земята. Добре поне, че някой от неговите командоси го беше застрелял. Отдясно на Карл се разнесе вик „Граната!“ и към камиона по дъгообразна траектория полетя една лимонка. Гранатата избухна сред трима войници, които се канеха да открият отведен огън по хората на Карл. Осколките съсякоха телата им, а взривната вълна ги отхвърли настрана. Двама загинаха моментално, а третият седна на земята и закри лицето си с длани. През пръстите му течеше кръв.

Попадналите в засадата мъже нямаха почти никаква надежда за оцеляване в хитро премислената зона на засадата и когато Карл със задоволство си отбеляза, че те бяха ликвидирали всякаква съпротива, той взе свирката и изсвири сигнал за спиране на стрелбата. Сигналят достигна до подчинените му и дисциплинираният отряд едновременно спря огъня. Тишината, която последва оглушителната канонада, винаги действаше на Карл разконцентриращо. Впечатлението беше такова, че сякаш чакаха да видят какво ще стане. Единственото, което достигна до него, беше пищенето в ушите му и стонове на ранените долу на

пътя. Когато огледа телата, проснати на земята до камиона, той видя, че японският войник продължаваше да седи и да стиска лицето си с длани, плачейки от отчаяние. Карл даде сигнал на картечаря, който се прицели в ранения. С леко натискане на спусъка той изпрати един откос от девет куршума по японеца. Раненият се просна по гръб и краката му потрепериха няколко пъти в предсмъртен гърч. Карл изчака само няколко минути, тъй като местният японски гарнизон вече със сигурност беше вдигнат по тревога — или защото беше чул стрелбата, или защото камионът с подкрепленията се беше забавил. Той беше постигнал целта си и сега беше време да се изтеглят, преди противникът да реагира, като изпрати многобройни сили срещу малкия разузнавателно-диверсионен патрул. По негов сигнал командосите се събраха на уречения сборен пункт, разположен доста навътре в джунглата и отдалечен от мястото на засадата. Взеха раниците си и тръгнаха в колона бързо и безшумно далеч от зоната на засадата.

През следващите няколко дни Карл водеше своите уморени мъже обратно в базовия им лагер в джунглите. Щом пристигнаха там, той изготви своя доклад. Дотук не беше изгубил нито един човек в битка, помисли си, застанал в полумрака на гъстата джунгла, до малката палатка, в която се помещаваше радиостанцията им. Когато написаният доклад беше предаден от радиста като кодирано съобщение в Порт Морсби, Карл се замисли за превратностите на войната. Той може и да беше опазил всичките си хора, но беше безсилен да защити баща си, Джак и Лукас Кели.

Радистът се наведе напрегнат над пулта, предаде сигнала по морзовия код и заедно с капитан Ман зачака отговора на съобщението. Ответното съобщение с точки и тирета пристигна няколко минути покъсно и радистът го разшифрова.

— Те ни поздравяват за добре свършената работа, сър — каза и подаде листа с разшифрованото съобщение на Карл.

— Благодаря ти, Спарки.

Карл прочете съобщението и се изненада, че го викат на сбор в района на Морсби. Заповедта гласеше да се върне в стария си батальон, който беше постигнал в Папуа. Той можеше само да предположи, че го викат заради знанията и уменията му, които трябваше да предаде на войниците от батальона, преди да влязат в бой с противник, който беше далеч по-безмилостен и жесток от всички, с

които се бяха сблъскали досега. Карл прие със смесени чувства завръщането си. Тук той буквално беше господарят с малка армия от корави, калени в битките мъже, изпълнени с решителност и воля за победа. Щом искаха да го върнат, значи така бяха преценили. Някога Карл беше непринуден младеж с ярка усмивка и заразителен смях, но войната го беше променила. Сега беше воинът, какъвто Федърстоун винаги беше искал да има, пионка в грандиозния план, който разузнаването предвиждаше за следвоенния свят.

— Имате поща, сър — каза радистът, порови се в сандък от патрони и извади от него три плика с петна от джунглата. — Дойдоха с последната снабдителна пратка от Морсби.

Карл взе писмата и видя, че едното беше от майка му, а другото — от сестра му. Третото обаче го озадачи. Всяко писмо на фронта, далеч от родния дом, беше по-ценно и от куршуми за войниците. Той прочете надписа на плика и се усмихна широко.

— От вашата дама ли е, сър? — попита радистът.

— Мисля, че да — отвърна Карл и се отдалечи на няколко крачки, седна и внимателно отвори писмото от Мари. То беше с дата отпреди един месец.

„Мон шери“ — обръщаше се тя към него и тези две думи накараха Карл да се почувства така, сякаш не беше в джунглата, обграден от опасния противник. Зачете следващите подредени и точни думи:

Много пъти ми се е искало да бяхме прекарвали повече време заедно. Ти си мъжът, който съдбата ми предопредели да срещна, макар и да не знам защо и да не мога ясно да разбера чувствата си. Надявам се да отговориш на писмото ми и да споделим мислите си. Непрекъснато мисля за теб и с надежда очаквам да се върнеш жив и здрав при мен.

Мари

Карл прочете писмото три пъти, спирайки се върху всяка дума. После внимателно го сгъна и го постави в горния джоб на униформената си риза, точно над сърцето. Въпреки че писмото беше

кратко, то пристигна неочаквано и беше по-важно за него от всичко на света. Той си каза, че на фона на тъгата и мъката, които го бяха сполетели през войната, му се случи едно малко щастие.

Карл си изпроси няколко листа хартия от радиста и написа отговор.

В следващите месеци писмата на Мари го намираха на най-отдалечените места в джунглата и между тях постепенно се зародиха силна страст и копнеж един по друг.

41.

Капитан Карл Ман се плъзна по калния склон. Това беше последната отсечка от пътеката. Хвана се за дебелите корени на едно огромно тропическо дърво и изруга. Виещата се планинска пътека с грубо изсечени стъпала заради непрекъснатите тропически дъждове заплашваше да се превърне в кална пързалка. Беше краят на август 1942 година и той беше прекарал последните пет месеца на фронтовата линия в джунглата. На рамото си беше провесил автомата „Томпсън“, а на колана на кръста му висяха сечивата на войната: ръчни осколочни гранати, остър като бръснач нож „командос“ и не по-малко остро мачете. Беше сам и от брадясалото му лице гледаха очите на човек, който беше преживял ада на тропическите джунгли и планинските хребети, останали зад него. Карл знаеше, че скоро ще навлезе в базовия район, известен като „Кътът на Макдоналдс“.

Накрая той излезе на просеката и подмина пазачите с каски и пушки със затъкнати щикове. Те го поздравиха с уважение. По напрегнатия му поглед разбраха, че е участвал в сблъсък с безпощадния и суров противник някъде нагоре по пътеката.

Карл свали картечния пистолет от рамото си и го хвана с лявата ръка. Просеката кипеше от трескава дейност. Подразделението се приготвяше да тръгне по пътеката, известна като „Кокода“. Пространството беше покрито с палатки, служещи за щаб, столова и складове за военните запаси. Мястото беше почти мирно и спокойно в сравнение с територията, от която той се връщаше. Неговата рота командоси се беше натъкнала на японците, които се бяха появили съвсем неочаквано. Преди да се скрие в джунглите, ротата понесе тежки загуби.

Докато Карл вървеше напред в търсене на палатката на щаба, за да докладва на командира, вниманието му беше привлечено от човека, седнал на земята, подпрял гърба си на стъблото на дърво и с американска пушка „Гаранд“ 30-калибър в скута. Мъжът беше много по-стар от повечето от войниците и лицето му, отчасти закрито от широкополата австралийска шапка, беше гладко избръснато.

Карл се спря и го погледна отблизо. Щом го позна, се усмихна щастливо. Забързано тръгна към него.

— Чичо Джак? — каза и мъжът обърна глава към него.

— Карл! — възкликна радостно на свой ред Джак. — Къде, по дяволите, беше?

Карл измина и последните крачки, делещи го от възрастния мъж, който стана и го прегърна.

— Боже всемогъщи, Карл! Не знаеш колко се радвам да те видя жив. — Джак отстъпи назад, за да огледа младежа, който му беше като син. — Майка ти ми писа за теб. Трябва да е било преди поне три месеца. Тя писа, че си бил изпратен в Папуа, но не си могъл да й кажеш повече заради военната тайна.

— А аз разбрах, че си в СДНГ и бях зачислен към командосите, които действат във вашия район, но досега не ми се удаваше случай да те срещна. Някой от старата ти част ми каза, че жълтите може да са те убили, но аз отказвах да повярвам, че чичо ми Джак е убит. — В очите на Карл се появиха сълзи и той ги избърса с изтъркания ръкав на бойната си униформа. — Толкова се радвам да те видя, чичо Джак!

Джак едва се сдържа да не се разридае от радост, но такова поведение не подобаваше на калените в битки железни воини. За кратко настъпи неловко мълчание, докато си припомнях изминалите ужасни месеци и за двама им. Накрая по-възрастният мъж отново заговори:

— Какво правиш тук долу?

— Получих заповед, че ме връщат в първия ми батальон. От армията са сметнали, че опитът ми ще бъде от голяма полза за старите ми приятели от батальона, които много скоро ще тръгнат нагоре към планината. Връщат ме с обещанието да ме направят командир на рота. Ами ти как се оказа тук?

— Мисля, че скоро ще ме зачислят към папуаски пехотен батальон, за да обучавам местните. Но нали ги знаеш какви са в армията. Седя тук вече цяла седмица, а те не ми казват нищо.

— Чух за Лукас и Меган — каза Карл и седна на земята, подпирайки се на приклада на автомата си. Джак седна до него. — Моят стар приятел много ще ми липсва. Иска ми се поне да го бях видял, когато се върна от Америка.

Джак кимна.

— Вие двамата бяхте близки като братя. За мен ти винаги си бил като мой втори син. Меган сподели, че е бременна. Възнамерява да остави бебето на родителите си в Австралия да го гледат. Тя не вярва, че Лукас е мъртъв, и иска да се върне като медицинска сестра в Папуа. Така че ще ставам дядо. Де да беше доживяла и Виктория до този ден.

Карл извърна глава настрани, за да не види болката, изписана на лицето на Джак. След като собственият му баща беше мъртъв, Джак Кели му беше втори баща.

— Чух и за Елза — добави Карл, за да отклони темата за семейната трагедия.

— Странно как животът ти отнема и същевременно ти дава друго. — Джак се загледа във войниците, които слизаха от камионите. Зад волана на камионите седяха чернокожи американци. — Имах късмет да опозная Елза в Морсби. Тя е забележителна жена и аз вече я приех като своя дъщеря. Да си призная, чувството беше много странно.

— Тя още ли е в Морсби?

Той поклати глава.

— Не, беше повикана от редакцията ѝ в Америка за някаква нова задача. Искане ми се да остане там по-дълго, по-далеч от опасността. Тя обаче ми каза, че била наследила моя характер и се надявала скоро да я изпратят в Европа, за да отразява бойните действия.

Карл се усмихна за втори път.

— Какво друго очакваш от дъщерята на прочутия Джак Кели?

Джак погледна брадясалото усмихнато лице срещу него.

— Ти поне ми обещавай, че няма да се правиш на голям храбрец. Обещавай не само на чичо си Джак, а също на майка си и на Анжелика. Майка ти вероятно се надява аз да те опазя, след като баща ти го няма.

— Обещавам, чичо Джак — отвърна Карл и протегна ръка, за да скрепят с ръкостискане обета. — Та кога се връща Елза?

— Каза, че иска да живее при мен, след като свърши всичко това. Според нея двамата заедно имаме много да наваксваме.

„След като свърши всичко това“ — отекнаха като ехо тези думи в съзнанието на Карл. Японците бяха стоварили по море мощни сили в северната част на Нова Гвинея. Целта им беше да прекосят планините Оуен Стенли и да превземат Порт Морсби по суша, след като бяха претърпели поражение в битката в Коралово море. Тази битка се смяташе за първата в историята на морските сражения, в която

противостоящите страни бяха водили бойни действия от дистанция, без да се виждат един друг. Това беше войната на самолетоносачите и излитащите от тях изстребители и бомбардировачи, нанасящи удари по противника, докато двете флоти оставаха далеч една от друга. И сега всичко зависеше от пехотинците, на които предстоеше да влязат в бой в най-суровия и труден географски район на света. Врагът временно беше възпрян, но далеч не победен.

— Слава богу, че янките са на наша страна — промърмори Карл.

— Да. Слава богу. Сдобих се с тази пушка от един янки — сержант в продоволствена част. Даде ми я за самурайски меч. — Джак вдигна полуавтоматичната 30-калибровата пушка. Един приятел в Морсби направи меча от полуоска на камион. — И двамата се ухилиха. Затворническата жилка още беше силна в много австралийци. — Поне американецът ще има какво да окачи на стената и да разказва на внуците си, че я е взел като трофей от мъртъв японски офицер.

— Е, аз ще трябва да докладвам в щаба. — Младежът стана. — Ще трябва да седнем някой ден в кръчмата и да продължим разговора си. Ако, разбира се, успеем да открием кръчма тук на фронта.

Джак също стана и двамата отново си стиснаха ръцете.

— Помни какво си ми обещал — каза той с по-сериозен тон. — Никакъв глупав героизъм. Така изгубих доста приятели в предната война.

— Не биваше да участваш в тази, чичо Джак. Сега трябваше да си вкъщи и да се радваш на наследството, което най-накрая успя да получиш.

— Не е голяма радост за един стар авантюрист от Папуа, щом няма с кого да го сподели.

— Може би някой ден — отвърна Карл и се обърна, за да си върви, — когато свърши проклетата война, ще бъдем щастливи.

Джак съпроводи с поглед отдалечаващия се младеж с автомат в ръка. „Може би някой ден — когато свърши проклетата война“ — повтори ехото.

Джак седна на земята и продължи да чисти пушката си. „Колко още може да ми отнеме войната, преди да свърши?“ — зададе си той тъжния въпрос. Пеперуда запърха над просеката и кацна на върха на един празен сандък от патрони. Той се загледа в нея. Мислите му не бяха насочени към миналото, а към бъдещето, докато разглобяваше

новопридобитото си оръжие. В едно от малките заливчета на Сидни на котва стоеше неговата нова шхуна. Тя още си нямаше име.

Щеше да научи Елза да я управлява, както беше научил Лукас. Щеше да повери на нея кораба. Джак видя как пеперудата се отдели от сандъка и отлетя към джунглата. Преди войната да избухне на тази земя, Виктория я наричаше Едем — Рай, спомни си Джак и сглоби и последните части на добре смазаната пушка. Когато двамата с Елза се съберяха отново, за да се качат на борда на новата шхуна, тя трябваше да е кръстена. Щеше да носи име, съдържащо в себе си спомени за всички, които той така силно беше обичал и които беше изгубил. Новата шхуна щеше да се казва „Едем“.

ЕПИЛОГ

АЙОРА КРИЙК, 1942

Скаутът на пехотния взвод се движеше като сянка в труднопроходимата, обрасла с гъста растителност и влажна джунгла. Изведнъж бавно се наведе и едновременно с това даде сигнал с ръка на другаря си, който вървеше след него — беше забелязал нещо.

Лейтенант Йън Барс пропълзя предпазливо до скаута.

— Чувате ли? — прошепна скаутът на офицера, без да престава да оглежда непрекъснато тропическата растителност и за най-незначителните признаци на движение.

„Ударник, цев, приклад и двунога“ — достигна до тях мъжки глас от дълбочината на джунглата, от тесния хребет с паднали дървета. Йън Барс добре познаваше този текст. Това беше последователността на разглобяването на картечницата „Брен“.

— Като че е наш — отвърна също шепнешком той на скаута. — Опитай се да се доближиш до него. Аз ще ти дам огнево прикритие от картечните разчети.

Скаутът кимна и продължи напред към ръба на хребета, пълзейки по корем с готов за стрелба автомат „Томпсън“. Зад него войниците от взвода зачакаха неподвижно. Във войната в джунглите сраженията често се развиваха на разстояния само броени метри, като противникът беше почти невидим.

Скаутът стигна до падналите дървета и през пролуката между стволовете видя някакъв мъж да си говори сам. Беше облечен само по шорти и с характерната австралийска шапка, подобна на каубойските. В скута си държеше сглобена картечница „Брен“, а до него лежаха два заредени пълнителя. Мъжът беше мършав от недохранване. Лицето му беше брадясало, но скаутът забеляза, че който и да беше този луд, произходът му беше европейски.

— Хей, войниче, добре ли си? — попита го скаутът тихо от прикритието на падналите дървета. Мъжът рязко вдигна глава и насочи картечницата по посока на гласа.

— Кой си ти, по дяволите? — изграчи. — Покажи се!

— Австралиец съм, приятел. По-полека с този брен.

Скаутът бавно надигна глава иззад дърветата и мъжът в сянката на тропическите клони и листа примижа, за да го види по-добре в полутъмното пространство.

— Редник Лукас Кели от СДНГ — накрая бавно изрече той и свали картечницата. — Нямах представа колко се радвам да те видя. Ти си като мехлем за очите ми. Няма нужда да се притесняваш за японците — чисто е в радиус от няколко километра нагоре по пътеката. Знам, защото бродя из гората вече няколко седмици. Или поне аз си мисля, че е толкова. Може и да са месеци, не знам. Знам обаче, че много искам да се върна в Морсби и да изпия една бира. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Ще прием двамата с теб, приятел. — Скаутът се ухили и си каза, че този полулуд войник с осеяно от язви от ухапвания на пиявици беше оцелял след невероятни преживявания. Този храбрец със сигурност имаше какво да разказва.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Ако трябва да се посочи най-критичната и съдбоносна година в историята на Австралия след пристигането на Първия флот през 1788, това е 1942 година. През тази година големите северни градове като Дарвин, Бруми, Дерби и други са бомбардирани. Имат голям брой човешки жертви и сериозни материални щети. Не само че германски и японски подводници нападат австралийските брегове, но японците проникват и в залива в Сидни. На пешеходната алея за туристи в Пойнт Дейнджър на границата между Куинсланд и Южен Ню Уелс има паметна плоча, на която е отбелязано потапянето на всеки един от вражеските съдове.

През същата 1942 година развоят на събитията кара мнозина австралийци да мислят, че японската инвазия не може да бъде спряна и че е само въпрос на време Австралия да бъде включена в бързо разрастващата се Империя на изгряващото слънце.

Макар и художествен роман, „Едем“ се стреми да разкаже за шепа незначителни герои — мъже, които успяват да задържат затворени вратите достатъчно дълго, за да осуетят японските планове и да възпрат инвазията на австралийска земя, докато съюзниците не изпратят достатъчно войски да се бият в кампанията при „Оуен Стенли“.

Стигнах до тъжния извод, че голяма част от тези мъже са вече забравени след последвалите яростни боеве на австралийските и американските войски за отблъскване на японците по пътя Кокода обратно към северните пристанища Буна и Гона. Сред военните подразделения, сражавали се преди тази кампания, се открояват Стрелците доброволци на Нова Гвинея, бреговите съгледвачи и мъжете от обречения 2/22-и батальон, дислоциран в Рабаул. Никой не бива да бъде забравен заради саможертвата на тези хора в битките с многократно превъзходящия ги противник през първите дни на войната в Пасифика.

Военната история на Джак и Лукас Кели в СДНГ аз дължа на Йън Даун, кавалер на Ордена на Британската империя. Неговата книга „История на Стрелците доброволци на Нова Гвинея (СДНГ) — 1939–1943 година“ ми даде повече материал за сюжети, отколкото бих могъл да включа в този роман. Надявам се само да съм напомнил за тези малко известни пехотинци, така че те повече никога да не потъват в забрава.

Макар че подводницата И-47 е плод на художествена измислица, преживяванията и приключенията на старши матрос Фуджи Комине се основават на реални факти. Преди избухването на войната в Пасифика японският флот вече активно се занимава с шпионаж в най-различни форми, включително и с разполагане на тайни складове със запаси в районите около Папуа и край тихоокеанските острови. Техните действия се следят отблизо от американците, които успяват да пробият военноморските кодове и предават информацията на Британското адмиралтейство, което изпраща боен кораб да открие и да унищожи тези военни складове преди 7 декември 1941 година.

В романа има и реални герои. Това са най-вече бойците от СДНГ. Всички останали са измислени.

Епизодичните споменавания на корабите „Вемпайър“ и „Хобарт“ на австралийските военноморски сили се дължат на интереса на автора към тях, тъй като чичо ми Джон Пейн от Туид Хедс е служил и на двата кораба по време на описаните събития. Той е бил на „Вемпайър“. Корабът е ескортирал „Принцът на Уелс“ и „Рипълс“, когато последните два са били пратени на дъното. Намирал се е на „Вемпайър“ и когато самият той е бил потопен в Бенгалския залив. По-късно е служил на „Хобарт“ в битката в Коралово море и се е намирал на борда на кораба, когато е бил торпилиран в битката при остров Саву. Тези сражения са ярки моменти от богатия на исторически събития живот на моряка, който е участвал и в Средиземноморската кампания и който след войната е продължил службата си с военноморски патрули край индонезийските брегове и до управлявания от Мао Китай чак до 1948 година.

Издание:

Автор: Питър Уот

Заглавие: Едем

Преводач: Петър Нинов

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: роман (не е указано)

Националност: австралийска

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-284-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19357>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.